

SIIM VESKIMEES

**LAHKULÖÖMIS-
LAHINGUD**

KUU ORDU

**2061. AASTA SÕJA
TEINE RAAMAT**

 Sündmuste horisont

30

Siim Veskimees
Lahkulöömislahingud
Autoriõigused © 2012 Siim Veskimees
Kaanepilt © Thor Peterson
Toimetanud Liisi Ojamaa
Kirjastus Fantaasia
ISBN 978-9949-459-99-5
Raamatu ilmumist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Tagakaanel on Madagaskari lõunaosa 2011. aasta novembris, kui seal möllasid ulatuslikud metsatulekahjud (NASA arhiiv). Kirjad segavad, kuid tegelikult on suitsuvine näha. Arvata võib, et kosmosest vaadatuna avaneks umbes selline vaatepilt ka siin raamatus kirjeldatud sõja teisel või kolmandal päeval.

Pühenduse asemel

Tõrvikud, mõõgad ja võidutsev raev me väes,
töötus nõuab nüüd igat naist ja meest!
Tasuda on meil aastatesajad
ning jääda iseenesteks!

Metsatöll, „Rauavanne“

Loomulikult, me läheme ära.
Tagasi puudesse, põõsaisse rohtu.
Läheme ära, me enam ei kohtu.
Läheme ära. Teid jätame ohtu.
Võiksime jääda, kuid läheme ära.

Loomulikult, me läheme ära.
Tundke siis endid ja enestest hirmu.
Tundke siis eneste õelusest hirmu.
Seda me tundsime, tundmata hirmu.
Oleme vabad, me läheme ära.

Loomulikult, me läheme ära.
Tõuseme taevasse, tõmbume rohtu.
Kõrkide jaoks pole kurjemat rohtu.
Tundke siis lõbu või leina või lohtu.
Tuleme taas, kui lähete ära.

Hando Runnel, „Ülestõus“,
kogust „Punaste õhtute purpur“

Sisukord

Sügis 2061 – sõja esimene päev _____	5
Sügis 2061 – sõja teine päev _____	52
Sügis 2061 – kolmas päev _____	85
Sügis 2061 – kibe ja habras rahu _____	121
Talv 2061 _____	142
Kevad 2061 _____	153
Suvi 2062 _____	173
Sügis 2062 _____	185
Talv 2062 _____	203
Kevad 2063 _____	232

Sügis 2061 – sõja esimene päev

Longhorn

Sõda!

Longhorn püüdis meeleheitlikult, et kurbus, lein ja viha teda enda alla ei matak. Ta vaatas oma värisevaid käsi ja käskis neil tasa olla. *Ja ma ei maganudki Jane'iga... Taevas, millised rumalad mõtted! Sat on hävitatud, nii palju inimesi hukkunud, Ordu on saanud suure tagasilöögi, sõda käib, ja mina... Ei tohi sellele mõelda...*

Tal oli töö teha. Iga allatulistatud vaenlase sat tähendas nüüd elusid. Tähendas, et vaenlaste relvad seal all ei küüni omadeni orbiidil, Kuul ja Madagaskaril.

„Saad sa mind aidata?” Judge'i hääli oli tuhm. „Ma muidugi tunnen orbiidimehaanikat, matemaatikat tean ka, aga ma ei saa seda kuidagi kokku...”

Longhorn võttis nende kursiarvuti näidud ette ja üritas omakorda aru saada, milles asi. „Aita mind algusesse – millest sa aru ei saa?”

„See joonistab meile madalaima kütusekulu spiraali, ent niipea, kui ma natukegi muudan siin parameetreid, lendab kogu graafik.”

„Esimene objekt vist tuleb kohe? Lähima punktini nelikümmend sekki?”

„Jep,” Judge noogutas. „Me lendame sellest mööda kahekümne kaheksa kildi kauguselt, suhteline kiirus kuussada meetrit sekis. Nurki näed ise. Lähemale minna ei ole põhjust.”

„Ma tegelen vahepeal sellega.” Longhorn lülitas laseri nõndanimetatud poolkäsi-režiimi, ehk siis lasi ta enamiku tööd teha ära sihtimisautomaatikal. Ta valis tulistamise pigem varem ja pigem suuremal võimsusel, arvestades, et kui midagi viltu läheb, oleks siiski võimalus ka teiseks lasuks.

Seda siiski vaja ei läinud, satelliidist jäi järele hõõguv ja kiiresti hajuv gaasipilv.

„Näe, kui ma nüüd lähen järgmist püüdma ja valin pisut teised kiirendused,” seletas Judge, „nihkuvad kõik paigast ära. See käitub, nagu ma üritaksin fraktaale arvutada. Ma tahan valida pisut suuremaid kiirendusi, samas aga venitada otsustuste ruumi suureks – igasuguseid ootamatusi võib juhtuda. Niipea aga...” ta osutas ekraanile.

Lõpuks sai Longhorn aru, milles probleem oli. „Sa ei saagi selle asjandusega paremini arvutada.” Ta mõtles hetke. „Igatahes meie siin ei suuda seda programmi niipalju muuta, et see aru saaks, mida sa tahad. Ma kardan, et kõige lihtsam on lasta sel suhteliselt mõõduka kiirendusega kogu jada läbi arvutada, ja siis valida sellised parameetrid, mis meile rohkem vabadust annavad, ja iga kord pärast käsitsi sisestada mitte seda, mida masin pakub, vaid lähtuda algsest arvutusest.”

Judge mõtles natuke. „Proovime.”

Kiirendus surus nad taas toolidesse. Longhorn püüdis ette kujutada seda tohutut kolmemõõtmelist spiraali, mida nad Maa kohal joonistasid ja mis viis nad iga natukese aja tagant mõne satelliidi lähedusse. Kahest tõdemusest ei olnud pääsu – esiteks, et Maa on ikka kuradi suur, ja teiseks, et ilma *üldse kõigist seniehitatutest kõige manöövervusvõimelisema* laevata poleks nad seal midagi ära teinud. Mõlemat ta ju tegelikult teadis. Kõik teadsid. Ent nii nagu temagi, ei teinud järeldusi.

Satelliidi üleslaskmine Maalt on kallis üritus. Satelliidi hävitamine orbiidil on Maalt vaadatuna sama kallis üritus. Suurriikide kindralstaabid Maal muutusid närviliseks siis, kui leole hakkas järjest kiirenevas tempos tekkima Ordu tehnikat, kuid sellega – nad vähemalt arvasid – oleksid nad hakkama saanud.

Ent mitte keegi Maa strateegidest ei olnud ilmselt lõpuni mõelnud, mida õieti tähendavad Kuu Ordu aatomimootoriga kosmoselaevad – et kui sel aparaadil on *tuhat korda* rohkem manöövervusvõimet kui Maalt lastud raketil, mis napilt orbiidile suudab tõusta, ja kui seal on aatomi- toitega laser, mis vaakumis suudab satte hävitada sajakonna kilomeetri raadiuses enda ümber, ja kui seal istuvad väga motiveeritud ja väga tanged tegelased... Jah, Maa orbiidil baseeruvatele sõjalistele süsteemidele tähendas see hävingut.

Reniard

Neil kulus lendamiseks pool tundi ja neid tulistati teel kaks korda. Nad ammendasid oma tõrjeraketide varud ja Rune pilgust, mille ta teise piloodi kohal istuva Reniardiga vahetas, oli selgelt välja loetav, mis ta asjast arvab – Dipi ja Hideaki olid küll gatlingite taga külgedel valvel, kuid väga tõenäoliselt toob järgmine ülelendavalt ründelennukilt lastud raket nad alla.

Loudoni hooleks jäi „uutele” palaveri pidada, täpsemalt nii neile kui

paar kilomeetrit tagapool lendava Mesmeri pardal olijatele nende taktika ja korralduste süsteem veel üksipulgi üle seletada, et nad lihtsalt arusaamatusest vigu ei teeks. Lõpuks olid nad koos olnud ainult kahel väljumisel ja kuigi mõlemal korral oli oht reaalne, ei saanud seda võrreldagi ees ootavaga.

Reniard ei saanud lahti mõttest, et ka neist võib mõni agent olla ja kui ta siin kopteris ootamatult tule avab... *Ei, seda ta ei tee, siis saaks ta ise ka surma.*

Õnneks aga rohkem rünnakuid ei tulnud ja nad maandusid orus kesk tulekahjude suitsu. Reniard teadis tehaste paiknemist peast. Neid oli tegelikult kolm suurt maa-alust kompleksi. Geenimuundurid olid kõige sügavamal, nende kõrval oli šaht, kus paiknesid elu- ja puhkeruumid ning kuhu olid nende inimesed evakueerunud. Sellest šahtist läksid käigud kütusetehasteni, mis asusid maapinnal ja olid öösel puruks pommitatud, ladudeni, kus õnneks midagi olulist, veel tähtsam, midagi mürgist või plahvatavat ei olnud, ja betoonitehaseni, mis ametlikult ainsana olemas oli. Betoonitehas oli enam-vähem terve ja sinna olidki öises rünnakus ellujäänud taandunud.

Kopteri sihikudetektorid hakkasid karjuma, kui nad tehasele lähenesid. Nad vahetasid pilgu – need olid „sõbralikud” sihikud, mis tähendas, et keegi kusagil seal all libistas relvasihiku neist üle, et anda märku oma asukohast ja teatada, et neid on märgatud.

„Kas te nüüd kuulete?” hakkas prigisema raadio.

„Kuuleme! Kes ja kus?” küsis Reniard kähku. Kohe järgmiseks nägi ta inimest tehase katusel neile viipamas.

„Laskuge kolmkümmend meetrit 25-de, suurte katelde vahele. Need kaitsevad teid natuke. Ma ütlen omadele, et te tulete. Enamik on kontorihoone keldris.”

Rune tegi nagu öeldud.

„Loudon, võta Dipi ja Terie, julgestate positsiooni värvate juures. Kui vaja, viite ühe gatlingi sinna, aga seda pärast. Evald, võta Lamon ja Terell ja kantavad raketid ja sinna tootmishoone katusele, Hid, vali ise endale paar uut ja jääd kopteri vahetusse lähedusse. Ülejäänud perimeetritele.”

Kopter maandus ja inimesed lendasid laiali nagu mürsukillud. Ta ise kõndis sinna kontorihoone suunas, kus teda uksepiidale nõjatudes ootas rābaldunud ja verises mundris pikk mees, käes rippuva automaadi toru

jalge ees tolmus. Mundri aukudest paistsid sidemed ja ka ta lahingukiivri visiir oli mõranenud.

Identifikaatorid hakkasid tööle, Reniardi tekkis kiivriklaasile nimi „Marvin”. Tal jäi vaid pead vangutada. Marvin oli Izmiri inimene ja seega tema, kui „päris”-sõduri seisukohalt „politseinik”, kes tegeleski selliste asjadega nagu too eilne Toa evakueerimine, kus nad koos olid. Kuidas ta küll Indenaire’i sattus?... Aga hea, et see mees seal oli – vähemalt üks professionaal, kellelt ta saab adekvaatset infot.

„Aa, Reniardi ise.” Ta lükkas kiivriklaasi kuklasse. Ta silmad olid punased ja nende ümber olid tumedad rõngad. „Tere, boss. Tule sisse. Palju teid on ja mida teil on?” Ta hää l kõlas väga väsinult.

„Meid on kuusteist, neist kaheksa uut. Meil on kaks pooltäis paakidega kopterit, lennuressurssi oma viissada kilomeetrit, kuid millel pole enam ühtki tõrjeraketti ja mille gatlingid on umbes kahe kolmandiku peal. Meil ei ole mingit erivarustust, ainult standardne. Sinul?”

„Elukutselistest seisan jalul ainult mina. Tadeus on ka elus, kuid raskelt haavatud ja sureb, kui lähemate tundide jooksul abi ei saa. Mul on kümnekond meest ja naist, kes on saanud mingisugustki väljaõpet või põhimõtteliselt teavad, mispidi relv pihus seisab, ja nemad on kõik perimeetril. Kaarti ma sulle ei saada, sest sides on kotermann – tead küll.”

„Kes?” Reniardi vaatas ringi. Vähemalt pool tosinat inimest lamas, relvad käes, akende läheduses, üldiselt aga oli esimene korrus tühi. Veel mõned piilusid neid keldritrepilt, kuid üles keegi ei tulnud. Mis muidugi pidigi nii olema.

Marvin raputas pead. „Kas Duvenger, Brandt või Hoon. Eeldada võib, et see, kes neist elus on. Ma ei näinud. Ma polnud valves, kiivrit polnud peas. Mingi auto tuli, korruga hüppas Tadeus püsti ja tormas sajatades minema. Väravas algas tulevahetus ja järgmiseks olid nad sees. Väravas olid need kolm ja üks neist pidi teiste pihta tule avama. Mul ei ole siin tehnikat, et nende saatjaidki blokeerida, sellepärast hoiamegi raadiovõist. Mul on üldse 52 inimest, neist 14 erinevas vanuses last. Nende 52 hulgas on 20 kergelt ja 4 raskelt haavatut. Siia jõudis 61 inimest.” Ta hää katkes ja ta neelatas vaevaliselt.

„Sisuliselt tuleb blokeerida kõik siinsed saatjad peale sinu ja Tadeuse omade?” küsis Reniardi üle.

Marvin raputas pead. „Ei, need tuleb nii seadistada, et nad saavad saata. Muide, keegi tulistas veel veerand tundi tagasi ladude lifti juures. Seal

võib keegi omadest veel elus olla, aga mul ei ole sinna kedagi vaatama saata. Lagedat hoiavad nad tule all.”

„Mine kopterisse, tee vajalikud lülitused ja kanna ette. Ma jagasin oma inimesed perimeetrile. Kas siin sees on abi vaja? Või on siin rahvast, keda saata kopterit lagedaks tegema sellest vähesest medvarustusest, mis seal on?”

„Ma ütlen.” Ta kummardus keldritrepi kohale. „Medtiim, kopter tuli! Võtke sealt kõik ja tulge kiiresti sisse tagasi! Jooksuga nüüd!” Kümme-kond inimest tõusis keldritrepist ja kiirustas uksest välja. Mõni tervitas lühidalt, end üldiselt olid inimesed löödud ja vaiksed. „Kas sul relvi üle on?” Selle viimase küsimusega pöördus Marvin muidugi uuesti Reniardi poole.

„Ainult kopteri avariikogu – neli sõdurivarustuse komplekti. On ka mõni tuhat padrunit, mille saan kohe laiali jagada.”

„Hea seegi.” Ta pöördus uuesti keldri poole. „Stenka, Flebber, Mangioli ja Rabsberry – siia üles! Stenka ja Flebber, teie võtate Vanheckelt ja Nangijalalt relvad ja jääte siia valvesse. Vanheckele ja Nangijalale ütlete, et nad võtaksid kopterist sõdurivarustuse ja tuleksid siis oma postile tagasi. Mangioli ja Rabsberry, teie lähete väravasse ja räägite sama juttu Irthexile ja Jvandangole. Selge?”

Neli vahepeal üles tulnud meest noogutasid ja lahkusid kiirustades.

„Vanhecke, Nangijala, Irthex ja Jvandango...” kontrollis Reniard. „Jah, nad on vähemalt esimese taseme läbinud... Palju inimesi lõksu jäi? Põrgu, ma ei tea sedagi, palju siin üldse inimesi oli? Palju on vaenlasi ja mis relvad neil on?”

„Inimesi... mina ka ei tea. Neid tuli ju kogu aeg. Midagi saja ja saja kolmekümne vahel. Ma ei tea, palju lõksu jäi. Ma ei tea, palju vaenlasi on ja mis relvad neil on. Vaata, ründas eriüksus, arvatavasti umbes kümne, maksimaalselt tosinane meeskond. Nendest kolmest, kes väravas olid, oli siis üks reetur ja kaks said surma. Me ei jõudnud midagi teha, enne olid nad sees. Nad kasutasid rakette ja... noh, tsiviilist olid ka paljudel relvad ja me suutsime nad korraks peatada. Me taandusime ja kellelgi oli tervet mõistust rahvast ühenduskäikudesse juhatada. Siis hakkas tulema veoautotäite kaupa automaatidega nolke ja me olime sunnitud taanduma. Järelyväest jääme järele vist ainult mina ja Tadeus. Ma nägin vähemalt paarikümmet meie omadest langemas... Tead, ma hakkan seda kõike kohe ka keskusele rääkima, eks ole. Vaenlastest, nagu öeldud, on

väike hulk, arvatavasti kümmekond korraliku väljaõppe ja relvastusega tegelasi, ja siis on viis-kuus veoautotäit kohalikku saasta. Ma läksin nüüd. Tahad, vaata alla, aga seal ei ole midagi vaadata.”

„Ma olen paar aastat meditsiini õppinud,” porises Reniard trepist alla laskudes.

Hideaki

„Nii...” Hideaki vaatas ringi. Kui ta selja taha vaatas, tabas ta Rune sünge pilgu. „Ma ju pean perimeetrit kontrollima,” viskas ta sellele ja pöördus kolme kohalejäänud sõduri poole. „Teie olete siin, kümne meetri raadiuses. Ma teen ühe ringi.”

Esimeseks suundus ta tehase väravate poole. „Loudon, mis ütled?”

Mees seisis väravaavasse kiilutud veoauto taga ja arvatavasti vaatas kiivriklaasil auto katusele asetatud kaamerate pilte. Tema kaks kaaslast olid end libistanud auto alla ja lisaks neile nägi Hideaki kuute inimest, kõik sealsamas peidus.

„Mitte kõige halvem positsioon?” kehtas Loudon õlgu. „Asfalt, ja pealt katab see suur jurakas. Siia võiks gatlingi üles panna, aga see sõltub vist edasistest plaanidest.”

„Kas keegi kontrollis, et seal paagis ei ole midagi, mis meie tervisele väga halb on, kui keegi seda tulistama juhtub?”

Veoauto oli tõsine 22-rattaline monstrum ja Hideaki ei suutnud aru saada, kuidas see niimoodi lausa kahekorra sinna värava vahele üldse saadud oli.

„Kas sa ei pidanud kopteri juures olema? Siin paagis on tsement. Kütust ei ole, asjandus käib elektriga... Pea alla!”

Hideaki oli vaid korraks välja piilunud, ta tõmbas pea tagasi just sel hetkel, kui vingatas snaiprikuul. Poiss kehtas õlgu. „Ma lugesin sekundeid. Kas keegi vastab talle?”

Üks rataste vahelt välja piilunud mees libistas end tahapoole, andes Teriele märku enda asemele minna. „Tere, Hid. Me raiskame ainult las-kemoona. Nad lasevad kusagilt mäe pealt. Me isegi ei näe neid. Infrakujutisel aeg-ajalt nagu vilgataks, aga mäekül on päikesest soe ja eks nad ole seal kivide vahel hästi varjatud. Tuleb teid juurde? Inimesed on seal sees.”

„Scott,” noogutas Hideaki talle, mehe alles nüüd ära tundes. Ja polnud ka ime, sest üle ta näo jooksis veritsev arm ja habe oli tardunud verest

korpas. „Ma ei tea, millal ja palju tuleb. Sõda käib igal pool. Palju neid on? Võivad nad rünnata?”

„Nad ründasid, aga siin käis paar hävitajat. Ma ei tea, kuhu need kadusid. Igatahes jäi vaikseks. Mäge tuleks korralikult pommitada ja lasta kopterid peale. Me siit...”

„Jäta, Scott,” urises Loudon. Mees vaatas korraks ka Terie suunas ja siis Hideaki otsa. „Te tunnete üksteist?”

„Naabrid,” noogutas Hideaki.

Loudon noogutas mornilt. „Scoti pere jäi sinna. Ole hetke siin, ma vaatan ka korra ringi.”

Hideaki vaatas Scotile otsa ja... jah, tal hakkas järjest rohkem enda ees häbi, et ta alles hommikul sõda põnevaks oli pidanud... „Oh kurat...” Järgmiseks üritas ta abitult teemat vahetada: „Hävitajatest muide lasti kaks alla.”

Scott nagu ei kuulnudki teda. „Me tulime enda meelest ohutusse kohta. Varju.” Ta hää oli elutu. „Sõja eest varju. Ja siis korraga olid nad meil kallal. Ma tulistasin ja jooksin ja inimesed jooksid ja ma jäin tahapoole... Olin kindel, et Liz on lastega kusagil eespool ja siis olime me siin ja Lizi ei olnud ja nad ei lasknud mind tagasi. Me jäime lihtsalt paigale.”

„Keegi on vist veel elus kolmanda lifti juures? Seal ladude kandis?” küsis Terie.

„Jah, on küll,” kinnitas keegi auto alt.

Scott noogutas. „Seal oli veel nii pool tundi tagasi kuulda tulistamist. Aga meist ei ole minejat. Marvin ei lubanud... Kuule, kes seda nüüd juhib? Käime ära?” elustus ta pisut.

Hideaki viipas, et tal läheb hetk. Ta tõmbas oma kiivriklaasi alla, et satiinfo ja vaatluskaamerate abil ümbrus veelkord täpsemalt üle vaadata. Talle hiilis isegi korraks naeratus näole ja ta lootis, et keegi seda ei näe, kuna kiivriklaas tumenes päikeses automaatselt. Kogu tasandik, mida kolmest küljest piirasid madalad mäed, oli võimatu kaljusegadik. Ainus korralikum tee tuli üle tehaste keskšahti, kus oli toimunud esimene rünnak, ja lõppes nende juures betoonitehase õues. Betoonitehas oli täisautomaatne, nii et tavaliselt seal kedagi ei olnudki; nüüd see muidugi seisis. Tegelikult oli kogu tehas üks hunnik robustseid konstruktsioone, mis siia taandunute õnneks neile korralikku varju pakkusid. Lisaks olid mäed, kust snaiprid tulistasid, üsna kaugel ja maa-alused käigud, mis kogu kompleksi ühendasid, samuti üsna lihtsalt kaitstavad. Küllap rün-

dajad ei teadnudki, kus need õieti kulgevad ja kui palju neid on, ning seepärast ei saanud keegi ordulasi tehasest kätte ilma raskerelvade toeta, niikaua kui nad suutsid ümbrust tule all hoida.

Too ladude juures asuva lifti šaht, niipalju kui seda maapinnale ulatus, oli samuti massiivne betoonrajatis. Kui keegi oli sinnani suutnud jõuda, oli tal üsna lihtne paika kaitsta, kummatigi aga ei pääsenud ta sealt enam ise kuhugi.

Kui ainult... jah, õppinud sõdurid suudaksid šahtini jõuda küll, eeldusel, et keegi selja tagant kuulipildujatulega toetab. Betoonitehase katus oli ainus kõrgem koht orus ja nüüd, kui neil oli kopter, mille abil suruda maha snaiprite tuli kusagilt mägedest, olid rollid selles mõttes vahetatud, et nemad suutsid pinda enda kontrolli all hoida.

Hideaki vajutas raadio nuppu. „Rune, ma tahan jalutama minna. Kas side on juba ohutu?”

Loudon lükkas oma kiivriklaasi kuklasse. „Ei veel, aga kopteri kaudu tohib. Mis sul mõttes?”

Hideaki rääkis paari sõnaga, mida ta mõelnud oli ja mida kavatses.

Loudon noogutas aeglaselt. „Rune, anna meile Reniard ja kuula ise ka. Hideaki.”

Viimane rääkis oma jutu veelkord üle.

Vastuse asemel hakkas Reniard korraldusi jagama: „Vanhecke, Nangijala, Irthex ja Jvandango – teie lähete katusele ja vahetate seal välja Evaldi, Terelli ja Lamoni. Dipi ja Evald Rune juurde, Terell ja Lamon Mesmeri juurde. Teil on kaks ülesannet – suruda maha snaiperituli mägedest ja katta suunas 14 ladude liftišahtini tungivat üksust. Marvin, on kõige mõistlikum, et sina valmistad ette haavatute transpordi. Niipea, kui Mesmer lõpetab, lendab ta raskelt haavatutega Satasse.

Hid ja Loudon, käige ära. Esmane ülesanne – kohale jõuda ja vaadata, mis toimub. Siis otsustame sõltuvalt sellest, mida te sealt leiate. Kui side katkeb, mineerige šaht ja tulge tagasi. Häda korral standardsignaalid rakettidega. Küsimusi?”

„Ma tulen kaasa,” teatas Scott nende kõrvale astudes.

Reniardi pilk läks tinajaks ja Hideaki segas vahele, enne kui ta midagi öelda jõudis: „Scott, me Loudoniga oleme õppinud sõdurid. Me teeme seda iga päev. Sina oled teadlane. Sa oskad lasta, aga see ei ole...”

Scott haaras Hideakil õlast. „Hid, mu pere, mu kogu pere on kas surunud või pantvangis. Mul on nii raske siin paigal olla, ma lähen hulluks.

Mõistad, ma olen mitu korda... Ma tean, et see on tobe, et ma saaksin ainult kohe surma... ent see teadmine on ainus, mis mind tagasi hoiab. Ükskõik mida teha on parem, kui siin vedeleda. Palun, las ma tulen!”

Reniard pilgutas silmi ja tõmbus silmnähtavalt tagasi. Nad vahetasid Hideakiga pika pilgu ja poiss oli kindel, et nad mõtlevad üht ja sedasama – nad noogutasid kindlas teadmises, et see on rumal...

Nende läheduses vingatasid paar korda kuulid. See ei olnud väga ohtlik, kuid Hideaki tuletas Scotile meelde, et paigale tohib jääda ainult varjatud kohas. Et püssikuul lendab neil mõnetuhandemeetristel distant-sidel päris kaua ja seega ei taba juhuslikult liikuvat märki, mis sekundi murdosaks ilmub kivide vahele, järelikult tuleb olla juhuslikult liikuv märk, mis ilmub ainult hetkeks.

Kummatigi oli möödunud vaid paar minutit, kui eemal mägedes lõhkes esimene rakett. Mis tähendas, et emb-kumb kopteritest oli leidnud midagi, mida tulistada. Ja see oli just raske veerandtonnine, mitte kerge õhutõrjerakett. Kui nad šahtini hakkasid jõudma, polnud neid tükk aega keegi tulistanud.

Seal aga läks jälle elavamaks. Tüübid, kes enne olid proovinud väljast šahti tungida ja keda oli tagasi hoidnud kellegi automaadituli seestpoolt, ei tahtnud kuidagi taanduda. Üle ordulaste kolmiku peade vihises alailma ka omade gatlingituli, mis sisuliselt tähendas, et vaenlastest tahtis keegi veel peole jõuda.

Nende side muu maailmaga oli endiselt väga vilets, kuid paistis, et neile elati kusagil staabis ikkagi kaasa. Nad olid jõudnud oma viis minutit mitte kuhugi viivat tulevahetust pidada, kui ootamatult, vana kulunud väljendit kasutades kui välk selgest taevast prahvatas raketimootorite mõire ja praktiliselt korraga sähvatasid plahvatused kolmes kohas seal šahti ümber, kus Hideaki rühma arvates olid vastased.

Igatahes ei tulistanud neid enam keegi, kui nad kivi tagant kivi taha edasi vupsasid.

Täpsemalt, ei tulistanud eemalt kaljude vahelt, küll aga šahtist endast.

„Ära, kurat, lase!” karjus Hideaki maha viskudes. „Omad!”

„Kõik ütlevad nii,” kostis kõhklev hääl. Naisehää. Hideakile tundus, et ta tunneb seda...

„Yasmin, oled see sina?” hüüdis Scott.

„Scott?”

„Kes siis veel. Me tuleme sisse.”

Loudon kargas püsti ja oli ühe pika hüppega Scotil seljas, sest viimane oli lihtsalt tõusnud ja ukse poole sõrkinud. Nad mõlemad kukkusid. Õnneks neid siiski ei tulistatud ja paari sekundi pärast järgnes ka Hideaki ise neile šahti suhtelisse ohutusse.

Scott oli põlvili Yasmini ja Vicenti juures. Hideaki tundis ka Vicenti kohe ära. Vaid kaks neid seal tornis oligi. Ja Vicent oli surnud.

Loudon oli kummardunud Vicenti kohale ja paistis, et siiski kontrollitud mehe pulssi, kuigi too oli täiesti ilmselgelt surnud mõni tund tagasi. Kogu põrand oli täis verd ja Yasmin istus seal platvormil Vicenti taga niimoodi, et ta sai ühest küljest silmas pidada avatud sektorit ukse ees ja teisest küljest maa-alust käiku, kust nad tulnud olid. Yasmin kasutas Vicenti keha varjena.

Yasmin ei tahtnud tõusta. Ta ei olnud end liigutanudki, kui mehed sisse tulid. Ta oli vaid relva põrandale kukkuda laskunud ja istus seal... Ja siis nägi Hideaki, et nad ei ole seal siiski kahekesi. Yasmini süles, Vicentile toetatuna oli kogu selles veresodis ka laps. Yasmini ja Vicenti pooleaastane laps.

Hideakile tundus, et nii paha ei ole tal veel elus kunagi olnudki.

Ent siis hakkas laps nutma. Sellist tavalist titenuttu. Ja Hideaki sai aru, et naine oli pillanud relva niipea, kui Scott ja Loudon tulid, ja lapsele rinda andma hakanud...

„Oled sa terve? Laps?” Ta laskus nende juurde põrandale Scoti kõrvale.

Naine vaatas teda mõistmatult. Siis ilmus ta suunurkadesse imeõrn naeruvine. „Hid. Sina ka siin. Ei, Varg on terve. Vinc...” Naeratus kadus. „Vinc kaitses meid... Ta... ta.. ta tõi meid siia ja läks... ta ütles, et ma pean vastu pidama. Et keegi ikka tuleb... ta...”

„Ega sa Lizist midagi ei tea? Lastest?” küsis Scott.

Yasmine piidles teda paar sekundit. „Ei. Me ei näinud kedagi. Vinc sai juba alguses pihta. Ma aitasin ta püsti. Me tulime ja ta tulistas ja... siis olime siin ja... ja ma ei saanud verejooksu pidama ja ta... Ta ütles, et ma pean vastu pidama. Tema taga. Näitas, kuidas relva kasutatakse. Et ma suudaksin väikest Vargi kaitsta. Suutsingi.”

„Reniard, me peame siia jääma, kuni nad saavad meile kopteri järele saata,” kuulis Hideaki Loudoni häält. Mees oli tõusnud ja paar sammu taandunud, et paremini ümbrust silmas pidada. „Siin on naine väikese

lapsega ja me ei saa neid siit kuhugi.”

„Kas nad peavad vastu?” kostis Reniardi küsimus.

„Naine on šokis, ent vigastamata. Laps tundub ka esimesel hetkel terve olevat. Naise abikaasa on surnud, nii et nad ei ole arusaadavalt parimas meeleolus.”

Kümme sekundit oli eetris vaikust.

„Siis püsige seal,” porises Reniard lõpuks.

Longhorn

„Kiirendus!” möirgas Judge.

Longhorni pea nõksatas üles. Ta oli magama jäänud, pooleldi söödud võileib käes ja joogipudel krõpsuga rinnale kinnitatud; selle viimase kõrs oli muidugi mõeldudki kaalutuses joomiseks, nii et laiali poleks jook ühelgi juhul läinud.

„Jah, ma tean,” pomises Longhorn.

„Ei, pikem tuleb. Me muudame kõiki parameetreid põhjalikult. Tuleb 100 sekundit 80 emeskuud.”

„Perrrrrrrrrr...” tegi Longhorn, sest Judge juba startis.

Ta vajutas kiiresti klahve, kui kiirendus lõppes. „Järjekordne rünnak Teivasjaamale,” noogutas ta siis.

„Ja orbitaalkaitse on juba väga hõre,” noogutas Judge takka. „Sinna riisutakse praegu üle taeva kõikvõimalikke... ohh. Ma olen ühtaegu kurb ja vaimustuses – mida mu silmad näevad...”

Longhorn tõi andmed oma ekraanile. „Baktrian, Jack, Kumari, Sirtaki, Bitch... Mrhh, me ju sobime.”

„Kuid Jack?” Judge uuris natuke aega andmeid ja turtsatas siis. „Nad on tõesti vanale Jackile kah raketikonteinerid külge pannud.”

Longhorn tõi sama pildi ka oma ekraanile ja temagi näole valgus hetkeks irve. „Ma nägin kord Pariisis Ida kunsti muuseumis Tuhandekäelist Bodhisattvat. Perverdid olid talle tõesti tuhat kätt teinud, nii et vaeseke nägi välja nagu okassiga.” Ta uuris andmestikku. „Me sünkroniseerime ja laseme lahti ka kõik tuumakad? Spiraalselt... Mhrr.” Ta jäi vait.

„Sa jõudsid selleni, et peavektoril on 9 sekki 12 emeskuud?” küsis Judge pool minutit hiljem ettevaatlikult.

„Jah.” Longhorn mühatas. „Aga nii on kõige otstarbekam küll. Ma elan üle. Ja mina võtan laseri. Sina põletad selle lihtsalt maha, kui sõrme päästikule unustad.”

Hideaki

Oli keskpäev ja väga palav. Vesi hakkas otsa lõppema.

Seda oli kulunud ka lapse hädapäraseks pesemiseks ja ajutise mähkmena olid käiku läinud marlisidemed, mis sõduritel esmaabipakis.

Siis krääksatas raadio. „Kuidas teiega on?”

Hideaki viskas peaga ja Loudon rääkis, kuidas nendega on.

„Rune tõuseb kohe õhku. Usa ja India platsdarm Mosambiigis on hävitatud, nii et lennud peaksid mõneks ajaks lakkama. Saame ka orbiidilt minimaalset toetust. Riskime.”

„Kuidas pantvangidega on?” küsis Scott. „Küsi, kuidas pantvangidega on?”

Loudon küsis. Reniard raadio teises otsas vaikus. „Ära küsi,” ohkas ta siis.

„Ega mina. Scott... Tead küll. Tema tahab teada.”

Uuesti valitses eetris sünye vaikus. „*Mais putain de merde,*” kahises siis neil kõrvus Reniardi hääl. „Mul pole midagi lohutavat öelda. Nad on keeldunud isegi haavatuid välja andmast. Täielik allaandmine. Et küll siis meie eest hoolitsetakse. Nad üritavad seal mingit rahvapidu korraldada, aga paistab, et see eriti ei õnnestu. Peale löömameeste ei ole siin kedagi. Lähim suurem asula on ju 40 kilti ja kes tahab keset sõda siia tühermaale ronida? *Branleurs.*”

Taas kestis eetris sünye vaikus ja Hideaki ootas, sest Reniard polnud sidet lõpetanud. „Mis veel?” küsis ta lõpuks ettevaatlikult.

Reniard ohkas. „Side. Need turvakaamerad. Ma vaatasin ise ka, aga... see vaatepilt...” Kaksikümmend sekundit vaikus. „Selle vaatamine lõpeb kergemal juhul oksendamise ja närvivapustusega.”

König

JeanDark: König?

JeanDark: König, aee! Side on sul sees...

König: Sry, unustasin jah. Mul siin jama.

JeanDark: Mis siis?

König: Oled üksi?

JeanDark: Naljavend. Muidugi olen. Miks sa küsid?

König: JD, ma olen sulle enda kohta valetanud. Ma ei ole tahtnud öelda, kes ma selline olen. Sel ei ole tähtsust olnud ja ma olen tahtnud

sind kaitsta. Sinuga on alati olnud nii tore rääkida ja ma tõesti hoolin sinust, kuid mul on saladusi, mida ma ei ole sulle rääkinud.

JeanDark: Sa oled 50-aastane pedofiil? *C'mon*, milles asi? Muidugi ma aiman, et sul on saladusi ja sinuga ei ole kõik korras.

König: See kõik, mis ma endast rääkinud olen, on ainult kattevari. Muide, kõike sellest ei ole mina välja mõelnud. Ka teised siin kasutavad seda. Tegelikult töötan ma Kuu Ordu heaks.

JeanDark: Töötad? Mismoodi? Noh, seda sa oled maininud, et oled Kuu Ordu liige...

König: Otseselt. Mu vanemad on juba väga ammu Kuu Ordus. Ma olen terve oma teadliku elu olnud ordulane.

JeanDark: Siis sinu vastu meie valitsus praegu sõda peabki... No leidsid aja rääkida! Muide, nad lasid just ühe suure Kuu Ordu satelliidi alla. Seda jookseb kõigil kanalitel.

König: See oligi põhjus, miks ma enam ei taha seda näitemängu jätkata – mu vanemad olid seal.

JeanDark: Gaazh, K. Ütle palun, et sa ei tee nalja! See on tõsine asi.

König: Paraku on see tõsi. Ma kaotasin veerand tundi tagasi oma vanemad. Lisaks päris palju sõpru ja tuttavaid.

JeanDark: Ma ei tea, mida öelda... Ühelt poolt olid nad ju meie vaenlased, lisaks oled sa mulle valetanud. Kuid see oled sina. Sa oled ju 17. Oled ju? Sina ei ole süüdi. Sina ei ole midagi teinud. König, mul on tõesti kahju. Sõnad siin ei aita, ma tean. Ma olen liiga kaugel, kuigi just praegu tahaksin ma väga sind näha. Füüsiliselt, ma mõtlen. Vaene poiss.

König: JD, ma olen 17 ja mõningaid asju olen ma võtnud nii, nagu nad on. Usa ametlikes ringkondades on Kuu Ordu sõimusõna.

JeanDark: Nii see on. Ma olen – sinu õhutusel – lugenud ja ega ideedel viga ei ole, kuid varastamine ja terroritaktika – see ei ole õige.

König: Noh, mina näen seda teisiti. Minu jaoks olid mu vanemad lihtsalt teadlased, kes tegid oma tööd. Kosmoses. Muidugi tegid nad asju, mida sinu kodumaal ei ole lubatud teha, ja muidugi nad kaitsesid end, kui sinu omad tulid aatomiraketidega määrama, mida nad tohivad ja mida ei tohi teha... Sry, ehk jätame selle? Ei ole ka sina süüdi, et rakett, mis nad tappis, lasti välja Usast.

JeanDark: Ja sa veel kirjutasid, et sul on ema kokk ja isa kaevur... Oled sina ka!

König: Ega ma muide ei valetanudki – ema hoolitses Armstradi rege-

neraatorite ja toiduvarede eest ja isa käis asteroidide võõndis maakide jahil.

JeanDark: Hee... nojah. Olgu. Gaazh, kuidas sa end praegu tundma pead! K, mul on tõesti kahju. Millised nad olid?

König: Ähh... Ma just mõtlen sellele. Et nad olid head vanemad ja... tead, see on nii raske. Ma... Ma ei suuda.

JeanDark: Jätame siis selle. Kus sa ise oled? Ega see sind kuidagi ei puuduta? Oled sa ise ka ohus? Palun ära mulle rohkem valeta.

König: Aga mis siis, kui sa ei usu tõde?

JeanDark: No mis hullu siit veel tulla saab? Kui kreisiks asi veel minna saab?

König: Ma olen kosmoses, hävitaja pardal. Kakssada kilti sellest kohast, kus Armstrad oli. Orbiidi suhtelisel positsioonil muidugi.

JeanDark: See ei ole naljakas.

König: See on tõsi.

JeanDark: Kuidas sa saad mingi hävitaja pardal olla? Mis sa seal teed?

König: Ma olen selle juhtimist pikki aastaid õppinud. Kaitsen omasid.

JeanDark: Minu omade vastu. Sa oled ju siis... Tead, ma pean selle üle mõtlema, eks ole. Ma olen segaduses.

König: Olgu.

„Bata, Manitou, kuidas teiega on?”

Oli näha, et Krüger on oma laevast väljas tankuri talade peal ja uudistab Bata lennukit.

„Me juba nägime,” kostis Bata hääl. Videot ta sisse ei lülitanud. „Manitou on väga paha, nii et viimane aeg. Miks nad raisad madalamale ei tule? Miks nad kütust juurde ei too? Kus kõik hävitajad on?”

„Sirtaki tuleb kuuesaja peale. Selle pardal on, niipalju kui mina välja lugesin, vähemalt 200 erinevat asjandust, mille nad orbiidile jätavad. Nad ei too keemilist raketikütust sellepärast, et seda enam ei ole, kõik oli siin leol, ja hävitajaid ka lihtsalt ei ole. Sa ju saad aru, et tuumamootoriga laevu on nii vähe, et nad ei taha nendega riskida. Neid on üldse ainult 12 tükki ja usu mind, need on kõik praegu kibedasti ametis. Kogu aeg.”

„Nii et me kaotame selle sõja,” ohkas Bata.

„Ei ole kindel. Teine kahesajane kivilaadung suunati Mosambiiki ja

nüüdseks on vähemalt raskete pommitajate rünnakud lakanud. Nad tegid kogu Usa-India platsdarmi seal maatasa.”

„Ja said selle eest tuumaka kaela. Meie tugipunkt seal hävis täielikult. Kõik inimesed hukkusid. Ja siis me tuumapommitasime Mosambiigi väina. Tuumasõda on alanud ka Maal.”

„See oli India pomm. Lastud nende allveelaevalt Kochi ja selle hävitamiseks meie omad tolle tuumaka seal vee all lõhkasidki. Ameeriklased on hindude peale sigatigedad, et need tuumarelvad kasutusele võtsid.”

„Ja kelle peale meie peame sigatigedad olema, et Kuu Ordu need kasutusele võttis?”

„Me ei alustanud.”

„Ähh. Ja tuumamootoriga laevu on meil üle 30.”

„Bata, neist vähemalt kümme on liiga vanad mudelid. Sisuliselt katseeksemplarid. Need on radioaktiivsed ja ebaotstarbekad. Kõik, mis kannatab, on ju kasutusele võetud – Sirtakit nägid ise, Bitch on väljas, isegi Tangerine ja Ra lendavad kusagil ringi. Ent peaks olema elementaarne, et leole ei tooda planetoplane, eriti neid, mis on mõeldud Marsi vahet käimiseks. Neist ei ole sõjaliselt mitte mingit kasu. Aga ainult tänu neile on hetkeks praktiliselt kõik inimesed leolt evakueeritud. Bata, asju ja inimesi veavad isegi välisplaneediekspeditsioonide laevad. Kõik on väljas. Meil ei ole rohkem. Stardid?”

„Stardin. Aga ma tulen tagasi... Kui lastakse.”

Vestlusse sekkus Creep: „Krüger, ma olen saanud paar väikest tabamust ja osa süsteeme jukerdab. Kas poleks mõistlik, et ma nendega kaasa lähen?”

Krüger mõtles hetke. „Mine.”

König väljus oma lennukist, kui need kaks kaugusse kadusid. „Krüger...” alustas ta kõhklemisi privaatkanalil. „Kas Creepi hävitaja vigastused olid nii tõsised?”

Krüger heitis tema poole sünge pilgu. Nad olid parasjagu ööpoolel ja kuna kusagil ei põlenud ühtki tuld, oli ta nõrgas tähevalguses pigem aimatav.

„Paljud põgenevad,” urises ta. „Närvid ei pea vastu. Kõik see eelmiste päevade pinge ja nüüd kuusteist tundi pidevat lahingut eesliinil... Ta ei ole esimene ega viimane.”

König vaikis pisut aega. „Nii et siis ainult meie kaks.”

„Või veel!” turtsatas Krüger kõledalt. „Siit vaevalt 60 kilti põhja suu-

nas, 50 milliradiaani erineva deklinatsiooniga orbiidil on Saatchi ja Bachos. Tuhat kilti meist ees on kah punt omasid. Meid kükitab siin päris tihedalt.”

„Veel üks rünnak...” mühatas König.

„Me oleme oma ülesande täitnud, kui me suudame järgmised hülsid õigesse kohta juhtida.”

„Hülse on Kuult üle 2000 välja lennutatud. Viis lainet, viimased kolm 600-sed. Ja see on 2/3 sellest, mis meil on.”

„Meil on veel mõni tuhat tuumalõhkepead.”

„Jah, sest tuumalõhkepea on odavam kui see tuhandetonnine jurakas. Isa oleks...” König jäi vait.

Krüger piidles teda natuke aega ja näis kõhklevat.

„No mis?” ei pidanud König lõpuks vastu. „Küll ma toime tulen. Ja ei tee mingeid rumalusi ka. Ei ole mul vähimatki kavatsust näiteks selle tankuriga mõnd linna rammida. Seda enam, et see niikuinii plahvataks teel.”

„Vaata...” alustas Krüger kõhklemisi. „Ma pean veel kord su maailmasüsteemi ära lõhkuma. Ma oleksin eelistanud seda mõnel teisel ajal teha, aga ma... Saad aru, ma sain just nüüd teada ja ma ei saa seda sinu eest varjata, kuigi terve mõistus ütleks, et ma peaksin seda tegema. Aga me kõik mõistame aukodeksit, eks ole.”

„No mis siis veel juhtunud on?” porises König kibedalt.

Vastuse asemel lülitas Krüger ühe ekraani sisse. „Ühenda nüüd,” ütles ta kellelegi. „Ja sina lülita oma kiivrivalgustus sisse, et su nägu ilusti näha oleks,” sõnas ta poisile.

Ekraanile tekkis kiri „Kutsung” ja mõne sekundi pärast asendus see kujutisega tüdrukust, keda König JeanDarkina tundis. „Jah?” küsis ta.

„Tere, see olen mina, König,” alustas poiss segaduses.

„Kes?” tegi tüdruk suured silmad.

„Sa ikka näed mind?”

„Näen. Vabandust, kas ma peaksin sind tundma?”

„König. Helevalge?”

„Mida? Oota... Muidugi sina. Nüüd tuleb meelde – sina jäid vait. Miks sa helistad?”

„On sul seal helevalge?”

„Mis jama sa ajad? Vabandust...” Ta naeratas. „Kas sa ei aja midagi segi? Jah, sa oled König, kuid... Ja ma ei ole enda meelest sulle meie

telefoninumbrit andnud. Sa olid vist... oh, Kuu Orduga seotud? Miks sa h...”

Ühendus katkes.

„Ega ma ka kõike ei tea, aga noh, oletada võib, et NSA lõikas millalgi ühenduse vahelt,” hakkas Krüger rääkima. „See „helevalge” oli mingi parool?”

„Nojah. Palju sa tead? Kust see nüüd välja tuli?” küsis König süngelt.

„Sa ju tead, et kõik sinne side käib läbi suurte arvutite?”

„Muidugi tean.”

„Ühelt poolt pole nagu kellegi asi, kellega sa lobised, üks ole. Ja sa ju tead jälgimisest – ja mis siis? Aga kellelgi seal kusagil hakkas mingi kell lööma ja ta võttis vaevaks korraks sideprotokoll ja visuaalne kujutis kokku viia ja tegelikult oli see arvuti, mis ütles, et subjekt väljub majast sel ajal, kui peaks sinuga rääkima. Noh, siis me korraldasimegi ühenduse natuke teistel alustel.”

„Kellega ma seal siis rääkisin? Masinaga? Kellegagi kusagilt NSA-st? Huvitav, kaua juba? Sest alguses oli see ju ikkagi tema.”

Krüger kehitas õlgu. „Võimatu öelda. Palju sa teda üldse laivis näinud oled?”

„Noh, ikka olen.”

„Siis arvatavasti oli see mõni kehalt ja näolt enam-vähem sobiv inimene. Nad arvatavasti siiski ei riski kõike ainult arvutis genereerida. Teisalt on neil muidugi su JeanDarki kohta piisavalt igasugust materjali, nii et mine tea.”

„Miks nad seda teevad?”

„Luure.”

„Kuni tänaseni JeanDark... kes iganes ta siis oli – ei teadnudki... tähendab, meil pole kordagi enne tänast juttu olnud, kes ma tegelikult olen.”

„Seda aetakse väga ettevaatlikult. Sa pead *uskuma*, et sa räägid päriselt selle inimesega, kellega arvad. Ja välja tuli see ju ainult tänu sellele, et praegu otsitakse väga paranoiliselt infolekked. Sa ei teinud midagi, mida sa ei oleks pidanud tegema, ja tegelikult sul teatud mõttes praegu lihtsalt vedas.”

König vaikis tükk aega mornilt. „Kuidas see kõne nüüd korraldatud oli, et ma otse temani jõudsin? See peaks olema ju eriti põhjalikult välistatud?”

„Ega meie luure ka eilsed ei ole. Nad kasutasid helistamiseks ühe ta

vanatädi numbrit, mida muide oletatavasti tal kohe telefoni mälus ei ole, nii et nime ette ei löö. Ja nad hoidsid selle mutikese pilti ilusti kaamera ees, kuni mingi nende arvuti kontrollis. Vaata, NSA peab asja nii korraldama, et plika ja tema ema aru ei saaks, et nendega mängitakse.”

„Kusjuures ma ei saa aru – kas poleks olnud lihtsam paluda tal kaasa mängida?”

Krüger turtsatas. „König, mõnikord sa... Ma vean kihla, et kui sinu suguseid palju saab, siis te sisuliselt *outsource*’ite luure neile, kes Maal kasvanud. Mina tulen siin sinu juurde ja räägin, kuidas asjad on. Nemad seal ei tee seda. Mitte kunagi. Nad ei usalda oma kodanikke. Kodanikke tuleb teadmatuses hoida ja nendega manipuleerida. Kui tüdruk üldse soostus võõraga rääkima – saad aru, võõraga! – on ta juba kahtlane, mürgitatud, ebausaldatav.”

König vaikus veel mõned minutid ja puhkes siis kõledalt naerma. „Ja mis nüüd edasi? Mul oleks tahtmine mingi ilge sitt korraldada.”

„Selle võimaluse lasime me käest sel hetkel, kui ma otsustasin, et kõige lihtsam on sulle asjad selgeks teha jõhkral ja otsekoheisel meetodil. Ühendus ju katkestati ja praegu ilmselt nutavad nad seal NSA-s lauda märjaks.”

„Kas sa arvasid, et...” König näis raevu koguvat.

„Jäta,” viskas Krüger tüdinult. „Ma tahtsin sind säästa. Sa oled täna kaotanud väga palju, teisalt poleks olnud aus sulle mitte öelda. Mida sa minu asemel oleksid teinud?”

Reniard

„Scott, sa peaksid tõesti minema.” Hideaki tõstis kõheldes käe, langes selle teise õlale ja raputas teda. „Sa lähed siin ainult hulluks. Teed mingi lolluse ja tapad enda. Keda sa sellega aitad? Mitte kedagi. Ei meid ega Lizi ega lapsi.”

„Nad võivad juba surnud olla. Nad võivad iga hetk surra. Mõni nendest vördjatest võib iga hetk lihtsalt ligi astuda ja...”

„Jah, aga me ei tea seda. Ja siin tõmblemisega teed sa ainult kahju. Endale ja meile. Mine Yasminiga kaasa. Vaata, et ta saab ilusti Milla juurde. Ja kui sa ei suuda teisiti, tule siia tagasi. Nüüd on vaenlastel jälle mõtlemisainet ja lahingulennud on natukeseks ajaks peatatud. Me saame lennata. Saame inimesed siit ära ja sõdurid siia. Me ei ründa enne ööd.”

Scott oleks nagu õhust tühjaks lastud. „Ja sa ei kavatse mingit alatust,

mingit trikki, kuidas mind kinni hoida? Mitte siia tagasi lasta?”

Hideaki krimpsutas nägu ja vaatas Reniardi poole.

Reniard krimpsutas ka nägu. Ja vaikis ta sellepärast, et ei saanud sõna suust. Jah, too vanaldane teadlane oli tüütu. Ja ka suhteliselt kasutu. Mõnel muul ajal oleks Reniard ta sealt kõhklemata minema löönud, kuid... See oli viha, ärrituse, raevu... ta ei osanud sellele nimegi anda, see oli kõige kurja ja tumeda keeristorm, mis tahtis ta puruks rebida, sest iga kord, kui ta seda õnnetut meest nägi, tulid ta silme ette ema ja Ameli... Ja kõik see loomalik raev suundus mujale, suundus nende vastu, kes Scotile seda teinud olid, ja too surmkahvatu, punaste silmade ja verele hammustatud huultega väga väsinud mees tundus vennana, keda tal kunagi polnud olnud.

Jäi vaid abitus. Mida ta proovis suruda asjalikkuse, külma kalkuleerimise raamidesse. Mida ta üritas kui finišijoonete pingutav jooksja esiplaanil hoida – *kui ma ei tee ühtki viga...*

Ta võttis end kokku ja raputas pead. „Alati võib midagi juhtuda. Kopter võidakse alla lasta. Aga ausõna, midagi sellist ma ei organiseeri. Me lasime lahti kuulujutu, et võtame pantvangiks kõik need külad, kust märatsejad pärit on. Nad muide ise nimetavad end ülestõusnuteks. Praegu toimub suurem põgenemine ja loodame, et õhtuks on siit kõik peale eriuksuse läinud. Mõnes mõttes mõjus see hästi, et tuumalööke hakati vahetama. Rune küll kukkus peaaegu alla, eks ole. Nüüd saab viimanegi saastakott aru, et asi on tõsine. Enne õhtut ei juhtu midagi.”

„Vii Yasmin Milla juurde, vaata, et neil kõik korras oleks, pese end puhtaks ja tule tagasi,” jätkas Hideaki.

„Kas nad saavad üldse aru, et asi on tuumasõjaks kasvanud? Kes neile ütleb?” Scotile tegelikult paistis väga meeldivat millelegi muule mõelda...

„Mosambiigi tuumaseent nad nägid lihtviisiliselt. Välgatust ka. Meie oma tekitas tervel rannikul paraja põrutuse ja tsunami, nii et ega selleski suhtes kahtlust ei ole, kel vähegi aru peas. Lühidalt, need, kes olid vaid kaasajooksikud, tüdinevad ära. Me lubasime neile isegi vaba minekut... Aga eriuksustel on omad käsud.”

Scott mõtles natuke aega, pilk uitamas beežikal kivilagendikul, mille all ta pere...

„Ehk tuleb mõistus koju? Ehk on selleks ajaks, kui sa tagasi jõuad, asi läbi?”

„No olgu, eks ma siis lähen...”

Reniard peaaegu kadestas teda, kui ta seal Yasmini õlgadest hoides kopteri poole läks. Ta mõtles ähmaselt, kas tasub organiseerida nii, et ta tagasi ei tule, kuid raputas siis omaette pead. Ta ei olnud kindel, kas ta ise tahab seda sõda üle elada, nii et mis õigust oli tal sellele vennasele keelata võidelda oma kallite eest?

Longhorn

Arvata veerandmegatonnise termotuumapommi plahvatuse sähvatus ei põletanud läbi laseri sihtimisoptika vaatavaid silmi jäädavalt pimedaks lihtsalt sellepärast, et tegelikult oli see, mida Longhorn nägi, kõigest kujutis. Küll aga võis peaaegu näha masina sisemisi skeeme.

„Persse! Persse! Persse!” Judge keeras laeva need viimased paar kraadi ja siis tabas neid lööklaine. See ei olnud tühjuses tugev, pigem tajutav.

„Laseritabamusest?” tahtis piloot teada.

„Ei.” Longhorn vangutas pead. „See pandi plahvatama parasjagu sek varem. Küllap arvutas keegi välja, millal see lähmaka saab.”

Kiirendus surus nad toolidesse.

„Laser tundub korras olevat, aga sihtimisautomaatika läks,” teadustas Longhorn, kui see lõppes. „Mis tähendab, et oleme pimedad ja kasutud. Kuidas laev vastu pidas? Kuidas jääga on?”

„Edaspidi tuleb viskit puhtalt juua. Ja üks tüürmootor streigib. Muidugi sealpoolne, mis kõrvetada sai. Oli see minu või sinu hooletus, et tuumakas üldse nii lähedale sai?”

Longhorn vangutas pead. See polnud hämamise aeg ja koht ning Judge tegi õigesti, küsides otse ja asju õigete nimedega nimetades. „Me lendasime läbi parve. Nähem positiivset – et see lähemal ei plahvatanud.”

„Ainult et ilma tõrjeraketide ja laserita...” alustas Judge.

Ta ei lõpetanud lauset, aga nad mõlemad teadsid – pärast Armstradi langemist valitses orbiidil kaos. Alumine kaitseliin, „kolmesadalased” tegelesid põhiliselt üksteise päästmisega. Teivasjaam ja Rõngassai liikusid juhuslikult muutuva kiirendusega kõrgemale niivõrd, kui nende tüürmootorid lubasid, ja kõik väiksemad olid evakueeritud. Võitlusvõimetu, kuid enam-vähem töötavate mootoritega laev topitaks silmapilk elutagamissüsteemide maksimaalse lubatava piirini inimesi täis ja saadetakse Kuu suunas, see reis aga võtab igal juhul vähemalt ööpäeva ja selles sõjas on ööpäev väga pikk aeg.

Judge sajatas. „Ja mulle tundub, et meil on veel külalisi. Kiirendus!”

Jäi ainult imestada, kuidas Judge vastu pidas, igatahes kaotas Longhorn vahepeal teadvuse. Imestada polnud midagi, tagantjärele kontrollides oli kiirendus korraks 17 g-ni tõusnud. Miski plõksatas ja sellele järgnes hele vilin.

„Skafandrisse! Dehermetiseerumine!”

Judge kulutas küll täiesti ilmaasjata õhku, sest niikuinii olid nad esiteks kogu aja skafandris – isegi käepäraselt tooli kohal rippuv kiiver kukkus ise pähe – ja teiseks oleks juhtunu tähendus olnud hetkega mõistetav ka esimest korda ilma mingi ettevalmistuseta kosmosesse sattunud inimesele.

„Lähem paikan?” pooleldi küsis, pooleldi teatas Longhorn.

„Ei! Kiirendus!” Judge vandus. „Suudad sa laseriga midagi ette võtta? Meil on mingid isesihtuvad asjad kallal.”

„Automaatika ei toimi. Ma võin ehk ühe maha võtta visuaalsel distant-sil.”

„Ei kõlba! Kiirendus!”

„Mida sa kavatsed?” küsis Longhorn, kui uuesti rääkida sai.

„Ma sõidan neil lihtsalt eest ära. *Mother-jesus-fucker*, mul on ju see avatud gaastuumaga” – ta suutis ka kahte viimast sõna hääldada nii, et need kõlasid samaväärselt lause algusega – „ja kuigi meil on märgvara peal ja seega ei saa me väga suurt kiirendust arendada, kusen ma keemilistele igast asendist pähe. Kihutame praegu atmosfääri suunas ja ma loodan, et need asjandused on piisavalt juhmid, et järele tulla... Ei...” See sajatamine, mis nüüd järgnes, ületas kõik eelmised.

„Neil on mingi alternatiivne sihtmärk?” küsis Longhorn.

„Jah.” Judge saatis arvutused ekraanile. „Need lähevad kaarega ISS-i suunas.”

„Neid tuleb hoiatada!” Longhorn mõistis samal hetkel, kui rumal see oli. Nad olid pidevas ühenduses õige mitmete juhtimiskeskustega. „Kas läheme järele? Ehk ma saan mõne ka käsitsi kätte.”

„Ülekordamine ei tee paha.” Judge vajutas sideklahve. „ISS, te panite tähele, mis tulemas on?”

Ekraanile tekkis uuesti too Svensson. „ISS-il ei ole enam kedagi. Ainult automaatika. Saame eraldada mõned orbitaalhävitatjad. Kuidas teiega on?”

Judge seletas.

„Siis käige kusagilt läbi ja... Vaadake ise, mis teil tee peal on, ja minge Kuule ära. Ja tänan, te olete tublit tööd teinud.”

Side katkes.

„Mida see siis nüüd tähendas?” küsis Longhorn. „Kas nad saavad hakka või ei saa? Või ei ole ISS-il enam mingit tähtsust? Paar orbitaalhävitatat ei kõla veenvalt – neid rakette oli meie arvuti arvates 23. Ja ma ei taha ära Kuule minna!”

Judge raputas pead. „Vale küsimuse asetus.” Ta oli kuidagi eriti tõsi-seks jäänud. „Meil on muudki tegemist. Me nimelt kukume alla.”

„Reaktor!” Longhorn manas oma klaviatuuriga, hüppas siis püsti ja tormas minema.

„Judge!” karjus ta mootoriruumist, unustades, et raadio kaudu rääkides pole vahet, kui kaugel ollakse. „Palju meil aega on? Ma saan selle ehk mingis avariirežiimis uuesti tööle, aga sina mõtle välja, kus suunas tormata tuleb!”

Ta asus kaableid ja torusid ümber ühendama.

„Kui sa seda umbes saja sekki jooksul tööle ei saa, võiksid pigem oma elu viimased hetked enesessesüüvimisele kulutada,” teatas natuke hiljem Judge'i rahulik hääl. „Pidavat karmale hea olema.”

„Arvesta minutiga!” karjus Longhorn vastu. Ta vandus, kui viieteistkümne juures hakkas Judge sekundeid lugema. „Kui pikalt ja kui kõvasti sa tahad lasta?”

„Üle nelja niikuinii ei saa, kui sa toolis ei ole,” mühatas Judge. „Kui tõesti läheb tööle, peaks piisama. Viis, neli...”

„Läheb tööle! Aga arvesta, et mitte kauaks...”

„Null!”

Kiirendus mõjus kui hoop. Longhorn jõudis vaevalt käed ette panna ja end selili veeretada, kui neljakordne raskus ta maha surus. Ta jälgis silmadega üht skaalat ja kui see liigselt tõusis, vajutas ettenägelikult varruka külge kinnitatud lülitit. Kaal kadus.

„Ei kannata rohkem! Kas aitas?”

„Ei! Millal sa selle jälle tööle saad?”

„Kui hull olukord on? Neetud, ma saan selle ehk natukeseks ajaks tööle, sest masinal on mingi tugevusvaru... loodetavasti, üks ole. Kuid mitte kauaks. Mul kuluks veel oma kümme minutit, enne kui ma suudan aru saada, mis õieti valesti on, ja mingi parema sigma-kompensatsiooni välja mõelda.”

„Ja kaua see jahtub, kui jahtuda lasta?”

„See ei ole tegelikult jahutus, aga see selleks. Eks kah mingi kümme minutit.”

Judge vaikis viisteist sekundit; tõenäoliselt piinas kursiarvutusprogrammi, nii et sõrmed suitsesid. „Anna mulle kakskümmend sekundit. On see võimalik?”

„Sama 4 g-d? Olgu siis. Millal?”

„Kohe!”

Jälle raskus. Ühele ekraanile Longhorni vaateväljas tekkisid sõnad: „*Judge*: sa võid 17 juures välja lülitada, kui see midagi aitab. Kui võimalik, lase 22-ni.”

Longhorn lasi 22-ni ja lülitas siis mootori välja. Ta uuris diagnostikat, lõi käega ja ronis juhtruumi tagasi.

„Jäime orbiidile?” küsis ta.

„Ei.” Judge saatis talle arvutused. „Kukume Tseilonile alla. Aga nüüd on nurk õige ja kui sa kõige lõpus meid kinni pead...”

„Oh perse...” oskas Longhorn ainult ohata.

„Eriti suur ja kõrvadega!” Judge tõusis. „Laev saab endaga natuke aega ise hakkama ja meil on umbes nelisada viiskümmend sekki aega, et üks töö ära teha. Läheme välja. Õhk on niikuinii läinud, avan luugid. Kähku! Võta kaasa haamid, kangid ja igaks juhuks mingid lõikurid... Mina otsin lõhkepaketid.”

„Mis teha tuleb?” Longhorn tormas – täpsemalt muidugi vedis end käte-jalgadega läbi tühjuse – oma varustuse suunas, mõeldes, et kõige tõhusam tööriist on ikkagi see radioaktiivne ja pooltöötav robot. *Masinat jumal, palun pane ta veel natukeseks tööle...*

„Me peame minema saba ees. Tüürimootorid ei tööta korralikult, ma ei saa meid enne maandumist enam õigetpidi pöörata. Mootor peab vastu küll, aga et raskuskeset muuta, tuleb kasutu esimene kaitsekilp koos järelejäanud jääga minema lüüa. 430 sekki, enne kui stratosfäär meid korpuselt minema puhub!”

Kaitsekilp laeva ninas, mille taga – ilma jääta muidugi – tavaliselt maanduti, oli tehtud vahetata. Õnneks. Aga keegi ei olnud mõelnud sellele, et seda kiiresti kaalutuses vahetada. Longhorn kasutas oma robotit mehhaaniliste kätena, keeras kaitsekruvid välja, tiris seejärel kinnituspoldid nende pesadest ja heitis need lihtsalt eemale. Kaitsekilp oli sobitatud laeva esiosa peale ja arusaadavalt ei olnud sinna kuhugi eriti ruumi

jäetud. Judge proovis kah mõnda kinnitust avada, kuid Longhorn oli oma roboti abil avanud juba kümme, sellal kui ta esimese lahti sai.

„Ma võtan ise viimase!”

Inimene ei jõudnud – eriti kaalutuses – piisava jõuga kruvipeadele suruda ja nii kiiresti keerata. Judge ühendas kaableid lahti ja õpetas siis: „Allpool on veel teine ring. Nende välimiste teised otsad tuleb ka lahti lasta, muidu ei pääse ligi.”

Longhorn vandus. Nüüd nägi ta selgelt, kuidas kilp kinnitatud oli ja omal kohal püsis.

„Miks siin radiatsiooni on? Kas mootor lekib?” küsis Judge mingil hetkel.

„Robot,” urises Longhorn. „Kui see oleks mootor, oleksime juba ammu surnud.”

Nad lõpetasid ja lükkasid kolmekesi (robot ka!) kilbi eemale. Nende kolme jõudu oli vaja, sest kilp kippus nagu kleebitult oma kohale tagasi tulema ja lõpuks oli Longhorn sunnitud laskma robotil ühte serva haakuda ja oma mootorite kogu võimsust rakendada. Ta ise tundis ka, kuidas teda tahapoole surutakse, ja avastas, et peab kinni hoidma. Suunataju pani end kohe paika – Maa hiigelsuur helesinine kera oli nüüd nende *kõrval* ja *all* oli tume ähvardav tühjus laeva ahtri taga. Ta vaatas kella – 330 sekundit. Aega pidi veel nagu olema ja vürtsi liskas peast läbi lipsav mõte, et ilma robotita poleks nad jõudnud... või siis oleks tulnud kinnitite juurde lõhkelaengud paigaldada ja palvetada, et plahvatus nende laeva päris puruks ei rebi.

„Sisse!” karjus Judge.

Longhornil oli hea meel tõdeda, et temast ilmselt ikka palju kogenum ruumilendur karjub kah raadiosse... Ta kontrollis uuesti kella – 270 sekundit. Ta oli vahtima jäänud, oodates roboti tagasitulekut. See oli küll selle aja peale oma sajakonna meetri kaugusele triivinud kilbist lahti laskunud ja laeva poole tulema hakanud, kuid miski tundus valesti olevat. Longhorn hakkas vanduma – selle taseme robotil on tuhandeid kaitseid, mis peavad tagama selle ohutuse erinevate rikete korral. Enamiku neist oli ta välja lülitanud ja, usaldamata üldisi korraldusi, juhtinud masinat üsna otse oma arvuti abil. Nüüd pidi robot lendama taas üldiste korralduste alusel ja see võis küll teoreetiliselt huvitav probleem olla, milline osa sellest veel töötas, milline ei töötanud, milline töötas vigadega ja kuidas see kõik seal omavahel läbi sai...

Longhorn haaras ühe seinale kinnitatud diskii servast, ent lasi hetke pärast lahti – *neetud, laser ei kõlba, see võtab ju plasmad reaktorilt...* Ta mõtles hetke, haaras uuesti diskii servast ja lasi selle kohe taas roopenades lahti – ka tõrjerakette neil ju enam ei olnud... Ta vaatas kiiresti ringi, leidis Judge'i poolt valmis pandud lõhkepaketid, pisis kümme-kond sekundit sütiku häälestuse kallal ja lihtsalt viskas paketi vahepeal paarikümne meetri kaugusele jõudnud roboti suunas.

Ta pani paketi plahvatama selle nina all. Sähvatus oli palju võimsam, kui ta oodanud oli, ja ta tajus kerget võpatust. Ta kirus end mõttes – ta polnud varju läinud, eeldades, et vaakumis ei oleks tohtinud mingil haledal keemilisel plahvatusel lööklainet üldse ollagi... *Killud?* Ta jälgis paar sekundit, kuidas siiski veel enam-vähem ühest tükis püsiv robot pöörel-des kaugusse kadus, ja vinnas end siis oma tooli tagasi.

„See oli siis tänu,” kommenteeris Judge küsivalt.

„Robot oli rikkis ja radioaktiivne,” mõrises Longhorn. „Selle juhtimine andis vigu ja ma ei tahtnud teada, mis saab, kui see maandumise ajal hakkab ust kraapima ja sisse nõudma.”

Rapsakas, pööre, järsk külgiirendus ja siis natuke õõtsumist. Judge oli laeva õigetpidi keeranud, Maa helesinine kera oli ikka kõrval, aga nüüd oli *all* mootori suunas. Nende toolid, mis vahepeal olid end atmosfääri takistuse järgi valepidi keeranud, keerasid end „tavalisse” kiirendusasendis tagasi.

„Muide, 450 sekki ei ole veel läbi, aga juba on 0,3 g-d,” kommenteeris Longhorn. „Ma ei oleks tahtnud seal enam ringi ronida. Ja miks sa laeva alles nüüd pöörasid?”

„Tegelikult saaks seal hädaga ronida veel terve minuti.” Judge oli enda kohta hämmastavalt tõsine. „Ma hoidsin seda meelega niipidi, et kaitse paigal oleks. Kui me poleks seda minema saanud, oleksin keeranud koos sellega. Saad aru, ma oleksin keeranud koos sellega ka siis, kui me poleks kõiki kinnitusi lahti saanud – et ehk rebib ülejäänud lahti ja ei lenda minema koos poole katusega... Ära küsi – hea, et nii läks. Muide, selle mootori ja laeva kombinatsiooni aerodünaamikat ei ole keegi läbi arvutanud. Ma ei tea, kui suur saab olema atmosfääripiduse kiirendus, seega ma ei tea, mis kiirusel me maapinnani jõuame.”

„Seega sa ei tea ka seda, kuhu me üldse satume?” ohkas Longhorn.

„Tseilon on õnneks üsna suur.”

Auklik kabiin hakkas laulma nagu orel, millel pool tosinat klahvi kinni

kiilunud. Tegelikult oli seda juba Longhorni sisenemise ajal aimata olnud, kuid tasapisi oli lärm valjenenud.

„On see ohtlik?” küsis Longhorn. „Ma mõtlen, et kui omal ajal Columbia ära põles, oli sel ainult üks väike auk kaitsekattes.”

„Need vanad süstikud olid selles mõttes absurdsel konstruktsiooniga, et neil pidi kaitstud olema praktiliselt kogu pind. Sellepärast ongi eelis sellistel kosmoseaparatuuridel nagu minu oma, kus on üks konkreetne kaitsekilp ja muu on selle taga. Mootor on ka üks kaitsekilp, mis peab taluma kolmekümne kuni viiekümne tuhande kraadist plasmata – selline on väljuva gaasi temperatuur nii-öelda tööalas.”

Undamine kasvas kriiskeks, kiirendus surus neid toolidesse.

„Tegelikult on see mootor alles pooltel teel,” urises Longhorn. „Ikka peame kaasas kandma tonne ja tonne sodi, millega me ei tee muud, kui kuumutame seda reaktori tuumas. Leelismetalle – odav, lihtne vedelal kujul hoida ja saab Alfvéni lainega ostsilleeriva plasmapudeli iseennast-säilitavaks... Kui saaks tööle avatud tuumaga termotuumareaktori! Või kui saaks kas või lõhustumisjäägid otse välja! Saad aru, kui keemilisel raketil on eriimpulss 400, siis meie jurakal on see 10 000, otse lõhustumisel töötaval võib see olla üle 100 000-e ja avatud termotuumareaktoril 2,5 miljonit! Tõsi, siis ei tohiks sellega enam üldse atmosfääris lennata. Praegusega ka ei tohi, aga see pole veel nii hull... Kurat, ma näen, kui palju selle juures ära annaks teha. Kui algeline see on. Olgu, osa juppe, nagu ma avastasin, juba on minu tehtud... Ma tahaksin teha kogu ülekande ringi, tõenäoliselt on võimalik tseesium-liitiumi segus saada sekundaarne lõhustumine, ja võimalik, et sama skeemiga saab isegi triitiumi kasutamisel mingit efekti, aga see nõuaks hoopis teise konfiguratsiooniga mesondifusorit...”

„Sa teed seda kõike, ära muretse,” pressis Judge läbi hammaste. „Me maandume, meid korjatakse üles, sõda saab läbi ja me asume jälle tööle...”

Neil kummalgi ei olnud üldse kerge rääkida, sest kiirendus oli kasvanud peaaegu 3 g-ni. Ja muidugi polnud neil vaja üldse rääkida, Longhorn sai suurepäraselt aru, et nad plädisevad niisama, püüdes hoida mõtteid eemal parasjagu toimuvast, kuid ega see teda ei takistanud.

„Kss mmtri a rrdn kkk nnn prrrm vvvvv hlvm?”

„Kas mootori aerodünaamika on parem või halvem?” pidi see tähendama, aga ega Longhorn poleks sellest ise ka aru saanud.

Merepind vuhises nende kõrvalt mööda. Lained näisid olevat siinsamas, ehkki asukohamäärang näitas, et nad on veel kümnekonna kilomeetri kõrgusel. Longhorn leidis kaardi, kust selgus, et neil on saareni veel õige mitusada kilomeetrit. Kummatigi ei osanud ta kiiresti muutu-
vate numbrite põhjal peast arvutada, kas nad lendavad sinnani või mitte. *Skafandris saab ka vee all mõnda aega elada, aga rõhku vaakumiska-
fander ei kannata ja pole üldse kindel, kui palju rõhuregulaator oskab
järele häälestuda ja kas keegi on mõelnud sügavuses sobiva gaasisegu
peale...*

Kui nad muidugi üldse kokkupõrkel ellu jäävad. Ta avastas, et kiirust on veel kaks kilomeetrit sekundis, ja talle tundus, et nad võivad niimoodi saarest ülegi lennata... *Rumalus*. Judge arvutas – arvuti abil – parasjagu sedasama ja nüüd näitas kursiarvutus, et nad rammivad rannikumägesid. Longhorn luges sekundeid ja oli üle juba rahutuks muutumise staadiumist – ehk siis sisemiselt väga paanikas, mis sest, et proovis seda mitte välja näidata –, kui Judge lõpuks kiirendushooba vajutas.

Kiirendus kasvas 7, siis 8, 9, 10... 12 g-ni. Ja lakkas siis järsult. Saabus kaalutus. Longhorn luges välja, et nad seisavad rannikumadala kohal kilomeetri kõrgusel õhus. Suhteliselt seisavad, sest see paarsada meetrit sekundis ei tundunud pärast kosmilisi kiirusi enam üldse mainimisväärsena. Metallkolakas aga teatavasti õhus ei seisa – kaalutus tähendas tegelikult seda, et nad kukuvad, lihtsalt kukuvad maa suunas. Longhorn hakkas jälle rahutuks muutuma, kui metsas juba palja silmaga puud eristatavaks muutusid. Jälle näis Judge alles viimasel hetkel kiirendushooba vajutavat. Longhorn sai aru, mida ta teeb – nende suhteline kiirus jõudis nulli ja seejärel saabus taas kaalutus, ehk nad hakkasid kukkuma.

Viimane kiirendus ei olnud enam väga järsk, kuigi see katkes paar korda, tekitades suurel ja jõhkral kiigel kiikumise tunde. Siis jäi kiirendus püsivaks ja Longhornil kulus õige mitu sekundit taipamiseks, et see ei ole enam mootor, et see on Maa ühtlane raskuskiirendus ja see tähendab, et nad seisavad maapinnal. Et nad on maandunud. Tõepoolest, ta ei pannud seda maandumise momenti täheleegi.

Ootamatult lülitas Judge veel korraks mootori sisse. Kirjadest ekraanil oli näha, et nad liiguvad külje suunas ja laskuvad siis uuesti maha. Seekord sai Longhorn aru, et maandumistõuke sõid ära tooli amortisaatorid, laev ise ikkagi võpatas maandudes.

„Miks sa seda tegid?”

„Hakkasime sulanud pinnasesse vajuma,” mühatas Judge. „Õnneks oli siin mets ja siledam ala.”

Longhorn vaatas ringi. Ta oli suurema osa ajast jälginud visuaalset kujutist, kuid pärast seda, kui Judge esimese vabalangemise järel nii sajakonna meetri kõrgusel tuumamootori käivitas, oli kujutis asendunud valge suitsu ja leekidega. Nüüd oli ta vahtinud arvutisimulatsiooni, kuid sellel olid ju vaid markeeritud pinnad. Visuaalne kujutis aga näitas ikka veel peamiselt tupruvat suitsu ja illuminaatorist välja vaadata ei tasunud üldse, ilma abivahenditeta oli nähtavus alla paari meetri.

Too visuaalne kujutis, mis kombineeris kõiki sagedusalasid, näitas nende ümber veidrate koonusjate teivastega kaetud pinda. Longhorn taipas korraga, et need on puude põlevad jäänused; temperatuur oli endiselt kaheksasaja Kelvini ringis (ca 500 °C), kuigi see langes kiiresti. Ja lisaks oli ümbrus kergelt radioaktiivne.

„Kui erinev see on filmide ettekujutustest,” ütles Longhorn rohkem nagu iseendale. „Siia ei saa õige pikkade tundide jooksul keegi ligi tulla. Ja me ise ei saa ka kuhugi. Muide, kas meil üldse mingeid käsirelvi on?”

„Hee, mina seisma püssiga valves, kuni tark valge mees laeva remon-tima,” mühatas Judge. „Laser on, mis sa veel tahad? Liiga palju ulme-filme vaadanud... Alati võib ju mootori sekiks sisse lülitada. See aitab tõenäoliselt ka moskiitode vastu – et need meile malaariat ei annaks. Sellised moskiitod, mis skafandrist läbi nõelavad...” Ta ajas end püsti. „Muide, meil peaksid siin kusagil vedelema mingid ellujäämispakid selleks ebatõenäoliseks juhuks, kui kuidagi õnnestub Maale sattuda nii, et laev terveks ei jää. Ma ei tea, mis nende sees on. Kuidas reaktoriga on?”

„Tark valge mees kohe vaatab. Aga astu sina ka üks kliše tagasi – ära me siit ise ei lenda.” Longhorn võttis esimeseks arvutidiagnostika ette.

„Hm...” Judge üritas akendest välja piiluda. „Tseilonil on meie inimesi ja kui asi väga hull ei ole, aitavad nad meid. Praegu küll sidet ei ole, aga nad teavad, mis juhtus ja kus me oleme.” Ta vaikis hetke. „Ja ma võlgnen sulle oma elu. Tänan. Mina oleksin seda mootorit ainult rumala näoga vahtida osanud... Või ilmselt oleksin end õhku lasknud, proovides seda haamriga käivitada.”

„Äh, võid kindel olla, et ma mõtlesin esmajoones ikka iseendale.” Kuigi Judge oli ka viimased laused ikka oma venivas arrogantses *americano*'s

öelnud, otsustas Longhorn lahke olla: „Ja ma poleks osanud selle laevaga nii maanduda, et ilusat suurt kraatrit järgi ei jää.”

„Jah...” Judge’i laial näol levis irvitus. „Ennasttäis valge fašistist maailmavalitseja kohta oled sa päris normaalne.”

„Äh, mine saapaid puhastama, kuradi neegrilõust,” viskas Longhorn samal toonil vastu. „Sul võib suurem munn olla, aga ikka tahavad kõik naised mind. Ja ära hakka armastust avaldama, ma olen hetero.”

Longhorn käed siiski tardusid hetkeks klaviatuuril, kui Judge ta selja taha astus. Ent ta sai ainult nagu kangiga õlale. Nojah, see pidi õlalepat-sutus olema...

„Isegi kui ma pede oleks, on mul selleks liiga hea maitse...” Judge oli oma tooli seljataguse kallal askeldama hakanud. „Mis mulle sinu juures meeldib – ma saan sind usaldada. NY-s ei julgeks ükski valge mees midagi sellist öelda, isegi kui nad salajas mõtlevad nii. Aga sina ei mõtle.”

„Kust sa tead?” mühatas Longhorn. Ta ei saanud midagi teha, et see mees käis talle närvidel...

„Ma ju näen. Sul on suhteliselt ükskõik. Sa ilmselt ei lubaks mul oma tütreaga abielluda, aga siin laevas on sul täiesti ükskõik. Me olime pii-savalt pikalt koos, ma tunnen selle ära. Sinus ei ole poosi, sa oled sina ise.”

„Mul ei ole tütart ja kui kunagi tuleb, siis selleks ajaks sul enam õnneks ei seisa. Mul on tõesti täiesti ükskõik, oled sa must, lilla või roheline, ja see teema imeb lurinal. Kuul muide on läinud moodi mingite kloro-füllsümbiootidega nahka värvida, nii et seal on mõned tõesti rohelised. *Green Leopard Plague...*” Longhorn peatus hetkeks. „Võimalik, et ma tõesti ei tea elust NY-s midagi. Ma vabandan, aga kui ma siia laeva tulin, ei teadnud ma sinust midagi peale nime. Keegi ordulane. Esimese viie sekiga oskasid sa selle väga positiivse eelarvamuse purustada – ei ole ordulane, on mingi afro-ameeriklasest perseauk. Noh, sa tegelikult oled palju enamat ja lõpuks toetab sind Tato ja seda meest ma austan ja usaldan, aga – siiralt – sinul on eelarvamused, mitte minul. Luba endale nõu anda – kasva suureks. Saa ordulaseks.”

Longhorn sõitles end mõttes. Kes ta selline oli, et teist niimoodi paika panna? Noh, see lõbus, omamoodi muretu, silmnähtavalt helge mõis-tuse ja hea südamega mees ajas mingit pidetut jura, mis pärines elust, mida ta vihkas. Ta oli kui massimeediast kaela valguva nilbe „võrdsuse”

kehastus – selle võrdsuse, mille sildi all ikka veel kotiti valget meest selle eest, et ta kunagi oli maailma valitsenud. Longhorn polnud kunagi hinges mõistnud või omaks võtnud ameeriklaste enesekeskseid, kitsarinalisi ja sirgelt totraid „maailmavaatelisi konflikte”, mida nad kultuuri nime all ülejäänud maailmale müüa üritasid. Kuid kas too iseenesest tore mees, kes nüüd väga mõtlikuna tooli seljatoest leitud kotti lahkas, üldse oli võimeline Miki-Hiire kõrvade tagant välja nägema?

„Siin muide on isegi püstolid ja natuke laskemoona. Ma ei tunne neid relvi, aga siin on valmistamisaasta ja see on 1948. Ja siin on kuivtoiduratsioone, mille parim enne oli 2040.”

„Tõsi või? Näita.” Longhorn tõusis. „On jah... See relv on TT. Huvi-
tav, kust nad neid leidsid? Primitiivne ja tõhus... kuigi minu arust sobib see rohkem enesetapu sooritamiseks, kui et sellest mingil muul viisil abi võiks olla.”

„Selle kuivtoidu säilivustähtaeg on kümme aastat. Aga sellega ei juhtu ilmselt ka sajaga midagi. Ja anna andeks. Ma ikka päriselt tahan Kuu Ordu hulka kuuluda. Mul kulub ilmselt ainult natuke rohkem aega.”

Longhorn noogutas, naeratas ja enne oma kohale tagasi minekut virutas teisele õla pihta.

Ta oli segaduses – mis siis nüüd juhtus? Ta ei uskunud oma isiksuse mõjusse; kui tal ka oli selles osas kunagi mingeid illusioone olnud, oli need lõplikult purustanud see aasta, mil ta ülikoolis aatomifüüsika algkursust andis. Ent siis meenusid talle momendid, mil ta oli lausa tundnud, kuidas Judge teda teise pilguga vaatama hakkas – näiteks siis, kui ta mainis, et on Tato elamises käinud; siis, kui ta avastas reaktorist enda konstrueeritud sõlmed (tähtsusetud küll, aga seda Judge ju ei teadnud); siis, kui ta oli poetanud, et muidugi oskavad nad kõik mingil määral kosmoserakette juhtida... Ilmselt oli tema nüüd Judge'i silmis mingi Tõeline Vana Pärisordulane. Jama... Kuid lõpuks ütles ta seda, mida mõtles, ja ehk on kutil sellest kasu... vähemalt pani ta elu üle järele mõtlema.

König

„Olgu, roni oma laeva tagasi!” Krüger kuulas, pea viltu, ja saatis siis Königile lingid. „Näed – hulgaliselt starte. Regatud on üle 200.”

„Meil on igas mõttes targem tankurist pisut eemale hoida. Oled kindel, et see tööle jääb?”

„Sina seda programmeerisid.”

„Aga sina ühendasid. Laser läks küll tööle.”

„Aga tabavus oli allpool igasugust arvestust.”

„Sest tankuri stabiliseerimine hävitajate tüürmootoreid kasutades on kohmakas ja aeglane.”

„Mis tähendab, et tegelikult töötab see kõik ikkagi ainult läbi häda.”

Rääkimise ajal ronisid nad juba kumbki oma hävitajasse.

„Meil on paar minutit aega,” ütles Krüger. „Ime paagid maksimaalselt täis. Võimalik, et tankur lastakse meil alt ära.”

„Ma tean. Kahju, et ei jõudnud raketikasseti mootoreid ühendada...”

„Me võime praegu ka riskida need tööle panna – et ehk ei muuda orbiiti ebastabiilseks. Aga see on viimane võimalus. Ükskõik kui täpselt me seda kinnitada üritasime, hakkab tankur paratamatult pöörlema.”

König vaikis natuke aega, kontrollides oma laeva seadmeid. „Kuule, Krüger,” alustas ta siis. „Me oleme siin kõik mingil määral tegelikult jälgimis- ja suunamissüsteemi osad. Kas ma sain sinust õigesti aru...”

„Ma ei ole üliinimene,” katkestas Krüger teda pisut närviliselt: „Kaotused... Praeguseks hetkeks on orbiidil üle saja tuhande identifitseerimata objekti. Aga tänu meile on Teivasjaam terve ja saanud tegutseda need paar aatomimootoritega laeva, mis viimase kahe päeva jooksul on süstemaatiliselt hävitanud kõigi Maa riikide kosmoses paiknevaid sõjalisi süsteeme. Tegelikult hävitati nende GPS-i ja kommusatid alles pärast... Armstradi. See praegune on ilmselt meeletult katse mingeid süsteeme taastada.”

„Jah, ma tean.” Nüüd oli Königi toon rahustav. „Ma mõtlesin hoopis seda, et jälgimissüsteemid peaksid ju universaalsed olema, selgus aga, et raketikasseti arvutiga pole võimalik tankurit korralikult juhtida. Minu arust on elementaarne, et kui süsteemi teisest otsast hävitama hakatakse – seda üldiselt nimetataksegi sõjaks –, siis õnnestub ikka veel töötavaid komponente omavahel kombineerida.”

„Aaa,” pomises Krüger ja vaikis terve minuti. Siis puhkes ta natuke rabedalt naerma. „Aega ei olnud.” Ta vandus. „Näed, mis nad teevad?”

„Jah,” noogutas König süngelt, ise suurepäraselt teades, et noogutust Krüger ei näe. „Kell jätkab teed kõrgemale, eeldatavasti poolsünkroonsele orbiidile, teel aga jääb leole maha hunnik püüdurakette. Nii et meil läheb kohe uuesti lõbusaks. Kas neil need ära ei lõppe juba? Miks nad järele ei jäta?”

Krüger lülitas sidekraani sisse ja noogutas ekraanil. „Nagu sa aru

saad, on seega raadiovaikusest loobunud. Me ei tea, palju neid üldse on. Kui veel üle poole on järel, oleme hädas. Täpsemalt, hädas oleme meie siin. Kaotused... kaotused orbitaalkaitse hulgas võivad väga suured olla.”

„Raadiovaikus on uhke sõna. Kogu meie tehnika on niikuinii Maalt detekteeritav, nüüd me ainult kuulutasime, et siin on kaks elusat tegelast, kelle pihta on mõtet lasta.”

„Jah,” haugatas Krüger. „Muide, võta oma juhtimise alla ka need uued – saadan lingid.”

„Need, mida Dragsterid külvasid? Miks need nii kusiste orbiitidega on? Persse... need on tuumalõhkepead?”

„Tuumakad jah. Ja vaata, millega need liiguvad! Ühekordsed tahkekütuskiirendid. Need *peab* ära kulutama, sest muidu kukuvad pooled neist alla.”

„Olukord peab olema üsna meeleheitlik, kui nad siia juba sellise tehnika on toonud,” pomises König arvutiga mässates, olles muidugi suurepäraselt teadlik, et teda kuuleb Krüger ja lisaks ka kõik jälgimisjaamad, kuigi lindistustesse süveneda pole seal hetkel kindlasti kellelgi aega...

„Igaüks võitleb sellega, mis tal on,” kehtas Krüger õlgu. „Muide, minu radar näitab, et lähimad on 30 kilodi kaugusel – läheb lahti!”

König nägi seda ise ka muidugi. Ta ei saanud midagi teha, et ta suu kuivaks läks. Isegi vanemate kaotus vajus korraga kuhugi tahaplaanile ja ta tõdes ootamatu selgusega, kui väga ta elada tahab. Kui palju asju tal veel tegemata on...

Tavalised laserid ei kõlvanud nende vahemaade peal suurt rohkemaks kui vaenlase pimestamiseks ja ehk pisut kõrvetamiseks lootuses, et sideja jälgimistehnika kannatada saab. Olid ju kõik aktiivsed, st kiirendusega liikuvad seadmed – ja eriti püüduraketid – seadistatud igasuguse detekteerimiskatse, veel enam kiirgusvoo detekteerimise hetkel silmapilk suunda muutma ja tegelikult muutsid need kogu aeg pisut suunda. Seega tuli kõne alla ainult impulsslaseri kasutamine ja paraku ei olnud sugugi lihtne piisaval hulgal energiat üheks impulsiks kokku suruda, piisavalt fokuseerida ja lisaks veel õigesse suunda lasta. Samalaadsed hädad kummitasid ka kõiki elektromagnetkahureid või nn *railgun*’e – seade, mis suutis panna mürsu liikuma kuni mõnisada kilomeetrit sekundis, oli suur ja raske, lisaks ei olnud sellised mürsud kuigi täpsed ning kokkuvõttes oli seade väheefektiivne. Täpsemalt, efekti võis sel olla suure satelliidi

kaitseks – et küllap ründaja pihta saab, kui see kobakas ikka igas sekun-
dis nii mõnikümmend tuhat kuuli enam-vähem õiges suunas saadab.

„Kas tead, ma mõtlesin välja, kuidas maalastele kosmosesõda kirjel-
dada,” ütles Krüger nii kümmekond minutit hiljem, kui ootamatult sel-
gus, et nende läheduses orbiidil ei ole ühtki objekti, mis nende vastu
ebatervet huvi ilmutaks. „Sa üritad kaasa lüüa arvutimängus, mida män-
givad kaks sinust kümme korda kiiremat tegelast, nii et sa isegi ei ole
päris kindel, kas sa aitad või segad „oma”, ja lisaks on keegi su koos
tooli ja arvutiga pannud suurde metallkuuli ja mäest alla veeretanud.”

König turtsatas. Ta oli üleni hiline. Skafander sisises, kui ta tuulutuse
täisvõimsusele oli lülitanud, ent sellest hoolimata tundis ta, kuidas kaelal
koguneb higi, mis ebameeldivate soolakate tilkade pilvena või pigem
uduna isegi silma tikkus. „Tankima?”

Krüger noogutas. „Õige mõte. Kuni lastakse.”

Nad imesid oma paagid jälle täis.

Uuesti hakkas pirisema radar. König heitis märgenditele pilgu ja virutas
eraldumisnuppudele, ühtlasi blokeerides kõik kaitsmed, et tankurist ruttu
eemale saada. Suhteline kiirus oli väga suur, 15 kilomeetrit sekundis, ja
König taipas selle paari sekundiga, mis asjandusel tulla oli, et tegu on
vastupäevaorbiidil liikunud ja just mõni hetk tagasi aktiveerunud püüdu-
riga. Ta fokuseeris sellele laseri ja lasi lahti ka oma tõrjeraketid.

Sekundid muutusid ülipikaks. Tagantjärele ta ei uskunud, et see kõik
oli tõesti aega võtnud vaid paar sekundit, ta oleks võinud vanduda, et
oma pool minutit. Laser lukustus märgile, kuid see oli vaid tavaline
pimestuslaser, mis suutis lähedalt tõsta ründaja temperatuuri vast nii
paarkümmend kraadi sekundis – piisavalt, et see minutiga üles sulatada,
kuid masendavalt ebapiisavalt, et seda peatada. Ka tõrjeraketid näisid lii-
kuvat aegluubis. König peaaegu ei tajunudki kiirenduslööki, kui ta hävi-
taja mootorid lõpuks rakendusid ja ta 10 g-ga kõrvale sööstis. Ta nägi,
et Krüger istub ikka veel tankuri küljes kinni, ja tal jäi vaid hirmuseguse
abitusega imestada, miks kaaslane liikuma ei hakka; selle taipamiseks, et
teine lihtsalt ei ole nii kiire, tal aega ei jätkunud.

Korraks, tõesti ainult hetkeks välgatas lähima radaril koonusjas kujutis
ja siis oli ründaja kohal.

Välgatus.

Ja kõik oli läbi. Tankuri ja Krügeri lennuki asemel lendas keereldes

igas suunas laiali rusupilv.

König surus hambad kokku ja muutis kiirenduse suunda. Niikuinii oli ta lennanud maksimaalkiirendusega tankurist eemale, nüüd sättis ta end võimalikult samas suunas laialilendavate rusudega.

Löök, ja ta oli kaalutuses. Mootor blokeerus ohutuskaalutlustel, kui mingi väline asjandus masina kursilt kõrvale löi. Hoop kaitsmeteile ja ta korrigeeris uuesti asendit. Radaril ei paistnud ühtki ohtlikku tükki – kiiremad olid juba mööda lennanud – ja ta asus pidurdama.

Vasakust stabilisaatorist oli tükk läinud, mis tähendas kahte asja – osa sensoreid ei töötanud ja atmosfääri ta enam siseneda ei tohtinud.

Ta asus rusuvälja üle vaatama. Teatud üllatusega leidis ta üles Krügeri hävitaja, mis enam-vähem ühes tükis püsis. Ta asus lähenema ja kusa-gilt valvekeskusest saadeti talle juba ka simulatsioon, millelt oli näha, et tegelikult jõudis Krüger siiski eralduda, enne kui terasvõrguks laiali lagunev püüdur pärale jõudis.

Sekundid venisid ikka veel, kuigi nüüd kulus neid ebameeldivalt palju, enne kui ta kaaslase laeva lähedusse jõudis. Ei Krüger ega tema hävitaja ei vastanud ühelegi kutsungile; hävitaja triivis.

Midagi enam hullemaks minna ei saanud. König haakis hävitajad kokku, kontrollis skafandrit, avas luugi ja ronis välja. Teine hävitaja oli palju rohkem kannatada saanud, selle korpus oli mitmest kohast purunenud ja ime, et plahvatust ei olnud toimunud, sest kütusepaagid haigutasid tühjalt. König haaras luugi väliskäepidemetest ja jäi kõhklema. Ükski indikaator ei toiminud, seega ta ei teadnud, kas kabiinis on rõhk või mitte. Üldiselt olid nad skafandris ja isegi kui kiiver parasjagu peas ei olnud, suutis see praktiliselt alati ise pähe sobituda, kui rõhk langema hakkas või kabiini andurid vigastusi näitasid. *Aga kui ei sobitunud, sees on rõhk, Krüger on ilma kiivrita, elus, kuid teadvuseta?* Nojah, tegelikult oli ka sellele mõeldud – ta keris oma hävitajast lahti testrikaabli ja ühendas selle teise hävitaja luugi külge. Olgu, vähemalt kui indikaatoreid uskuda, sees rõhku ei olnud. Ta pani igaks juhuks siiski veerandskafandri valmis ja avas kõigepealt ventiili. Rõhku tõesti ei olnud.

Luuk avanes. Krüger oli omal kohal. Ruumis hõljus mingit pruunikat sodi. König taipas, et tegemist on vaakumis tardunud verega; see ei olnud ainus, kuid kõige tõenäolisem seletus. Paar lahtist eset hõljus välja, minema. Üks neist oli skafandri säär. Königil kulus paar sekundit taipamiseks, et sääre sees on ka jalg.

Oli ka teine jalg. See tähendab lahtiselt ruumis. Püüduraketi mingi just selleks mõeldud tükk oli lennanud hävitajast läbi, nii et täpsemal uurimisel püsis too koos vaid üht külge pidi, suurem osa sellest oli nagu väga terava ja vaid mõne millimeetri paksuse saabliga läbi lõigatud.

Tegelikult vaid eeskirjade täitmiseks ühendas poiss korraks testri ka Krügeri skafandri kontrollpessa. Ta ei uskunud, mida aparaat näitab – Krüger oli elus. Kuidas see võimalik oli? Nojah, kiiver oli tal ju terve. Skafandri kaeluses olid alles ka välishoolduse ühendused ja sealt visises tema skafandrisse kogu aeg hapnikku. Järelikult oli laevas kusagil siiski veel mingi hapnikuvaru ja – seda suutis König nüüd selgelt ette kujutada – oli primitiivne automaatika seatud nii, et see jooksis kümnendiku atmosfäärise survega skafandrisse sõltumata skafandri seisukorrast. Ta märkas veel midagi – Krüger oli tõmmanud maksimaalselt pingule nii reie ülaosa pingutusrihmad kui ka puusade ja vöö oma. Tänu selle, et hapnik siiski otse välja ei jooksnud, oligi sellest talle jätkunud. Ja reie ülaosa rihmad olid ka verejooksu peatanud. Königil jooksis ähmaselt läbi pea, et kuigi neid rihmu oligi mõeldud muuhulgas kasutada näiteks jalaosa vigastuste puhul, siis vaevalt oli keegi ette näinud, et need toimivad ka nii ekstreemsel juhul...

Nüüd läks kiireks. Ta hiivas Krügeri oma hävitaja kabiini ja kinnitas ta hädapäraselt avariikohale. Hävitaja oli põhimõtteliselt ühekohaline. Ruumi selles eriti ei olnud, kuid see ei sarnanenud ka tavalise hävituslennuki kabiinile, kuhu tõesti ainult pilooditool on surutud. Kabiini oli sisuliselt kahemeetrine soomustatud kera, mille sees pörlev kiirendustool. Selle taga oli pisut vaba ruumi, kuhu sai hädaga teise ja väga suure hädaga lausa kolm inimest toppida, kui tool fikseerida maksimaalselt ette. Muidugi ei olnud siis juttu ei mugavusest ega isegi lahinguvõimest, ent nagu öeldud, oli see avariivariant.

König taastas kabiinis rõhu, saatis oma aparaatide näidud ja salvestused minema, andes staabile märku, et ta kiiresti abi vajab, ja pöördus Krügerit vaatama. Jalakõndid ei veritsenud, need olid hallid ja kuivad. König kartis neid puudutada; sel muidugi ei olnudki mõtet.

Hävitajal oli mingi elementaarne meditsiinivarus. Isegi mingi kogus vereasendajaid, nii et ehk sellest ikka mingit abi oli, kui ta nüüd need voolikud õigesse kohta ühendas; muidugi olid skafandril ka need pesad, kustkaudu kanüülgi automaatselt veeni käis. Aparaat tegi muidugi paha häält ja vilgutab punaseid tulesid, püüdes seletada, mida kõike kohe veel

tegema peaks.

Ta pöördus arvuti poole tagasi ja oli pisut üllatunud. Korraaks hiilis kohale isegi solvumine ja viha – kellelgi ei paistnud tema jaoks aega olevat. Kummatigi oli mingi lahinguarvuti siiski järeldusele jõudnud, et ta suudab järelejäanud kütusega Teivasjaama tasandile tõusta. Ta mõtles natuke ja loobus ohkega – sellele rääkis vastu mitu asja – tõus oleks olnud napp ja aega oleks selleks läinud kõvasti, lisaks liikus sat ise ikka veel kiirendusega – seda tõsteti ikka veel ja kuna seda tehti kogu aeg pisut muutavas suunas, ei olnud võimalik midagi täpsemat arvutada. Kuule? Ei, sinna ta selle kütusega ära ei lähe. Maanduda? Seda ta ei saanud. Järelikult mõni aatomimootoriga laevadest, mis üldiselt tuhandest kilomeetrist kõrgemale hoidudes orbiidile kogu aeg varustust vedasid. Loodetavasti õnnestub end mõnele ligi seada, sest mitmepäevast triivimist Krüger üle ei ela.

Ta isegi muigas üht rida vaadates – Beagle. Isa laev. Kaksteist aastat vana välisplaneetide juurde lendamiseks mõeldud monstrum, elukorpuse võrejas torn mootoritest 60 meetrit ette ulatumas. Justnimelt ette, sest kiirendusega liikumisel lükkas laev seda ees. Kohmakas ja väikese manööverdusvõimega, tänu mitmetele kompromissidele ja ümberehitustele halva planeeringuga küna, mille ainus hea omadus oli tohutu kiirendusvõime. Reaktoris kuumutas see lihtsalt vett ja Maa juurest startimiseks ehitati pika võrekonstruktsiooni ümber kergelt koonusjas jääsilinder, mida siis robotkäsi ülalt otsast lõikas ja reaktorisse söötis... Nüüd töötas see muidugi ainult vedela vee paakide peal, kuid siin Maa-Kuu – selle laeva jaoks – imepisikeses süsteemis sellest jätkus.

König teatas oma kavatsusest põkkuda, arvutas õige suuna ja startis.

„Ma olen siiski elus...” kostis selja tagant tasane hääl. „Hm, ilmselt mitte kauaks... Jama... Kas me lendame kuhugi?”

„Ma ei saa praegu...” König oli kiirenduse isegi võimalikult väikese valinud, riskides niimoodi suurema kütusekuluga. 2 g-d. Valulik kompromiss kaaslaste seisukorra ja lennuparameetrite vahel.

Minutid venisid.

Kiirendus lõppes. König pööras end oma toolil, nii et nägi kaaslast.

„Kuidas sul on?”

Krüger muigas kõveralt. „Kuidas mul olla saab? Jalad on läinud ja nii palju, kui ma aru saan, on ka alakeha kõvasti kannatada saanud. Vaakum.

Ja see oli kõvasti kinni tõmmatud. Elus muidugi.”

„Valus? Saan ma sind kuidagi aidata?” König tahtis käsi laiutada, aga selleks polnud seal ruumi. „Ma ei tunne meditsiini piisavalt. Monitor on küll küljes ja...”

„Ma olen valuvaigisteid nii täis, et maailm paistab nagu läbi udu. Ja lõbus on, mis sest, et ma suren. Ära muretse.”

„Torudes on verd...” Skafandri õhutustorud teatasid tõepoolest, et filtrid on seda täis. Hoiatasid. Hapnikuringlus siiski töötas, nagu König veendus.

„Ma ilmselt kusun seda... Alarõhk. Ma lasin vöö järele, eks ole. Kui me uuesti pihta ei saa...” Ta muigas taas kõveralt. „Kuhu me läheme?”

„Beagle’ile. See teeb vähemalt poolteist tiiru elliptilisel orbiidil, laskudes perigees tuhande kahesaja peale, siis läheb L4 tagasi. Nad ei tea veel täpselt, kui kiiresti nad meiesuguseid peale suudavad korjata. Kusjuures neil ei ole mõtet siin ka väga pikalt passida – kõik, mida nad siia toovad, saab esimese tiiruga maha laadida, ja edasi tuleks võimalikult kiiresti jalga lasta. Neil küll on meditsiiniseadmeid, kuid... Vähemalt praegu on põkkumine kooskõlastatud. Aga sinna läheb oma tund aega.”

„Mis õieti juhtus?”

„Kas sa ei näinud? Tuli vastupäevapüüdur. Sa vist ei jõudnud reageerida.”

„Nägin. Aga hilja. Sina olid kiirem. Hea seegi. Kuidas teistega on?”

König vaikus enne vastamist paar sekundit. „Halvasti,” poetas ta siis. „Ohvrid on väga suured. Veel üht sellist rünnakut orbitaalkaitse üle ei ela. Me laguneme laiali. Iga rünnak vähendab omakorda meie võimet vaenlast detekteerida ja seega midagi ette võtta. Orbiit on juba niimoodi prahti täis, et detektorid ei tööta korralikult. Eks me sellepärast ei näinudki... Keegi ei näinud... Või ei pannud tähele...” Ta vandus. „Arvutid...”

„Kas tead, see on ilus. Kera, selgelt kera. Mis sest, et inimsilm ei tohiks sellistel distantsidel kaugust määrata. Seda enam, et see on kujutis. Nii selge ja ere, nagu muud ei olekski. Ei ole kiivriklaasi, sind. Ainult ere ja kolmemõõtmeline Maa.”

Königil kulus paar hetke taipamiseks, et Krüger ei soni, vaid räägib väliskaamerate kujutisest, mida ta vaatab oma kiivrisse ehitatud virtuaalivisiiri abil.

„Sealt lastakse meid. Aatomiraketidega.”

„Ma tean. Mis siis. Me laseme vastu. Naljakas, ma muide arvasin, et mina küll pihta ei saa. Arvutasin, et tegelikult võin saada, ja mõtlesin, et mis siis, niikuinii jään vahele... Arvasin, et võin end terve elu tagantjärele kangelasena tunda. Inimene ei suuda tegelikult enda surma ette kujutada. Et sa lahkud sellest mängust alatiseks. Ja tead, ma olen ainult väsinud. Väga väsinud. Mul ei ole jõudu teada saada, mis järgmiseks tuleb. Tulevikku ei olegi. Täpsemalt, tulevikus on sinusugused ja minusugustel ei ole seal kohta. Ei ole kohta ühel pedel, kes arvas, et jube lõbus on suurkorporatsioonide ülemusi igas mõttes tillist tõmmata.” Ta pugises natuke selle üle naerda.

„Tead, Alia sai väga hästi aru, et see on tema kondine tagumik... Esmajoones, eks ole. Ja laps. Kelle ees ma end väga halvasti tunnen, sest ma ei suuda tema kasvatamises ühtki positiivset stressorit leida. Ma arvan siiralt, et tal on parem kasvada isata kui sellise isaga nagu mina. Mul on ju terve mõistus peas. Ma suudan igasuguseid olukordi väga hästi hinnata. Miski ei takista mul seda oskust iseenda peal rakendamast. Muidugi tahaksin ma elada. Aga mingit teist elu. Mitte sündida seal, kus ma sündisin... Ähh...” Ta nuuksatas ja vaikis mõned minutid.

„Ma olen katki. See õnnetu vastupäevapüüdur lihtsalt viis mu sisemise olemuse välimisega kokku. Ma ei ole elus muud teinud, kui sigatsenud. Ainus, mida ma teha sain, oli õiges suunas sigatseda. Ma olen püüdnud kujutleda, mis siis saaks, kui minu elust tehtaks film... Mida oleks seal näidata? Rõõmutust. Väljapääsmatust. Kuidas kõik on valesti... König, tead, ära usalda selliseid nagu mina. Kui mitu korda olen ma valmis olnud reetma! Ma ei ole seda teinud ainult ühel põhjusel – see ei teeks midagi paremaks.

Ma teesklesin. Ma olen kogu aeg teeselnud ordulast. Kogu aeg kartnud, et ma ei saa hakkama. Surm on kergendus. Ma sain hakkama. Minust saab kangelane, sest sa ei räägi iial kellelegi seda, mida ma sulle praegu räägin. Sa viid Aliale ja pojale mu viimased tervitused, mõtled välja, kuidas ma ütlesin, et ma neid armastan... Ähh, muidugi ma armastan neid. Muidugi ma tahan neile kõike kõike kõike kõige paremat... Nende eest on lihtne ja rõõmus surra...

Olgu, ma vaatan nüüd veel Maad.” Ta hää l kustus.

Krüger suri millalgi pidurduskiirenduse ajal enne Beagle'iga põkkumist.

Reniard

„Reniard, mis seal toimub? Kas ikka maksis lasta võrku seda, mida... mida sa sealt alt vastu võtad?”

Salastatud side ekraan vilkus ja virvendas. Küllap ei jätkunud riba. Ja muidugi üritati läbi ajada nii vähese energiaga kui võimalik, mis sest, et Dexter oli pidanud vajalikuks võtta kõne videokanalil. Reniard sai temast muidugi aru.

„Kuule, ütle ausalt – kuidas me vastu peame? Mina saan ressursse, aga kas keegi veel üldse kuhugi lendab?”

Dexter ohkas. „Ei lenda. Neil on ikka veel täielik ülekaal õhus. Meil peaaegu ei olegi enam lennukeid. Mesmer ju lasti ka alla. Hea, et nad ellu jäid. Istuvad siiani metsas. Sellepärast ma tahangi rünnaku edasi lükata – mul ei ole sulle toetust võtta. Aga sa oled ainus, kes tõeliselt hädas on.”

„Nii et me peame vastu?”

Dexter ohkas veel kord. „Puruks on pommitatud praktiliselt kõik Ordu maapinnal asunud objektid, lisaks ka kolmandik elamukvartalitest. Lennujaam on rivist väljas, kosmodroom on rivist väljas, jõujaam on rivist väljas. Kuid miski ei ole pöördumatult hävitatud. Enamik inimesi on elus ja terved, me oleme kaotanud alla viiekümnendiku.”

„Ja edasi?”

„Kas sa siis ei tea? Järgmine kivirahe on tulemas. Ma arvan, et see ei ole saladus, kuhu see suunatakse – nende laevastike peale. Nad teavad seda. Hakkavad tülli minema. India esitas omapoolse ultimaatumi. Me kardame, et nad valmistuvad järjekordseks tuumarünnakuks. Usa aga ei taha tuumarelva kasutusele võtta. Nad valmistavad ette järgmist rünnakut orbiidile.”

„Kas nad mitte just ei lõpetanud?”

„Jah, aga nad ei saavutanud ka midagi erilist. Kaotused on suured, aga me oleme ikka veel alles. Nii et lisaks pommitamistele alustasid nad taas paberisõda. Igatahes ei juhtu enne kella kolme midagi. Katsu puhata.”

Reniard pidi peaaegu homeeriliselt hirnuma hakkama. Ta suutis piirduda paari käheda kraaksatusega. „Oled sa ise seda alt tulevat striimi vaadanud?”

Dexter ohkas kes teab mitmendat korda. „Jah, olen. Aga mida muud ma sulle öelda saan?”

König

Magda ootas teda põkkumislüüside taguses koridoris. „König, mul on nii kahju, et me just sellises situatsioonis kohtume.”

Tehnikud, keda ta ei tundnud, olid ainult põgusalt noogutanud, kui temast möödusid ja ta hävitaja kallale asusid. Krügeri oli ta ise ära toonud, kuid tegelikult ei osanud ta oma sõbra ja ülemuse laibaga midagi peale hakata.

Magda tajus seda kuidagi. „Sa vajad hädasti pesemist ja toitu. Ja siis puhkust. Või sa siin magada saad – raputab. Kus siin kõik asub, seda sa tead. Ma hoolitsen Krügeri eest.”

König pidi tunnistama, et veel kunagi ei ole olnud nii mõnus skafandrit maha ajada ja esimene sooja vee puudutus nahal pidi ta peaaegu karjama panema. Ühiskajuti uksele oli silt, mis palus vaikust. König sai sisenedes aru, miks – see toimis välilaatsaretina. Piki kõiki seinu erinevatel kõrgustel ja erinevates kohtades paiknevatel diivanitel, kus meeskond tavaliselt koos sõi või lihtsalt aega veetis, lamas hetkel 4 inimest, suured medimonitorid küljes, ja ruumi valgustus oli suhteliselt hämaraks keeratud.

„König, *mein Freund... Wie geht... kuidas sinuga on?*” küsis tuttav hääl.

„Stasi?” König pilutas silmi ja tiris end ühe lamaja juurde. „Mis sa siin teed?”

„Kolm korda võid arvata,” turtsatas see vaikselt ja lükkas korraks ettepoole oma vasaku küünarnuki, millest pisut allpool käsivarre ümber oli umbes viis sentimeetrit lai ja kaks paks rõngas, millel vilkusid ekraanid ja tulukesed ja kust läks punt juhtmeid ja voolikuid medimonitori. „Löödi tilguti alla. Ma sain põrutada ja natuke vaakumit. Tegelikult peaksin barokambris olema, *aber* siin ei ole. Ja mina olen kerge juhtum. Kerged juhtumid löödi siia. *Wie geht es dir?*”

„Saabusin just vigastatud hävitajal koos Krügeri laibaga.”

Viis sekundit valitses vaikus.

„*Scheisse*. Otsi omale süüa ja haagi end siia,” ohkas Stasi lõpuks.

König tegi seda – ta tuli sõbra diivani juurde tagasi, käes pool tosinat erinevat kotti.

„See on vist L4-s ette valmistatud, eks ole?” küsis ta. „Sellel laeval ma ei oodanud jahutatud – just ainult jahutatud, mitte külmutatud – toitu. Tavaliselt on ainult see sublimeeritud „igavene” saepuru.”

„Jah... Ilmselt. Noh, tuubid on ju ikkagi ja pudisevate leivatoodete söömist loetakse siin üldiselt sigaduseks... Sa oled siin enne olnud? Ma vaatasin, kuidas sa kõõgiautomaadiga hakkama said.”

„See on mu...” König tundis, et ta kõri pitsitab. Selle varjamiseks võttis ta ühest tuubist paar suutäit bõfstrooganovi, teisest kartuliputru ning sundis end nährima ja neelama. „See oli mu isa laev. Mulle on siin, jah, kõik tuttav. Ma... noh, isa elas siin ju aastaid, ja ma toppisin end alati ka kaasa, kui võimalus avanes. Ma unistasin, et saan ühel päeval selle kapteniks... enne kui aru sain, et selleks ajaks on see asjandus auga muuseumi paigutatud.”

„Ma tean, et su vanemad olid Armstradil,” ütles Stasi lihtsalt. „Muide, miks need diivanid sellised naljakad on?” tegi ta kohe teist juttu. „Sellised kahe küljega. Peamise kiirendusvektori järgi orienteerumisest ma saan aru, aga miks siis peamootori suuna järgi otsustades on pehmendus ka laes?”

König mühatas. „See laev on mõeldud lendama välisplaneetide tsooni niimoodi, et kulutab selleks ära väljaspool asuva kütuse. Kui kiirus käes, pannakse laev pikiteljega risti pöörlema. Pikkust on sel ju oma 60 meetrit, raskuskese on aga nii taga mootorite ja kütusepaakide juures, et nad said mingi 15-20 sekise pöörlemisperioodiga üle poole g-d. Ja selle pöörlemise ajal on kiirendusvektor ju vastupidine.”

Ruum õõtsatas ja pöördus siis järsult. Stasi, kes oli korralikult võrguga diivani küljes kinni, haaras ikkagi instinktiivselt selle servadest, König aga, kellel jooksis rihm üle kõhu, keskendus oma tuubidele ja lasi end loopida, kuni ise paigale jäi.

„Mis see oli?” küsis ta. „Mul ei ole praegu andmesidet ja keegi on siin ekraanid välja lülitanud.”

„Et ei segaks. *Du siehst*, nad panid kajutitesse need, kes meditsiinilist abi ei vaja. Või ütlemine, keda sihukese jaburvõimsa reanimatsioonivõimelise peletise küljes ei hoita. Haiglas on siin ju vaid kaks korralikku kohta ja kahe lisakoha võimalus – no palju neid tõbiseid tavalisel reisil ikka tekib? Minu ekraan siin töötab. Keegi tulistas meid laserist. Siis nad keeravad lihtsalt mootori sennapoole, see on parim kaitsekilp.”

König vaatas teda tähelepanelikumalt. „Nii et sinuga pole mitte nii hea, nagu sa väidad,” kviteeris ta.

Stasi vaatas kõrvale. „Ära ei sure, ära muretse. Muide, ma näen, et nad on sulle ühe kajuti vabaks teinud. *Ähm*, see peaks muide kapteni kajut

olema – number 1. Igatahes saad magama. Tegelikult nad tahavad mind maski all ja poolunes hoida, aga nad unustasid, et ma suudan ikka veel nuppe vajutada. Eriti seda nuppu, mis etteantud programmi tühistab. Aga mul on järjest raskem hingata ja selline tunne, et pilt tahab tasku minna, nii et ma muutun parem ise kohe vabatahtlikult juurviljaks tagasi. Maga end välja, siis räägime.”

Ta kobas maski ja tõmbas selle endale näole. Tundus, et ta vajus silmapilk ära.

König patsutas teda vaikselt õlale, lõpetas söömise ja vedas end isa endisesse kajutisse.

Sellistes laevades loomulikult ei olnud nimelisi kajuteid ja see oli vaid viisakus, et tavaliselt, kui inimene seda soovis, sai ta kasutada kajutit, mis kunagi oli tema käsutuses olnud. Muidugi oli sel üldse mingit tähtsust vaid pikematel reisidel. König teadis suurepäraselt, kus tavaliselt elasid Magda ja Endenur; Endenur oli sellel lennul kapten ja Magda esimene piloot. Küllap oli keegi meeskonnast, aga võimalik, et ka keegi viimase tunni jooksul pealevõetutest kasutanud kajutit, kus tavaliselt selle laevaga lennates oli elanud ta isa. Küllap oli Endenur või Magda saatnud sellele tegelasele lingid, et näe, kunagi oli see Vikingi kajut ja me võtame kohe ta poja peale. Loomulikult polnud lisatud palvet kolida, polnud vähimatki vihjet selles suunas. Seda polnud vaja. Ainult et König ei olnud päris kindel, et ta sellist vastutulekut tahtnud oleks. Mis sest, et ta pidi endale tunnistama, et kuigi ta oli hoidunud sellele mõtlemast, oli ta sisimas osanud seda oodata.

Kajutid olid standardsed, kuid vaatamata kõigele jätavad pikaajalised omanikud ju alati sellele mingi jälje – mõne pildi, mõne personaalse detaili. Mõni asi on pisut ringi tehtud – enamasti mugavamaks, aga see on vaieldav – ja mõni lihtsalt logiseb... Seal ruumis viibides – voodipesu oli värskest vahetatud ja koristusrobot oli lahkunud alles siis, kui teda nägi – adus ta kõigepealt iseenda abitust ette kujutada isa seal elamas. Jah, see ruum oli olnud Vikingi kodu kahel pikal retkel välisplaneetidele ja hulgal lühematel lendudel. Isa oli selles ruumis maganud ja veetnud ka suurema osa ärkvelolekuajast, kui laev pööreldes inertsiga oma sihtpunkti poole lendas. Seal oli ta mõelnud, kirjutanud, sealt oli ta lastega suhelnud ja sõnumeid saatnud siis, kui kaugusest tulenev viivitus otsese suhtluse võimatuks muutis. Seal oli ta ekraanide kumas või virtuaalis omi mõtteid mõelnud. Sealsamas oli ta arvatavasti ka mõne naisega

meeskonnast armastust jaganud. Muidugi oli, kuigi König ei olnud sellele kunagi eriti mõelnud. Muidugi olid pikkadel lendudel meeskonnas omad suhted, kujunes välja oma väike maailm, mis enamasti kõigi vaiki-val kokkuleppel oli määratudki kestma vaid lennu aja.

König kartis, et ta ei saa magada, kuid see hirm oli asjatu. Või kuidas võtta. Ta mõtles oma vanematele ja ta silmad täitusid pisaratest. Ja siis läksid mõtted unenäoks üle.

Reniard

Reniard ei saanud esimesel hetkel aru, mis ta äratanud oli. *Välk?* Kogu sideaparatuur oli tumm. Ta vaatas ringi ja mõtles hetke. *Selge, järjekordne tuumakas. Ja lähedal. Siin saarel.* Siis võpatas maapind ja kagutaevas levis loit, mis tasapisi seenekujulise pilvena kõrgustesse kerkis. Elektroonika oli end restartinud ja ekraanidel jooksid pildid ja kirjad sellest, mida nad niikuinii oletanud olid.

„Antananarivo.”

Ta jõudis veel põgusalt mõelda, et see võib olla esimene kord elus, mil ta selle nime tervenisti välja ütleb...

„Miks?” oskas Hideaki vaid küsida. Reniard, unesegane, nagu ta veel oli, nägi teda korraga poisikesena. Lapssõdurina. Millegipärast teadvustas ta endale nii teravalt, et Hideaki on 22... *Jama, mis noor – sõja jaoks ammu täismees.* Ehk oli asi selles, et seal sideekraanide kumas oli noormees millegipärast varateismelisena paistnud... *Ega ta ometi jälle turvakaamerate pilti ei vaadanud? See on tõesti rohkem, kui keegi taluda suudab... Siis on isegi hea, kui see katkes...*

„Ma ei tea, miks,” kohmas Reniard ja heitis uuesti pikali. Dosimeetrid olid tiksuma hakanud, kuid radiatsioon ei olnud ohtlik. Ja minna polnud neil seal niikuinii kuhugi. Ta teadis, et ta ei jää uuesti magama, kuid... *jah, teha polnud midagi.*

„Tanas elas viiskümmend tuhat inimest...”

„Nüüd ei ela seal väga kaua mitte kedagi. Muide, vaata simu – seal hukkus arvatavasti nelikümmend tuhat inimest. Linn oli üsna hajus, tsesentris ei elanud väga palju.”

„Kuu Ordu omasid polnud seal üldse. Võib-olla mitte ühtegi... Olgu, mõnikümmend. Kohalikud... Sinu rahvast ka. Kuidas sa saad seda nii rahulikult võtta?”

„Aga kuidas siis? Mis sellest paremaks läheks, kui ma uludes ja karvu

katkudes ringi kargaksin, *mon cul?* Meie seda ei alustanud. Me käitume kohutavalt ja vastutustundetult niivõrd, et keeldume alla andmast. Jama küll. Me oleme sõdurid. Meie võitleme. Ja teeme seda nii hästi kui oskame. Kobi nüüd magama. Kolme tunni pärast saavad nende laevastikud kaela kivilaadungi ja hukkub tuhandeid inimesi. See on sõda.”

Longhorn

„Noh, küpsekartulid, kuidas teil läheb?”

Kohe selle järel hakkas prigisema ka radar, andes märku, et keegi läheb.

Longhorn võpatas ärkvele. Judge'i ilme põhjal oli selge, et ka tema oli maganud. Kiire pilk kellale – maandumisest oli möödas kolm tundi ja magada olid nad saanud vaevalt kaks.

Avaruumi jaoks mõeldud radari kujutis ei olnud just parim, kuid jälginine oli ikkagi asja ära ajanud – tulija oli küll oma, kuid märkamatul ta ikka läheneda ei saanud. Ümbruse temperatuur oli langenud 315-ni. *Üle 40 Celsiuse kraadi – nii soe võib siin suvel niisama ka olla.*

„Kuidas seal väljas on?” küsis Judge. „Ja olete te kohalikud rüüstajad või politseist?”

„Te olete ümbruse kilomeetrite ulatuses puhtaks põletanud – kuidas siin olla saab? Ja persetäis sieverteid on siin ka. Mina olen Gilmore ja tema on Holger. Holger, ütle tere. Kas te luugid saate lahti?”

Visuaalne kujutis näitas nüüd, et suur maastikuauto oli otse nende laeva kõrvale jõudnud ja kaks kaitseriietuses kogu silmitsevad neid.

„Me kohe proovime!”

Longhorn kergitas kulme, kui Judge selle asemel, et asuda luuke avama, jändas hoopis sideaparatuuriga.

„Hääletuvastus positiivne,” hakkas ühel monitoril vilkuma kiri ja lisaks ilmusid kahe mehe näod ja andmed. Selge, Judge oli täiendavalt kontrollinud, kas tulijad olid ikka need, kes pidid tulema (Longhorn tundis Holgeri näo ära kah). Nüüd sirutas ta käe ja vajutas paari klahvi.

„Luuk on kinni,” ühmatas ta tüdinult. „Me kohe.”

Nad laskusid õhulüüsi ja tegelikult oli ainult õige natuke jõudu lisaks vaja, et väljastpoolt kõva kuumust saanud luuk uuesti liikuma hakkaks. Alles siis, kui luuk pärani läks, pani Longhorn tähele, et nad ei hinga enam skafandri balloone hapnikku, vaid süsteem on millalgi välisõhule ümber lülitunud. *Huvitav, kas filter radioaktiivsed elemendid võtab*

välja? Ta otsustas seda esimesel võimalusel kontrollida.

„Ma võtsin kuus meest – kõik, keda ma kiiresti leidsin – ja kihutasin siiapoolle niipea, kui teada sain, kuhu te kukkusite,” hakkas rääkima mees, kelle nimeks monitor oli enne öelnud Gilmore. Kiivriklaasi taga polnud eriti näha, kuid ta paistis olevat umbes viiekümnene. Eeldada võis, et ta on üks Tseiloni haru juhte. „Neli on siis perimeetril. Maandumishetkest katkes ju side, nii et esimene prioriteet tundus olema vaadata, mis üldse juhtus. Nagu ma aru saan, on teil ahtris riistapuu, mis ei tohi mitte mingil juhul Maale jääda. Kas vajate abi, et see vajaduse korral hävitada?”

Judge vaatas Longhorni poole.

„Ei,” raputas see pead. „Seda on väga lihtne plahvatama panna. Kilotonn peaks ära tulema. Aga siis on terve see ala silmapiirini järgmised tuhat aastat asustamiskõlbmatu.”

„Kõige parem oleks, kui te suudaksite selle korda teha ja ära lennata. Kas ma sain õigesti aru, et põhimõtteliselt on võimalik mootorit käivitada?”

Judge vaatas jälle Longhorni poole ja viimane tundis, et hakkab vihasutama. „Kas sul on mingit aimu magnetoplasma dünaamilistest avatud gaastuumaga aatomilõhustumis-rakettmootoritest?”

„Ei. Meil ei olnud selle ajaga võimalik ühtki spetsialisti leida.”

„Kas sa vähemalt rääkisid kellegagi kusagilt? Kellegi sellisega, kes saab aru, mida ta räägib?”

„Tõtt-öelda... ei. Sõda ju käib ja meil on siin sitta moodi tegemist. Me oleme löögi all. Meil ei ole kedagi, kes suudaks eriuksuste vastu midagi ära teha. Oleme kaotanud kõik oma tavalised baasid ja mul pole aimugi, kui suured on ohvrid. Mul pole aimugi, kus on pooled ordulased, kes peaksid siin saarel viibima. Milles on asi?”

Longhorn mõrises. „Kui mul oleksid vajalikud tööriistad ja varuosad, võiksin ma selle mootori paari päevaga ära parandada. Asi on selles, et tuumareaktorit ei parandata põlve otsas. Me saime kolm tabamust, üks neist lõhkus juhtautomaatika ja resonantsstabilisaatorid. Juhtautomaatika on õnneks kuuekordselt dubleeritud ja ma sain mootori teatud kusises režiimis tööle ainult niivõrd, et vältida alternatiivi – mõni kilt sekis maapinnaga kohtumist. Kuid kogu reaktori stabiliseerimiskontuuri olen ma tõenäoliselt juba nii ära vussinud, et see tuleb minema visata, seda ei ole enam võimalik parandada. Laev tuleks kõigepealt ära peita ja hiljem

tükikaupa Madale ja sealtkaudu Maalt minema viia.”

Teised kaks vaatasid teineteisele otsa. Gilmore hakkas uuesti rääkima: „Me oleksime võinud selle peale tulla. Siia on hädamaandumise teinud paar hävitajat, kuid need on tavalised. Lihtsalt on käinud võidujooks, kes esimesena jõuab, meie või nemad. Tervel Maal pole tervelt alla jõudnud ühtki sellist, nagu see teie oma. Me arvasime, et olete viga saanud. Me ei oska laevaga üldse midagi peale hakata. Ja...” Nad vaatasid uuesti tükk aega teineteisele otsa. Lõpuks Gilmore ohkas ja pöördus nende poole. „Kuulge, on teil ideesid, kuidas ma selle kõvasti üle kümnemeetrise ja ilmselt mitte vahtplastist juraka siit niimoodi minema saan, et keegi tähele ei pane? Eriti veel arvestades, et te põletasite pool saart lagedaks ja pool Indiat nägi, kuidas te tulite? Ja India sõjalaevad on siit vähem kui saja kilomeetri kaugusel. Lisapunkte saab vastuse eest, kus suunas need viimased praegu sõidavad.”

„Mees, sina oled kohalik, sulle on Ordu andnud jurisdiktsiooni ja sina oled selle siinse džungli massa – sinu asi on mõelda, kuidas see võimalik on!” Judge’i hääl oli terav. „Longhorn luges sulle alternatiivid ette. Kas siin saarel autosid tuntakse? Suure kandejõuga veoauto – ja viime selle vähemalt siit ära. *Fuck*, mismoodi sa üldse tulid? Ma eeldasin, et transport on olemas, muidu oleks targem olnud ju kopterit või midagi kiiremat kasutada? Ma sain aru, et Ordu Tseiloni haru on üsna tugev ja te tegutsete siin poolavalikult?”

„Kuule, oled sa kuulnud, et sõda käib? Me ei saa siin praegu enam üldse tegutseda. Me ei julge lennata, mu sekretär ja paar head sõpra lasti hommikul alla. Mu kontoripersonal hukkus tulevahetuses sisse tunginud eriüksusega... või ehk võeti mõni ka vangi, ma ei tea. Tanale on heidetud tuumapomm, Armstrad lasti alla...”

„Armstrad oli meie baas,” pistis Longhorn enne vahele, kui Judge midagi öelda jõudis. Nad ei teadnud Antananarivo pommitamisest ja see oli Judge hetkeks pahviks löönud – õnneks. *Neetud, me oleme hävingu äärel ja tülitseme siin üksteisega!*

Kuid ta viimane märkus oli ka kaasvestlejad vaikseks sundinud.

Seni vaikinud Holger pani käe Gilmore’i varrukale ja ütles: „Mul on kahju, Longhorn. Judge.” Noogutus viimase suunas. „Alustame algusest, eks ole. Jah, kõik on segamini ja me ei ole oma tippvormis. James,” pöördus ta oma kaaslaste poole, „me ilmselt suudame siit lähikonnast mingi transpordi leida. Röövida, kui vaja, kuid...” – ta vaatas uuesti ast-

ronautide poole – „meil ei ole selleks enam aega. Kas seda niimoodi on võimalik hävitada, et radiatsioon ei lähe hullemaks, kui juba praegu on?”

Longhorn ja Judge vaatasid teineteisele otsa.

„Reaktorit on võimalik niimoodi välja lülitada, et see on suhteliselt ohutu. Küsimus on teatud tehnoloogiates...” alustas Longhorn ja jäi mõttesse. „Palju meil üldse aega on?”

„Mingid sõdurid ja masinad ei tule enne paari tundi, aga ma imestan, et juba luurelende ei toimu,” vastas Gilmore.

„Tavalist lõhkeainet teil on? Palju?”

„Niipalju kui vaja. Oma paarsada kilo viskasime peale.”

„Vaadake, trikk on teatud tehnoloogiates. Järelikult, kui ma aatomiplahvatust ei korralda, tuleb mootor ilusti lõhkeainet täis toppida, et see kindlasti pulbriks lendaks... Judge, kas me saame siin näiteks kuue mehega mootori eraldamisega hakkama?”

„Mida sa kavatsed?”

„Kui me saaksime mootori lahti, on see küll raske, oma kaksteist tonni, kuid selle viib kas või traktori taga lahtisel lohistil pisut eemale. Me võime selle kas või – muidugi koos lõhkeaine ja detonaatoritega – maha matta. Laseme kabiini tükkideks, kuid mitte pulbriks. Siin on kogu ümborus kergelt radioaktiivne ja ega otsijad ei tea, palju neid pulki siin olema peaks. Kui meid ainult enne õhust jälgima ei hakata. Kui me ei taha tuumaplahvatust korraldada, tuleb lõhkeaine õigesse kohta toppimist alustada kohe.”

„Meil on kümnetonnine veoauto. Riskime!” arvas Holger.

Gilmore ainult noogutas ja viipas neid appi džiibilt lõhkeainet maha tõstma. „Ja muide, kas teie laevast eraldusid orbiidil enne allakukkumist mingid tükid?”

„Jah, me viskasime esimese kaitsekilbi minema.”

„Siis meil vedas. Igatahes tegi see palju heledama jälje, nii et esimeseks panid tüübid sinna poole. See kukkus otse rannale ka, meie oleme ookeanist 30 kilomeetrit ja tegelikult mägede vahel kausis.”

Judge hakkas taibates naerma: „Seal oli ju jääd! See pidi kena komeet olema.” Ent ta tõsines kohe. „Kaua nad seal müttavad, enne kui aru saavad? Ja tegelikult muidugi on mootorist kiltide peale palja silmagagi selge, mis see niisugune on.”

Gilmore kehtas õlgu: „Selle üle ma ei muretseks. Niikuinii arvavad

kõik, et me oleme mingi sõjas kannatada saanud tehase sisseseade pihta pannud, et see metalliks müüa. Meil on mõned maa-õhk raketid, vanad head Patriotid. Kas me saame laeva laseri ka oma juhtimise külge? Palju loomulikum on, kui enne käib natuke aega lahing ja laev lendab õhku alles siis, kui keegi sellele pihta saab.”

Longhorn vangutas pead. „Ei saa. See meie suur laser sai toidet otse reaktorilt.”

„Tõrjeraketid?” küsis Holger.

„Null,” mühatas Judge.

„Siis peame sellega leppima,” pidas Holger arutelu lõppenuks. „Mina jään siia. Mul on kaks kilomeetrit valguskaableid.”

Sügis 2061 – sõja teine päev

König

Vähemalt nii talle näis, kui järjekordne raputus ta üles äratas. Ta oli maganud üle viie tunni.

Ta lubas endale veel korra dušši, ajas siis skafandri selga ja läks juhtimiskeskusesse. Endenur tукkus toolil, kuid ärkas, kui ta sisse tuli.

„Raoul,” noogutas ta hulga ärksama mehe poole teises toolis. Too heitis Königi poole vaid ühe pilgu, naeratas suunurkadega, noogutas ja pööras kohe pilgu ekraanidele tagasi.

„Mida on vaja teha?” küsis König kohe, andmata teisele aega midagi öelda; millegipärast oli tal tunne, et kaastundeavaldustest talle aitab... „Kas mu hävitajast saab asja? Või on siin midagi muud? Beagle'i endaga saate te ilmselt ilma minuta paremini hakkama.”

Endenur mõttis teda paar sekundit. „Kui sa arvad, et suudad hävitajaga välja lennata, siis oleks seda kõige rohkem vaja. On veel vaja inimesi leolt ära korjata. Hävitaja pole selleks parim, aga parem kui mitte midagi.”

„Ma siis lähen. Kes mulle ülesande kokku paneb? Ma...” ta takerdus. „Ma olen vist oma lüli juht, kuigi ma ei tea, palju inimesi sellest üldse eluski on.”

Endenur vajutas klahve. „Oled jah. Õnnitlused aukõrgenduse puhul ei ole muidugi kohased. Sul on ainult Saatchi ja Bachos jäänud... Ära tõmble, sinu lülist on koos sinuga 8 elus. Ainult Mitropat sai viimases

rünnakus surma. Creep, Bata ja Manitou lendasid Kuutõrvajaga Kuule. Creep ja Bata ehk tulevad homme millalgi tagasi, nende mõlema hävitajad vajasid pisiremonti. Manitoust pole muidugi vähemalt selles sõjas asja. Ivanhoe ja Vera jõudsid kokkuhaagitud hävitajatega 4000 kildi kõrgusele polaarorbiidile ja peavad ootama, kuni kellelgi nende jaoks aega on. Kui nad vait püsivad, on nad suhteliselt väljaspool ohtu.”

„Ek, Jovana, Mitropat ja Krüger ise on aga hukkunud. Kuidas meie seis on? Kas leo kaitse peab vastu?”

„Leo kaitset pole enam olemas. Krügeri... sinu lüli saatus on väga tüüpiline. Inimkaotused viiendik, võitlusvõimelisi järel kaheteistkümnendik, kütusevarust järel kolmekümnendik. Te suutsite kõige kriitilisema aja anda Madale tuletoetust, hoida töös luure ja maalased Maa peal. Meie luure näib arvavat, et Usa on ära kulutanud vähemalt $\frac{3}{4}$ kosmosesõjatehnikast. Selle hinnaga on nad suutnud katkestada meie tuletoetuse Madale ja suruda meid 400-st kildist ülespoole – leo all otsas, saja ja viiesaja kildi vahel tiirleb 3–5 miljonit erinevat asjandust, suurem osa muidugi purunenud tehnika tükid, mis muudab seal tegutsemise väga raskeks. Kui see on tõsi, on kosmos meie kontrolli all.”

„Millised on plaanid?”

„Poole tunni pärast jõuab kohale esimene suurem, kuuesajane hülsiparv. Sinu ülesanne oleks juhtida alla parv sensoreid ja automaatrakette; hävitaja ise on muidugi ka täiendavaks sensorikomplektiks. Vaata ise.” Ta osutas ekraanile ja 3D-mudelile. „Sisuliselt kah läbilend, ainult et perigee on 150. Ära unusta, et meil ei ole leol enam tankimisjaamu. On ainult siin üleval ja nende ressurss on piiratud – meil on keemiline raketikütus otsas. Madalamas otsas on juba täiesti reaalne kokkupõrkeoht lihtsalt seal triiviva prügiga. Ja veelkord – ega vaenlase ründepotentsiaal päris kadunud pole. Edasi too ära viimased oma lülist, kõigepealt Bachos ja Saatchi, seejärel Vera ja Ivanhoe.”

„Ma lähen. Kuidas Madal läheb?”

„Halvasti. Pommitamine käib, infrastruktuur on puru. Saarel külvavad relvastatud jõugud segadust ja Indenaire’is on meie rahvas jätkuvalt lõksus. Ja vähem kui 3 tundi tagasi hävis Tana tuumarünnakus.”

Alles oma hävitajaga uuesti Maa suunas kukkudes tuli Königile meelde, et ta oleks võinud... ei, lausa *pidanud* Nannale ja Assolile mingi sõnumi saatma. Et ta ise on vähemalt elus ja terve. Ta muigas – *võib-olla tegin*

ma seda alateadlikult, sest nüüd ei ole neil enam võimalik mind ümber veenda, et ma sinna tagasi ei läheks...

Ta eraldus Beagle'ist ja lülitas siis sisse neli tahkekütuskiirendit, mis lisaks ründe- ja tõrjeraketitele hävitajate tiibade külge olid kinnitatud. Need olid primitiivsed riistapuud, sisuliselt vaid kontrollitud põlemiskii-rusega segu täis topitud raudtorud. Või loomulikult mitte *ainult* – need olid võimelised end orienteerima ja tipus kandsid nad standardset luure-komplekti. König lasi neil kulutada enamiku oma kütusest ja heitis need siis eemale. Riistapuud valisid uue suuna ja kulutasid oma kütuse lõpuni; peatada seda tüüpi mootorit ei saanud. König nägi, et nende saavutatud orbiidid ei ole stabiilsed, asjandused pidid paari tiiru järel alla kukkuma, kuid sellega oli arvestatud. Ta korrigeeris veel hävitajate mootoritega kurssi ja siis ei olnud muud teha, kui madalamale orbiidile jõudes käi- vitada viimased kaks taolist kiirendit. Ka need heitis ta endast eemale; need pidid saavutama parema orbiidi, kus nad võisid aastaid või lausa aastakümneid püsida... kui keegi neid kohe alla ei tulistanud.

Esimene suurem, kuuesajast mitmesajatonnisest raskusest koosnev Kuult saadud kivilaadung jõudis parasjagu kohale ja kukkus USA ja India laevastike peale. König võis seda jälgida kümnete ja kümnete sin- napoole suunatud teleskoopkaamerate kujutistelt, lisaks virvendasid ta lennumasina ekraanidel arvutimudelid ja igasugused töödeldud radari- ja muud kujutised, sest see oli hetk, mil tõesti kõigest muust hoolimata kogu järelejäänud süsteem täisvõimsusega tööle rakendati.

Rünnak ise sai mõne sekundiga läbi ja edasi valitses neil paljudel ekraa- nidel vesine põrgu. Ja lõpuks oli see ikkagi inimene – keegi peastaabist –, kes toimunu kokku võttis: „Nii, õhurünnakutega Madale peaks ühel pool olema ja maavägede sissetungiohtu enam ei ole. Praktiliselt kogu USA ja India ründepotentsiaal on hävinud.”

Reniard

Nad istusid jälle virvendavas sides.

„Kui midagi ootamatut ei juhtu, võid kahe tunni pärast rünnata.”

„Mis see ootamatu olla võiks?”

„Reniard, õhurünnakud on läbi. Neil ei ole ei Mosambiigis ega ookea- nil ründepotentsiaali. Jäävad ainult kaugpommitajad, kuid kosmos on ka meie kontrolli all, me suudame neid leida ja hävitada. Neil ei ole enam navigatsioonisüsteemigi, sest poisid võtsid isegi nende GPS-ide kellad

alla. Ainus, mida me kätte ei saa, on nende tuumaallveelaevad siin Mada külje all. Sealt lastigi need kaks tuumalaengut. Me ei ole kindlad, kas meie vasturünnak hävitas raketi lasknud allveelaeva või mitte. Igatahes on neil neid veel. Me kardame järgmisi tuumarünnakuid.”

„Ja ülestõus saarel?”

„Mingit ülestõusu ei ole. Kui ka oleks olnud, tõmbas India sellele vee peale – malagasside keskus hävis. Nüüd on ainult sõltumatud rüüstamis-
sed, mida ameeriklaste eriteenistused enam koordineerida ei suuda. Tana
pommitamine oli kõige rumalam, mida teha sai.”

„Kaua ma pean ootama? Millal sa lubad lennukid õhku?”

„Poole tunni pärast. Kaks tundi laevastike hävitamisest. Sest kui nad
otsustavad tuumakaid lasta, jõuavad nad pooleteise tunniga, ehk prae-
guseks hetkeks otsusele. Kui kõik läheb hästi, jõuate rünnata veel enne
koitu.”

Aparaadid läksid pimedaks ja nad mõlemad teadsid, et sõda kestab
edasi.

König

„Bachos, Saatchi, olete veel elus?”

König pidurdas, et sünkroniseerida oma laeva liikumist ühega viimas-
test enam-vähem terveks jäänud tankuritest, mis ühe hävitaja mootorite
jõul tasapisi ülespoole ronis.

„Me oleme kuidagi osanud ühiskondlikust tegevusest kõrvale viilida,”
irvitas Bachos. „Me jälgime sind juba viimased kolm tundi, just mõtle-
sime, et kas igaks juhuks tulistame – paranoia on teine asi, mis meid elus
hoiab.”

„Ära mölise,” viskas König heatujuliselt vastu. „Kolm tundi tagasi olin
ma veel Beagle’il. Ja ma tean, et te ei saa terve oma risuhunniku peale
üht töötavat hävitajat kokku.”

„Me saime mõlemad pihta, kuid hävitajad on lennuvõimelised,” segas
Saatchi porinal vahele. „Tõsi, Bachose mootorit ilma hädavajaduseta
käivitada ei tahaks. Tankuriga on asi halvem, kuid siin on isegi kümnen-
dik kütust järel – umbes kolm hävitajate paagitäit. Mis Krügeriga õieti
juhtus? Kui sa siit startisid, oli ta veel elus.”

König surus huuled kokku. „Ta kaotas mõlemad jalad ja kabiin jooksis
õhust tühjaks. Ta suutis need ise nii kõvasti kinni siduda, et skafander
pidas õhkugi täpselt nii palju, et ta elus püsis. Ma panin talle medimo-

nitori külge, kuid ta ei pidanud Beagle'ini vastu. Meditsiinilistes terminites ma ei tea, millesse ta täpselt suri. Ei vaadanud; ja see ei muuda midagi.”

„Ega ma ei süüdista,” porises mees edasi.

„Ega ma seda arvagi.” König ohkas. „Või muidugi, kui ma oleksin arst... Ma ei tea. Ja sõda ei ole läbi.”

„Luure arvab, et neil peaks kõik otsas olema,” pistis Bachos vahele; ta paistis end Königi ja Saatchi viimaste lausete ajal ebamugavalt tundvat.

„Luure hoiatas, et neil võib veel palju järel olla.” Saatchi hääldas kõledalt.

„Nad *oletavad*,” nähvas König. „See on luure, mitte inspektsioon.”

„Neljas hülsiparv on Kuult startinud,” ei jäänud Saatchi rahule. „Eelviimane. Neid on järel ainult ühe laine jagu ja nad tulistavad need ka kindlasti välja, nagu ma plaanidest aru sain. Kui sõda jätkub...”

„Saatchi, millega sa rahul ei ole?” König kogus hetke mõtteid. „Me ju kõik teadsime, et meil tuleb vastu pidada, kuni hülsid kohale jõuavad. Küllalt tõenäoliselt teadis ka Usa, millal see praegune, esimene kuuesajane laadung kohale jõuab. Too massiline rünnak orbiidile toimus just nii palju enne seda, et kui nad oleks meid leolt minema saanud ning suutnud taastada enda luure- ja hoiatussüsteemi, oleksid nad ehk suutnud midagi meie torujuppide vastu ette võtta. Vähemalt muuta need ebatäpseks. Peastaabi lehel on ju see ka kirjas, et nad proovisid läbi rääkida, täpsemalt tegid meile ettepaneku alla anda. Peastaap arvas, et tore bluff ja parem kivirahe ära oodata. Et tingimused paraneksid.”

„Kuulge, vedage parem kihla, kas nüüd tuleb rahu või midagi vastikut,” tegi ettepaneku Bachos, kellele üldse ei meeldinud seda vaidlust kuulata. („Võimuvõitlus ;-)” saatis ta privaatkanalil Königile.)

König ja Saatchi mõtsid teineteist ekraanidel.

„Noh, neil on praegu tuhandeid mehi uppuvatel laevadel,” venitas Saatchi. „Nende hävitajad teevad järgmise paari tunni jooksul Aafrika idarannikul hädamaandumise, sest neil ei ole enam kuhugi minna. Nüüd alles algab tõsisem tuumapommitamine.”

„Ma ei veaks sinuga kihla, et kohe sõlmitakse rahu,” lausus König raskelt. „Esiteks ei reageeri nad nii kiiresti ja teiseks on nad kogu aeg püsinud raudsel veendumusel, et nad on võitmatud. Muidugi valmistavad nad praegu järgmist rünnakut ette, kuid millalgi peaks ju mõistus koju tulema?”

„Elame, näeme,“ ei lasknud Saatchi end veenda.

„Seni aga on meil tööd,“ tõmbas König joone alla. „Haagime mind ka meie vanaraua külge ja läheme toome Vera ja Ivanhoe ära.“

Pisut rohkem kui tund aega hiljem vahtisid kõik kolm oma hävitajates üht viidet, täpsemalt selle alt avanevat infot, ja vahetasid ekraanidel pilke.

„Mis ma ütlesin,“ pomises Saatchi.

Madagaskari idaranniku kohal valgus laiali tuumaseen.

Longhorn

Longhorn üritas pimedas midagi näha ja vangutas pead. Oli öö ja nende üritus nägi aina hullem välja. Ta lülitas skafandri visiiri korraks infrapuna- nasele, kuid tuhmroheliselt voogav kirendus polnud palju parem.

„Longhorn, kuidas sul patareidega on?“ Judge kõõlus tema kõrval kabiini taha inimeste vedamiseks moodustatud korvis või rõdul ja oli viimased tunnid hapu näoga tavaliselt puude vedamiseks mõeldud tugele vahele kiilutud mootorit vahtinud.

„Midagi sita ja väga sita vahepealset,“ kehtas Longhorn õlgu. „Me oleksime võinud varupatareisid kaasa võtta.“

„Me oleksime võinud veel tuhat muud asja kaasa võtta, aga Holger seletas, et mida rohkem maha jääb...“

„Judge, ära mõlise. Sinna me unustasime kindlasti õige mitu asja, mida me hädasti vajaksime ja mida ei oleks hea isegi plahvatuse üle elanuna hindudele ja nende taga seisvatele ameeriklastele uurimiseks jätta. See on vilets õigustus. Meid vabandab ainult see, et saime maandumisel põrutada.“

„Me ei saanud ju...“

„Judge.“ Longhorn ütles seda pehmelt end tungivalt.

Suur must mees jäi vait. Kuid ainult umbes viieks minutiks. „Ja matemaatika mul ka ei klapi.“

„Inimene, kes ei mõista matemaatikat, ei ole päris inimene. See on parimal juhul vaid mingi lähend, mida on õpetatud riideid kandma ja mitte tuppa häda tegema...“

„Ära nüüd sina mõlise. Ma tean seda Heinleini kildu küll. Mootor kaalub ligikaudu kaksteist tonni. Selle veoauto kandevõime on kümme tonni.“

„Selle imelise nähtuse nimi on tugevusvaru. Ja see on üks põhjustest, miks me roomame nagu kilpkonnade leinarong.”

„Me roomame sellepärast, et siin ei ole teid.”

„Millel me sinu arust siis roomame?”

„Sa elad valed ajal. See kaks porist roobast andis ehk Vana-Rooma ajal tee mõõdu välja. Või minu esivanematel, enne kui nad Uude Maailma kolisid.”

„„Kolisid”. Ja meie maandusime. Nii avara definitsiooni järgi on siin teed nigu muda.”

„Tee ongi muda. Ma teadsin, et sa seda ütled.”

„Ma kummardan su läbinägelikkuse ees.”

„Kui me siit pääseme, lõõn ma sul lõusta üles.”

„Kui sa oma lolli suud kinni ei hoiad, teen ma seda enne, kui siit pääseme. See mõjub mu karmale hästi.”

„Sa oled millestki valesti aru saanud. Või pole vahet, niikuinii veedad sa järgmise elu rentsliriotina.”

„Ma juba tegin seda. Ma olin väga halb rentsliriott – ma tundsin huvi raamatute vastu ja ei levitanud katku – ja pean nüüd selle elu karistuseks inimene olema.”

Judge ei osanud selle peale kohe midagi kostagi.

Vihma langes. Välistermomeeter näitas 300 (ca 28°C).

„Olgu, aga selle kraana tõstejõud oli kaks tonni,” ei suutnud Judge üle kümne minuti vait olla. „Ma ise lugesin. Mitte üht asja ei tehta kuuekordse tugevusvaruga. Me kaheksakesi suutsime vaevalt pool tonni tõstejõudu anda. Olgu, kõige paremates tingimustes tonni. Kust ülejäänud tuli?”

„Inimene, me ei saanud mootorit ju hetkekski maast lahti. Me lohisime selle sisuliselt poole meetri kaupa siia üles. Kuigi ma pean sulle selles mõttes õiguse andma, et ka mina ei saa aru, kuidas me sellega hakkama saime.”

„Sa ütlesid seda sellepärast, et saad ise aru, kui lolliks sa jääd, kui üritad minuga vaielda...”

„Selle võrdluse peale hakkavad kõik Inglise džentelmenid luksuma,” mühatas Longhorn, „aga kas sa tead, mida üks neist ütles, kui nägi esimest korda Thamesi sadamakail kaelkirjakut? „See ei ole võimalik, sellist looma ei ole olemas!” Mootor on siin kastis. Fakt. Punkt. Vali ise jumal, kellele küünal viia.”

„Nii et lisaks usud sa mingisse kõrvalisse jõusse, vaatamata sellele, et sellise jõu toimimise kohta pole ühtki objektiivset tõendit? See sinu piibel on nõrgalt seotud roppuste kogu...”

„Ja sina võta oma voodoo käsiraamat ja topi omale perse... Või parem kurku, aga sa ju mõistad, et seda soovitan ma mitte heatahtlikkusest, vaid praktilistel kaalutlustel. Ja nüüd ma võtan kiivri peast ära, ja ajaloo huvides pean ma mainima, et siiski mitte selleks, et sinu debiilsest käaksumisest pääseda, vaid et mul ütles filter lõplikult üles. Kohtume teisel pool.”

Longhorn ajas kiivri maha ja hingas mõnda aega niisket sooja õhku. Siis ta ohkas ja ajas skafandri tervenisti seljast ära. Ta uuris natuke aega skafandrialust pesu ja katsus ka hügieenivööd – nagu seda viisakalt nimetati – puusade ümber. Ta raputas aeglaselt pead ja jõudis otsusele.

Kõigepealt virutas ta paar korda vastu auto juhikabiini katust.

„Gilmore, metsapeatus.”

Autoaknast ilmus mehe pea ja pörkus teda nähes esmalt tagasi.

„Hoo, lõpetasid nukkumise?”

„Patareid andsid lõplikult otsad. Ma pean kõik ära võtma, nii et paluksin peatust ja siis midagi selga. Me rääkisime.”

Masin peatus. Judge kiskus kiivriklaasi üles ja hakkas ka skafandrit maha ajama.

„Minu oma ei pea niikuinii üle veerandtunni vastu, nii et parem ajame juba ühe peatusega läbi.”

Vihma sadas. Nad olid mõne minutiga läbimärjad. Gilmore ja kohaliku väljanägemisega juht jälgisid auto kabiinist, kuidas nad end vihmal uhtuda lasid ja natuke pesta üritasid.

„Me oleksime võinud mõne oja ääres peatuda. Ja mis me nendega teeme?” Ta osutas mahavisatud hügieenivööde poole.

„Need on sitta täis,” teatas Judge otsekoheselt. „Kui neid kohe spetsiaalsesse puhastusaparati ei panda, tuleb need niikuinii minema visata. Labidat?”

Gilmore vaatas juhi poole, viimane kehitas õlgu ja tiris istme alt sapöörilabida.

Asjandus nägi Judge'i kätes välja mänguasjana. „Kuidas seda kasutatakse?”

„Bandhu, sa ju näed...” ohkas Gilmore.

Juht sajatas tamili keeles, tiris otsmikule lükatud ööprillid maha ja vis-

kas istmele, ronis vihma kätte ja hakkas auku kaevama. Nende ees sõitnud džiiip pöördus tagasi. Masinal ei põlenud ühtki tuld, sest muidugi juhiti mõlemat infrapunamuundurite abil.

„Probleeme?” pisteti pea selle aknast välja.

„Ei. Meie kummiloomad läksid lõhki.” Gilmore osutas paljaste meeste poole. „Üks džiiipi ja teine sinna katte alla?” küsis ta siis nende poole pöördudes.

„Mina esimesena džiiipi,” ütles Longhorn. „Viska nüüd need riided... Mrhh, milline osa sellest kaltsurullist on riided?”

König

„Noh, kas on ka kurb oma 3.1-ga hüvasti jätta?” küsis König.

Bachos mõttis teda sekundi, siis pigistas sõrmedega nina kinni ja nuuskas-puristas paar esimest takti Beethoveni leinamarsist. „Siia toon ma veel ka oma lapselapsed ekskursioonile. Et näete, siin võitles teie isa ajaloo suurimas sõjas...”

„Oota, esiteks on sul kas sugulussuhted sassis või pidaski seda võitlust sinu asemel su munn, teiseks – mis kuradi moodi see ajaloo suurim sõda on, sa gigantomaan?”

„Ulatuselt,” irvitas Bachos. „Me võiksime selle siiski kaasa võtta. Nii süsteemsuse huvides. Niisuguse risulinnu pesaga pole niikuinii keegi varem lennanud, aga ma tahaksin ikka rekordis kindel olla.”

„Kuulge, mida te talle sinna hingamisvoolikutesse lasite, et ta on segane nagu märtsijänes?” küsis Ivanhoe.

Kümme sekundit valitses eetris vaikus.

„Olgu, saadan programmi,” ohkas König. „Kiirendus – kümme, üheksa, kaheksa...”

Nad olid Ivanhoe ja Veraga kiirused ühtlustanud ja Saatchi oli vastu vaielnud, kui ta oli tahtnud tema valvama jätta. König pidi talle õiguse andma – rünnakus, kus Krüger oma surmavad vigastused sai, oli ta näidanud oma väga kiiret reaktsiooni, seega on loogiline, et just tema neid katab.

Nad olid näinud mitu tundi vaeva, et neljast hävitajast ja kahest tankurist kokku ehitada midagi sellist, mis neid sealt 4000 kilomeetri kõrguselt polaarorbiidilt Teivasjaama ära võiks viia. Ja siis anti neile uus kurss.

„Plaanid muutusid viimastel minutitel ja meil on kiire,” ilmus ekraanile Krutikov. „Kusagilt Antarktika külje alt, ilmselt allveelaevadelt startis

hulk rakette. Me ei tea täpselt, palju neid startis, ja me ei tea, kuhu need läksid, kuid nii järsult üles suunatud trajektor tähendab, et meie oleme kõige paremas positsioonis, et vaatama minna. Ilma emotsioonideta – planetoplan ei ole võitlusalennuk. Seega, kui me midagi leiame, peaksime me toimima lennukikandjana. Seega võtame peale ainult töötavad hävitajad ja anname talda. Paljud teist on võitlusvõimelised?”

„Järsult üles...” König piinas hetke arvutit. „Ehk siis kas hüperboolne trajektor ja kõige tõenäolisemalt kas Teivasjaama või Rõngassaia ründamine nii-öelda ülalt, või rünnak Kuule. Meil on ainult minu lennuk täiesti terve; remonditud täpsemalt. Kõik teised on saanud suuremaid-väiksemaid vigastusi. Varuosi sul muidugi ei ole. Kuidas kütusega on? Kui kaal ei piira, siis ma soovitan ikkagi meid kõiki peale võtta ja me vaatame, kas saame lisaks minu omale veel mõne korda teha.”

Nad sünkroniseerisid mootorid, kiirendus ühtlustus ja kõik näis paika jäävat. Ja siis oli Bachos vabandanud ja oma hävitajasse sulgunud.

König vajutas privaatside nuppu. „Bachos, juhtus midagi või oled lihtsalt pilves?”

Selgelt oli näha, kuidas Bachos katsus end kokku võtta. „Ma...”

„Lihtsalt pilves. Palju sul aega kuluks, et võitlusvõimeliseks saada? Ei ole õige aeg end ära sättida.”

„Ma... ehk veerand tundi... Ma ei suutnud...”

„Ei ole vaja vabandada,” ütles König vaikelt. „Sa oled hästi sõdinud. Veel natuke. Ole seni omaette. Kirja paneme, et sul hakkas rõhk langema.”

Bachos noogutas. Korraga ei suutnud ta end enam pidada ja ta näole valgus irvitus. „Sa oled õige mees! Mis see Saatchi põeb. Lugegu raamatut „15-aastane kapten”! Oled lugenud?”

„Vist kunagi lapsepõlves isegi olen.” König vangutas pead ja muigas. „Sõjaväeline kord imeb. Naginal. Aga praegu pole selleks õige aeg. Võta end kokku. Sul on selleks aega, kuni Euridike meid peale korjab.” Ta katkestas side.

Sidekutsung piiksatas, ekraanile ilmus Saatchi.

„Mis temaga on?”

„Süstis endale natuke liiga palju seda, mis peaks meist head sõdurid tegema,” kehtis König õlgu. „Ei midagi tõsist. Las ta olla rahus.”

Saatchi vaikis mõned sekundid. „Ehk...” ta kõhkles. „Ega ta... Ma kardan.”

„Mida?”

„Ma olen näinud pingest murdunud inimesi väga rumalalt käitumas.”

„Et ehk ei maksaks teda rahule jätta, vaid tuleks just tüüdata?”

„Kui sa ta hea sõber oled, siis tee seda. Minust ei ole palju kasu ja... ehk ei ole asi siiski nii hull, et tuleks Vera tema juurde saata.”

„Eee...” König vaatas teda uurivalt. „Kuidas sa seda nüüd mõtled?”

Saatchi turtsatas. „Otseselt. Kui sa tahad komandör olla...”

König lõi käega. „Jah, on asju, mida ma tean ainult teoreetiliselt. Ei, nii hull asi ei ole.”

„Ma olen pessimist,” porises Saatchi. „Vastik nõme sõda.”

„Sellega olen ma nõus,” ohkas König ja vajutas nuppe.

„Bachos, läheme välja. Istume oma risulinnu pesa servale, kõlgutame jalgu ja ajame juttu.”

„Kiirendusega liikuval risulinnu pesal.”

„Aga kuidas muidu saad sa istuda ja jalgu kõlgutada? Marss välja.”

Tund aega hiljem uuris König nende konstruktsiooni talade peal istudes ümbrust ja vandus oma nina alla. Nad olid parasjagu põhjapooluse kohal, mis tähendas, et ta nägi umbes poolt Maad. Oli sügis, mis tähendas, et Maa liikus oma orbiidil nii, et telje kaldenurk muutis põhjapoolust pidevalt pimedamaks. Ta kortsutas kulme. Ta teadis küll, et on umbes 5000 kilomeetri kõrgusel ja teadis umbes ka kõiki muid orbiidi parameetreid, kuid kulmu kortsutama pani teda tõdemus, et ilma arvutita ei teadnud ta ühtki numbrit *täpselt*. Umbes 5000 kilomeetrit... kiirus umbes 6 kilti sekis... tiirlemisperiood... kurat... midagi üle kolme tunni... kalle... jälle! – üle kolme radiaani, aga kui palju... Ta loobus.

Nad olid kaalutuses, Bachos vedeles tema kõrval ja norskas. Sel ajal, mil nad kiirendusega liikusid, ei olnud seal tõtt-öelda üldse mugav. Kuigi kiirendust oli vaid natuke üle poole g, polnud kusagil võimalik leida mugavat asendit, ja lõpuks hakkas tüütama ka see alul põnevana tunduv tühjuse kohal kõlkumine. Bachos taastus tegelikult vähem kui poole tunniga ja vastureaktsioonina ei tulnud õnneks mitte masendus, vaid uni.

Königile meenusid isa lood, kuidas nad kogu aeg ronisid välja vaatama midagi suurt, kui see juhtus läheduses olema, oli see siis Jupiter või lihtsalt mõni paarikümnekilomeetrine kaljukamakas. Päris tühjas ruumis aga ei teinud nad seda kunagi. Ja et Maa oli ikkagi kõigest kõige ilusam ning viljatu oli vaidlus selle üle, kui palju aitas kaasa teadmine, et seal

all on inimeste ja üldse kõigi elusate asjade kodu...

Vandus ta aga sellepärast, et ta *teadis*, et Euridike tuleb *kusagilt sealt*, kuid ta ei suutnud laeva leida...

Ootamatult sähvatas hele lõõsk. Ta pigistas silmad kinni ja tõstis käed kaitseks, kuid ta silme ees virvendasid ikkagi tumedad rõngad. Ta avas silmad ja ei näinud midagi. Hetk paanikat ja ta taipas, et kiivriklaas oli automaatselt tumenenud. Küll mitte piisavalt kiiresti... Siis nägi ta helen-davat triipu, mis näis lühenevat. Triip kadus.

König vandus ja mõtles kes teab mitmendat korda, et peaks selle korralikumalt selgeks õppima. Ta sundis kiivriklaasi jälle läbipaistvaks. Nüüd muidugi täitis planetoplani hiigelkogu poole vaateväljast. Kosmosesõiduk oli ühtlustanud nende suhtelised kiirused ja lähenes külg ees nii paarkümmend meetrit sekundis.

Ta toppis Bachose kiiresti tema hävitajasse – sõber ei ärganud – ja ronis ka ise sisse. Ta ei teinud seda mitte liiga vara, sest ta arvas sulguva luugi viimasest pilust nägevat heledat lõõska, kui planetoplan sooritas viimase pidurdamise.

„Sünkroniseerime arvutid,” kostis Krutikovi hääl. „Hakake tulema.”

„Ja meid sisse ei lastagi?” õiendas vahepeal ärganud Bachos teeseldud pahameeles. „Ma kujutan ette, kuidas me laskuksime sellisele suurele maandumisrajale, kuhu ilusti jooned on maha joonistatud... Ja nüüd ei lasta meid isegi lastiruumi.”

Ekraanidele ilmus Merca; arvuti näitas, et ta on teine piloot. „Lastiruum on täis igasugust kola, sealjuures teie ürgsete leeklampide kütust. Minge põkkumisdokkidesse. Oleme kokku leppinud, et Neuben hoiab üht g-d, nii et harjutate remonditöid Maa gravis.”

„Väljas, lahtiselt, kiirendusega liikuval laeval – uau,” arvas Bachos. „Mul perse siin kõõlumisest siiani haige.” Ta üritas seda öelda kergel toonil – nagu ta oleks oma eelmise jutuga just sellele vihjanud –, kuid see ei kukkunud tal eriti hästi välja. Krutikov oli sellise näoga, et tahab midagi küsida, kuid ta vaid vaatas korra Königile otsa ja mõtles ümber.

Nad haakisid end üksteise järel paigale, König ootas viimasena oma järjekorda. Tema pidi saama ülemise doki, sest tema masinal polnud midagi viga.

„Haaratsid ei sulgu täielikult,” teatas Vera. „Kolm neljast. Luugid on kohakuti ja korralikult seotud, aga aparaat vilgutab punast tuld.”

„Ava käsitsi, roni sisse ja viskame su lennuki eemale,” arvas Krutikov.

„Kurat, varuosad!” vaidles König vastu.

„Oota,” napsas Merca. „Kas keegi teab, kui tugevad on luugikonstruktsioonid?” Arvuti näitas, et ta küsib üle kogu süsteemi. „Kas keegi suudab paarikümne sekundiga adekvaatselt arvata, mis juhtub, kui planetoplan kasutab kiirendust, kolme sulgunud haaratsiga hävitaja pardal?”

„Neetud, mul pole aega materjalides kaevata...” kaebas keegi. König vaatas, et Freya Espenak töötab laevatehases ja see andis lootust... „Kui suured on hävitaja vigastused ja milleks teil seda üldse vaja on?”

„Varuosadeks,” lausus Vera kiiresti. „Põhikonstruktsioon kõverdunud, mootorite dünaamika paigast ära, väliskest kõrbenud, vigastused ka sise-mistes süsteemides. Teeb midagi üldse ainult siis, kui ma käsijuhtimisel olen, diagnostika kuulutab praktiliselt kõik süsteemid vigasteks.”

„Kolm haaratsit ja põkkumislugid kannatavad 5-6 g-d staatilist koor-must küll,” noogutas naine ekraanil. „Kui te tahate jõulisemalt kiirenda-da, tuleb neljas haarats kinni keevitada. Mis muidugi tähendab, et kui hävitajast on mingil põhjusel vaja kiiresti lahti saada, tuleb see lõikuriga eemaldada. Ja te kaotate ühe doki.”

„Vera sisse, kiirenduseni kümme sekki!” pidas Krutikov diskussiooni lõppenuks. „Freya, kas sina oled kõige parem meid aitama, kui me peame neljast pidusest hävitajast ühe-kaks korralikku tegema?”

„Vaakumis ja kiirendusega liikuval laeval,” lõpetas naine juba ise noo-gutades. „Kui tähtis see on? Mul on siin tött-öelda väga kiire, kuid...”

„Ma olen millegipärast veendunud, et su prioriteete muudab perspek-tiiv mõned tuumakad kaela saada?” kähvas Neuben poolmuigamisi. „Kiirendus!”

Rakette oli 12 ja need liikusid tõepoolest Kuu suunas. König vangutas pead – maalaste raketitehnika oli parem, kui nad arvanud olid. Või kui tema arvas. Võimalik, et kusagil luures keegi ehk võttis arvesse võimalust, et kusagil on paremat tehnikat, kuid hetkel see teda ei aidanud. Ta ei suutnud andmebaasidest leida vähimatki vihjet sellistele hävitusraket-tidele. Kusjuures küsimus, kuidas lasti allveelaevalt sisuliselt korraliku keemilise kuuraketi mõõdus asjandus, mis suutis silma järgi arvata küm-netonnise lahingukomplekti Maalt kosmosesse tõsta ja sellele veel oma 5 km/s kiirust anda, oli vaid teoreetiliselt huvitav. Palju olulisem oleks olnud teada, mida selline kolakas endast kujutab? Mida see suudab? Ainult termotuumpomm ei olnud see kindlasti. Oli enam kui kindel, et

sel olid mingid sensorid, päris võimas arvuti ja omad tõrjerelvad. Küllap jagunes see lennu viimases faasis veel iseseisvateks tükkideks kah.

Ja nüüd oli ta üks oma hävitajaga neil sabas. Euridike tegi kaart. Nad olid lennanud kiirendusega vaevalt pool tundi, raketidest lendasid nad tegelikult aga ligi 20 kilomeetrit sekundis *kiiremini*. König ei suutnud jätta peas veeretamata seda iseenesest väga meeldivat mõtet, et siin tegelikult avaldub Kuu Ordu ja ülejäänud Maa vahe – ükskõik kui muljetavaldav oli nende raketirünnak, suutis Kuu Ordu *tsiviillaev* neist kordades kiiremini liikuda.

Kummatigi ei olnud ta kaaslased suutnud selle poole tunniga ühtki laeva päris korda saada ja nii oligi ta pidanud üksi minema, kaaslaseks vaid 24 aatomilaengut. Need muidugi lendasid omaette tema kõrval.

Ja siis oli ta kohal ja – nagu kõigis kosmosevõitlustes – toimus järgnevalt palju kiiremini, kui inimene reageerida suudaks. Tema raketid olid ammu jagunenud, kaks igale vaenlasele. Tuumalaengud olid seatud plahvatama kas arvutuslikult kõige lähemas punktis või mingi tugeva häire peale. Korraga oli ekraan Königi ees täis igas suunas näitavaid kiirusvektoreid, objekte sai mitu korda rohkem ja... ja siis tõmbusid need pimedaks. Mis oli muidugi loomulik – lendas ta ju ise ka läbi termotuumaplahvatuste tsooni.

Kiirgusmõõtjad hakkasid pirisema. Lööklained loopisid hävitajat. Osa sensoreid põles maha ja korpus näitas ületemperatuuri. König vandus – ükskõik, kui palju oli nende tarkvara testitud, jooksis just kõige kriitilisemal hetkel kindlasti miski kinni...

Mingid asjad lendasid kuhugi, võimatu oli otsustada, kas rusud või tõrjeraketid. Sekundid venisid. Nüüd oli ta ise juba sadakond kilomeetrit võitluspaigast eemal, ta pööras laeva ringi ja alustas pidurdamist. Jah, vähemalt kaheksa erinevat asjandust tundusid veel aktiivsed olevat. Neist viis tegid oma keemiliste mootoritega abituid katseid talle järele jõuda ja kolm paistsid tahtvat lihtsalt kaugemale saada.

Tõrjeraketid lahti lasta. Laserist lihtsalt igaks juhuks... Kontrollida, et Euridike ikka näeb, millega ta tegeleb.

Üks viiest jäi alles ja nüüd olid nende kiirused sellised, et nad pidid kokku saama. Laser täisvõimsusele ja tuumalaeng vastu... 10 g-ga kõrvale...

Sensorid ei suutnud enam märki leida.

Kaares järele neile viimasele kolmele. Punased tuled kursiarvutajal –

kütust ei jätku. König kulutas ära kõik kuni dokkimise avariivaruni ja lasi siis lahti kõik hävitusraketid, niipalju kui tal neid järel oli.

Ja siis ei olnud tal enam muud teha, kui istuda ja vaadata ekraanidelt, kuidas ta raketid neile kolmele järele jõuavad. Nood ei paistnud enda kaitsmist enam väga tõsiselt võtvat, küllap olid viimase astme raketid juba mõeldud ainult sihtmärgile suunduma. Sähvatused. Ikka ei tahtnud mõned sensorid pärast korralikult töötada, mis sest, et tuumaplahvatused olid millisekundi täpsusega teada ja kõik kaitsmed rakendatud...

Taas venisid sekundid ja tema ega kellegi teise tajurite süsteem ei näidanud enam ühtki sobivas suuruses ja sobivas suunas liikuvat tükki. Tal ei olnud enam muud teha kui oodata, kuni Euridike ta peale korjab.

Reniard

„Jälle?” küsis Reniard. Ta hõõrus silmi ja toetas jalad põrandale. Rune vandus ropult.

Hideaki, kes tukkus teisel piloodikohal, õlekõrs suunurgas tolknemas, õieti juba suust välja kukkunult põsel, süljenire sellele järele venimas, ärkas võpatusega. Ta pühkis õlekõrre ära, katsus märga pöske, tõmbas rullist ühe pabertaskurätiku ja hakkas end puhastama, ise ringi piiludes, et ega keegi ei näinud, kuidas ta seal oli. Reniard ja Rune tegid nii püüdlikult seda nägu, et ei näinud, et ta pigistas silmad piinlikkustundest kinni.

Kopteri ukсед olid kinni ja konditsioneer töötas, mis tähendas, et neil oli seal normaalne temperatuur. Samal põhjusel magas tagapool veel 7–8 inimest, kes toolidel, kes põrandale laotatud magamiskottidel – täpselt nii palju, kui sinna veel niimoodi mahtus, et väljas palavas juba muga-
vam ei olnud...

„Üheteistkümnes?” küsis Hideaki täiesti ilmaasjata üle.

„Jah. Ja parameetrite järgi otsustades meie oma – mere põhjas. Eks nad püüavad neid allveelaevu ikka veel.” Reniard vaatas taevasse, muidugi suurepäraselt teades, et esiteks pole seal midagi näha ja teiseks ei pruugi suund ka sisuliselt õige olla. „Kohe peaks sealt üks kivirahe kohale jõudma. Viimati nad andsid mõista, et see läheb Vishakapatnami peale. Et hävitatakse see sõjaväebaas, kust India laevastik tulema hakkas.”

„Ja kogu linn selle ümber,” lisas Rune. Ta hääli oli väga väsinud, pire ja täis jõuetut raevu. „Me kükitame siin juba... India suurimad sõjaväebaasid on purustatud koos linnadega, nende laevastikud on hävitatud, loode-

tavasti on iga tuumapommi väljasaatmine tähendanud neile ka selle välja lasknud allveelaevast ilmajaämist – kuigi me ei või selles päris kindlad olla –, aga nad ei jäta järele. Neil on ainult tuumakad ja nad...”

„Kell saab varsti 11,“ ütles Reniard justkui peamiselt selleks, et Rune sõnadevoolu läbi lõigata. „Vishakapatnami kivirahe on kohal umbes 12. Mind paneb kõige rohkem muretsema, et sidet ei ole. Satipildid näitavad tuumaplahvatusi Nompas, Faganas, Mahabes, lennuväljal ja kosmodroomil. Kõigil meie sõjaväeobjektidel. Olgu, lennuväljast ja kosmodroomist ma saan aru, aga...”

Side ärkas ellu. Ekraanile tekkis Izmir. „Tukute?” vaatas ta kopteris ringi.

„Tukume jah,“ mühatas Reniard. „Mida sa meile räägid?”

„Tegutse oma äranägemise järgi. Ainult arvesta võimalusega, et sul ei ole pärast haavatuid kuhugi viia. Ja ilmselt ei saa sa tänase ööpäeva sees ka mingit abi. Muide, mina olen nüüd Mada kaitse juht.”

„Dexter?” küsis Reniard halba aimates. „Ja sa oled juhtimisahelas neljas? Olid...”

„Dexter hukkus lennuvälja pommitamisel. Varjend kukkus sisse. Te muidugi teate, kuhu tuumakad tabasid. Kui seal keegi ka ellu jäi... Igatahes nad vaikivad. Teised keskused ka vaikivad. Enamik liikuvaid jaamu, isegi enamik väiksemaid on alles, me kaotasime otse pommitamiste läbi ehk ainult veerandi lahingutehnikast, ent me oleme kaotanud praktiliselt kogu remondibaasi ja varud. Või on need radioaktiivsed ja seega kasutuskõlbmatud. Isegi kütusega on halvasti.”

„Millised on tegevusplaanid?”

„Kui mul on õigus...” Izmir jäi vait ja ropendas natuke enne jätkamist. „Minul peab õigus olema... Ma rääkisin ka tegelastega orbiidil. Sõda peaks olema jõudnud surnud seis. Neil ei ole enne paari ööpäeva millegagi rünnata. Lisaks on neil tegemist ellujäänute merest välja korjamisega ja loodetavasti on neile jäänud mulje, et kivirahe jääbki tulema stabiilselt kolm korda ööpäevas.”

„Kas neile ei aita, *crétins de chez crétin*? Nende kaotused peaksid ju ka väga suured olema?”

„Tuumapommitab India. Kusjuures see võib olla kokkulepe – Usa on meelegahehtlikult üritanud kosmoses. Aga need on oletused. Nagu ma ütlesin, ei ole me kindlad, et oleme suutnud rakette laskunud allveelaevad hävitada. Igatahes lõpetas India oma vägede Tseilonile viimise, kõik lae-

vad suunati siia appi. Orbitaalkaitse suudab siiski siin-seal mõne nende lennuki alla lasta, nii et... aga veelkord, kõik need on oletused.”

„On sul mingit aimu situatsioonist saarel üldisemalt?”

Izmir kehtis õlgu. „Peataolek. Ka meie inimesed on ärevil ja mures. Kusagil sõidavad veel nolgid ringi ja rüüstavad, aga enamik inimesi põgeneb, kes kuhu. Mägedesse. Mul on neist tegelikult kahju, nemad on saanud suurema sauna kui meie. Umbes viiendik saarest on asustamiskõlbmatu, omakorda umbes veerand sellest terve põlvkonna. Ent kui nüüd pidama jääks, oleks kõik veel hästi. Kui mul oleks kindlusetunne, et rohkem tuumakaid ei tule... Aga garanteerida ei saa seda keegi. Igal juhul oled sa omaette, mul on muidki muresid. Nii et tegutse, kuidas õigemaks pead. Kosmos, nagu öeldud, on meie käes ja seal ehk on veel midagi. Kui väga häda kätte tuleb, saad mõned raketid tellida. Aga suhtle nendega otse. Side lõpp.”

Longhorn

Judge ei protesteerinudki, et pidi kogu aja mootorile visatud presendi all kükitama. Longhorn imestas selle üle natuke, kuid otsustas mitte initsiatiivi üles näidata – tal oli džiibi istmel hea küll. Veoauto roomas parematel lõikudel õige mitu meetrit sekundis, mudaaukudes aga kindlasti alla ühe. Nad jõudsid kohale alles järgmiseks keskpäevaks ja olid selle ajaga läbinud kõigest pisut üle saja kilomeetri.

Mäenõlvad kerkisid mõlemal küljel sadu meetreid. Kogu paik nägi välja natuke müstiline ja natuke pühalik... kui see poleks olnud nii üle rahvastatud. Ilmselt oli orupõhjas kunagi ammu olnud mingi kaevandus, ja see oli kindlasti olnud aastaid või lausa sajandi hüljatud enne, kui Kuu Ordu sinna oma varubaasi rajas. Mäenõlvadel puude vahel oli näha üsna palju hooneid ja üsna palju ajutisi elamisi – küllap oli sinna viimasel paaril päeval palju põgenikke kokku voolanud.

Longhorn ajas end autost välja ja ringutas, kui nad lõpuks mäenõlvast haigutava augu ees peatusid. Vihm oli hetkeks järele jäänud, kuid ähvardas kohe uuesti sadama hakata. Pilv paistis olema sabapidi mägede vahele kinni jäänud ja kuna tuult peaaegu ei olnudki, lahistas end eriliselt kiirustamata sinnasamasse tühjaks.

Džiip keeras ümber ja kadus. Veoauto kõrvale tekkisid Gilmore ja Bandhu. Mehed lausa tuikusid pikast paigalistumisest. Kümnekond meetrit eemal toimus mingi etendus, vähemasti oli sinna üsna suurde

ringi kogunenud üle kahekümne pikkades kirevates rõivastes inimese ja tasapisi oli jõudu kogunud – tõsi, vaikne ja omal viisil viisakas – tunnustuskisa. Longhorn otsis silmadega kohta, kuhu põit tühjendada, ja taipas siis, mis toimub – etendus seisis selles, et Judge tegi just seda seal ringi keskel...

„Gilmore!” Ta astus mehele lähemale. „Ma tahan end natuke pesta ja süüa võiks ka midagi. Anna andeks, aga meil on veel tööd teha ja ma ei seisa muidu püsti. Kas me viime mootori sinna sisse?” Ta osutas kaevanduse suudmele.

„Jah. Ma ajan kohalikud kokku. Tule minuga kaasa.”

König

„Ohoo, terve delegatsiooniga... Aga mul on muidugi hea meel teid näha.” König naeratas teda ekraanilt silmitsevatele Nannale ja Tatole. „Hea, et salastatus on maksimaalne. Nüüd kõik arvavad, et ma saan eri-ülesande, mitte lihtsalt ei kuluta riba oma plikaga lobisemiseks.”

„Enne, kui te kaks kudrutama hakkate – kas sa tead, mida Krutikov sinu pundiga teha kavatses?” küsis Tato.

„Me jääme Kuu valvesse,” ütles König ettevaatlikult.

„Ära mängi minuga,” põrutas Tato. „Nii et see oli sinu initsiatiiv – Maa suunas tagasi kihutada?”

Königi suu läks ussiks. „Oli jah. Kõik minu omad olid nõus. Me kulutame selleks küll andurite tahkekütuskiirendid, kuid me saame need pärast ise sobivatele orbiitidele lükata...”

„Oota, kas ma saan õigesti aru,” pistis nüüd Nanna vahele. „Euridike määrati Kuu ümber tiirlema ja hävitajad pidid igaks juhuks sellele peale jääma, kuid sina rääkisid Krutikovi tursaks, et teid on võimalik kuidagi tagasi saata? Idikas!”

„Nanna, jää vait!” Königi hääli oli karm. „Seal surevad inimesed! Olgu, Euridike kulutas suure osa oma kütusest ära ja mõistlikum on panna ta nüüd igaks juhuks Kuu juurde valvesse ning mõni järgmine laev alla saata. Olgu, mõistlik on sellele mõned hävitajad jätta, kuid mitte meid kõiki! Läheme meie Creepiga.”

„Olge nüüd mõlemad vait!” Tato ei tõstnud häält, kuid temas oli niigi üüratult autoriteeti. „Ma ei räägi praegu tehnilistest aspektidest, kuigi ka neid arvestades on asi viletsapoolne – kallis ja kõrge riskiga. *Argumentum ad hominem* – König, kas sa tõesti arvad, et orbitaalkaitse ei

saa ilma sinuta hakkama? Või Kuud pole vaja kaitsta? Ma ei räägi isegi sellest, et sa pole ainuke, kes oma lähedasi kaotas, ja sa oled juba küllalt teinud. Sulle on teine ülesanne. Mida sa jonnid?”

König vaikus tükk aega. Nanna vaatas ühe otsast teise otsa. Lõpuks lausus ta vaikselt: „Mul oleks ka kindlam tunne, et sa siin oled. Noh, orbiidil, Kuu orbiidil, ma mõtlen. Nüüd on selge, et nad küünivad siiani, kui tahavad. Ma vaatasin salvestusi – sa oled väga kiire. Väga hea ka. Kaitse meid.”

Veel oma minuti valitses vaikus. „Kuidas meil üldse läheb?” küsis König lõpuks kõrvale vaadates.

Tato kehitas õlgu. „Siiani on nad teinud järjest negatiivseid valikuid. Õhurünnakute algus – kahe lennukikandja hävitamine. Tuumarünnak Mosambiiki – tuumarünnak Mosambiigi väina allveelaevade tõrjumiseks. Armstradi hävitamine, korduvad rünnakud orbiidile – praktiliselt kogu ründelaevastiku hävitamine. Tuumarünnakud Madale – India sõjaväebaaside hävitamine. Nüüd on kosmos meie käes ja õhurünnakud Madale lakkasid 10 tundi tagasi. Nagu öeldud, on India ainult tuumalaengutega pommitanud ja selle eest kahest linnast ilma jäänud. Nad ei tea, et viies kuuesajane kiviparv oli viimane... Tähendab, ma loodan, et ei tea. Patiseis – leol ei saa meist kumbki õieti tegutseda, rususid on nii palju. Lähemad tunnid otsustavad. Ma ei tohiks sellest rääkida, aga luure lasi nende suunas lahti kuulujutu, et see viimati väljasaadetud hülsiparv tuleb USA kosmose- ja õhujõudude rajatiste peale.”

„Nii et mingeid järeleandmisi, rääkimata allaandmist pole keegi kaalunudki.” Selles oli tõdemust rohkem kui küsimust. „Ausalt, on keegi mõelnud...”

„Selleks ei ole põhjust. Kui sa just ei taha oma ülejäänud elu kusa-gil salajases laboris katserotina veeta. Minul on lihtsam, mind puuakse sõjakurjategijana üles, aga meie inimesed ja inimkonna tulevik... König, kui me lähema ööpäeva jooksul rahu ei sõlmi, kasvab asi üle üldiseks tuumasõjaks – meil on kõik muu otsas, nii inimesed kui tehnika. Me ei suuda takistada Mada maatasa pommitamist. Kui nad seda teevad, jääb meil ainult sama mõõduga vastata. Need on juba väga mustad stsenaariumid, kui tuleb valida, kas hävitada tööstusriikide sõjaline potentsiaal või jääda sajanditeks olukorda, kus Maa ja Kuu teineteist üle raketisihikute põrnitsevad. Kusjuures me ei suuda neid kiiresti maha suruda – me ei ole tõsimeeli valmistunud pikaajaliseks tuumakonfliktiks. See tähendaks

kuudepikkust vastasseisu, kus kõik meie ressursid on suunatud aina uute ja uute tuumalaengute valmistamiseks, mida me neile kaela kallame, istudes varjendites, saades kaela nende tuumalaenguid ja palvetades, et tuumatalv Maal selle jama ükskord lõpetaks. Kas ma olen piisavalt aus?”

König vaikis jälle umbes minuti. „Ega sa ei oska öelda...”

„König, poeg, ei oska. Me oletame, et nad kulutasid selle eileõhtuse rünnakuga ära kõik kättesaadavad lähikosmoserelvad. Meie seire arvab olevat meid orbiidil kimbutanud asjade hulgas ära tundnud 50 aastat vanu SM-3-sid. Mõned hindude omad olid eelmise sajandi venelaste satelliidihävitatjate moodi. Seal merel upub neil praegu ilma igasuguste liialdusteta, sõna otseses mõttes üks mees sekundis. Ja nad ei ole mitte üheski sektoris mingit nimetamisväärset edu saavutanud. Millalgi peaks ju mõistus koju tulema?”

„Kas sa arvad, et nad võivad uuesti üritada Kuud rünnata?” küsis König tusaselt.

„Nad suutsid juba 90 aastat tagasi siia lennata. 90 aastat! Mõtles sellele. Jah, nad suudavad meid siin rünnata. Me ei hoia planetoplane Kuu kaitsele mitte ilu pärast.”

„Olgu siis,” porises König. „Ma annan endast parima.”

„Ma loodan varsti sind näha,” ütles Nanna pehmelt.

Reniard

Reniard näris huuli. Ta võitlejad olid viimased neli tundi vaikselt elamušahtile lähemale nihkunud. Kõige rohkem pani Reniardi kõhkleva Izmiri märkus, et neil ei ole võimalik haavatuid haiglasse toimetada. Pantvangid *võisid* seal all surra, kuid rünnaku käigus hukkus neid kindlasti; viimased pool ööpäeva ei teadnud ta enam, mis seal toimus, sest tuumaplahvatused olid katkestanud nende paari õnnetu turvakaamera töö, mis alguses millegipärast tööle olid jäänud. Igatahes näis ilmne, et ilma rünnakuta seda asja ei lahenda.

„Reniard, aktiivsus,” kõhises tal kõrvus Hideaki hääl. Poiss oli koos mõne vanema ja kogenuma võitlejaga kõige lähemal.

Reniardi plaan oli imelihtne – ta ei saanud rünnata maa-aluste käikude kaudu, kust inimesed põgenenud olid, sest need olid kas kokku varisenud või mineeritud. Järelikult ainus võimalus oli ülevalt. Kõigepealt korralik pommitamine kõigega, mis neil on (insenerid kinnitasid, et šaht

sellest kokku ei kuku) ja siis, loodetavasti enne, kui vastased toibuvad, otserünnak.

Situatsioon ei olnud enam nii kurb kui ööpäev varem, kui ta alles saabus. Naised, lapsed ja haavatud olid läinud, kohale olid jäänud ainult need, kes *tahtsid rünnakus osaleda*. Reniard muigas mõttes, sest see oli kõige kohasem termin nii mõnegi tegelase iseloomustamiseks. Ka Scott näiteks oli tagasi. Tema tuli koos kuue kaaslasega igivanas Põrnikas – täpsemalt auto mõõtmeid ja nende arvu arvestades pooled neist *Põrnikal* –, aga mõned sõdurid umbes 30 kilomeetri kaugusel alla lastud Mesmeri kopterist tulid jalgratastel... Üldse oli tal nüüd 40 inimest, kolm kopterit ja sadakond raketti, arvestamata kopterite veerandtonniseid, mida kasutada ei tohtinud, sest need võisid tõesti šahti purustada. Pooled tema inimesed olid, nagu öeldud, viimased tunnid ettevaatlikult lähemale nihkunud, teine pool oli kaugematel positsioonidel.

Loudon, Evald ja Dipi olid ka lähedal, kuid nemad pidid sel hetkel, kui raketid lendu on lastud, panema üles gatlingi, et tagada, et pinnal kõik vaikne püsiks. Nad pidid seda tegema täie teadmisega, et võivad kildudega pihta saada. Kuid nemad olid elukutselised. Ent Hideaki ja Scott olid selles rühmas, kes pidi esimesena sisse tungima. Scott oli vihase visadusega nõudnud enda arvamist sinna surmaroodu, nagu asjaosalised ise võllanaljana ütlesid, sest nii tema kui kõik teised seal mõistsid suurepäraselt, et nende kaotused võivad väga suured olla. Reniard oli tõsiselt kaalunud ka sinna gruppi minekut, kuid temast oli tagapool juhina palju rohkem kasu. *Vii see asi korralikult lõpuni!*

Ja nüüd oli midagi juhtuma hakanud. Kas nende lähenemist oli märgatud? Noh, varem või hiljem pidi see juhtuma...

„Nad läksid vist omavahel kaklema,“ arvas Loudon. „Kaks kerget soomusautot lahkub. Neile tulistatakse järele ja nemad lasevad... see on küll rohkem niisama täristamine, sest ei tundugi, et nad tabada üritaksid.“

„Kas võib olla, et eriüksus tõmbab uttu?“

„Mul käis see ka esimesena peast läbi, ehkki see oleks liiga ilus, et tõsi olla. Igal juhul soovitaksin silmapilk rünnata.“

Reniard hammustas korraks huult ja jõudis otsusele. „Tähelepanu! Viisteist sekundit! Neliteist, kolmteist...“

Kümne juures avasid snaiprid tule. Seitsme juures hakkas tema kolmik kuulipildujat üles panema. Viie juures lasid kõik raketidega tegelased oma raketid lahti. Neil kulus ka hetk sihtimiseks, nii et raketid jõud-

sid kohale esimesel kolmel sekundil. Reniardi lugemist ei olnud enam kuulda, kuid seda polnud vajagi, inimesed lugesid mõttes ise ka edasi ja lõpuks nägid kõik, kes tahtsid, taimerit ka kiivriklaasile projitseerituna.

Nulli juures tõusid kõik kakskümmend surmaroodu võitlejat ja tormasid edasi.

Longhorn

Nad vedasid mootori kaevandusse inimeste jõul. See ajas asja ära, sest niipalju kui Longhorn väga ligikaudu hinnata suutis, oli neid ühel hetkel kõie otsas kolmesaja ringis.

Nad jantisid sellega tunde ja tunde. Judge vedas ka, kuigi enamasti oli tema ülesandeks juraka õigel kursil hoidmine. Seal oli ta tegelikult asendamatu, sest jõudu oli tal arvatavasti rohkem kui kümnel kohalikul kokku. Longhorn oli ise ka suurt kasvu mees ja Kuul simulaatorites end küllalt heasse vormi treeninud, kuid vaatamata sellele, et ta karatega mingil määral ikka peaaegu kogu elu oli tegelenud, jäi tal Judge'i rassimist vaadates loota, et mees ei tuleta meelde korduvaid vastastikuseid lubadusi teineteisel lõust segi lüüa...

Lõpuks läks Judge'il halvasti. Üks abikõis, mis peamist paigal hoidis, katkes ja peamine veokõis libises. Judge lasi oma otsa lahti ja haaras sellest, et takistada mootorit kõite vahelt välja veeremast. Ta ei jõudnud hoida. Mootor kaldus...

Longhorn pingutas ka, kuidas jaksas, ja sedasama tegid ka teised kuus suuremat-tugevamat meest, kes otse mootori ümber olid. Eest ja tagant tormati appi, kiiresti kinnitati uusi kõisi ja lõpuks saadi kõik paika.

Kui Longhorn maha istus ja üritas uuesti pilti ette saada – tal valgus nii palju higi silma, et need kipitasid, ja ta hoidis neid kinni, kui midagi vaadata polnud ja ainult sikutada oli vaja –, nägi ta, et Judge'i kantakse minema.

„Mis juhtus?“ hüppas ta kaaslase juurde.

Judge surus käsi rinnale, ta hambad olid kokku pigistatud ja silmad märjad. Ju tal oli väga valus, ehkki ta valitses end.

„Jäi vahele,“ viipas Gilmore peaga üle õla. „Loodetavasti mitte midagi tõsist, aga tema jaoks on päev läbi. Tööle!“

Nad jõudsid alla, ühte avaramasse ja sirgemasse käiku või lausa saali.

Longhorn takseeris ümbrust ja matsatas ühele kivile istuma. Nad olid

paarsada meetrit maa all ja sellest pidi jätkuma.

„Nii, nüüd otsige mulle juhtmeid ja niipalju autoakusid, kui leiate. Kakskümmend oleks hea, aga kümnest jätkub hädaga. Ja kaduge siit kõik, ma hakkan lõhkeainet ringi tõstma. Natuke vett ja midagi süüa oleks ka hea. Kas siia” – ta osutas kuivendusrennile, mille põhjas voolas nire – „kusta tohib?”

Kulus veel õige mitu tundi, enne kui lõhkeaine oli korralikult mootori alla asetatud ja ta mootori enda niimoodi akude külge sai, et julges elektronikat sisse lülitada.

Uraanivardad olid ilusti kaadmiumpesades, sellega oli kõik korras. Kuna soojendus enam ei töötanud, oli kütuseks kasutatav metall torudes ja pumpades tahkunud, kuid see polnud otseselt probleem. *Nii, siit ja siit tuleks see ikkagi üles sulatada ja välja lasta, tuum peaks olema täiesti puhas, kui see pikemaks ajaks seisma jääb. Sigma-kanaleid ei tahaks ma enam üldse puudutada... Mida juhend ütleb avariiseiskamiste kohta?*

Ta kaotas seal reaktoriga jahmerdades ajataju. Enamjaolt oli ta monitooride kohal kummargil – jah, talle oli sinna ka pool tosinat arvutit kokku tassitud ja vahepeal oli akude juurde tekkinud isegi üks pikk kaabel, millega neid kusagil maapinnal asuvast generaatorist laadida püüti.

Nii, jah, leelismetallide aur tuleb koos suruvesinikuga lihtsalt ära põletada.

Mootor oleks nagu ellu ärganud, solenoidide undamine kasvas kriisiks – *neetud, seda on atmosfääris tõesti kuulda...* – ja siis paiskus düüsidest välja ergavvalge leek. Longhorn tundis, kuidas ta kulmukarvad kõrbeavad, ta tõstis käed kaitseks silmade ette ja kirus end mõttes, et polnud järele mõelnud, palju seda põlevat sodi seal lõpuks oli.

Leek lõppes praktiliselt kohe ja kui ta ringi vaatas, kuulis ta kohalikke karjades põgenevat. Nojah, *tema* teadis, et kontuurid jooksevad nii poole sekundiga tühjaks...

Tal tuli üsna pikalt neile oma abilistele kinnitada, et ta ei kavatse rohkem mootorit käivitada, enne kui need nõustusid tagasi tulema. Gilmore oli ammu kuhugi kadunud ja sugugi lihtne ei olnud suhelda tegelastega, kes nüüd, pimestatuna ja hirmust poolsurnuna, rääkisid midagi, mis vaid pisut inglise keelt meenutas.

Asja ei teinud kindlasti paremaks ta nõrдинud kinnitus, et kui reaktor tõepoolest plahvataks, lendaks arvatavasti terve see mägi kus kurat...

Hideaki

Hideaki ei saanud sinna midagi teha, et ta suu kuiv oli. Surmarood oli loomulikult vabatahtlik. Ta ei tahtnud minna, kuid samas ta teadis, et ei saa mitte kunagi endale andeks anda, kui ta ei lähe. Hoopis Rune oli peaaegu suu lahti teinud; Hideaki peaaegu juba kuulis, kuidas ta hakkab nõudma Hideaki jäämist kopterisse, öeldes, et tal on teist pilooti vaja, kuid siis olid Rune ja Reniardi pilgud kohtunud.

Jah, ta arvas, et mõistab seda meest – sest tema silmis vilksatas aegajalt hullus. Muidu oleks täiesti ebainimlikuna mõjunud see külm rahu, mis näis olevat Reniardi vallanud sel hetkel, kui ta eelmisel hommikul sai ülesande Indenaire'i juhtum lahendada. Tundus, et inimene lihtsalt ei ole võimeline terveksjäänud turvakaamerate kujutisi vaatama. *Kõik* sõdurid olid, kes uludes, kes oksendades igaüks oma nurka tõmbunud, kuid Reniard oli ainult kahvatumaks läinud...

Ja siis oli ta andnud käsud, kes kuhu läheb. Hideakile ei olnud vaja öelda, et mees võitleb endaga, et *mitte* surmaroodu tulla... Kuid lõpuks ei olnud ta ainuke, kes oma lähedasi oli kaotanud. Nad kõik olid. Suuremal või vähemal määral.

Kuulide vingumine.

Sekund. Teine.

Liikumine kusagil tagapool – kuulipildurid tõusid.

Sekund. Teine.

Raketimootorite möire.

Sekund. Teine.

Plahvatused.

Veel plahvatusi.

Ja siis oli aeg minna.

Aeg – aeg elada. Sekundid venisid ülipikaks. Neid ei tulistatudki kohe, sest need, kes raketirünnaku üle elasid, kõhklesid mõned sekundid, teadmata, mis järgmiseks tulemas on. Siis hakkasid justkui aegluubis vilkuma automaatrelvade suudmeleegid.

Värvahoone oli põhjalikult purustatud. Sellest pääses avarat kaldteed mööda vahesaali, kuhu tavaliselt jäeti autod ja muu tehnika, ning sellest omakorda viisid alla eluruumide ja laborite juurde trepid ja liftid. Just seal olid algse valvemeeskonna liikmed koos vabatahtlikega suutnud

sissetungijaid nii palju kinni hoida, et osa inimesi jõudis teistesse kompleksis osadesse viivatesse käikudesse joosta.

Nüüd oli olukord vastupidine.

Hideaki veeretab end paari kukerpalliga edasi. Sealsamas vilistasid kuulid, kusagil otse kõrva juures lõhkes granaat... Nad tulid igast küljest läbi purustatud uste ja seinte.

Hideaki üritas ühe autovraki varjus paremini sihtida, kui temast möödus auruvedur.

Scott.

Läbi lahingukiivri ei näinud Hideaki ta nägu, kuid muidugi ta teadis, kellega tegemist, teadis isegi enne, kui arvuti nime ta kiivriklaasile projitseeris. Scott ei jaksanud nii kiiresti joosta kui nooremad mehed. Ta oli ka üks kaugemaid sellest rünnakulainest ja sellega oli ta pidanud nõustuma, sest sinna ei olnud midagi teha – miski ei muutnud objektiivset fakti, et ta *on* vanem, raskem ja kohmakam kui kõik teised surmaroodus.

Ent ta ilmselgelt tegi, mis suutis. Ja ta ei peatunud. Ta ei otsinud varju, mis sest, et amfiteatrina laskuv hall tundus lendavat metalli täis olevat umbes keskmise mesilasetauri tihedusega. Mees ei peatunud, vaid tormas oma automaati õlga surudes edasi, vajutades kogu aeg granaadiheitja päästikule, vaid hädapärastelt sihtides sinna, kust vilkusid vastaste suudmeleegid.

Ta saab ju kohe pihta!

Hideaki ei saanud midagi teha, et teda lausa tõmbas Scotile järgnema. Üks tema ajusopp ütles, et ta võib kogu järgneva elu selle sõdurifenomeni üle mõtiskleda... kui seda elu on. Kõik koondus sellesse hetke, kõik tulevikuplaanid olid seotud lootusega vaenlasele võimalikult rohkem kahju teha.

Keegi karjus seal eespool ja õhus lendas veriseid räbalaid. Kellegi närv ei pidanud vastu, ta tõusis oma varje tagant üles, et Scotile otse rindu sihtida. Vahemaa oli kahanenud vaevalt poolele tosinale sammule.

Just siis sai Scoti granaadiheitja tühjaks ja Hideaki nägi, kuidas mehe kogenematud sõrmed hakkasid otsima seda hooba, millega päästik kuulide peale ümber lülitatakse.

Ta ei jõua.

Aga milleks mina siin olen?

Hideaki võis vanduda, et ta nägi, kuidas granaat meest kõhtu tabab, kuidas kõht veidralt sisse langeb ja kuidas mehe pilk korraks ülimalt häm-

mastust ilmutab. Siis lendas ta keskkocht vere ja soolikate pilves laiali ja see osa temast, mis koos püsis, tahapoole. Scott rehmas kiivriklaasi puhtaks ja kui ta jooksu pealt korraks pooleldi pöördus, et vaadata, kes lasi, nägi Hideaki, et ta on eestpoolt paksult verise sodiga kaetud nagu parimate õudukate deemonid.

Igatahes olid nad sees. Scoti kamikaze-rünnak oli nad aidanud edasi kõige raskemast kohast. Tõsi, kui Hideaki omakorda üle õla kiikas, nägi ta, et ordulasi oli maas vähemalt pool tosinat.

See ei olnud kaugeltki läbi. Scott tema ees komistas. Ta ise tundis ka, kuidas teda hammustatakse jalast, siis puusast ja siis üheaegselt õlast ja teisest jalast. Scott lendas kākaskaela alla lühikesest, paarimeetrisest trepist.

Nad olid nüüd selles treppide ja galeriide rāgas, mis oli punutud ümber paarikümnemeetrise maa-aluse aatriumi või siseõue ja kust võis näha kõiki kümnet-kahteist allapoole minevat elukorrust. Avariivalgus põles, sest lõpuks olid ka sissetungijad midagi näha tahtnud.

Hideaki nägi oma kaaslasi tulemas kõigist treppidest. Neid tulistati, mõni kukkus, kuid nad tulid edasi. Ta lasi end Scoti kõrvale pikali ja kontrollis oma tabamusi. Tõenäoliselt oli ta jäänud püstolkuulipilduja valangu ette, sest kehasse tulnud kuulid oli soomusvest kinni pidanud. Jalgadesse tabanud kuulid olid küll läbi tulnud, kuid kaitse oli neid niipalju pidurdanud, et need polnud loodetavasti palju kahju teinud. Kummatigi kulutas ta parkümmend sekundit, et haavad hädapäraselt sulgeda.

Selleks ajaks, kui ta lõpetas, oli Scott ammu läinud. Vererada taga. Kui ta liikus, pidid vähemalt ta kondid terved olema ja Hideaki kahtlustas, et mees oli oma jõurohu seganud hulga kangema, kui reeglid ette nägid. *Liz on ju arst, küllap on Scotilegi sellest midagi külge jäänud.* Küllap ei tundnud ta ei hirmu ega valu ja nii ta oligi end puhisedes püsti ajanud ja käigupealt relva laadides edasi tormanud.

Selleks ajaks, kui Hideaki püsti sai, tundus võitlus läbi olevat, kuid päris kindel ta selles olla ei saanud. Ta astus parapeti juurde, et ringi vaadata, kus teda veel vaja võiks minna.

Ja siis nägi ta inimesi. All šahti põhjas. Neid oli palju. Ta ei suutnud neid kokku lugeda, sest professionaalne instinkt keelas tal üle mõne silmapilgu avatud positsioonil olla. Ta laskus kiiresti allapoole, ainult aegajalt piiludes, et keegi ei tulista.

Selleks ajaks, kui ta alla jõudis, oli tulistamine vaibunud.

Inimesed olid surnud. Ja mitte viimastel minutitel, nagu ta selgelt mõistis. Need inimesed olid tapetud mujal ja siis sinna visatud. Tal käis peast läbi, et võimalik, et elusalt ülalt alla visatud, kuid seda ta teada ei võinud. Ta vaatas ringi.

Scott oli seal. Ta oli visanud põrandale relva, kiivri ja ka raske soomusvesti koos laskemoonavööga. Ta tõstis kellegi laibakuhjast. Hideaki nägi, et see on ta tütar.

Scott asetas selle ühe naise kõrvale, kes ikka veel väikest surnud last süles hoidis. Liz.

Scott läks ja tõi sinna ka oma vanema poja. Siis vajus ta nende kõrvale.

„Scott, tule ära,“ kraaksatas Hideaki ta kõrvale seistes. *Mida öelda?* „Sinu haavad... Sa pead kohe... Sa ei saa siin enam midagi teha. Kõik on läbi. Võitlus on läbi ja...”

Scott ei teinud temast väljagi. Ta ainult tõusis korraks põlvili ja sättis neid natuke, nagu proovides neile loomulikumat asendit anda. *Mis tähtsust sel on?* Mees naeratas natuke tontlikku naeratust ja laskus uuesti nende ette istuma.

Ta oli siiski Hideakit kuulnud. „Ei,“ ütles ta vaikselt ja pehmelt.

Poiss astus tema poole ja Scott haaras oma sealsamas maas vedeleva relva. Nad vaatasid sekundi teineteisele otsa ja siis Hideaki taandus sammu. Kummatigi jäi ta sinnasamasse seisma. Scott ei vaadanud enam tema poole, ehkki ta relv oli endiselt süles ja sõrm päästikul. Ta oli juba ilmselgelt hakanud verekaotusest nõrgaks jääma. Ta naeratas.

Hideaki seisis seal veel tükk aega pärast seda, kui Scott oli vaikselt oma surnud lähedaste peale vajunud. Ta seisis seal kaua pärast seda, kui kõik võitlused olid lõppenud ja Reniardki neid piidlemas käinud, vaikselt pead vangutanud ja teistele seal ümber viibanud, et nad rahule jäetaks.

Hideaki pääses sellest päevast ainult mõne tühise haavaga, aga ta läks halliks. Sellest päevast, kui ta seisis valvel oma sureva sõbra juures keset kõiki neid surnuid, kellest enamikku ta tundis, läksid ta juuksed üleni halliks ja sellisena kandiski ta neid elu lõpuni. Et mäletada. Mis sellest, et muidugi ei vajanud ta täiendavat meeldetuletust.

Longhorn

Kui ta lõpuks kaevanduskäigust välja sai, oli uuesti pimedaks läinud. Keegi kohalikest tiris ta kättpidi kuhugi, kus talle taldrik ette pandi. Ta ei vaadanud, mida sööb. Veel vähem, kus ta sööb.

Ta seisis ühe koha peal ja ropendas. Ta ei saanud aru, kuhu ta õieti juhatati, kui ta oli uurinud, kus end pesta saaks. Lugu lõppes sellega, et paar kohalikku kallasid talle ämbritega vett kaela, kuni talle aitas. Vesi muide oli üsna külm. Esimene ämbritäis pani ta peaaegu karjatama, järgmised kümme tundusid taevalikud ja lõpuks hakkas tal ikkagi tasapisi jahe...

Kuivatas ta end mingite palakatega, mida ulatasid hoolega mujale vaatavad tüübid. Keegi juhatas ta kuhugi ruumi, mis oli tihedasti koikusid täis. Seal oli palav ja haises liiga paljude inimeste järele. Longhorn lihtsalt ei jaksanud. Ta proovis jõudu kokku võtta, et uuesti ropendama hakata, kuid ju oli ta pilk, millega ta lahket abilist mõõtis, juba ise piisavalt sünge, sest mees juhatas ta kuus korda sekundis kummardades kohe uuesti välja ja midagi teistele hõikudes – Longhorn oli liiga omadega läbi, et üldse proovida mõista, mis keelega tegemist võis olla – ta kuhugi teise majja tiris.

Selles toas oli ta vähemasti üksi. Voodi oli lai ja pehme, kuigi tundus pärast Kuu gravitatsiooniga harjumist haavlikotina. Ta lõi ukse üsna viisakusetult kinni ja kukkus voodisse. Ta magas vist juba enne, kui voodisse sai.

Reniard

Kopter maandus.

Rune hüppas välja ja astus kaks sammu, siis hammustas huult. Ta kõhkles Reniardi otsa vaadates, kuid alustas siiski: „Reniard, millised käsud sa oled saanud? Hid tulistas veerandistega Manjatot.”

Reniard uuris meest, sellal kui mõttes kümneni luges. Rune oli temast lühem, natuke kuivetum ja heledama nahaga. Ehk ka paar aastat vanem. Eluaegne sõdur ja piloot. Vist Austriast, igatahes selline suhteliselt mitte-midagiütleva põhjapoolse eurooplase välimusega asjalik ja vaikne tegelane. Nüüd olid ta silmad kurjalt kassis, huuled veretud ja nahk põsesarnadel pingul.

„Miks sa tulistasid Manjatot?” küsis Reniard Hideakilt, kes teisel piloo-

dikohal oli istunud ja nüüd ennast ka välja ajanud. „*Putain*, mis asi on Manjato?”

„Sest sinna põgenesid mingid tüübid, kes meie pihta raketi lasid,” porises noormees kiivriklaasi kuklasse lükates. Ta nägu polnud pimedas öieti näha, kuid ta hää l kõlas trotslikult ja ühtlasi tüdinult; ilmselgelt ei tundnud ta end süüdi ega kavatsenudki järele anda. „Manjato on üks mõttetu küla siit paarkümmend kilti idas, täpsemalt 7-s.”

„Rune, miks sulle ei meeldi, et ta neid tulistas?”

„Sest seal on inimesed!”

„Kes meid rakettidest tulistavad.”

„Neid oli kolm, Manjatos elab... ma ei tea... sadu inimesi. Pole üldse kindel, et me niimoodi neile kolmele pihta saime. Külale küll.”

Kopter oli maandunud enam mitte betoonitehase varemetesse, vaid otse Indenaire'i elamušahti kõrvale tavalisele maandumisplatsile. Nüüd oli see küll täis kivirusu, mille väiksemaid tükke keerlev tiivik jõudumööda laiali puhus. Päike oli mõned tunnid tagasi loojunud, taevas oli pilves ja aeg-ajalt tibutas sooja vihma. Oli lämbe ja niiske, õhus oli teravat metallipõlemis- ja kärsahaisu. Vaid eemal põlesid üksikud, tuhmid ja harvad avariilambid, nii et millegi päriselt nägemiseks tuli kasutada infrapunamuundureid.

„Sinu hinnang?” pöördus Reniard uuesti Hideaki poole.

Too uuris teda natuke seletamatul ilmel ja venitas siis: „See on tavaline terroristide taktika – peita end tsiviilelanikkonna selja taha Seda esiteks. Teiseks on meil nii palju teha. Meil ei ole aega seal vahtida ja järgmist raketti oodata. Neil inimestel on ka relvad. Nad ei pruugiks terroriste endi hulgas vastu võtta. Ainult suurtes linnades deklareerisid kohalikud jõustruktuurid, et nad toetavad meid...”

„Ja said selle eest tuumaka kaela,” mühatas Rune. „Tana pommitamine võib olla otseselt seotud omavalitsuse ringkirjaga, mis selgelt näitas, et nad on meiega.”

„Soomusautode puhul sa ei mõelnud,” napsas Hideaki.

„Seal polnud midagi mõelda, see oli lahing. Nad tulistasid ja me pidime rakendama gatlingeid nende tõrje vastu, et veerandised üldse kohale jõuaksid.”

„Ja sa puhastasid ka ümbruse.”

„Nende haavatuid...” alustas Rune, kuid jäi siis piredalt vait.

Reniard ohkas ja tõmbas varrukaga üle otsaesise. *Tore, nüüd pole see*

enam higine, vaid veresopane... Varrukas ei olnud enam ammu puhas; nagu kõik muugi. Ta oli ilma kiivrita, nüüd lükkas ta oma kerged muundurprillid kuklasse ja pilutas silmi; jah, natuke ta ju siiski nägi. „Rune, Izmir ütles selgelt, et meil ei ole enam ressursse. Me oleme kõigege piiiril. Me ei mängi enam. Seega, niikaua kui meil on rakette ja on, kelle või millele pihta neid lasta, tuleb seda teha. Seega täpsustan ma oma käse – prioriteet on tagada meie inimeste kaitse. Sealhulgas õhus. Muu pole oluline. Seega on õigustatud mistahes aktsioon, mis on suunatud Orduvastase vaenutegevuse lõpetamisele.” Ta ohkas uuesti. „Rune, kuidas sinuga on? Hid seisab vaevu jalul, seda ma näen. Meiega pole parem. Me oleme siin peaaegu lõpetanud.”

„Minul pole häda midagi,” urises Rune. „Mõistlik oleks siis Hid kopterisse jätta ja keegi talle lisaks. Ma võin aidata küll. Siin tal ei ole õnneks kellegi pihta lasta.”

Reniard mõtles hetke. „Siis tuleb Dipi siia.”

Rune kergitas kulme, kuid ei öelnud midagi.

„Võta kõik leegipadrunid,” jätkas Reniard. „Hädapäästikud ka. Kui me ei leia mingeid anumaids, tuleb üks külgsaak maha monteerida – meil on kütust vaja.”

„Hädapäästikud?” Rune istus tagurpidi oma kopteri salongi servale, kiikas ainult korra tahapoole kummardudes vaadata ja võttis sinna seinale käepäraselt sobitatud signaalrakettide püstoli – päästikuga käepide, mille küljes kuuene rida sõrmejämedusi silindreid. Ta eraldas ühe liigutusega raketisilindrid päästikumehhanismist. „Leegipadrun otse siia külge? Käib vist jah...”

„Ära võta lahti,” ütles teda jälginud Reniard. „Meil on mõnd raketti ka vaja. Süütamiseks.”

„Laibad?” küsis Rune täiesti ilmaasjata, olles juba teel kopteri tahaotsa.

„Jah.”

„Palju?”

„Saja ringis. Osadega ei ole päris selge...”

„Nii palju?” Rune tuli välja, mitu kasti-kompsu rihmadega õlal.

Reniard võttis osa endale. „Kõik. Me põletame kõik.”

Tuli Dipi. Ka tema oli vere ja kurat teab millega määrdunud mundris, kahvatu ja veidra äraoleva pilguga. Ta kiiver rippus käe otsas ja relv lohises otsapidi maas. Ta patsutas möödaminnes Runet õlale ja ronis

sõnalausumata kabiini, visates vaid teel pilooditoolile ühte hoidevõrku paar presendist kompsu.

Reniard vaatas talle järele ja viipas siis Runele, et nad liikuma hakkaksid.

„Koos omadega?” küsis Rune.

„Jah. Sõda. Siin ei ole võimalik neid hoida ja kõik külmutused on muidugi... Sõda. Kõik surnud põletatakse kohe igal pool, kus vähegi võimalik. Või maetakse. Ainult identifitseerimine...” Ta hää l kustus.

„Ma tean. Aga millega... ohh.”

Nad olid jõudnud teisele poole elamušahti maapealse osa varemeid, kus varem oli autoparkla.

Reniard lasi Runel vaadata, ise samal ajal rääkides: „Jah, sellega oleme me siin terve õhtupooliku tegelenud. Nad peksid seal all ju kõik puruks. Enamik mööblit on puit. Põlev materjal. Tõime välja niipalju kui jõudsim, kuhjasime kõik põleva materjali kokku. Nende omad on allpool. Viskasime lihtsalt koos kontorimööbli hunnikusse. Meie omad... jah, ainus austusavaldus, mis me lubada saame, on nad viisakamalt sättida. Ei ole surilinu, ei ole... midagi ei ole. Ma ainult vaatasin järele, et kui veel kütusega üle valada, peaks temperatuuri nii kõrgeks saama küll, et kõik läbini ära põleb. Nii et vaata keegi... Loudon ja Terell jäid siia, Evald on ka kusagil... vaata ringi, sinu asi on paarsada liitrit kütust siia keskele sättida nii, et see laiali ei jookse ja niisama omaette ära ei põle.”

„Teid jäi üheksa?”

„Koos minu ja Dipiga. Ülejäänud neli on omakaitsest. Kes tahtsid jääda. Paraku need, kes neid... meie langenuid paremini tundsid.” Ta hakkas purustatud ukseava suunas minema.

„Kui ma viimati ära lendasin, oli siin vist mingi hulk vaenlaste haavatuid?” küsis Rune kiiresti.

Reniard ei peatunud. „Nad on kõik siin,” viipas ta pöördumata hiiglasliku tuleriida poole.

„Haavatud?” neelatas Rune.

„Ma lasin nad enne maha.”

„Nad ei olnud ju... *nii* raskelt haavatud?”

„Mõni ei olnud eriti üldse.”

Reniard unustas Rune tõtt-õelda sel hetkel, kui mees silmist kadus. Ta oli ammu üle selle piiri, kus inimene lihtsalt väsinud on. *Tegelikult on ju vaid 36 tundi sellest, kui mu ekraanile tekkis ürgmorn Dexter ja rääkis,*

mis Indenaire'is juhtunud on... Ta oleks võinud vanduda, et on nädalaid seal molutanud. Kõik oli pisut nihkes, justkui sordiini all... Nojah, keemia muidugi ka. Jah, ta oli ka maganud, kui seda kopteri pingil konutamist nii uhkelt nimetada saab... *Ameli... Ema...* Kui keegi ei näinud, oli ta omaette nutnud. Lihtsalt lasknud pisaratel voolata. Kuid nüüd olid silmad kuivad ja karedad.

All olid lambid juba väga tuhmiks jäänud. Kuulda oli trosside äginat ja sisehalli sügavusest kerkis õige mitme meetrine sasine kera – järjekordne võrgutäis põlevat materjali. Sellesama vintsiga olid nad ka kõik laibad üles tõstnud. See oli võtnud esimesed kolm tundi. Järgmised kolm tundi olid nad vahetustega neid identifitseerinud ja nii hästi, kui oskasid, surmapõhjuse ning vigastused fikseerinud, sellal kui teised tuleriita kokku kuhjasid.

Rünnak võttis lõppkokkuvõttes ju vaid paar minutit. Neist keegi ei olnud valmis selleks, mis vaatepilt eluruumide šahti põhjas avaneb, kuigi nende mõnest hoopis mujale vaadanud turvakaamerast nähtu põhjal võis seda aimata. Jah, võis aimata, kuid nad ei tahtnud seda viimase hetkeni uskuda. *Et neil ründajatel ei olegi enam võimalik alla anda, sest nad ei võida sellest midagi...*

Nad kõik olid osanud arutut rõõmu tunda sellest, et kaks last olid veel elus. Reniard oli kavatsenud Rune käest küsida, kuidas neil läks, kas nad ka jäävad ellu, kuid ta oli unustanud... Või ei tahtnud tegelikult teada. Esimene kopter haavatutega oli läinud tagasi siis, kui nad alles käike läbi otsisid. Õhurünnakud olid lakanud ja mitmeid tunde juba ei olnud toimunud ka tuumaplahvatusi, nii et Rune oli vahepeal jõudnud veel korra edasi-tagasi lennata. Aga jah, justkui meeldetuletuseks, et sõda ei ole läbi, oli teda viimasel korral tulistatud...

All askeldasid Loudon ja üks mees, keda ta nägupidi ei tundnud. Andmeside näitas nimeks Vanhecke. Põhi oli täis igasugust prahti, lauajuppe, pabereid ja kurat teab mida.

„Akud ütlevad üles,“ viipas Loudon lampide poole. „Kuidas teil seal on?“

„Rune on tagasi. Olgu see viimane laadung. Paneme põlema ja läheme minema.“ Reniard aitas neil põrandal vedelevat prahti koormavõrgule kuhjata.

„Kes siia valvesse jääb?“ küsis Loudon.

„Mitte keegi,“ mühatas Reniard. „Kui see koorem üles saab, ühendan

muidugi generaatori akude külge, aga see käib kaua käib. Siin ei ole midagi valvata. Nad saadavad siia meeskonna siis, kui selleks kellelgi aega on.”

„Kuidas seal üleval üldse on? Jõudsid vaadata.”

„Ainult pealiskaudselt. Pommitamine lakkas juba öösel ja seda ei ole neil millegagi taasalustada. Kontrollimata andmetel on Usa alustanud vaherahuläbirääkimisi. Seda infot ei taheta levitada, et mitte äratada asjatuid lootusi. Sõda peaks olema jõudnud surnud seisule. Kaart oli üsna punane, mingeid tulistamisi toimus vähemalt paarikümnes kohas. Allesjäänud keskused ohus ei ole, kuid sisuliselt kontrollime me ainult neid.”

„Mis seisus me üldse oleme? Kaotused, kahjud?”

„Kaotusi ja kahjusid ei ole keegi kokku võtnud. Aga üldiselt me peame vastu. Kui nüüd ainult pidama jääks...” Ta ei viitsinud lauset lõpetada.

„Kui suur on radiatsioonioht?” küsis Vanhecke.

„Saare kesk-idaosa on praktiliselt asustamiskõlbmatu. Kuus tuumaplahvatust... Mainiti, et kõik kohalikud elanikud evakueeritakse Tolana-Matanga joonest lõunasse ja Maro-Antonibe joonest põhja. Põhjas põhiliselt Haribe ja Tsara reservaatidesse, ja tulevikus on plaan sinna suunata ka need, kes praegu lõunasse lähevad. Et Itasy järve ümbrus ja Saka ja kogu see kant ei ole otseselt surmav, aga see jäetakse mõne kuu jooksul vähemalt paariks aastaks maha.”

Nad tõmbasid viimased kõied kokku ja vaatasid, kuidas koorem ülespoole kadus. Siis hakkasid nad ise ka treppidest üles tõusma.

Reniard oli viimane. Üleval viimasel rõdul enne sissepääsu vaatas ta veelkord alla. Lihtsalt viimane pilk enne valguse väljalülitamist ja generaatori ümberühendamist. Hämar šaht näis palju suuremana, kui see tegelikult oli. Vaevalt kaks päeva tagasi olid siia tulnud pered, siin rõdul olid jooksnud lapsed, vanemad olid tube jaganud ja üritanud end võimalikult mugavalt sisse seada... Reniard väristas õlgu. Ta ei uskunud vaime ja ega ta sealgi neid otseselt ei tajunud, kuid nii kerge oli kujutleda, kuidas kõik need inimesed vaikides seal all pimeduses seisavad... Siis ta mühatas. *Nojah, seal peaksid olema need teised ka.* Selle koha peal jäi ta fantaasia hätta – kuidas õieti peaksid tapetud ja tapjad vastamisi seisma?

„Me ootame sind,” ütles naisehää.

Reniard ei võpatanud, mis sest, et tal libises peast läbi, kui hästi see konteksti sobib. Uksel seisis üks neist omakaitse vabatahtlikest – Terie.

Hideaki naaber, nii et neil oli siin päris palju häid tuttavaid.

„Jäin jah vahtima,” tunnistas mees. Ta plaksatas lüliteid ja tõstis kiiresti paar pistikut teise kohta. „Usud sa vaime?” ei suutnud ta küsimata jätta.

„Nägid sa mõnda?” Naise hääli oli kähe ja huvitu.

„Ei.”

„Me ei lepi, et surm on pääsemine. Neile. See läks liiga kiiresti. See on ainus, mida ma kahetsen.”

Tehased hõivanud jõugust sai osa surma juba pommitamisel ja osa surmaroodega võideldes, aga umbes tosin oli neid, kes alla andsid. Nad koguti sinnasamasse šahti põhja ühte nurka koos oma haavatutega. Nad kõik olid umbes 15-20 aastased poisid, võib-olla mõni oli 20-ndate esimeses pooles.

Umbes poole tunni pärast saabus esimene moment, mil ordulastel oli aega ringi vaadata – kõik ruumid olid üle vaadatud ja raskemad haavatud minema saadetud. Reniard ei mõelnud enda arust midagi, kui ta oma ringiga sinna alla jõudis, laipade vahel ringi tegi, Scoti ja tema kõrval valvava Hideaki juures pead vangutas ja lõpuks tolle nurga juures peatus. Ta palus kahel seal valvaval omakaitse mehel paar sammu tahapoole astuda. Paarikümne sekundiga toimus aga kogu ruumis liikumine. Inimesed olid selgelt kaheks jagunenud, suurem osa hoidus mõni samm tahapoole, kuid tema kummalegi küljele oli asunud neli-viis inimest. Nende pilgud olid erinevad, kui ta teatud üllatusega ringi vaatas. Mõnes, eriti oma vana pundi inimestes nägi ta otsusekindlust, lihtsalt et nad teevad, mis tarvis. Ent ta nägi ka raevu, kättemaksu ja lihtsalt hullunud valu.

Ja siis tunnistas Reniard endale, et ta petab ennast. Ta oli tulnud sinna nurka, et tappa. Et ta ei taha neilt seal isegi küsida, miks nad nii tegid. Et vastus oleks mõttetu. Ta ei kavatsenud vastutust jagada, kuid ta ei näinud ka mingit põhjust või võimalustki teisi ordulasi keelata.

Nad tõstsid relvad ja viie sekundiga oli kõik läbi.

Sügis 2061 – kolmas päev

Tato

„Vanaisa, ta ikkagi läks!” Nanna juuksed olid sassis, kui ta monitori servadest hoides Tato peale karjus.

„Alusta algusest,” ohkas vanamees. „Ma olen viimased tunnid läbirää-

kimisi pidanud ja ma pole viimasel kolmel ööpäeval praktiliselt üldse maganud, nii et sa pead andeks andma, et ma ei ole väga kiire.”

Nanna hakkas korraks lausa kokutama. „Ohh... Muidugi, kuid... Ei ma ikka,” võttis ta end kokku. „Kui ma juba helistasin – König pani Euridikega Maa poole. Võitlema.”

Tato mõtles hetke ja ei suutnud tagasi hoida maniakaalset naeru. Ta suutis end siiski mõne sekundi pärast jälle kontrollida ja sellele ei aidanud mitte vähe kaasa Nanna pilk, mis oleks ta ilmselt sinnasamasse söestanud, kui neil ekraani vahel poleks olnud. „Nanna, kallid, anna andeks, ma ei suuda kõike jälgida. Viimased tunnid on olnud väga rasked. Usa pakkus vaherahu, seda sa tead. Meie tingimus oli India ohjeldamine, iga-suguse vaenutegevuse lõpetamine, Kuu Ordu juriidiline tunnustamine rahvusvahelise õiguse kontekstis ja... noh, see oli pikk nimekiri. Nad said Indiaga kaubale. Või vähemalt väidavad, et said. Neljas kivilaadung hajutati. Kutid muidugi kasutasid seda jõudumööda lähikosmose puhastamiseks, aga üldiselt... Loodame, et kõige hullem on möödas. Euridike pidi minema leole, seda ma tean. Nüüd pole kütusevaru enam nii kriitiline ja nad vajavad abi, et Madal kord taastada ja üldse hakkama saada. Mis valesti on?”

„Valesti on see, et König on teel Maa suunas ja kuna ta on üks vähestest allesjäänud enam-vähem terve hävitajaga tüüpidest, on nad talle juba kalendri jõuludeni lahingulende täis vuukinud.”

Tato libistas käed üle näo. „Tüdruk, ma ei saa sinna midagi teha. Ja ta ei lähe Maale võitlema. Kas sa saad aru, et meil ei ole enam ühtki süstikut? Me muidugi mõtlesime sellele ja Auruvedur on spetsiaalselt mõeldud atmosfäärilendudeks, kuid... Mida ma tahtsin öelda – hävitajaga muidugi kaupa ei vea ja orbitaalhävitajast pole maavägedele tuletoetust kah. Teda ootab palju igavam ülesanne – orbiidi puhastamine. Ja transportide julgustamine. Ohtlik on see muidugi ka, ei hakka varjama.”

„Sa oleksid võinud tal käskida...”

„Ei oleks!” See oli öeldud teravalt, kuid kohe selle järel muutus ta hääl taas tasaseks ja hellaks. „Ei oleks saanud kuidagi käskida nii, et see haisema ei hakkaks. Me vaatasime läbi sõrmede kõigile, kes sõjatsoonist jalga lasid. Sa ise tunned vähemalt üht sellist; tõsi, tema toibus natuke ja läks tagasi. König läheb edasi. Ma ei saa teda takistada. Loodame ainult, et ta on nii hea, kui seni paistab.”

„Kuidas ta võib...” Nanna pea vajus norgu. „Kuidas te mõlemad võite?”

„Sest see on sõda ja selleks mehed ongi. Mäletad seda:

*Olen öö ja ulg küngastel
Olen tuul kõrvitskollase kuu all
Olen tuleloit pilverüngastel
Vaid mu kuub on hall
Tulen lõkkekuma piirile
Igatsema üht paitust
Olen samblalõhn tiigiveel
Ja hommikuks ma haihtun.”*

Vanamees muigas. „Ise sa ta valisid.”

Nanna vaatas teda hetke pead vangutades ja jätkas:

*„See erakkiüt kes seisis valguspiiril
Kui ehataevas sulas sumedaks
Ta vaatas põngerjaid ja naistekleidisiidi
Mets tema taga tõmbus tumedaks
Ta kaitses laagrit läbi öiseid tunde
Kas saab siis sõnu seada tema laituseks
Et armastas ta emahunti
Kes oskas käppi kasutada paituseks
Sest niikuinii ta rohelistis silmis
Võis näha õige mitut toopi hundiverd
Ehk inimesena ta halle kiskjaid killis
Ta enda lapsed võisid muuta soerdiks end.”*

Nad naeratasid teineteisele otsa vaadates, sirutasid käed. Need muidugi kohtusid ainult mõttes, sest vahemaa oli ju tuhandetes kilomeetrites.

„Ma pole kunagi tühje lohutusi sallinud, ent ma tõesti loodan, et kõik läheb hästi,” ütles Tato pehmelt.

„Täna sellegi eest, esivanem,” ohkas Nanna, muigas kõveralt ja katkestas ühenduse.

Reniard

Nad olid onu Armandi bangalos, Armand norskas ja neil oli Ameliga lihtsalt hea teineteise kaisus lamada ja ilma mingi otsese põhjuseta turt-suda Armandi mootorsaekärina peale, millesse teinekord lõikus ööbikute laksutamist ja asfaldil pidurdavat *slick*-rehvi. Ent siis hakkas Ameli läbi

paistma, Armandi hää! muutus tumedaks bahh-bahhitamiseks, mida ta liigagi hästi tundis, ja lisaks näis, et ta veereb tinnis mäest alla...

„Reniard, on aeg minna,“ raputas Hideaki teda õlast. „Ehk saaksid sa ka siin magada, kuid... Terie, aja palun ennast ka üles.“

Reniard hakkas tasapisi ärkama. *Ameli on surnud...* Ent ometi oli tal keegi kaisus. Keegi, kellel olid samuti heledad juuksed ja kes haises vere, higi, põleva prügikasti ja kevadiste kraavide järele... *Terie?* Naine lamas tõepoolest ta külje vastas kopteri tagaosa hädapärased magamiseks kohandatud istmel.

Nüüd hakkas Reniardile tasapisi meenuma. Nad olid süüdanud tule-riida. Nad olid kümme minutit vaeva näinud, enne kui see korralikult põlema hakkas. See hais... kõrbeva inimliha hais... Ent siis korraga oli temperatuur kiiresti kasvanud, kogu riit oli üks heledalt hõõguv inferno ja nad pidid käega nägu varjates kaugemale tõmbuma. Kõrbeva prae hais kadus, seda asendas teine, mitte just meeldivam lõhn, mille tule kuumus lähikonnast üles äratas ja mis kahjuks kah esmajoonel lõppenud lahingu seondus.

Inimesed lausa kukkusid kopterisse. Eks neil kõigil oli muidugi lisaks tavalisele väsimusele ka üht- või teistsugune ergutipohmakas... Terie oli värisenud, tema hambad lõgisesid vastu plekkpudeli suud, kui ta vett jõi. Reniard oli ise ka kokku kukkumas, ent ta ei saanud teisiti, kui tõmbas naise enda vastu, patsutas teda tasakesi ja sosistas talle mingeid mõtte-tuid sõnu. Mingil hetkel oli ta tajunud, et räägib prantsuse keeles ja kül-lalt ilmselt ei saa naine sõnagi aru, kuid paistis, et sel pole tähtsust. Nii nad sinna magama jäidki, sõduririetes, mida nad polnud vähemalt kaks päeva seljast võtnud, saabastes, soomusvestis ja kiivris. Jah, kiivris, sest nii kummaline kui see ka ei ole, on korralikult sobitatud kiivriga parem magada kui ilma. See on ju pehme, selle saab sättida nii lõdvaks, et seda peaaegu ei tunnegi, ja see takistab sul kaela ära magamast, sest hoiab pead õiges asendis.

Nad tuikusid kopterist välja. Reniard peaaegu kukkus. Maailm tegi ringe. Siis sai ta tasakaalu tagasi. Ta tõstis pea ja avastas, et peaaegu et ripub Hideaki kaelas. Ta kaldus ettepoole, aetas jala jala ette... see tuli päris hästi välja, ta ajas end sirgu ja...

Inimesed. Inimesed tulid lennuvälja pimedusest ja neist moodustus vai-kiv spaleer. Keegi ei öelnud midagi, nad lihtsalt vaatasid tõsiste nägu-dega ja andsid au, kui nende pilgud kohtusid.

Reniard suutis käia. Muidugi suutis. Tema järel tuli Hideaki, kes praktiliselt tassis Teriet.

Angaari uksel ootas neid Frank. Ta lasi Reniardi endast mööda ja uuris neid kõiki paar sekundit.

„Kes siin ülemus on?” küsis Reniard kahedal häälel. Kui ta juba sees oli ja silmi vähemaks jäi, pidas ta paremaks seinale toetuda.

„Mina,” ütles Frank. „Sina oled number kaks ja kui sa end välja magad, arvatavasti number üks. Aga enne pead sa natuke magama, praegu meenutad sa halvastikoheldud zombit. Tulge.”

Nad laskusid kuhugi allapoole. Neile lükati järele ka Rune, kes protestis ja tahtis ikka kindlalt teada, et kopteri eest hoolitsetakse.

„Mida see vastuvõtt tähendas?” küsis Reniard.

„Mis?” ei saanud Frank aru.

„Mida nad meist vaatasid?”

Frank vangutas omaette pead. „Sa... te tulite põrgust läbi. Te... ma ei tea, kuidas te seda suutsite, aga... Noh, eks te olete midagi kangelasearnast.”

Reniard mõtles kaks sekundit ja turtsatas siis: „Nii et mujal pole nii hullusti läinudki? Hm, seda on tegelikult hea teada. Mis siin on?” Seda viimast küsis ta pisut hämmeldunult ringi vaadates. „Näeb välja nii, nagu oleks värvipime maaler siit meie samme kuuldes põgenenud.”

„Täpselt nii ongi,” mühatas Frank. „Avariistaap. Tingimused on spartalikud, aga vähemasti on siin madratsid ja sooja vett. Ajage riided ja kogu varustus maha, selle eest hoolitsetakse. Süüa tuuakse kohe. See koridorijupp on teie päralt. Laud on see ainus siin keskel, duširuumid on ühised ja tube on kolm. Madratsid on kolm korda kolm, nii et katsume kuidagi mahtuda – neid on igas toas kaks. Need olid täiesti tühjad ruumid, me sisustame ja üldse teeme neid elamiskõlblikuks nii, kuidas jõuame, ja sellega, mida parasjagu juhtub olema. Tavaliselt... igatahes te vajate kõige rohkem puhkust. Palun ärge virisege ja saage hakkama. Homme vaatame edasi.”

„Kas kangelasestaatust võib kurjasti ära kasutada?” küsis Hideaki. „Ma oleksin eelistanud kodus magada.”

„Kui sa ennast peeglist näeksid, siis sa mõtleksid kojumineku suhtes ringi.” Franki hääles oli kerget irooniat, mees püüdis, kuid oli näha, et ka tema on väga väsinud. „Maga vähemalt natuke. Kui midagi põletavat ei juhtu, võid hommikul kodunt läbi käia. See kehtib kõigi kohta. Teid

võib iga hetk vaja minna, nii et mina soovitan teil kõigil rahulikult end puhtaks pesta, süüa paar suutäit ja magama minna.” Ta pöördus ja kõndis ukse poole. „Teeme nii, et see on käsk,” lisas ta veel lävelt, neile lühidalt viibates.

Terie kukkus. Ta oli peaaegu kiljatanud, kui kuum vesi talle kaela langes, alguses oli kõik hästi ja siis hakkasid ta liigutused aeglasemaks jääma... Nad Hideakiga tõtsid ta üles ja asetaside pingile. Siis vaatasid teineteisele pisut abitult otsa.

„Kui rumal minust...” pomises Terie end üles ajades. Ta oli pooleldi seebine ja päris teadvust kaotanud ta ei olnud. Paistis, et tal polnud muud viga, kui et ta oli püstijalu magama jäänud.

„Mehed...” porises Dipi, kui need kaks seal seisid, suutmata otsustada, mida teha. Ta loputas pisut uimase naise kiiresti üle. Too naeratas talle tänulikult ja hakkas tõusma.

„Istu,” lükkas Dipi ta õrnalt tagasi. „Kui te kaks lõpetate,” pöördus ta meeste poole, „siis aidake ta voodisse.” Ta ise lasi endale kiiresti vett pähe sellest samast pika voolikuga dušist, millega Teriet oli pesnud, ja asus siis ennast ja teda kuivatama.

Reniard ja Hideaki kandsid Terie ühte neist tubadest ja asetaside voodile.

„Kuidas sinuga on?” küsis Reniard talt. „Ma tahaksin sulle igaks juhuks medimonitori käe peale panna. Kas sa süüa tahad?”

Terie raputas pead. „Ei, ma olen lihtsalt väga väsinud.” Ta sirutas end teki alla.

Reniard noogutas. „Ma siiski otsin medimonitori. Hid, ole seni tema juures, palun.”

Medimonitori leidmine läks väga lihtsalt. Ta leidis vähem kui minutiga midagi välilaatsareti taolist, ka monitori ühendamine arvutivõrku ja kõigi määrangute paikasättimine võttis vaid paar hetke.

Kui ta arvata kolme minuti pärast tagasi tuli, magasid Hideaki ja Terie ilusti kõrvuti ja väga sügavalt. Reniard kõhkles pisut, kuid lõi siis käega. Ta piirdus sellega, et lülitas aparraadi jälgima Terie kehasiseseid seisundiindikaatoreid ja jättis asjanduse lauale. Suurema akvalangistikäekella mõõdus masinavärk, mis suudaks teatud määral verepilti korrigeerida ja isegi vajadusel reanimatsiooniga tegeleda, oleks tahtnud muidugi otseühendust kehaga, kuid seda ei saanud paigaldada naist üles ajamata.

Ta otsustas paar suutäit süüa. Neile oli tõepoolest vahepeal süüa toodud, kusjuures mitte mingit kuivpajukit, vaid päris tõelist sooja toitu. Oli guljašši ja mingit kuuma linnulihasalatit, mahedamat ja teravamalt hautatud juurviljasegu, lasanjet ja üpris muljetavaldav valik erinevaid leivakesi ja puuvilju. Vesi, apelsini- ja õunamahl, õlu, valge ja punane vein...

Terell magas laua all.

„Ta võttis paar suutäit, jõi selle juurde klaasi veini, teatas, et see andis nagu liivakotiga ja et ta sööb pärast edasi. Libises laua alla ja seal ta nüüd on,“ selgitas Vanhecke.

Reniard sõi. Ta ärkas selle peale, et oli nägupidi taldrikusse kukkunud.

„Terelli sündroom,“ noogutas Lamon. „Mine magama.“

Reniard läks sinnasamasse tuppa, kus magasid Terie ja Hideaki, ning kukkus teisele madratsile.

König

„Mis sa siin istud? Hävitajast kõrini ei ole? Sul ju ei ole siin realselt tööd.“

König istus oma hävitaja avatud kabiini serval. Valitses kaalutus, mis tähendas, et teda hoidis paigas ainult vööl rippuv, nüüd luugiserva külge kinnitatud karabiinhaak. Ta vaatas ringi. Creep oli oma hävitaja juurde välja tulnud ja hõljus nüüd tema poole. Kaaslane kinnitas ennast sinnasamasse tugipiilari külge. Nende keskkond oli nii võõrik – kosmose must tühjus, vaakum ja kaalutus – ja lisaks polnud raadio kaudu rääkides kaugetel tähtsust, ent ometi tulid inimesed üksteise lähedusse juttu vestma. Ei seganud skafander ju kehakeelt ja näoilmegegi oli näha. Nende hävitajad olid varjuküljel, kuid mõnedelt päikesevalguses häiluvatelt konstruktsioonidelt peegelduv valgus muutis näo läbi kirka kiivriklaasi siiski päris hästi eristatavaks. Poiss viskas harjumusest pilgu ekraanile hävitaja kabiinis, veendumaks, et nende side on privaatne.

„Mitu korda sa seda maad sõitnud oled?“

„Mina?“ Creep sättis ennast. „Kuus. Ma olin 12, kui vanemad Kuule kolisid. Ma olen ainult ühe korra pärast seda Maal käinud. Viimased kolm on siis üleilsest.“

„Nii et seda lendu Teivasjaama sa ei loe?“

Creep vaikis.

„Ja sa ise?“ küsis ta arvata 10 sekundi pärast.

„Ma avastasin just, et ma ei ole enam päris kindel. Muidugi, kui meenutama hakata ja andmebaasid abiks võtta... Tead, ma mäletan seda pisut õõvastavat hetke, kui kunagi nii aastat 5 tagasi vaatasin üle isa õla tervet lauda katvat ekraani ja avastasin selle keskel umbes pöidlajälje suuruse Maa ja sellest tükk maad eemal väikese sõrme otsa suuruse Kuu. Saad aru, ma olin Maad ja Kuud kogu aeg kujutlenud kahe niimoodi mõnusalt teineteise läheduses hõljuva pallikesena, mõõtkavas üles joonistatuna aga on need kaks pisikest kerakest kesk suurt tühjust ja leo, kus me paar viimast päeva möllanud oleme, mahub parasjagu keskmise mehe madalalt maha nüsitud pöidlaküüne alla.”

„See vana tõde, et enamik inimesi kujutleb Maad-Kuud kümmekond korda lähemal, kui need tegelikult on,” kehtitas Creep õlgu.

„Inimesed ei adu, et isegi juba geostatsionaarsest orbiidist kõrgemale jõudnud Rõngassai, rääkimata 10000-le jõudnud Teivasjaamast, on Kuuga võrreldes Maale suhteliselt lähedal. Ja tavalised madala orbiidi satelliidid ei eristu Kuult vaadates reaktiivlennukitest muu kui kiiruse poolest...” König vaatas sõbra poole. „Kas sa tead, kui kiiresti me lendame? Ilma modemitä palun.”

„Eee...” Creep niheles ebamugavalt. „Ma oletan, et oma 50 kilti sekis. Noh, Euridike kiirendas nelja g-ga ja tegi seda oma 20 minutit... Ehk siis Kuu orbiidilt...”

„Me ei olnud Kuu orbiidil. Suur Ruum, ma saan aru, et Nanna nii ütleb... Me kõõlusime Lissajous' silmuses L1-e ümber ja olime Kuust oma 60000 kilti eemal – poolteist korda kaugemal kui geostatsionaarsed satelliidid Maast.

Kas sa tead, et kosmoseajastu alguses startisid raketid suurema kiirusega kui hilisemad kosmosesüstikud, mille 3 g-d oli valitud just põhjendusega, et seda suudavad ka tavalised inimesed taluda?”

„Kolmelt neljale ei ole nii oluline vahe...”

„Aga viielt minutilt kahekümnele on küll.”

„Kuule, mis sa mind kiusad?” ei pidanud Creep vastu. „Jah, ma ehk oleksin võinud jääda. Aga ma tulin tagasi. Ega Krüger sellepärast...”

König ohkas. „Ma mõtlen taevamehhaanikale selleks, et mitte mõelda millelegi muule. Muidugi tead sa seda kõike sama hästi kui... noh, nagu tavalised inimesed Maal, kes autoga tööle sõites teavad, kui kiiresti see liigub, kuidas kiirendab ja kauaks kütust jätkub.”

Creep puhkes naerma. „Ei tea ju! *Damn*, mõnikord ma näen nii selgelt,

et sa ei ole kunagi Maal elanud... Nad kasutavad suuremas osas siinamaale toda veidrat mittemidagiütlevat ka-em-haad, ehk kilomeetrit tunnis... Ja Usas on vist seni mingi keskaegne mõõdusüsteem kasutusel. Aga see on ka ainuke riik maailmas, kus kreatsioonismil mingit kandepinda on; iseenesest veider vastuolu, et tükk aega kõige edumeelsem maa oli mõne koha pealt kõige tagurlikum... Kas see hävitaski nad lõpuks?"

„Eks sa küsi neilt.”

„Sul lihtsam, sul see JD seal.”

„Nii et sa siis ei tea,” ägas König.

„Mida?”

König seletas.

Tükk aega valitses vaikus.

„König, ma...” hakkas Creep rääkima. „Olgu, häbi on ja... oh perse...”

König sirutas end – kaalutuses mitte midagi tehes kippusid samuti lihased kangeks jääma – ja heitis sõbra poole viltuse pilgu. „Jäta. Ma pean sellega ükskord silmitsi seisma! Ma mõtlen vanemate kaotusega.” Ta vaikis mõned sekundid ja jätkas natuke äraolevalt: „Mingis teadvusesopis ma muide ei usu ikka veel, et neid enam ei ole. See tundub nii võimatu ja tobe – mingi valearvestus viimase rünnaku tõrjumisel või lihtsalt sati kaitsevõimet arvestades – ühel päeval uurin ma selle välja! – ja sekundi murdosaga muutus see hõõguvaks rusupilveks. Ma mõtlen kogu aeg, et see oli vähemalt kiire, et tõenäoliselt ei jõudnud keegi arugi saada, mis juhtus. Ehk keegi juhtimiskeskuses nägi ja vahtis viimased sekundikümnendikud õudusega raketti, teades, et see on surm ja miski enam ei aita...”

„Jäta, König.” Creepi hääli oli kare.

„Ma tean. Ja muidugi näen ma surevat Krügerit iga kord, kui silmad kinni panen. Ma sain just aru, et ma olen 17 ja olen kahe päevaga kaotanud suurema osa oma maailmast...”

„Sul on Nanna ja Assol ja Blane. Ja võib-olla peaksid sa olema praegu nende juures, mitte... *Damn*, mitte et ma tahaksin parem paista. Ma ei taha, et sa surma saad.”

König muigas. „Ei, ma ei mõtle sinust halvasti. Ausalt. Ja sa oled ju siin. Ja ma päriselt arvan, et mul on siin parem kui Kuul. No mis sa arvad, mis ma seal praegu teeksin, kui oleksin maha jäänud?”

„Jooksid end täis, nutaksid ja karjuksid ja tunneksid end halvasti, et teised ilma sinuta kaklevad. König, sõda on läbi.”

König vaikis pisut aega. „Tead, ei ole. Ma rääkisin Tatoga ja tegelikult teadis seda isa ja teadsid... noh, niipalju, kui ma senati tasemel tegelastega olen kokku puutunud. Ei, nad ei ole mulle rääkinud midagi sellist, mida sa ei teaks või ma ei tohiks edasi rääkida... Tähendab, ma tean selliseid asju ka, aga need pole praegu olulised... Ma ajan jama.” Ta kogus natuke mõtteid. „Creep, sõda alles algab. Kas sa vaatasid, mis Indenaire’is juhtus?”

Creep urises. „Vaatasin küll. Ma arvan, et keegi meist... keegi meist ei saa nüüd maha jääda.”

„Kas sa tead, et nad lihtsalt hajutasid neljanda kivilaadungi? Lasid selle merre kukkuda?”

„Mis nad sellega siis tegema oleksid pidanud?”

„Usa ja India pidid lõpetama igasuguse vaenutegevuse ja kõik oma sõjatehnika maksimaalse kiirusega saarest vähemalt 3000 kilodi kaugusele korjama. Niisamuti tuli neil tagasi kutsuda kõik Kuu Ordu vastu tegutsevad eriuksused väljaspool nende territooriumi. Nad kinnitasid, et neil ei ole mingit seost „ülestsõuga” Madal, mis tähendab seda, et nende vastu käib sõda edasi.”

Creep mõtles hetke. „Tead, ma pean kontrollima, kuid selle neljandaga läks vist kaks asja kokku – esiteks oli hilja seda kuhugi kaugemale suunata ja teiseks kasutati seda täiendava demonstratsioonina, et vennad, õigel ajal andsite alla.”

„Kontrolli. Aga viies...” König vaatas Creepi poole. „Olgu, leo on veel aastateks sodi täis, olgu, meil sai sadu ja sadu inimesi surma. Mada sai hullemini – kuus tuumapommi lisaks tavalisele pommitamisele. Mingeid kontributsioone ei tule. Nagu ma Tatost aru sain, ei tahetud meile isegi ametlikku tunnustust anda. Nemad käsitlevad seda samamoodi vaid ühe kaotatud lahinguna. Sõja avasignaalina. Nad ei ole rumalad, nad peavad teadma, et me olime piiri peal. Ma usun, et nad andsid endale selgelt aru, et meile on jäänud ainult tuumarelvad. Nad tulevad tagasi. Lisaks küllap oli see kõva raputus, nii-öelda äratus Hiinale ja teistele suurvõimudele, kes seni on Kuu Ordu olemasolu peale ainult õlgu kehitanud.

Creep, sõber, need ei ole ainult minu mõtted. Tato ja teised ei ole seda niimoodi välja öelnud, ent ma tean, mida ma räägin.”

„Nii et sa arvad, et... Olgu, merre lasta viiendat kivirahet muidugi ei tasu, kuid kas Mada ei ole juba piisavalt rappidat saanud? Või mõtlesid sa lisaks Tseilonit, Sumatrat ja Javat ka? Ja neid väikesi?”

König raputas pead. „Tead, ma tegin natuke pätti. Käisin strateegilises *mainframe*’is sees. Isa koodidega. Neid ei ole keegi tühistanud ja ma tean neid. Tähendab, tean üht täiendavat koodi ja tegelikult jääb ka minu ID sinna külge... see pole oluline. Oluline on, et me ei suuda ilmselt nende mõne tunni jooksul välja mõelda, mida oleks vaja mujal peale Mada pommitada. Kusagil mujal ei ole meievastast laiaulatuslikku sõjategevust; kes said, läksid peitu ja püsivad seal. Lisaks sellele, et me ei tea, mida pommitada, ei ole kindel, et sellest ka mingit suuremat kasu on. Madal on teine lugu. Ma lugesin Izmiri raportit, lugesin Dexteri aruannet, lugesin... Isegi Krügeri kokkuvõtted olid seal. Seal teavad nad täpselt, kus asuvad kõigi nende jõukude keskused, kes nende vastu võitlevad. Seal on väga selge, kus hädasti oleks abi vaja. Seal on olemas operatiivjuhtimine ja säilinud satiluure abil on neil olukorrast üsna hea ülevaade. Seal tuleks nüüd ja igaveseks kord maksma panna. Kui sa kõhkled, vaata palun veelkord Indenaire’i salvestusi.”

„Kuid pommitada asulaid... König, kas see ikka on õige aeg kellegi peale oma viha niimoodi välja valada? Kas see ei ole mitte see, et Usa ja India vastu me praegu otseselt ei saa... Täpsemalt, India sai oma sauna kätte ja me ei saa Usa vastu, kes tegelikult Armstradi hävitas? Sihitu viha?”

„Creep, meist keegi ei ole ideaalne.” König mõtles siiski paar hetke. „Võimalik, ent siin tõmmatakse praegu jooni, siin kirjutatakse praegu ajalugu. Creep, Krügerit enam ei ole ja sinu laeva vigastused olid tõsised. Aga aita mind ka – sinu isa on strateegilises planeerimises, mina tunnen samuti praktiliselt kõiki Kuu Ordu juhte. Meie oleme uus, meie põlvkond on Ordu tulevik ja nüüd on aeg hambaid näidata. Ma olen viimastel päevadel palju mõelnud ja see ei puuduta ainult Madat. Täpsemalt, see, et me Mada lõplikult ja alatiseks enda kontrolli alla võtame, on vaid üks komponent plaanist. Minu plaanist, ja ma ootan sellele paljude nooremate inimeste, sealhulgas sinu toetust.” Ta kogus uuesti paar hetke mõtteid. „Jah, peale isa surma... tegelikult peale nii paljude meie sõprade, kaaslaste, toredate inimeste surma viimastel päevadel ma avastasin järsku, et minu ja Kuu Ordu juhtimise vahel ei seisa õieti kedagi. Mõtle ise, ka sina tunned ju kõiki juhte... olgu, välja arvatud neid, kes Maal elavad. Aga oluline toimub ju juba ammu siin. Kosmoses.”

„Nojah, sina tunned Tatot...”

„Jah. Ma arvestan sellega. Minu hääl maksab praegu. Teeme selle ära

– võta ühendust kõigiga, keda tunned – alusta sellest, et räägi oma isa tursaks –, ja vaatame, et plaanid õiges suunas liiguksid. Tööle!”

Reniard

„Reniard. Reniard!... RENIARD!” See oli sosin, aga väga tungiv sosin.

Maailm lahvatas valgeks. Helevalgeks. Väga helevalgeks. Ainult et kuidagi poolikult... Ja siis oli vasaku silma ees tume rõngas.

Reniard jõudis selle *vasaku silmani*, taipas järgmiseks, et keegi on talle taskulambiga valgust silma lasknud, ja koos kohuva vihapuhanguga tuli mõistmine, et ta on ärkvel. Et ta on väga sügavalt maganud ja ta tahaks seda veel teha...

„Sa *branleur*, saastakotist emakeppija, *mais putain de merde* – mis türa sul perses sügeleb, *connard*?”

„Uau...” See kõlas pisut aukartlikult. „Frank ütles, et sind on kiiresti tarvis. Izmir tahab sind ka, aga tema ei ole siin. Kuid ta andis mulle loa sinu peal vajadusel mistahes elustamisvõtteid kasutada.”

„Kes sa oled?” küsis Reniard. Viha hakkas lahtuma sedamööda, kuidas ta päriselt ärkas.

„Xuan.”

„Ja?”

„Sõda on läbi, aga kosmosest on tulemas veel üks parv kive. 600 tükki. Neid annab kasutada siin saarel kohalike pahalaste vastu. On vaja määrata märgid. Mingi paari tunni jooksul. Nii ruttu kui võimalik, eks ole.”

Reniard toetas jalad põrandale ja tõusis. „Alustame algusest – sõda on läbi?”

„Natuke enne kella kahte öösel kirjutati alla vaherahu. Usa ja India lõpetasid igasuguse vaenutegevuse ja koristavad end võimalikult ruttu kaugemale. Siin on sulle riided.” Ta ulatas paki.

„Laua peale. Sinna eesruumi.”

Ta vaatas hunnikut alles siis, kui oma hommikustelt toimingutelt tagasi oli. Ühekordne pesu ja odava väljanägemisega sõdurimunder, tume ja eraldusmärkideta. Jalatseid ei olnud. Reniard ohkas ja riietus.

„On meil kaugele minna?”

Munder ja kogu muu varustus, mille ta Franki lahkel soovitusel lihtsalt sinna laua juurde põrandale oli jätnud, oli vahepeal kadunud, ja ruumides polnud midagi peale rätikute ja voodipesu. Ka toidunõud ja kõik

muu oli samuti koristatud.

„Uhh, sellele ma ei mõelnud...” Xuan punastas ta varbaid vaadates.
„Aga ilm on soe ja siin pole teravat prahti. Läksime.”

Nad kõndisid mööda koridore maa alt väljumata ja jõudsid lõpuks avarasse ruumi, kus vähemalt kaksikümmend inimest monitoride taga töötasid.

„Istu siia. Ma organiseerin sulle kohe süüa. Logi seni sisse.”

Reniard kehtas õlgu ja vajutas klahve.

Ekraanile tekkis Izmir. „Aaa, sina lõpuks... Jõudsid loodetavasti natukegi magada.” Ta tundus justkui kergelt purjus olevat, kuid küllap oli see kõigest sellest keemiast, millega ta end ärkvel ja liikumas hoidis.

„Natuke ikka. Millega saan aidata?”

„Madal on vaja määrata 600 objekti, millele kahe tunni pärast langevad kivid, mille energia on umbkaudu... mingid teradžaulid, ehk veel lihtsamalt öeldes väikese aatomipommi võimsus. Allikaid on kolm... täpselt neli: vanad kohalike jõukude paiknemise geoandmed, vahepealsete lahingute käigu agregeeritud andmestik, jooksev sati-inf ja terve mõistus. Kümned, võib-olla sajad inimesed tegelevad sellega praegu, kuid ma annan sulle moderaatori õigused, sest sina oled üks vähestest ellujäänutest, kes nendega siin viimased aastad jagelenud on. Ma mõtlen ka planeerimise ja juhtimise tasandil. Mõtlen välja, kuidas kõige paremini lõpetada Ordu-vastane vaenutegevus siin saarel.”

„Kas vaherahu siis kohalike kunnide kohta ei kehti?”

„Ametlikult pole Usal-Indial mingit sidet saarel toimuvaga. Siin toimus Ordu-vastane ülestõus. Ülestõus jätkub. On sul veel küsimusi?”

„Ei.”

Tuli keegi malagassi neiu korviga. „Reniard?”

„Jah?”

„Ma tõin sulle süüa. Tavaline valik. Kui sa midagi muud tahad, teata. Mina olen Hafidha.”

Reniard vaatas teda hetke. Naine oli umbes temavanune, ei ilus ega inetu, ei kõhn ega paks... tavaline tumedanahaline naine.

„Mis sa uurid?” küsis naine pisut trotslikult.

„Sa oled kohalik?”

„Jah, olen küll. Sina oled ka. Praegu oleks mul küll parem teist värvi olla, aga mis ma sinna teha saan? Ma töötan muide Ordus kauem kui sina.”

Reniard noogutas aeglaselt ja viskas siis naise poole pisut vabandava pilgu. „Aitäh, Hafidha.”

Naine noogutas vastu ja lahkus.

Reniard süvenes andmetesse. Natukese aja pärast hakkas ta urisema. Ta valis sideprogrammi.

„Izmir, kes seda üldse koordineerib?”

„Sina ja... sa leiad moderaatorite nimekirja ühe liigutusega.”

„Aga kes määrab poliitika?”

Izmir sulges sekundiks silmad. Ilmselt hakkas ta alles nüüd Reniardi kuulama. „Milles on asi? Mida sa küsida tahad?”

„Seda ülesannet ei saa vaadelda lahus meie strateegilistest kavadest saare tuleviku suhtes. Kas ma lahendan ainult taktikalisi ülesandeid, pommitan meie asualade ümber turvavööndi, rõhun mulje avaldamisele, hävitan potentsiaalsete vaenlaste ründebaasi või ründeüksused endid?”

„Muljet me ei avalda ja taktikalisi ülesandeid lahendame ainult seal, kus see on otseselt vajalik ordulaste elude säästmiseks. Niisamuti ei näe me vajadust kasutada kosmoserelvi vaippommitamiseks. Kas sa näed neid tendentse planeerimisel?”

„See viimane küsimus oli mõttetu.”

Izmir noogutas ja vajutas omakorda klahve. Ekraanile tekkis noor nägu, mida Reniard ei tundnud. Izmir tutvustas neid: „Reniard, Indenaire'i kangelane ja minu parem käsi – König, Vikingi poeg ja Senati vaikival nõusolekul tema ajutine asendaja. H600 koordinaator.”

Mehed mõtsid teineteist kümme sekundit. Siis hakkas König rääkima: „Reniard, ma saavutasin oma positsiooni mitte just eriti viisakaid võtteid kasutades. Ma lasin siin suurele ringile Indenaire'i turvakaamerate linnid.”

Reniard võpatas, kuid ei öelnud midagi.

„Sulle ei ole vaja neid näidata. Minu direktiiv on lihtne – Mada tuleb Ordu kontrolli alla võtta. Lõplikult ja alatiseks. Kas sa mõistad mind? Kas sa toetad mind?”

„Mina toetan sind,” ütles Reniard lihtsalt. „Mul on väga hea meel kohata kedagi, kes...” Ta mõtles hetke. „... kes *tunnetab* selle konflikti olemust.”

„Izmir, kas me ei annaks talle siis peamoderaatori õigusi?”

Izmir mõõtis neid muiates. „Suurima rõõmuga.”

König

„Nii et sa sõitsid igal tasemel juhtimisse sisse,” noogutas Tato talle ekraanil. König viskas harjumusest pilgu sideparameetritele, ehkki teadis, mis seal on – loomulikult rääkisid nad salastatud kanalil. Tato ei paistnud kuri, pigem kuidagi lõbustatud. Ta nägi natuke katkutud välja, kuid König pidi endale meelde tuletama, et vanamees ei ole viimased kolm-neli päeva eriti magada saanud.

„Sõitsin jah,” noogutas poiss. „Ja sorri, kasutasin selleks ka isa paroole, mida keegi ei ole kinni pannud. Küllap keegi niikuinii avastab selle varsti.”

„See on ammu avastatud. Sa ise ei ole nime kontrollinud – minu korraldusel kanti õigused sulle üle. Ma tahtsin näha, mis sellest välja tuleb.”

König sulges hetkeks silmad. „Jälle õppetund. Täna. Siis ei ole...” Ta lõi käega. „Seega oled sa nõus?”

Tato kehtas õlgu. „Me tahtsime ehitada paremat Maad kõigile inimestele, kes elavad planeedil. Sinu sõbrad otsisid spetsiaalselt kokku kõik videolõigud malagasside metsikustest ja nüüd te õhutate rassilist hüsteeriat. See tõesti ei ole see, mida ma tahtsin. Mida tahtsid need, kes Ordu lõid. Samas... olgu, see ehk väldib ohvreid meie hulgas ja teeb üldse tulevikus asjad lihtsamaks, kuid selle asja nimi on genotsiid.”

„Tato, sa pillud mingeid sõnu, mis mulle tõtt-öelda kohale ei jõua,” urises König. „Mis rassism? Mis rassist need malagassid õieti on?”

„See oli nüüd retooriline küsimus. Mida sa öelda tahad?”

„Meid on siin Kuul igasuguseid. Esiteks. Teiseks, kas sa India ja Usa laevastikke põhja lastes ikka vaatasid hoolega, et hukkunute rassiline koosseis õige tuleks?”

Tato vaikis, kulg kortsus.

„Terve generatsiooni on Kuu Ordu tegutsenud Madal,” jätkas König kibedalt. „Paik, mis kakskümmend aastat tagasi ei erinenud *täielikult* katastroofist, mida kujutab endast enamik Mustast Vööst, elas enne sõda kordades paremini. Selle kõige eest saime rutiiniks muutunud röövrünakud ja nüüd lõpuks – nagu sulle meeldivad suured sõnad – massimõrva Indenaire’is, meie elamiste rüüstamise ja üldise vägivaldala. Minule siit ülalt vaadates tundub asi naljakas...” Ta parandas end kohe: „Tunduks naljakas, kui ei oleks nii traagiline, kui nii paljud meie inimesed – jah, naised ja lapsed! – ei oleks surma saanud. Kusjuures Izmir oli minuga nõus.”

„Izmir oli sinuga nõus, sest Dexter...” Tato surus huuled kokku ja vaikis paar sekundit, ilmselt end kogudes. „Dexterit ei ole enam.”

„Ma tean. Ja Dexter oli meie perekonnasõber. Ta oli ka minu sõber, kui nii uhkelt võib öelda. Dexteriga koos hukkus Black Lace, Creepi ema. Kas ma pean jätkama?”

„Ma tean.” Tato ohkas. „Aga enamikku neist ei tapnud malagassid.”

„Ei. Seda tegid India tuumapommid. Kuule, Tato, mida sa kardad? Me ju lõime nad puruks. Enamik neist, kes olid leol, pole õieti saanud sõdima hakatagi. Miks sa keelad meile parimat osa sõjast? Peastaabis olid ka kõik nõus, et Ordule on kasulik, kui me jätame mulje, et me pole veel õieti liikuma saanudki ja ainult ootame, et nad põhjust annaksid. Ma tean, et meil on kütusega kitsas, ent Kuul ju on veel mingi varu? Blufime?”

Tato muigas. „Ma juba andsin käsu see kasutusele võtta. Lõpuks selleks varud ongi, et neid vajadusel kasutada. Kolmandik jääb siiski puutumatuks, kuid ma olin nõus läbilendude taasalustamisega. Ja ma olen nõus ka orbitaalhävitatjate kasutamiselega tuletoetuseks. Need ei suuda pärast ise enam orbiidile tõusta, kui kiirus läheb alla 3 kildi sekis, kuid Auruvedur suudab neid nii kahekaupa jälle üles tõsta. Mis muidugi tähendab, et teid ei tohi palju sinna alla jääda, see on teistpidi ohtlik. Kuni ei ole uusi süstikuid...”

„Tato, meil ei ole vaja uusi süstikuid. Miks kuradi pärast pole Auruvedurit siiani kasutusele võetud?”

„Süstikud...”

„Tato, mõtle! Ma juba tean, mida sa mulle rääkida tahad – et Auruvedurit katsetati ja tuumamootoreid on hädasti igale poole tarvis ja kuni süstikud käisid ja kõik see muu möla. Ma avastasin, et tõesti on olemas plaanid uute süstikute ehitamiseks. Pane see kohe seisma! Keemiliste rakettide aeg on läbi. Sina oled see mees, kellel on jõudu see lollus lõpetada – Kuu Ordu ei ehita enam mitte ühtegi keemilise mootoriga lennuvahendit! Olgu, praegu on Auruvedurit üks ja kui sellega midagi juhtub, tuleb Maa vahet käimiseks võtta kasutusele mõni radioaktiivse leegiga planetoplanidest. Aga ehitada tuleks mitte järgmist süstikut, vaid järgmist isoleeritud tuumaga veekeetjat. *Järgmisi*. Auruveduri moodi suured transpordilaevad, ja järgmiseks varustada seda tüüpi väheefektiivse, kuid looduskeskkonnale ohutu mootoriga kõik orbitaalhävitajad.”

Tato vaikis natuke aega. „Võimalik, et sul on õigus. Kosmos on meie

käes ja meil ei ole põhjust end enam varjata. Oma üleolekut aatomitehnikas.”

„*Dictum sapienti sat est*. Kuu tootmine on ju täiesti terve. Tervikuna. Me suudame praegu teha umbes ühe aatomireaktori kuus. Ma usun, et me suudame varsti ka kümme, kui vaja...”

„König, palun jää nüüd tuntud pinnale, muidu värvid end ruttu nurka kinni. Las majandusega tegelen mina. See ei ole nii lihtne.”

„Kas sa tead, mida tegid ameeriklased enne teist maailmasõda, kui nende lennukitehased ei suutnud hävitajaid kiiremini kui kolme kuuga välja lasta?”

Tato mühatas. „*Mina* rääkisin seda sulle ühes loengus. Viskasid kogu seltskonna tehastest välja ja võtsid asemele noored, kes ei teadnud, et peab minema kolm kuud. Neil läks kaks nädalat. Ma lasen su heameelega kallale. Ja kui sa tahad olla see, kes juhib, õpi veel mõnda omadust, mis on hädavajalikud, et sa *püsiksid* juhina.”

König vaikis sekundi. „Ma kuulan.”

„Sõjad on halvad asjad, aga ka sõjaõudustes tuleb näha võimalusi, teed tulevikku. Mitte keegi ei ole seda kõva häälega välja öelnud, aga viimase nädala jooksul tuli orbiidile tuhandeid inimesi. Mida kauem me suudame neile siiral ilmel öelda, et sorri, lihtsalt ei saa praegu Maale, seda parem, seda vähem neid üldse tagasi läheb. Veel tervelt kaks nädalat kestab Kuul tööpuudus. Siis on kõik endale koha leidnud, kuid meil ei ole veel mitte kunagi nii lahe olnud – meil on inimesi. Kui palju oli funktsioone, mis olid lihtsalt täitmata, sest meie väheseid inimesi oli mujale palju hädalisemalt vaja! Praegu käib Madal sõda ja lõpuks on seal veel aastaid radiatsioon ebameeldivalt kõrge. Praegu on tung siia. Me saame Kuul jalad alla. Me saame isegi su Marsi-projektiga stardist lahti, ja seda ehk juba lähiaastatel. Ära imesta, ma olen sellele mõelnud. Aga sa ju saad ometi aru, et seda kõike ei saa ma sellisel kujul päris avalikult rääkida.”

„Kuid sa ei jäta ju sellepärast vinduma sõda Madal...”

„Ei. Mada üle täieliku kontrolli kehtestamine on plaanis olnud. Ilmselt on õige moment see ära teha. Kuid esiteks nõuab see ressursse. Ehk lihtsamalt öeldes – veel inimesi saab surma. Ma tean ka vastuväidet – pärast saab vähem. Aga saa aru – ma kardan seda vägivalda, mida sina õhutad. Vägivallal on kalduvus kasvada. Kontrollimatult. Muidugi, terve Mada toetab sind. Kosmoses on sul ka palju toetajaid. Jah, sa sõitsid Senati otsustest üle. Au sulle. Aga suudad sa kontrollida seda vihkamise vaimu,

mille sa pudelist välja lasid?”

König mõtles pisut. „Tato, meil on erinev vaatenurk. Vaatamata kõigele, mida sa teinud oled – ja ma siiralt kummardan su ees selle pärast –, oled sa ikka pisut teoreetilise ja pisut pateetilise salaorganisatsiooni liige Maalt. Mina olen ordulane. Sünnilt juba. Ma olen kosmoserahva liige. Ma seisan Maa, aga *ennekõike* seisan ma oma rahva tuleviku eest. Meid rünnati, meie õed ja vennad surid. Me lööme vastu nii, et see enam kunagi korduda ei saaks. Vabanda, et ma natuke sinu tooni ahvin. Sa oled minust küll määratult targem ja kogenum, aga just sellepärast on sinust jäänud mulje, et sa saad aru. Minu jaoks on alati loomulik olnud, et kuulaste käes on tohutu jõud. Et me oleme tugevad. Et me ei pea rottidena põranda all tegutsema. Et me seisame uhkelt ja anname kere peale kõigile, kellele see ei meeldi. Ehk on aeg, et kõik seda teadvustaksid? Jah, ehk on see variserlik, kuid sa ise oled mulle selle mõtte pähe pannud – sõda liidab omasid. Edukas sõda muudab sõdurid vendadeks. Ehk on meil aeg – uhh, kui kõrgelennuliseks läheb – ümber sündida? Et me valitseme Maad selle sõna täpses tähenduses.”

Nad vaikisid oma viis minutit, kumbki omi mõtteid mõeldes ja teineteisele aeg-ajalt arvustavaid pilke heites. See oli Tato, kes vaikuse katkestas: „Takistama ma sind muidugi ei hakka. Ja siiralt – edu sulle. Ma õppisin sinult täna midagi ja see on rohkem, kui ma väga ammu olen saanud kellelegi öelda.”

Longhorn

Longhorn ärkas ja vaatas segaduses enda ümber. Katsus isegi koredat puuvillast hõlsti, milles ta magas, enne kui talle meenus, kus ta on. Tuba oli enam-vähem ruudukujuline ja mitte eriti palju üle kümne ruutmeetri. Bambusest seinte vahelt tungisid sisse päikesekiired, mis heitsid samast materjalist kokkukõidetud ja kaltsuvaibaga kaetud põrandale pisut värelevaid varje. Oli üsna tolmune, haises – nime sellele haisule Longhorn anda ei osanud – ja oli väga palav. Teki oli ta ammu kõrvale lükanud, ent ikkagi oli ta üleni higine. Selg valutab ja kael oli kange. Ning tundus, et magamise ajal on keegi talle nädal aega kantud soki suhu toppinud. Nojah, hambaid pesi ta viimati kolm päeva tagasi...

Kõik tuli tagasi. Sõda!

Ta tõusis ja pidi tuge otsima. Ta vangutas pead ja proovis igaks juhuks kõik elu tavalised toimingud läbi – voodist tõusmine, istumine, käi-

mine... Ta oli Kuul olnud vähem kui aasta, ent kõik – ka ta ise – tundus vastikult, nõrdimapanevalt raske. *Huvitav, miks ma seda eile ei märganud?* Vastus oli tegelikult lihtne – ta oli liiga väsinud, et tähele panna, ta oli toiminud nagu unes. Ta oli startinud Armstradilt kolm ööpäeva tagasi, ta oli tukkunud nii Solitaire'i pardal kui autos, kuid korralikult välja magada polnud ta end saanud.

Sõda! Mis vahepeal juhtunud on? Kurat, kusagil hukkuvad inimesed ja tema vedeleb siin...

Tema toa juurde kuulus väike ja väga kasin vannituba, ent hädavajalikud hügieenitoimingud sai seal muidugi ära aetud.

Normaalseid riideid ei olnud. Vähemalt mitte tema mõistes normaalseid. Üle-eelmisel ööl oli Gilmore leidnud neile Judge'iga mingid kotimoodi hõlstdid ja väike lohutus oli, et suurem osa neid eelmisel päeval aidanud seltskonda nägi umbes samasugune välja; küllalt tõenäoliselt olid need olnud autojuhtide varuriided. Eile õhtul oli talle antud pisut puhtam hõlst ja selles oligi ta voodisse kukkunud. Huvitav, kuidas nad muul ajal käisid? Välja aga tuli esialgu minna sellesamas, sest midagi muud tal lihtsalt ei olnud.

Koridor ukse taga oli üsna avar ja ikka sellestsamast bambusest. Longhornile jäid millegipärast silma mingite taimede õietolmust ja tuulest kantud muust risust prahirullid nurkades, üksikud lehed ja jalajäljed. Kuul tähendasid sellised asjad, et koristusrobotid on millegipärast rikkis või toimuvad ehitustööd, kuid siin... nojah, aknad olid ju lahti, täpsemalt oli koridor tegelikult aatriumi avanev rõdu.

Ta laskus trepist alla ja vaatas ringi. Ülemine korrus oli olnud suhteliselt tühi, siin aga magasid mõned ilmselt otse lahtise taeva all. Ta vangutas pead ja püüdis kinni ühe mööduva noore naisterahva.

„Kust ma Gilmore'i leian?”

„Ilmselt staabist, *sir*.”

Sir? Mida kuradit?! „Kus see staap on? Ma olen siin nimelt väga lühikest aega olnud.”

„Ma juhatan su kohale, *sir*.”

Naine kummardas ja hakkas ees minema. Ta oli tumedanahaline, süsimustade patsidega, üsna kena näoga ja valge inimese kogenematule silmale umbmääraselt kahekümnendates eluaastates. Longhorni kõrval oli ta lühike, kõigest umbes meeter kuuskümmend. Ta kandis üsna lohmakat kohalikku riietust, nii et kuigi mees üritas hinnata, palju ta kaalub ja nii

edasi (ehk siis otse öeldes – kuidas ta ilma riieteta võiks välja näha), jäi ta sellegagi hätta.

„Tohin ma küsida, mis su nimi on?”

„Gothuli, *sir*.”

„Mina olen Longhorn. Meeldiv tutvuda.”

„Ma tean. Mul on au.” Naine suutis käigu pealt tema poole pöörduda ja kummardada, ilma et tal samngi sassi oleks läinud.

Nad läksid mööda midagi, mida võiks kirjeldada tänava ja tornitrepi vahepealsena – selle ääres olid majad, kuid see oli järsk ja suuremas osas pealt kaetud. Nad olid üsna kõrgel orunõlval ja vastasnõlva puude vahelt paistis ka elamisi. Longhorn ei saanud selle vahemaa pealt aru, kui püsivad need on, sest tema silmis polnud lõpuks ka see maja, kus ta maganud oli, just *püsiv* ehitis. Esimesel pilgul oli selge vaid see, mida ta juba eelmisel päeval oli põgusalt täheldanud – nimelt oli palju vaeva nähtud, et neid õhust ei avastataks. Üldiselt jättis kogu paik väga juhusliku, rohmakalt kokku klopsitud ja pisut armetu, justnagu prügimäekollide elamise mulje.

Esialgu arvas ta, et staap on suures valges ühekorruselises risttahukakujulises majas, mis kõhutas natuke siledamal lapil ja nägi välja lausa nutmaajavalt igav. See oli muide ainus maja orus, mis avalikult lageda taeva all seisis. Sellest möödudes sai ta aru, et maja on varemetes. Staap oli sadakond meetrit edasi maa all. Maa peal oli ainult sissepääs, mille ees seisis varju hoidudes kaks relvastatud valvurit.

„Seis! Kuhu ja miks?” küsis üks automaaditoru tema poole keerates, ent teine astus varjust välja ja kummardas, end kaaslasele ette sättides.

„*Sir* Longhorn, *ayubowan*, tere päevast. Ülemustest on kohal Vedang, Gilmore ja Mäkflai.”

Nüüd naeratas ka teine lahkelt ja langetas automaadi.

Longhorn pöördus ja kummardas tänades teda kohale juhatanud naise ees. Too punastas millegipärast, naeratas kuidagi häbelikult, kummardas siis nagu kiirustades, pöördus ja tõttas tagasi.

Longhorn laskus trepist alla. *Kes on Vedang ja Mäkflai? Ja kas see viimane peaks tegelikult McFly olema?*

Ta seisis mõtlikult keset üsna laia ja heledasti valgustatud koridori, mis oma kolmkümmend meetrit otsejoones edasi mäe sisse jooksis ja mille kummalgi küljel olid toad või kabinetid, ning otsustas just kõige kõvahäälsama vestluse suunas minna, kui teda märgati. Jälle kõnetas umbes

temavanune mees teda nii, nagu ta tunneks teda, lisades iga lause lõppu „sir”, ja juhatas pikemata ühest uksest sisse.

See oli kabinet jah. Kui koridor oli veel kandnud kohalikku hõngu oma rohmakalt töödeldud ning valgeks värvitud seinte ja tuhm tumeda puitpõrandaga, siis kabinet oli euro mis euro; kardetavasti oli isegi keset tuba laiutav suur mahagonist nõupidamislaud tegelikult saepurust.

„Aa, ärkasid!” Gilmore tõusis toolilt, vedas ta lähemale ja tutvustas tosinat laua ümber istujat. Longhorn ei proovinudki kohe kõiki nimesid meelde jätta, fikseeris vaid, et Vedang on elatanud indiapäraste näojoontega mees, kes istub laua otsas, ja Mäkflai on silma järgi kahekümneviiene jänki. Selle viimasega tundus siiski midagi valesti olevat ja ta vaatas veelkord... nojah, tegelikult oli ka see mees vähemasti suuremas osas kohalikku verd. Rõhutatud ameerikapärasus, teatud kauboiaja aktsendiga riietus ja sealsete suurlinnade noortemoele vihjavad soeng, rõngad ja tätoveeringud oli maskeraad. Sama poole sekundi jooksul tuletas Longhorn endale ka meelde, et India subkontinendil elab sadu erinevaid rahvaid ja selle asja nimi on ignorantsus, et nad seal kõik tema jaoks ühesugused tunduvad. Ja üldse on Tseilon, Ceylon või algselt portugali-päraselt Ceilão valge inimese pandud nimed ning elementaarne viisakus kohalike vastu oleks saart nende nimega Sri Lankaks nimetada...

„Kus Judge on?”

„Sööb hommikust. Kas sa oled söönud?”

„Ei ole. Tulin esimeseks siia. Ma olin eile ikkagi nii väsinud, et liikusin ringi nagu unes. Ma ei leiaks enam üles seda kohtagi, kus ma eile sõin... kui sealt täna midagi loota oleks.”

„Ei ole. Eile toodi sulle õhtusöök siia.”

Longhorn vaatas vist nii juhmi näoga ringi, et mitmed naerma hakkasid, seda küll varjata püüdes.

„Mitte siin ruumis,” seletas Gilmore. „Hommikusööki saab seal esimesel korrusel, kus sa magasid. Ma annan sulle kellegi kaasa...” Ta vaatas laua ümber ringi.

„Mina lähen!” hüppas Mäkflai püsti.

„Olgu,” noogutas Gilmore.

„Tule siis pärast siia tagasi,” tegi ka Vedang suu lahti, talle lahke naeratausega noogutades.

„Jah, ma kasutasin juhust sealt minema saada. Ja muidugi ka sinuga

rääkida,” lausus Mäkflai kohe, kui nad majast väljas olid ja mööda osaliselt kaljukäiguks üle minevat järsku tänavat üles tagasi ronisid. „Nõu peetakse kolme-neljakesi, üle kümne inimese tähendab tegelikult брифингит, kus – eeldusel, et kohalolijad on tasemel – saab ehk täpsustada mingeid punkte, mis otsustajatel kahe silma vahele on jäänud. Sõda on läbi ja see, mis järgneb, on ainult vormistamise küsimus, ja meil siin on ainult teisejärguline roll. Teeme, mis öeldakse. Mida seal jahuda on?”

„Sõda on läbi? Kes võitis?”

Mäkflai hakkas naerma. „Meie muidugi. Kuu Ordu. Sinu punt sealt ülevalt hävitas USA ja India laevastikud ja nad palusid vaherahu, et järelejäänud laevad saaksid ellujäänud merest välja korjata. Orbiidilt teatati, et vaherahu algab sel hetkel, kui... see oli pikk nimekiri, aga põhiliselt Madal, siin ja veel paaris kohas lõppeb igasugune sõjategevus ja meie vastased panevad relvad maha ning alistuvad tingimusteta. See oli mõru pill, aga iga tund päästetööde venimist tähendab neile praegu tuhandeid elusid, samas kui Madal on nende üksusi vast ainult mõnisada, nii et nad nõustusid.” Ta hakkas naerma. „Põhimõtted neil siiski ju on – omasid ei jäeta. Nad tulevad kunagi tagasi. Äh, Vietnamis ja mujal istusid nende omad aastakümneid pärast sõja lõppu. Unistagu ainult.”

Longhorn oli kuuldust üsna uimane. *Nii et sel ajal, kui ma magasin, sai sõda läbi? Meie võitsime?*

Ta tundis, et ta peab mõnikord võtma aega enda jaoks läbi mõelda, vaimus settida lasta, et ehkki ta juba ammu kuulub Kuu Ordusse rohkem kui kuhugi mujale, kulub ometigi aega, et omaks võtta vaatenurk, et see Ordu on just võitnud sõja maailma juhtivate suurriikide vastu. Et see Ordu, kuhu ta omast arust kuulus, ei ole mitte ainult teadlaste ja üldse mõtleivate inimeste – otse välja öeldes – pisut pateetiline protest ilmse allakäigu vastu, kuhu inimkonda suunavad „korrektsed” poliitikud ja aktsionäride kasumile orienteeritud korporatsioonid (siin ei olnud jutumärke, küllap öeldi see majanduslik tõdemus välja kindlas usus, et enamik inimesi ei saa aru, kui misantroopselt see kõlab). Et see on kosmose energiakülluses kosunud ja käsutab sõjalist potentsiaali, mis suudab peatada võimsaimate armeede täismõõdulise rünnaku.

Nad olid jõudnud tagasi majja, kus Longhorn ööbis, ja Mäkflai juhatas ta allkorruse ruumi, kus lõhnas meeldivalt söögi järele. Tõepoolest olid seal lauad, mille ääres inimest 20 ennast täitsid.

Judge viipas talle lõbusalt. Nad ühinesid temaga.

„Kas sa juba tead, et sõda on läbi? Ma vean kihla, et tulevikus hakatakse seda nimetama viiekümnetunniseks sõjaks – sellest nõndanime-
tatud ÜRO ultimaatumist, mis edestas esimesi laske vaid nii pooltuhat sekki, kuni vaherahuni läks umbes 50 tundi. Ja mis on veel hea uudis – me oleme kangelased. Noh, eks me tegime nad pimedaks kah... Olgu, mitte ainult meie, aga neil siin ei ole kedagi teist tänada.” Ta pilgutas Longhornile silma.

„Kuidas su tervis on?” küsis viimane.

„Elus.” Judge tõsines hetkeks. „Rind on muljutud ja mingid kõõlused-sidemed pidid nädalaid rahu tahtma. Sõrmekõõlused ka. Ja mõnest kohast tõmbasin sõrmed ikka üsna puruks.” Ta demonstreeris oma sidemetes käsi. „Aga hing sees,” venisid ta suunurgad taas kõrva taha.

„Mida sulle? Kohvi?” küsis Mäkflai.

Longhorn noogutas ja pani tähele, et nende laud oli viimaste sekunditega kuidagi eriliselt toitu täis kuhjatud. Mitte et mujal puudus oleks valitsenud... Kohalikud tõesti naeratasid ja noogutasid, kui ta pilk neist üle libises, ja värske kohvi kann tekkis nende lauda mõttekiirusel. Ta jõi esimese tassi joonelt tühjaks; kohv oli tema jaoks natuke kõrbenud ja pisut harjumatu hapuka maitsega. Ta jõudis vaevalt tühja tassi lauale asetada, kui see kadus ja uus tekkis.

„Omletti? Nad teevad kohe. Mitu muna? Millega sa seda tahad? Valikud on erinevad singid, sibul, küüslauk, meil on kõik karrivürtsid...”

„Kolm muna. Hästi palju sinki ja küüslauku,” ütles Longhorn. Ta ei teadnud, kas suunata oma jutt Mäkflaile või kolmele kokale, kes sealsamas naeratades ootasid. „Võib panna paprikat ja kaunpipart. Võib olla üsna vürtsine.”

„Üsna lahja,” parandas Mäkflai kokkade poole pöördudes. „Kui meie siin teeme vürtsise, vajub see sisisesed läbi taldriku, usu mind,” seletas ta Longhornile.

Kokkade vahel toimus kümme sekundit kiiret summutatud sõnavahe-
tust ja üks neist tormas kõõgi suunas. Longhorn vangutas pead ja asus maitsema erinevate kausikeste sisu. Ta tundis end järjest paremini. Ainult et...

„Kuule, Mäkflai... muide, kuidas su nimi kirjutatakse? On see kuidagi seotud ühe tulevikku tulnud noormehega mingist vanast filmist?”

„Mu nimi kirjutatakse MCFL-AI – lihtsalt sellepärast, et võrgus oli viimati umbes 8000 McFly'd. Lapsik natuke on, aga on külge jäänud. Ma

olen Usas õppinud ja teen kohalikele ameeriklast, kui vaja.”

„Ahah. Kuule, kas siin on lootust normaalsemaid riideid saada? Mingeid lühikesi pükse ja T-särki? Sinu hilbud, vabanda väga, on muidugi minu kitlist normaalse riietuse suunas, kuid normaalsusest teiselt poolt sama pikalt väljas. Aga ma nägin seal nõupidamistruumis inimeste seljas täiesti inimlikke kehakatteid. Ja mida siin õieti jalas kantakse? Mulle andis eile keegi mingid tuhvliid, aga need olid vist autojuhi avariituhvliid.”

Mäkflai mõtles hetke. „Kohe korraldame. Valmisriietega on siin muidugi kehvasti ja sinu numbrit kohe kindlasti ei ole. Aga ütle oma numbrid ja ma mõtlen midagi välja, leian mingi kataloogi ja... ma mõtlen midagi välja.”

Kui nad kolmekesi tolle ilmetu valge kontori poole tagasi läksid, pani Longhorn tähele, et neid tõesti vahitakse varjamatult. Inimesi oli orus vist kõvasti üle tuhande. Ja see kirju kari pidi igale ülelendavale luurelennukile näha olema. Suurem osa mehi kandis relvi, ent enamasti oldi tuldud tervete perekondade kaupa, väga palju oli lapsi.

„Kuule, kes need inimesed siin õieti on?” küsis ta Mäkflailt. „Mis koht see on ja mis alustel õieti toimib? Gilmore ütles eile, et see on Kuu Ordu varubaas, aga see on väga erinev sellest, kuidas ma üht salastatud varjupaika ette kujutaksin.”

Mäkflai mühatas. „Noh, formaalselt on siin kõik Kuu Ordu liikmed, kuigi sina ilmselt naerad selle üle. Nende jaoks on Kuu Ordu virtuaalne riik internetis, millel on küll miljoneid kodanikke, kuid peamiselt on tegu ilusate ideedega ja – tunnistagem ausalt – meiega koos on nad töötanud peamiselt sellepärast, et kompaniid, kes on end, hm, *reganud* Kuu Ordu, on neile viisaka sissetuleku taganud. Sa ehk tead seda – Kuu Ordu heaks töötamine küll eeldab, et meie ideid tunnistatakse, kuid ega me ju nende lojaalsust ei kontrolli. Seda orgu on lihtne kaitsta ja see on küll Sri Lanka Biosfääri Kaitse Sihtfondi objektide nimekirjas sees, kuid siin tõepoolest ei ole midagi peale hoolega peidetud varude, nii et kuigi suurriikide spioonid seda läbi aastate ilmselt korduvalt kontrollisid, ei ole siiani keegi siia tungida üritanud. Kui sõda algas, põgenesid siia nii need, kel midagi karta oli, kui ka kõik need, kes arvasid, et siin võiks kindlam olla. Ja olgem ausad – et niimoodi ülesnäidatud lojaalsuse eest hiljem väärilist tasu saada. Ma ei tea, palju sa Sri Lanka oludest ja aja-

loost üldse tead?”

Longhorn kehtas õlgu. „Eriti ei tea. Et saar on siiani suhteliselt üle asustatud ja siin on kaks rahvusühma, kes teineteisel elu kibedaks teevad. Ja Arthur Clarke elas siin.”

Mäkflai vaatas otsa ühele ja siis teisele. Judge vaikus.

Nad jõudsid kontorisse.

„Räägime pärast edasi,” ohkas Mäkflai, kui nad sisenesid kabinetti, kus Longhorn varem juba käinud oli.

Inimesi oli juurde tulnud, mõned seisisid. Kõrvalruumi viivad laiad kahe poolega uksed olid lahti ja paistis, et Vedang räägib seal kellegagi üle kodeeritud satside – kaks suurt ekraani olid täis sellist värvilist sodi, mida näitasid 20. sajandi tühjale kanalile häälestatud värviteleviisorid enne, kui insenerid-tarkpead pildi signaali puudumisel ühtlaselt siniseks tegid, ja häälekanalist kostis modemi häält sellest samast muistsest ajast, kui modemid veel telefoniliinidel kõrvaga kuuldavatel sagedustel töötasid (tähendab, nad loomulikult kuulsid, mida rääkisid seal ruumis viibivad inimesed, hakitud sisin oli teise poole vastus). Gilmore viipas neid lähemale.

Longhorn oli juba kontorisse sisenedes rohkem igaks juhuks aktiveerinud kolpa siirdatud modemi – et kui neil seal aega läheb, siis ehk leiab ta mõne vaba monitori, mille taga ise lähemalt uurida, mida kõike ta maha magas. Kuid lähenedes tajus ta, kuidas modem vahetab sidearvutiga koodivõtmeid, ja avastas, et ekraanid läksid tema jaoks selgeks.

„Tere, Tato, tere, Izmir,” noogutas ta sinnapoole, ka käega lühidalt tervituseks viibates.

„Tato. Tervitused, vanamees,” mörises ka Judge, Izmirile lühidalt noogutades.

Ruumisoliijatetest oleks nagu elektrilöök läbi käinud.

„Aa, Longhorn ja Judge,” noogutas Tato. „Mul on hea meel teid näha. Ja hea meel, et te ellu jäite. Kunagi ma tahan sellest ise kuulda, kui juhtute Kuule sattuma. Jääge siia, ma lõpetan teistega, siis räägime teie tegemistest.”

Nende jutust sai Longhorn aru, et kuigi vahepeal on välja kuulutatud ja laevastikud oma jäänuseid kokku korjavad, ei ole kogu see konflikt kaugelki mitte läbi.

„Nüüd Solitaire'i mootor,” ütles Tato.

Longhorn ei suutnud end pidada ja küsis vahele ühe vahepeal tekkinud

küsimuse: „Kuulge, te tahate öelda, et maailm ei tea sõjast midagi?”

Tato ja Izmir vaatasid teineteisele hetke otsa (vaatasid *ilmselt* teineteisele otsa, sest tegelikult vaatasid nad kumbki suvalises suunas), ka Vedang, Gilbert, Judge ja Mäkflai reageerisid, igauks omamoodi. Longhorn taipas alles sel hetkel kontrollida, et peale nende nimetatute näeb vestluse „ülevalt” tulevat osa veel ainult kolm inimest teisest toast.

Vastas Izmir: „Te olete ju tõesti kogu aeg nagu kotis olnud. Ei tea jah. Nad oskavad ju juba Lahesõjast peale näidata sõjast ainult seda pilti, mida tahavad. Laevatäis reportereid oli ootel, et kui Mada on „kindlustatud”, siis lubatakse neil edukat edasitungi ja terroristide vangistamist uudistesse lasta. Paraku on neil tulnud ainult teatada „terrorirünnakutest” ja „õnnetustest” lahingulaevadel ja maailm tõesti ei tea, et nad üritasid täiemõdulist sõjalist sissetungi. Ilmselt oli otsustatud, et operatsioonist ei teatata enne esimest edu, edu ei saabunudki ja maailma üldsus ilmselt arvab siimaale, et toimub mingi väike nahistamine. Et nad hävitasid mingeid ohtlikuks peetavaid satte ja pommitasid Madat ja terroristid lasid end pigem tuumapommidega õhku, kui alla andsid... See on nii nõme, et teeb viha jah, ja Armstradi purukslaskmist käiavad uudisteagentuurid iga nurga alt. Meie viiekümne lennuki allalaskmisest on ka üsna palju pilte, nende 250 „õnnetustest” mitte. Ja on kaadreid põlevast Independence’ist, sest see jäi vee peale, uppunud ristlejatest ja lennukandjatest pole mitte midagi. Aga pärast uurid.” Ta naeratas vabandavalt ja noogutas teistele. „Mootor.”

Lepiti kokku, et kiirus otsustab ja tuleb kasutada seda, et hetkel valitseb vaherahu. Et nad panevad mootori esimese laeva peale, mille leiavad, ja toovad Madale ära. „Madat me suudame kaitsta, aga siin Sri Lankal ei ole te kaitstud eriüksuste rünnakute eest,” noogutas Vedang nõustudes. „Hakkame tööle.”

„Vabandage palun te kõik – Vedang, Gilmore, Mäkflai; Judge, sina ka,” ütles Tato. „Ma tahan Longhorniga privaatselt rääkida. Izmir, sinuga ma võtan uuesti sidet paari minuti pärast.”

Longhorn tajus, kuidas vahetati uuesti koodivõtmeid ja nüüd nägid ja kuulsid ainult nemad Tatoga teineteist. See tähendab – ta pidi endale meelde tuletama –, et lähedalolijad võisid teda ikkagi näha ja kuulda, kuigi nad viisakalt teise ruumi läksid ja ukse sulgesid.

„Longhorn, ma ei tea, kas sa juba tead – Uilliam on surnud.”

„Uilliam... Kurat.”

„Ma tean, te olite sõbrad. Tema su Madale kutsuski. Mina tundsin teda üle kahekümne aasta.” Tato mühatas nukralt. „Paljud on surnud. Me kaotasime kümneid tuhandeid inimesi. Ainuüksi Tanas elas nelikümmend tuhat inimest, rääkimata...” Ta surus huuled kokku ja jäi paariks sekundiks vait. „Ma tahan, et sa ta töö üle võtaksid,” ütles ta siis lihtsalt.

Longhorn ei vastanud kohe. Mõtted hakkasid tormama. Uilliam oli ilmselt olnud Kuu Ordu sisemise ringi mees. Ehk kuulus isegi tollesse müstilisse Senatisse, kui see üldse olemas oli. Igatahes seisis ta lähedal otsuste tegijatele ja tal oli ilmselt suur mõjuvõim. Ta oli pikka aega koordineerinud kogu Ordu tuumauuringutega Maal seotud tegevust, alates alaga kursis olemisest ja sobivate teadlaste sihikul hoidmisest kuni uurimissuundade prioriteetide määramiseni kõige laiemas mõttes. See oli tohutu töö ja tohutu vastutus.

„Miks sa arvad, et ma hakkama saan?” küsis ta lõpuks. Hoia nägu ilmetu ja küsimused mittemidagiütlevad.

„Sa ei suuda kohe üle võtta kogu tema tööd. Sa ei tea midagi selliste värbamisest, nagu sa ise vaevalt kaks aastat tagasi olid, ja sa ei suuda praegu kaasa rääkida meie tuumauuringute juhtgrupis, mis sest, et sa tunned vähemalt kaheksat selle kahekümnest liikmest. Kuid mitte ühelgi tema tiimi metsikul alal töötajal ei ole esiteks terviklikku pilti kogu tööst ja teiseks laiemat pilti Ordu tuumauuringute seisust üldse, samas kui mitte ühelgi Kuul töötaval aatomiteadlasel pole sinuga võrreldavat kompetentsi ja ettevalmistust Maa probleemidega hakkamasaamiseks. Uilliam valmistas sind ette endale abiliseks. Ma tean, ta ei oelnud sulle seda kordagi, kuid tuumauuringute grupis ja üldse juhtival tasandil on sellest juttu olnud. Kõige vähem, mida ma sulle pakun... ei, lausa palun – võta üle Mada aatomenergia instituudi juhtimine. Me kaotasime palju inimesi ja selleks oled sa kindlasti praegu kõige parem mees. Kuid sa suudad rohkemat ja praegu on sinu aeg. Valiku aeg. Kui sa oled kindel, et ei saa hakkama, ütle. Uilliam kartis vaid, et sa ehk vihkad niivõrd inimestega rahmeldamist, et eelistad vaikset ja ohutut teadlasetööd Kuul, kuid sinu tegevus viimaste päevade jooksul on näidanud, et sa suudad edukalt töötada ka väga keerulises ja ohtlikus situatsioonis, mis sest, et sa seda ehk ei naudi.”

Longhorn noogutas aeglaselt, otsides sõnu. „Sellega käib kaasas teatud staatus. Ma olen olnud siin väga lühikest aega. Lisaks eksisteerib

üks probleemne daam. Saan ma õigesti aru, et nii ei ole tavaliselt kombeks?”

„Mis on „tavaliselt” kombeks salaorganisatsioonis, mis on vähem kui põlvkonnaga kasvanud impotentsest sektlusest ja hambutust intellektuaalsest protestist millekski enneolematuks – sest kosmos seda ju on nii filosoofiliselt kui dikteeritavatelt hoiakutelt?” mühatas Tato. „Samas, kuna sa lubasid end skaneerida, saan ma sind rohkem usaldada, kui see on olnud inimajaloos varasematel aegadel aktsepteeritavaks riskiks.”

„Skaneeringut saab minu teada hüпноosi ja mingite asjadega petta,” mühatas Longhorn vastu.

Tato kehtas õlgu. „Oled sa siis mõne luureteenistuse agent?”

„Ei ole.”

„Longhorn, kõik muutub. Me ei võitnud sõda, me võitsime ainult ühe lahingu ja mõnes mõttes on see Pyrrhose võit. Mitte sõjaliselt. Aga see ilus aeg, mil orduliikmed said üsna vabalt Mada vahet käia või kodus poolavalikult meie heaks töötada, on nüüd läbi. Nüüd algab vastasseis. Külma sõda. Ja see läheb varsti jälle kuumaks ka. Paar aastat toibumist, sihtide seadmist, ja suurriigid ründavad jälle. Vaata inimkonna ajalugu ja sa näed, et see on ilmselge. Meil on nii palju teha, meil on sellega kohutavalt kiire ja meil on nii vähe inimesi. Ma ei paku sulle tühja au, ma pakun sulle väga rasket ja ohtlikku tööd. Mõttele, aga ära mõttele kaua.”

„Siin ei ole midagi mõelda,” kehtas Longhorn õlgu. „Muidugi ma teen, mis suudan. Kui sa ütled, et tuleb seda teha, ma teen... kuni hing sees või sa kellegi parema leiad.” Ta muigas ühe suupoolega.

„Siis mine Madale ja võta üle kõik, millega Uilliam tegeles. Pane asjad mingisse korda ja tule esimesel võimalusel, nii paari nädala pärast üles. On jutte, mida ma ei taha isegi kodeeritud sides rääkida, ja lõpuks tahab sisemine ring sind lihtsalt näha ja katsuda.” Tato paistis pisut rõõmsam olevat. „Üks hetk.” Ta vajutas klahve. „Izmir, ta on nõus.”

Izmir noogutas. „Väga hea. Mul üks mure vähem. Muide, kui sa ei teadnud,” pöördus ta Longhorn poole, „peale meie ridade drastilist harvenemist viimastel päevadel olen ma praktiliselt Mada juht. Ma ei tea, kui kauaks...” Ta heitis pilgu Tato suunas. „Jah, ma tean, ma olen üleväsinud, rohtude mõju all ja suhtun kerglaselt asjadesse, milles ei ole midagi lõbusat ega... Ähh, ehk annab ajalugu mulle andeks.

Eks ma ütlen Genzile, et ta su õigused kõigis meie süsteemides täie peale keeraks,” pöördus ta siis Longhorni poole tagasi. „Ja üldse, las

Judge jahmerdab mootoriga, sind on siin rohkem vaja. Neil seal on ainult üks korralik sidekanal, mille pärast käib pidev purelemine, nii et mingit tegelikku tööd sa side kaudu teha ei saa. Tule esimese lennukiga siia.”

„Eks ma katsu. Hm, ehk ma siiski saan sellest sidekanalist mingi osa? Et vähemalt alustada?”

Izmir turtsatas. „Saa aru, sa ei ole enam kangelaslik kapten. Sa oled nüüd juba hertsog. Pluss kangelaslik kapten. Kui sa sealt kaamera eest ära ei lähe, ei söanda isegi Vedang sind minema ajada. Aga tal on seda kanalit tõesti vaja. Asu tööle. Ja muide, kutsu Vedang ja Judge sisse, läheb kiiremini, kui Tato neile ütleb, et nad peavad mootoriga ja Tseilonil üldse ilma sinuta hakkama saama.”

Reniard

Reniard lükkas lahti aiavärava. Ta peatus. Maja nägi välja hüljatud. *Père, foutrement con...* On teatud märgid, mida inimene tavaliselt ei tajugi. Või kui tajub ja taipab, ei saa aru, kust see teadmine tuleb. Pisut longus lehed amplis, ukse ette kogunenud lehed...

Ta asetas käe lingile, see tundis ta ära ja lukk plöksatas. *Mänguasjad – peidetud sõrmejäljelugeja. Isale meeldivad siiani sellised asjad.* Majas sees oli kõik korras, kuid samamoodi pisut hüljatud. Kerge tolmukord oli vähemalt mõned päevad puutumata. *Père, tu me fait chier – ütleks siis vähemalt midagi...*

Telefonihelin. *Auld lang syne.* Reniard ohkas ja vajutas nuppe lähimal diskil, mis juhtus olema kõögiseinal.

Diskiile tekkis Olivier.

„Aa, sina,” mühatas Reniard.

„Jah, ma nägin sind tulemas. Tähendab, ma nägin kopterit, aga kes siin ikka Ordu lahingukopteriga ringi kärutab.”

Reniard mühatas uuesti. „Isa pole. Tead temast midagi?”

„*Bordel.* Ei tea. Või arvestades kõike vahepeal juhtunut on see veel ehk hea märk. Ma mõtlen, et ei tea. Lootsin, et ehk sina tead.”

„Kaua ta kadunud on?”

„Noh, omakaitstes ta igatahes ei osalenud. Seega kolmandat päeva.”

„Ega temast vist suuremat abi poleks olnudki?”

„Ei, aga noh, naabrivälve ja muu selline... Koode me siiski teadsime, nii et ta valvesüsteem oli võrgus küll, ajutisi installeerima ei pidanud. Aga temast endast pole midagi kuulda olnud. Ma mõtlesin, et sa tead...”

Merde, oleks pidanud sulle varem helistama.”

Reniard mühatas uuesti. „Vaevalt mul tema jaoks aega oleks olnud. Kus Charini on?”

„Viimati läks minu teada koju. Vanematekülla, ma mõtlen. Oh...”

Reniard sulge silmad. „Nii et teda ei ole näha olnud sellest, kui ta miljalgi viis päeva tagasi Isalosse läks?”

„Nojah...”

Renaird hakkas naerma.

„Mis sa naerad?” küsis Olivier imestunult ja pisut kartlikult.

Reniard kõndis lauldes välja:

*„My brains fly over the ocean,
my brains fly over the sea
My brains fly over the ocean,
oh bring back my brains to me!”**

Longhorn

Longhorn ei saanud siiski sel päeval minema. Igasugust jama oli nii palju, et märkamatuks saabus õhtu. Lõpuks oli kõige mõistlikum ja tähelepanematuks minna tavalise liinilennukiga, mis käis üks kord päevas ja mis pidi järgmisest päevast uuesti käima hakkama. Ametlikult ei olnud ju midagi juhtunud ja „terrorismivastane võitlus” paistis oma argipäevarutiini loksuvat. Kopter pidi ta järgmisel hommikul kell kaheksa lennujaama viima.

Judge'il oli mõistlik paar päeva oodata, siis pidi tema tuumamootori – millest vahepeal pidi paberite järgi biokomposter saama – laevale laadima ja kah Mada poole teele asuma.

Oli juba pime, kui Longhorn viimast korda mäest üles oma elamise poole kõndis. Mingid asjad – ritsikad? – siristasid ja hais, millele ta hommikul nime ei osanud anda, koosnes nüüd lilledest ja mädanevast prahist. Kusjuures „praht” oli peamiselt igasugune orgaanika, mis tegelikult keset loodust oma igas mõttes loomuliku lõpu leidis. Kontoris ei olnud konditsioneerid. Kiviseinad olid teda küll päeva palavaima osa eest natuke kaitsnud, aga igatahes oli ta läbi higistatud nagu aurusauna unustatud pesukäsn. Orupõhjas käis võidupidu, tantsiti lõkete ümber ja lauldi. *Iseenesest tore, et kellelgi on aega ka pidu pidada...* Kontoris olid õhtu-

* „Mu ajud lendasid üle ookeani...” (originaalis algab see šoti rahvalaul: „*My Bonnie lies over the ocean*”, ehk „Mu kenake on teisel pool ookeani...”)

poole mõnedel küll silmad kilama ja hingeõhk seintelt värvi maha võtma hakanud, kuid segane tormamine käis seal ikka veel täie auruga edasi.

Longhorn avastas oma toas korralikult üles tehtud voodile laotatud lühikesed püksid ja valge särgi. Ta ei suutnud naeru pidada. Nojah, ta oli ikka veel selles veidras linases hõlstis; talle ei meenunud kuidagi, kas sel kõigist idamaalasi puudutanud filmidest nii tuttavalt riietusel ka mingi viisakam nimi on.

Ta oskas nüüd rohkem hinnata enda käsutusse antud tuba – ilmselt oli tegemist nii-öelda VIP-ide alaga. Kuul elasid kõik sisuliselt ühtmoodi, ka Madagaskari mugavus tundus loomulik, siin aga oli määratu vahe tema toa ja selle vahel, kuidas elas enamik orgu kogunenud inimesi. Ta pidi endale tunnistama, et mingis mõttes peab ta seda asjakorraldust õigeks.

Ta pesi end puhtaks ja selle asemel, et magama minna, riietus oma uutesse rõivastesse ja otsustas natuke ringi vaadata. Ta ei jõudnud kaugemale. All söökla tundus baar tegutsevat ja ta sai vaid nina ukse vahelt sisse pista, kui ta peaaegu tiriti leti ette ja tema poole sirutati umbes kolm tosinat erinevat pudelit. Pärast lühikest konsulteerimist otsustas ta maoviina kasuks. Jääga (jään siiski oli). Jook osutus mingi terava kõrvalmaitsega mitte eriti kõrge kvaliteediga puskariks. Sinna oli ilmselt ka mingeid vürtse lisatud, sest tõeline tulekahju läks suus lahti alles nii viisteist sekundit pärast joomist. Ta põhjustas kõrvulukustava huilgamise, kui järgmiseks vett nõudis.

Tal õnnestus lõpuks ka mingi pikemalt nauditav jook saada, ent alternatiivide läbiproovimine oli ta pea juba kergelt surisema pannud. Ta evakueerus terrassile, kus oli natuke jahedam. Veider, kuid kohalikele paistis tõesti meeldivat istuda külge külje kõrval kitsas, palavas ja suitsuses ruumis. Kui ta silmad uuesti pimedusega harjusid, avastas ta, et ka terrassil on siiski üsna palju inimesi.

Talle jäi silma üks seitsmene tüdrukutepunt. Ta kõhkles, silme eest käisid läbi isegi gümnaasiumi tantsupidude aegsed hirmud korvi ees... *No mida kuradit, ma olen 40, ma olen sõjakangelane ja Kuu Ordu sisemise ringi mees!*

„Tere õhtust,“ astus ta lähemale. „Oled sa Gothuli? Hommikul sa juhatasid mulle nii kenasti teed, kas sa teeksid seda veel? Ma ei taha sind küll üldse segada, kuid kui ma üritaksin üksi orupõhja jõuda, võin ma samahästi jõuda kurat teab kuhu, ja see ei tule just kasuks Kuu Ordu heale nimele.“

Natuke kõhklust, pilkudevahetamist teiste neidudega, kes ohjeldamatult itsitasid... Kuni ta kõhkles, tegi keegi ettepaneku, et nad võiksid ju kõik minna, ja nii läkski, et ta laskus mäest alla lõkete suunas koos seitsme neiuga. *Himani, Dhanadepa, Sadara, Menaka, Chandi, Tanirika...* Sellistel hetkedel oli vaikne lindistamine tõeliselt abiks. *Menaka oli see, kes esimesena ütles, et läheme kõik...*

Kuidagi õnnestus tal Gothuli jalutama meelitada. Nad vestlesid ja see tundus päris hästi minevat. Nad jõudsid ringiga tagasi selle maja juurde, kust alustanud olid.

„Haarame baarist midagi kaasa ja läheme üles minu juurde?”

„Üles? Sinu tuppa?”

„Nojah.”

„Sinna, kus sa magad? Me oleksime seal kahekesi?”

„Selline mu mõte oli küll.”

Tüdruk vaatas oma sandaalidele. „Ei, *sir* Longhorn, ma ei saa. Ära pane pahaks. Ma ei tea, kuidas sa Kuul harjunud oled, kuid ma ju ei tunnegi sind. Ma olen kasvanud usus ja meie põhimõtted peavad neiu puhtust ja head nime au sees. Meil palutakse neiu kätt tema isalt. Minu isa on väärikas ja rikas mees, nii et ta ei pane mind mehele varanduse pärast. Ta laseb mul isegi kaasa võtta minu rõivad ja muud asjad ja vana Steinway klaveri, kuigi see on väga ammu meie pere omanduses olnud. Ent ainult mina oskan seda mängida. Aga ainult juhul, kui ta on kindel, et klaveri eest hästi hoolitsetakse... Ma vist...” Ta vaatas üles, Longhornile silma. „Saad sa aru, millest ma räägin? Kui ma sind asjata...” Ta piilus baarise rõdu poole, kust nii mõnedki silmad neid jälgisid.

Millegipärast meenus Longhornile üks igivana lorilaul:

„*Võta mind, mul on suudlemata huuled,*

Võta mind, mul on süütus ja au,

Võta mind, mul on singeri-masin,

Ja kui tarvis, ka pingongilaud...”

Ta ohkas. „Gothuli, me tõesti ei tunne teineteist. Meil Kuul...” – *eks ole, rāme naer pealtvaatajate leeris, kui selliseid oleks* – „ei hinnata neid asju eriti kõrgelt. Suhted on väga vabad.”

„*Pista perse oma suudlemata huuled...”*

„Ma muidugi austan su põhimõtteid, aga minu jaoks on need, vabanda väga, mõttetud.”

„Pista perse oma siiütus ja au...”

„Lisaks, ma ei taha sellega midagi halba öelda, kuid ma ei näe rõivastel ja mööblil küll mainimisväärsset väärtust. Ja mis ta nende rõivastega teeks, kui sulle kaasa ei annaks?”

„Pista perse oma singeri-masin...”

„Ja klaverit vist tõesti ei õnnestu Kuule viia.”

„Ja kui mahub, ka pingpongilaud...”

„Nii et ega meil muud teha ei ole, kui magama minna. Anna andeks, ma olen ka tegelikult üsna väsinud. Minust oli väga rumal sellist ettepanekut teha, ma loodan, et sa ei pahandanud? Head ööd.”

Gothuli tahtis veel midagi öelda, kuid Longhorn kummardas viisakalt, pöördus ja kõndis minema. Ta oli natuke vihane. Muidugi ainult iseenda peale, et seda äraütlemist üldse tõsiselt võttis. Et üldse lootma ja üritama hakkas. Ja ka oma viisakusetu lahkumise peale, mis just erilist stiili ei näidanud. Samas oli ta parasjagu purjus ja rampväsinud ning sel hetkel, kui ta aru sai, et tüdrukut voodisse meelitada ei õnnestu, oli ta huvi tema vastu langenud sinna, kus põrgu jäätub. Ta käis veel baarist läbi, täitis oma klaasi ja rühmas trepist üles.

Ta avas oma toa ukse ja...

Ruumis seisis keegi.

Tuhat mõtet tormas läbi pea – et lõpuks ei olegi vaja, et mõni uus vaenlase agent sinna nende baasi jõuaks, piisab, kui anda käsk mõnele nendest, kes juba ammu Ordus tegutsevad; et nüüd on ta piisavalt tähtis, et olla märklauaks, kui anti käsk ükskõik mis viisil Ordut kahjustada... Ta hüppas tagasi tegelikult enne, kui seda täielikult teadvustas.

Ta vupsas ühe posti taha, sikutas välja selja taha särgi alla vöö vahele pistetud TT ja pidas parasjagu aru, kas hõigata või minema tormata, kui see, kes toas seisis, uksele ilmus.

Menaka.

Tüdruk pilgutas silmi teda sihtiva relvatoru peale. „Anna andeks, et ma sind ehmatasin. Ma ei tahtnud tuld põlema panna.”

„Noh... ehmatasid jah,” pidi Longhorn tunnistama. „Mu jook loksus maha ja kõik see hea aura, mille ma õhtu jooksul pähe olin kogunud, jookseb nüüd higina kasutult põrandale. Millega ma saan sind aidata?”

„Palun tule sisse. Ma ei taha, et keegi näeb, et ma siin olen. Palun.”

Longhorn läks sisse ja lükkas ukse kinni.

„Ma kuulsin, mida te Gothuliga rääkisite. Ta on jah selline. Mina ei ole.

Kui ta ära läks, hiilisin siia üles. Ma ei mõelnud, et... muidugi on teie elu ohtlik. Anna andeks.”

„Mrhh...” ei osanud Longhorn midagi artikuleeritult öelda.

„Kas sa paneksid ukse lukku? Kui Gothuli järsku ümber mõtleb...”

Longhorn muigas ja tegi seda, pöördus siis ja silmitses tüdrukut pike-malt – püüdes näol hoida lahkett huvitatud naeratust. Menaka oli pisike. Armas ümar ja tõmmu nägu, patsi pununud tihedad ronkmustad juuksed. Ja siis see kuradi ürp... sari vist, mis kattis kõik. Justkui tema mõtteid lugedes võttis tüdruk selle allservast kinni ja tõstis tole päris suure riidepuntra ühe liigutusega üle pea. Ta oli üsna lapseliku kehaga, pigem kõhn, kuid mitte alatoidetud modellifiguuriga. Ta väikesed rinnad oli kikkis ja suurte tumedate nibudega. Puusad ülejäänud kehaga võrreldes naiselikult laiad ja jalgevahel tume tutt.

„Kas ma... meeldin sulle? Ma olen noorem kui Gothuli. Kõik ütlevad, et ma olen ilus.”

See oli kuidagi nii siiras ja nii lapselik.

Longhorn muigas lõbustatult ja ajas oma särgi maha. „Sa oled ilus. Vana sa õieti oled?”

„Kuusteist.” Tal tundus sedasi paljalt väga ebamugav olevat, mis sest, et ta oli julguse kokku võtnud ja end niimoodi välja pakkunud. „Ma ei saanud end siit” – kerge viibe alakõhule – „paljaks ajada – mida ema ja õed ütlevad!... Ma nägin, sa vaatased! Ma tean, et sa oled harjunud, et Kuul on kõik täiesti paljad.”

„See ei ole üldse nii oluline,” lohutas Longhorn. „Ole hea, roni nüüd teki alla. Ma tulen kohe.” Ta kustutas tule, kõhkles, kuid lasi end siis ikkagi kiiresti veega üle – juba selle paari tunniga tundis ta enda juures higilõhna.

Ta pugus voodisse. Menaka oli seal, teki all. Kui Longhorn ta järele käed sirutas, tundis ta, et tüdruk väriseb.

„Kas sa kardad?” küsis ta vaikselt. „Ära kardada. Sa ei pea tegema midagi, mida sa ei taha. Mul on väga hea meel, et sa tulid. Ja sa oled tõepoolest kaunis. Sa nutad?...” Ta tüdruku põske silitanud käsi oli märjaks saanud.

Ootamatult lõi Menaka talle käed kaela ümber ja suudles teda tugevasti huultele, end samal ajal kohmakalt tema vastu surudes. Siis tõmbas ta huuled eemale ja hakkas kiiresti rääkima: „Ma tean, et ma olen vaid üks tüdruk, et sul on olnud neid väga palju ja sinu jaoks on väga paljud

tüdrukud loomulik. Ma tean, et sa lähed homme ära ja ma ei näe sind enam kunagi, mitte kunagi. Ma tean, et sa ei võta mind oma kaaslaseks, sa isegi ei mõtle sellele. Ma tulin, sest see oli ainus võimalus, mul oli nii hea meel, kui Gothuli ära ütles. See oli ainus võimalus ja ma ei saanud seda kasutamata jätta. Ma tahan siin olla, sinuga olla ja anna palun andeks, kui ma midagi ei oska ja ei ole selline kui tüdrukud, kellega sa harjunud oled, ma ikkagi tahan sinu oma olla, sinuga olla...”

„Tsss,” pani Longhorn talle sõrme huultele. *Ja lisaks on ta ilmselt süütu kah. Ei mingit lõbu, ainult töö ja töö...* Ta muidugi andis endale aru, kui ülbe ja rumal on niimoodi mõelda. Seda enam, et ta tegelikult isegi ei mõelnud nii, lihtsalt killutses mõttes. Ta oli sellises olukorras esimest korda elus. Tüdrukut ära ajada, teda viisakalt ja lahkelt koju minema veenda polnud mingit mõtet – oli ta ju tõesti ise, vabatahtlikult ja täie teadmiselega tulnud. Laps ta ka enam ei olnud. *Võtkem siis elult, mis sel on anda. Ehk tuleb mu karmale kasuks, et tal jääb sellest hea mälestus.*

Hommikuks oli tüdruk läinud. Longhorn isegi tajus ta minekut läbi une, kuid takistama teda ei hakanud. Kui ta ärkas, leidis ta enda kõrvalt padjalt peene naturaalsest nahast rihma otsas umbes viiesentimeetrise kaheksa kodaraga vankriratast meenutava luust ehte.

Tal oli aega vaid kiiruga süüa ja siis juba ootava kopteri peale joosta. Menakat polnud kusagil näha.

Selle lihtsa ehte aga hoidis ta alles ja Menaka oli seda nähes pisarateni liigutatud, kui nad ükskord hiljem hoopis teistel asjaoludel kohtusid.

Hideaki

Auto rattad krigisesid kruusal ja siis suri mootor välja. Sisepõlemismootor. Autost väljunud mees vaatas ringi, kõhkles hetke ja astus seejärel klaasuste poole.

Ukseklaas oli läbipaistmatuks reguleeritud või ta lihtsalt ei näinud kiiresti hääbuvast õhtuvalgusest maja hämaramasse sisesusse. Mees peatus ja vaatas otsides ringi. Mitte mingit uksekella seal ei olnud.

Ukseklaas libises kõrvale. Noor mees silmitses teda arvustavalt.

„Tere, mina olen Olivier Maurras.”

Noormees noogutas. „Ma tean. Reniardi naaber. Hideaki. Tule sisse.”

Suures elutoas, mis tagapool sujuvalt kõögiks üle läks, istus laua taga üks naine.

„Terie,” tutvustas Hideaki. „Perenaine.”

Olivier kummardas. „Vabandage, et ma siia niimoodi sisse tungisin. Ma olen mures. Mis õieti juhtus?”

„Ta jõi end kännuks. Me olime sunnitud talt kõik relvad ära võtma ja... Me pumpasime ta igaks juhuks rahusteid ja sinist surma ka täis.”

„Ja tõite siia?”

„Kuhugi tuli ta ju magama panna. Reniard on minu pealik, Terie on minu naaber ja me kõik olime muide Indenaire’is koos. Ja meil on majad terved. Kuigi kogu see kant tuleb vist paariks aastaks maha jätta. Karta on, et ka sinu omad peavad oma kodudest lahkuma. Radiatsioon.”

Olivier nohises. „Miks ta end „kännuks” jõi?”

Hideaki läks laua juurde ja kallasküsimata külalisele klaasi veini. Ulatas selle talle ja viipas peaga tooli poole.

„Amelit sa muidugi tead?” küsis ta siis, kui teine oli istunud. „Tema peret tundsid ilmselt ka? Rumal küsimus.”

„Jah, me oleme lapsepõlvesõbrad. Eluaeg koos kasvanud, koos koolis käinud. Sa ei mäleta, aga ma olin ju maja juures, kui proua Gastienne ja Ameli surma said. Ma tean ka seda, et... Indenaire oli... päris jube.”

„Sa helistasid talle ta isa majja – mida te rääkisite?”

„Et ma... lühidalt, et me kumbki ei tea ta isast ja tema... elukaaslasest midagi. Et viimati läks Charini – nii on ta elukaaslase nimi... vabandust – oma vanematekoju. Viis päeva tagasi.” *Vabandust ütles ta sellepärast, et Hideaki ja Terie vahetasid selle koha peal kannatamatu pilgu, mis selgelt ütles nagu me ei teaks. Võib-olla isegi anname talle andeks, ta ju kohalik.*

Hideaki ja Terie vahetasid veel ühe pilgu.

Hideaki ohkas: „Me lendasime Isalosse. Me leidsime ta isa auto. Seal ei ole palju järel, see oli ühe hülsi sihtmärk, sest seal oli kohaliku kunni residents. Me üritasime küsida, aga seal polnud kelleltki küsida. Juba lennul kontrollisime kogu salvestatud satitelemetriat ja igasuguseid kommuniste. Näib ilmselge, et kohalik kunn pistis kõigepealt Charini ja siis tema kuhugi puuri. Igatahes pidas kinni.”

Hideaki ohkas veel kord. „Seda ei võinud keegi teada, aga vaata... Reniard määras hülside sihtmärgid. Ta ei teinud seda ükski, kuid talle jäi viimane sõna.”

„Ja ta teadis juba sellest hetkest, kui ma talle ütlesin, et ta isa läks arvatavasti Charinile järele, et... *merde...*” Olivieri hääl kustus, ta tühjendas

veiniklaasi ja sirutas selle Hideaki poole, kes seisis laua otsa juures, pudel ikka veel pihus. Too valas ta klaasi uuesti täis. Küll mitte servani, kuid rikkalikult. Suurde veiniklaasi mahtus seega oma kolmandik liitrit kanget punast veini.

Olivier võttis veel paar lonksu ja noogutas omaette: „Ja siis lendas tal katus üle ookeani.” Ta rääkis, kuidas Reniard oli ekraani eest lahkunud.

Oma viis minutit valitses ruumis vaikus.

„Mis edasi saab?” küsis Olivier. „Kas ma saan kuidagi aidata? Ma tahan oma sõpra aidata. Ega te...” Ta vaatas ühe otsast teise otsa. Siis vaatas ta esimest korda naist põhjalikumalt. „Hideaki elab vist siin naabruses?”

„Sadakond meetrit,” viipas Terie käega.

„Kas sa tead, et sa oled üsna Ameli sarnane?” küsis Olivier.

Terie muigas ja kehtas õlgu. „Ma pole Amelit kunagi näinud, aga Hid ütles. Ühelt poolt teen ma tõesti kõik, et Reniardil hea oleks. Ja ma mõtlen tõesti *kõik*. Selles sõjas on juba liiga palju ohvreid. Teiselt poolt aga on see nagu vanas anekdoodis – peremees peaks homme koju jõudma ja mul on siin purupurjus kutt. Muide, kui sa saad, ole käepärast. Tore oleks, kui sa homme hommikupoolikul läbi astuksid. Selle aja peale peaks ta transporditav olema.”

Olivier põrnitses minuti enda ette, siis tõstis naise suunas klaasi. „Kõik on nii segamini. Me jääme oma kodudest ilma ja paljud süüdistavad selles Ordut. Kõik on nii segamini... Aga ma teen, mida suudan. Eh...” Seda viimast ütles ta selle peale, et tõusis ja pidi laualt tuge otsima.

„Suudad sa ikka koju sõita?” küsis Hideaki pisut murelikult.

„Suudan. Ma olen ettevaatlik. Ja see tuli liiga kiirest veinijoomisest tühja kõhu peale. See läheb sama kiiresti üle ka. Ja politseid siin ju enam ei ole.”

„Ei,” raputas Hideaki kurjalt muiates pead. „Siin saarel ei ole enam mitte kunagi politseid.”

Sügis 2061 – kibe ja habras rahu

Longhorn

Lend Madagaskarile võttis kaks tundi kauem kui esimesel korral umbes poolteist aastat tagasi, kui nad – siis veel Ago ja Age – sama teed olid

tulnud. Mingid sõjalaevade radarioperaatorid loksutasid neid siia-sinna, ähvardades vastasel korral tule avada. Kaks korda segas Madagaskari – tegelikult siis Kuu Ordu – õhuruumi jälgimine vahele, selgitades, et liinilennuki takistamist võib käsitleda katsena kehtestada majandusblokaad ja see on vaerahutingimuste rikkumine, ja täiendavalt hoiatades, et Madagaskariga ühendust pidava tsiviillennuki allatulistamist käsitletakse sõjalise aktina, mispeale saare kaitse avab viivitamatult uuesti tule Usa ja India laevastike pihta. Paistis, et isegi mõnede mainitud laevastike õhuruumi jälgimisega tegelevad ohvitserid ei teadnud, et nemad sõja kaotasid, sest vastused olid teinekord väga ülbed, enne kui keegi nende endi juhtkonnast omakorda nende peale käratas (*ilmselt* käratas – seda nad muidugi ei kuulnud, kuid ühel hetkel muutus rääkijate toon nagu lülitiplöksust hulga tagasihoidlikumaks). Ent kõik see jama raiskas aega ja kütust.

Esimest korda olid nad tulnud äriklassis ja seda sellepärast, et Holger oli neile sellised piletid võtnud, selgitades, et kui Euroopas ja Ameerikas on turistiklass võrreldav trammiga – et kohutavalt kokku pressitud ja loomulikult ei paku sulle trammis keegi kohvi –, siis kohalik turistiklass on umbes võrreldav sellega, kuidas Euroopas veetakse pagasiruumis koeri. Äriklass oli olnud päris mugav, kuigi üldteada on fakt, et umbes kolmveerand sajandit tagasi sai läbi see Edeni aed, mil lennukites veel korralikku toitu anti ja juua sai nii palju kui tahtsid... Nüüd oli ta Special Classis. Seda algselt Aasia leiutist muide Euroopas ja Ameerikas ei tuntud, seal lõppes asi esimese klassiga... mis koos kõige muuga tasapisi alla käis, nii et käisid kuuldused, et varsti tuleb.

Mis aga Longhorni puutus, siis tegelikult oli ta veel ka sellest kõige-kõige kõrgemast klassist ülalpool, sest lisaks sellele, et ta istus uhkes üksinduses ees oma kupees – väikeses küll, aga põhimõtteliselt andis see tõesti kupee mõõdu välja –, oli pilootidele öeldud, kes ta selline on, ta kuulis kogu sidet ja piloodid teadsid, et tõelises hädaolukorras on tal õigus lennuki juhtimine üle võtta. Ja seda igas mõttes – et tal on õigus käske anda ja ta on suuteline lennukit ka juhtima.

Need mõlemad asjad silitasid ta ajukoort, kui ta sellele mõtles. Jah, ta oli suuteline lennukit juhtima. Tal olid väikelennuki piloodi paberid juba kümnekond aastat ja omad tunnid oli ta ka lennanud, kuid suurt lennukit polnud ta juhtinud mujal kui Kuul simus. Seal juhtis ta tõepoolest kõike, mis lendas, ja pärast neid hulle päevi Judge'iga oli tal tekkinud ka teatud

kindlustunne, et ta tõesti haaraks vajaduse korral suvalise lennumasina juhise ja viiks selle sinna, kuhu vaja.

Õigusega käske anda aga... jah, ka sellega tuli alles harjuda. Muidugi oli ta varemgi juhtinud väikesi inimrühmi, kuid seda ei saanud võrrelda selle võimu ja vastutusega, mis talle nüüd selga oli laotud.

König

König ja Creep vaatasid ringi. Nad olid üsna kõrgel, arvata meetrit kaksikümmend maapinnast vaid hädapärase piirdega metallrõdu serval. Pruunikashall tasandik laius nii kaugemale, kui silm ulatas nägema. Siis vaatasid nad teineteisele otsa.

„Tähelaev maandus, ekspeditsiooni liikmed lahkuvad laevalt,“ ütles Creep ilma igasuguse lõbususeta. Nad mõlemad vaatasid tahapoole, kus seisis veel inimesi. Nende all laadis robotkäsi konteinereid veoautodele, mis pikas rivis ootasid. Igale autole mahtus täpselt üks konteiner ja auto-des ei olnud juhte.

„Gul, palju siin radiatsiooni õieti on? Kui ohtlik see on?“ küsis König.

Gul kehtitas õlgu. Ebaisikuliseks muutvas skafandris nägi ta välja kui lihtsalt üks suurt kasvu inimene. Nad kõik olid skafandrites. „Kümmendik... umbes.“

„Mida see praktikas tähendab?“ küsis Creep pisut kannatamatult. „Numbrit näitab minu mõõtja ka ja ma tean, et saaksin siin nädalaga aas-tanormi. Ma loen ju seda kosmoses ka kogu aeg. Kuid...“ Ta viipas pisut abitult. „Me oleme skafandris. Loodus ei ole. Kõik inimesed ka ei ole.“

„Kõigile ei jätku,“ venitas Gul. Skafandrid olid ju palju kergemad ja mugavamad kui tavalised talveriided ning läbi kirka kiivriklaasi oli üli-hästi näha karme kurde ta suu ümber. „Elu läheb edasi. Need inimesed tohivad siin muidugi vaid mõned nädalad töötada, siis nad evakueeri-takse.“

„Kuid sa ütlesid...“

„Näed neid konteinereid, mille veoautod maha panevad?“ viipas Gul. „Need on tegelikult hädapäraselt kohandatud bussikered. Seal on haa-vatud ja üldse kõik, kes üles tuleb viia... aga seda sa tead. Nendega ei juhtuks selle paari tunniga otseselt midagi. Sieverteid ei maksa koguda. Siseruumides on radiatsioon ainult natuke tõusnud fooniga võrreldes ja võtab aega, kuni see materjalidest-filtritest läbi tungib. Siis tuleb kogu see paik paariks aastaks maha jätta.“

„Miks me siis siia maandusime?”

„Sest siin on kõige rohkem vaja seda, mida me tõime ja siin on inimesed, kes kõige kiiremini tuleb ära viia. Kopter maandub vähem kui minuti pärast.”

„*Minuti*,” mühatas König. „Ma kuulen sind esimest korda nii ütlemas.”

„Harju!” napsas Gul. „Niisamuti, kui keegi sulle ütleb, et siin on praegu 24 kraadi, ei tähenda see sugugi, et õhk lumena maha sajab. Celsiuse kraadidest on jutt.” Ta mõtles hetke. „Tead, kui ma nägin, et iga kord, kui ma ütlen 60-st suurema sekundite numbri, jooksevad kõigil silmad ninajuurele kokku ja kõrvadest hakkab suitsu tõusma...”

„Kui neist siin nii lihtsalt lahti saaks...” lausus Creep.

Gul vaatas teda mõned sekundid. „Creep, poisu, praegu ma soovitaksin rumalatest naljadest hoiduda. Kellest „neist”? Kas siin elavatest ordulastest, meid toetavatest kohalikest elanikest või vaenulikust vähemusest? Eriti arvestades, et need viimased kaks kuuluvad suures enamikus malagassi rahva hulka, kes kaotas mõne viimase päevaga poole. Poole! Ma ei ole kindel, kas läbi terve ajaloo on midagi sellist juhtunud. Kusjuures kaotasid nad just intelligentsema ja meie suhtes sõbraliku või neutraalse osa. Ordu evakueerus ja puges peitu, meil oli organisatsioon ja ettevalmistus. Sauna said nemad kaela.”

„Meie ei visanud nende linnadele aatomipomme ja me ei ole neile organiseerinud midagi Indenaire'i-sarnast!” andis Creep vastu. „Ja seda räägid sa meile! Kas sinul ei ole sõpru hukkunud?”

„Jah, aga me saatsime neile kaela H600-5-e ja nüüd me lihtsalt võtame neilt saare ära. Nad on saanud kordades ja kordades tagasi. Kui hirmus sinu arust üks kättemaks olema peab?”

„Olge nüüd mõlemad vait,” ohkas König. „Auruvedur viib üles sadu ja toob alla ka sadu. Ja meid ei saadeta džunglisse võitlema, sest meist ei ole seal kasu – me peaksime enne graviga adapteeruma. Me ei tulnud siia inimesi tapma, me tulime seda saart uuesti üles ehitama. Nii et sina, Gul, lenda ja meie läheme tööle.”

Ta viipas vahepeal otse süstiku katusele laskunud kopterile, kuhu juba oli hakanud nende taga avatud luugist inimesi voolama.

Mingit pidulikku vastuvõttu ei olnud, kui kosmosest tulnud seltskond sisse marssis. Ukse juures, pärast dušše oli nimesid hõigatud ja seltskond

lagunes laiali, teel tilkuvaid skafandreid maha ajades. Ja keegi muidugi urises, et nad põranda märjaks teevad, ja keegi õiendas, et skafandreid tuleks hoida ukse kõrval kuivatusruumis (mis muide puupüsti täis oli)...

Izmir ei hakanud end üles ajama, vaatas vaid üle õla ja viipas toolidele, kui König ja Creep ta kabinetti sisse marssisid. Kabinet oli muidugi uhke sõna. Kogu ajutine staap asus suhteliselt avaras kaevandusgaleriis ja Izmiri töökoht oli vaid hädapärased ajutiste vaheseintega piiratud. Kabinetis oli peale tema veel neli inimest ja König nägi ühe pilguga, et kõnejärjekord sidekraanil vilgub seal kahekümne juures; paljud ilmselt lihtsalt loobusid, nähes, mitmendad nad on.

Mees hakkas ilmselgelt maha käima. Ta teadis seda ise ka: „Nii, hea – jõuan teiega veel ära rääkida, enne kui magama lähen. Ma ei tohi rohkem erguteid võtta, niikuinii näen juba hallukaid.” Ta sirutas käe nuppudele. „Marvin!”

Vaikus. Ta vajutas veel klahve. „Kui Marvin välja ilmub, las ta võtab Königi ja Creepi oma punkti.” Ta viipas inimestele. „Kelle ma saan kohe välja visata... Mena, sinuga on pikem jutt, istu... Alia, mida sa õieti tahtsid?”

„Ma tahtsin Königi ja Creepiga kokku saada ja kõige parem võimalus selleks oli end nende punkti sokutada, ükskõik, kuhu nad siis saadetakse.”

König vaatas naist alles nüüd tähelepanelikumalt. Tema vanust oli raske määrata, ta oli väga hoolitsetud, kuid mitte eriti ilus. Esmapilgul võis teda lausa teismeliseks pidada, kuid tähelepanelikum vaatlus andis eaks ehk pisut alla 30. Ta põsed olid lohus, hambad pisut etteulatuvad ja silmad kuidagi koopas... Mitte ükski neist detailidest ei olnud sellisel määral ebaloomulik või inetu, et oleks ilukirurgi järele karjunud, kuid kokkuvõttes jäi temast kuidagi jämedajooneline mulje. Jah, ja figuurilt meenutas ta tõepoolest kõige rohkem näljutatud teismelist iluvõimlejat.

„Sa oled Krügeri... lesk?”

„Jah. Seda on raske seletada...”

„Aga sul on selleks aega,” lõikas Izmir vahele. „Tähendab, poisid, ma loodan, et teil ei ole midagi selle vastu? Siis oled sa grupis. Ja sina tegeledki nendega, kuni Marvin välja ilmub. Ega mul muud ei olegi. Jõudu tööle.”

König vaatas ühe otsast teise otsa ja kõhkles paar sekundit. Izmirist ei olnud ilmselgelt erilist vestluskaaslast ja sama ilmselgelt oli tal nii palju

tegemist, et tõenäoliselt pidi ta varsti jalalt kukkuma.

„Me läheme siis. Kes sinust järgmine õieti on?”

„Kust mina tean? Marvin on mind asendanud, sest kedagi teist ei ole. Majanduse poole pealt on õnneks Kaithlene elus. Aga kõik on lahtine. Me ei tea veel kaotusigi täpselt. Me tegeleme sellega.”

„Sa peaksid magama,” ütles kolmas ruumis viibinud naine pehmelt, millegipärast kuidagi küsivalt hoopis Königi otsa vaadates. „Arstidest kellelgi pole aega. Mind pandi siia selleks, et kui ta ilmselgelt ebaadekvaatseks muutub, tuleb ta uinutipüssist...”

„Lõpeta, Dipi,” urises Izmir.

„Kaua ta üleval on olnud?” küsis König halba aimates.

„Üle nelja ööpäeva.”

„Ma olen ikka maganud ka... *Fuck*, milline häda – ma olen selle saare pealik ja ma ei saa isegi teid, tüütusi, oma kabinetist välja visata!”

„Kokku on ta maganud ehk tunni,” poetas Dipi.

König noogutas. „Izmir, mine magama. See on käsk. Ordu Senati nimel. Dipi, kui ta kahekümne sekundi jooksul sealt toolilt kadunud ei ole, tulista. Ma asendan sind ise natuke aega.”

Izmir vaatas teda oma kümme sekundit suuril silmil. Korraks hakkas ta käsi sealsamas laual vedeleva automaadi poole liikuma, kuid siis ta lõtvus.

„Ähh, hea, kui Senat vastutuse võtab.” Ta tõusis raskelt ja pidi laualt tuge otsima. Dipi sööstis teda toetama.

„Tool on sinu,” viipas ta Königile, kui naisele toetudes eemale tuikus.

König astus lähemale ja kirtsutas esimeseks nina. „Kas siin mõni puhastusrobot on? See tool näeb tõesti nii välja, et ta on siin neli päeva elanud.”

„Ta ei ole siin neli päeva elanud. Sata staap toimib ainult kolm ja Izmir jõudis siia eile. Ja puhastusrobotid on kõik haiglas tööl ja see tool pole üldse nii hull.” Mena kloppis seda, silus siis käega, nuusutas kätt ja hakkas seda seejärel salvrätikute ja ühest pudelist leitud veega puhastama. König ja Creep – kosmoseelanikud – jälgisid tummas hämmastuses, kuidas vesi ta kätelt lihtsalt põrandale voolas.

„Mida ta sinuga rääkima pidi?” küsis König sinna tooli laskudes.

Mena mõtles paar hetke ja lõi siis käega. „Sulle selle seletamine läheb liiga pikaks. Näiteks Tangi angaarides on suurem osa tehnikat terve, kuid radiatsioon üle normi. Bainima tahtis neid varuosadeks, Ville aga arvas,

et neid annab veel Toas kasutada. Kui need Iloilo vahetusega Nerdelasse evakueerida, peaksid need paar aastat seisma, kui neid siin ja Toa vahel kasutada, tuleb need pärast muidugi sajaks aastaks kuhugi kaevanduskäiku peita. Harrise meeskond paneb ekskavaatorid kokku – on juba tükki 30 üle vaadanud ja teele läkitanud – ja neid rakendatakse...”

„Stop,” ütles König. „Mis sina arvad?”

„Siin on nüansid. Tehnikat oleks hädasti vaja. Aga Juozas ei suuda meile töötajaid leida, kui me neile kümne päevaga 50 millisievertit kätte anname.”

„Skafandrid? Radiatsioonitõrje?”

„Aga vat siin ma vaatangi vist väga õige inimese otsa – kust seda võtta? Kui ma saaksin mingit adekvaatse pildi, mida ja millises tempos me võime kosmosest saada, oskaksin inimestele midagi öelda.”

„Ja miks sa siis ei räägi?”

„Noh... Ega need veoautod ise polegi olulised. Vaatame laiemalt. Kõigil on kiire. Aga tõenäoliselt pean ma nüüd, kus Izmir magab, ikka ise teema üles tõstma. Sest – vabandust – ega sinust siin eriti abi ei ole.”

König mõtles hetke. „Palju sul veel selliseid probleeme on?”

„Tükki... sada.”

König tõusis. „Nüüd istud hoopis sina siia tooli. Creep, mine koos Aliaga Marvinit otsima ja üldse – tegutse minu eest ka. Mina olen siin nii kaua, kui vaja.”

Mena istus. „Aitad mul ehk kõigepealt kosmoses õigete tegelasteni jõuda ja siis võtad kõnejärjekorra ette? Ja kui sa veel ütleksid, kes nüüd minu töö ära teeb...”

Longhorn

Nad ei laskunud muidugi enam Lalana lennuväljale, sest selle asemel oli suitsev kraater. Longhorn oli teatud määral üllatunud, et nad ei suundunud ka näiteks Morondava või mõne teise aatomipommitamisest pääsenud linna lennuväljale, vaid maandusid hädapärasele ajutisele lennurajale Sata sõjaväebaasis. Too maandumisrada oli tüüpiline Ordu hämamistrikk, nii nagu tegelikult kogu Sata baaski – maanteega kohati kattuv, kohati paralleelne ja kohati lõikuv liiva alla maetud asfaldiriba, mis eelmisel päeval kiiruga puhastatud oli. Sata baas ise oli üks rägu pealtnäha hüljatud kaevanduskäike, mis võeti kasutusele alles sõja teisel päeval, kui kõik *teadaolevad* objektid pomme kaela said; küllap olid

kõik saare ametlikud lennurajad auklikuks pommitatud.

Kirjade järgi oli ta tulnud tavalise liinilennuga, kuid selle lennu lõpp erines igas mõttes nii rabavalt kaanonitest, et lennukist välja astunud Longhorn adus kord taas selle sõja tähendust. Just seda emotsionaalset, kainestavat tähendust. Seda ei teinud ei pikk ja närvesööv lend ise ega tumedad suitsusambad, mille lähedal radiatsioonimõõturid kriiskama hakkasid. Lennukeid solgutati niikuinii alailma ja väga huvitavat värvi pilvi oli kõikjal maailmas ka ilma tuumasõjata.

Trepp, mis lennuki juurde sõitis, polnud mingi õige lennukitrepp. See oli kahekordne, pealt lahtine turismibuss. Bussi kitsast keerdrepi alla jõudnud ja siis juba iseenesest kummastavalt mõjuval viisil justkui tavalisest bussist välja astunud Longhorn leidis end tuliselt asfaldilt, mis lõppes viie sammu kaugusel, kust algas tükati kareda rohu ja madalate hallide põdsastega kaetud liiv. Mitte ühtki ehitist ei olnud näha. Bussi küljel laiutas suur kiri: „Radiatsioon 0,14 $\mu\text{Sv/s}$ (umbes 12 mSv ööpäevas). Katsuge võimalikult vähe väljas viibida!”

Lennukist lahkujatest suurem osa kogunes otse sinnasamasse gruppidesse ja peaaegu et rivistus üles. Niikuinii oli enamik liiklusest nende saarte vahel Kuu Orduga seotud, tavalisel lennul oli „juhuslikke” reisijaid keskmiselt kümme-kond ja nüüd ei olnud neid üldse. Sõda oli ka Ordu tegemised segi paisanud, kuid terve see lennukitais oli ilmselgelt neid, kellele oli tõesti oluline kohe Madale jõuda.

Kusagilt ilmusid kaks skafandris tehnikut, kes kahe kolaka käsijuhtimisel roboti abil vedasid tavalise kanalisatsioonikaevu väljanägemisega avadest kütusevoolikud lennukini ja asusid seda tankima. Äraantavat pagasit ei olnud ühelgi reisijal, kõik olid oma koli, niipalju kui seda oli, lennukisse kaasa võtnud. Lamedate küngaste tagant ilmus rida džiipe ja otse sinnasamasse, napilt kümme-kond meetrit lennuki tiivast maandus relvastatud kopter, kust Hideaki talle viipas.

Ta muidugi teadis, et Hideaki talle vastu saadetakse. Kõigile lennukisoolijatele pidi keegi vastu tulema, sest takso leidmiseni võis seal minna kümme-kond aastat. Ilma liialdusteta.

Ja ei ühtki järjekorda. Seal polnud isegi mitte kohta või võimalust selle tekitamiseks. Seostuvad ju lendamisega esmajoones lõputud venivad sabad ja alandav ning sisuliselt mõttetu turvakontroll, mis juba sajandi algusest näis peamiselt tegelevat vaid reisijate joogipudelite ärakorjamisega lennukompaniide kasumi huvides.

Just see tühi liivakõrb, radiatsioon, skafandris tehnikud ja talle vastu tulnud lahingukopter ütlesid talle selgelt, et ta on jõudnud teise maailma. Et Madagaskari saar ei ole enam päriselt Maa osa, et see kuulub rohkem kokku kosmosega, mida valitseb Kuu Ordu. Ja see Kuu Ordu ei ole enam kari idealistlikke petistest kloune, vaid suurvõim, *superpower*, nagu neid külma sõja päevil nimetama hakati. Ja et vaherahu väljakuulutamise hetkest algaski külm sõda, kus suurvõimud põrnitsevad üksteist üle massihävitusrelvade sihikute, olles iga hetk valmis neid käiku laskma.

Ja tegelevad kogu aeg teineteise kaitse torkimisega, et seda hinnata.

Ja püüavad pidevalt vastasele kaikaid kodaraisse loopida – lihtsalt põhimõtte pärast...

„Tore sind näha,“ ütles Hideaki, kui ta kopterisse jõudis.

Longhorn kõhkles hetke ja ronis siis ette teisele piloodikohale. Ta registreeris end ja kontrollis kiiresti kopteri süsteeme.

„Sa oled karjääri teinud,“ noogutas noorem mees selle peale. „Sertifikaadid... ja igähele kopterit järele ei saadeta. Meil on kütusega kitsas ja minagi peaksin mujal olema. Ära saa valesti aru – ma sõidutan sind heameelega ja ega mul baasi valves istumise vastu ka otseselt midagi ei ole, aga mõelda pole mul keelatud, üks ole.”

Longhorn muigas. Hideakit oli tore näha, aga ta oli muutunud. Tõsisemaks, hillitsetumaks, kibe kurd suu ümber ja hääл pisut väsinud. Muidugi, nad mõlemad olid muutunud...

„Millised korraldused sa said? Kaua sa mind vead?”

„Izmir saatis mu,“ viskas Hideaki kopterit lendu tõstes. „Arvas, et küllap sa tahad kõigepealt koju, ja lisan oma lugupidamatul viisil, et ehk sa jätad mehekohustused õhtuks, kui tead, et ma ukse taga jalalt jalale tammun. Siis instituuti. Siis peaksin siia tagasi tulema, aga põhimõtteliselt olen sinu käsutuses nii kaua kui tarvis. Terie vist rääkis sulle Reniardist?”

„Rääkis. Ma ääriveeri tean teie seiklustest ja... Teie saite hullema osa.”

Hideaki mühatas ilma igasuguse lõbususeta. „Sa ei tegelenud just ka ainult munade sügamisega. Jätame selle.”

Longhorn heitis talle kiire pilgu ja noogutas aeglaselt. „Ma nägin nimekirju. Nii paljud on... läinud. Itasy kant evakueeritakse. Tõsi, teises järjekorras. Või tead sa midagi lähemat?”

„Meil ei ole radiatsioon kõige hullem. Kummatigi tuleb elamine mõneks aastaks maha jätta. Aga meil pole praegu kuhugi minna. Nii et

see teine järjekord võib praktikas tähendada paari kuud.”

„Majades sees pole see tõesti ilmselt ohtlik,” noogutas Longhorn mõtlikult, kontrollides radiatsioonikaarti ja levikumudelit. „Instituut?”

„Instituut? Hm... Inimesi sul küll eriti ei ole. Kõik, kes veel elus on, on metsades neegreid püüdnud.”

„Kõik on metsades neegreid püüdnud,” kordas Longhorn omakorda aeglaselt. „Kuule, mis saarel üldse toimub? Izmir on pealik, seda ma tean. Ma tean ka, et tal on tulnud teha üsna valusaid otsuseid. Mida see praktikas tähendab – kui palju siin seda nõndanimetatud ülestõusu päriselt on? Organiseeritud vastupanu?”

„Ei ole mingit organiseeritud vastupanu. Pole kunagi olnudki. Ja kui ka selles mõttes oli, et kohalikud kunnid kasutasid juhust meile nuga selga lüüa, siis peale eilehommikust pommitamist pole siin järel ühtki organiseeritud jõudu, mis üldse vääriks näiteks läbirääkimisi või üldse mingit mõtestatud tähelepanu. On ainult suur segadus. Valusaks nimetad sa ilmselt otsust üldevakuatsiooniks Tolana-Matanga joonest lõunasse ja Maro-Antonibe joonest põhja.” Ta vajutas paari klahvi ja nende vahele ühele monitorile tekkis A4 suurune pilt. „Selliseid visatakse igal pool alla. Et kõik teaksid. Kui nad muidugi lugeda oskavad. Tuumaplahvatused, evakuatsioonijooned ja selgitav tekst.”

„Ja kui nad ei allu?”

„Tuli peale.”

„Mrhh...” Longhorn vaikis õige mitu minutit. „Ja muidu? Ma ju tean, mis siin toimus, kuid just... Kuidas seda öelda... Kuidas sina seda näed?”

Hideaki kehtas õlgu. „Izmir sai volitused ja otsustas mõned probleemid alatiseks lahendada. Kauakestev tormiline aplaus, kõik tõusevad püsti. Meile tuli viimastel päevadel väga kirjut rahvast ja ta üritab võimalikult kiiresti, kuni segadus kestab, tõmmata saarele kõik need, kes siia tulla kavatsesid ja kuhugi teele jäid. Praegu me võtame jõustruktuuridesse kõik inimesed, kes tahavad ja oskavad võidelda. Inimesi ei jätku... Mis sa naerad?”

„Inimesi ei jätku kunagi. Anna andeks.”

„Nojah. Igatahes põhimõtteliselt lüüakse kohalikud põhja ja Ordu lõunasse ja meie vahele jääb saastunud ala. Ma korra nägin ta plaane ka... Neid peaksid sina ju vabamaltki nägema. Staatuse järgi vähemalt.”

„Hid, ma töötasin viimase kolmveerand aastat Kuul aatomitehnikaga.

Ja viimased päevad lendasin ringi, kuni mulle sadas kaela... ütleme, väga suur aatomifüüsikaga seotud tükk. Võtmesõna on siin aatomifüüsika. Mul pole olnud eriti aega millegi muu vastu huvi tunda." Nii see tõesti oli, ent teisalt pidi ta alles harjuma, et pääseb ligi andmetele, mis igas normaalses riigis seitsme riivi ja luku taga on. „Mind pani kõrvu kiki-tama see koht, et Izmir tegeleb Madale pääsemise kanalite taasavamisega. See on mullegi eluline.”

Hideaki noogutas. „Mõned meie inimesed isegi arreteeriti Kairos ja Teheranis. See on selline kahe otsaga asi – praegu tulevad paljud Kuu Ordu liikmed, kes muidu ei oleks tulnud, ja ei tule paljud, kes kavatsesid enne sõda tulla. Igatahes anname me relvad kätte igatühele, kes näeb selle järele välja, et ta kohe endale varbasse ei tulista. Aga muidugi on kõik meie struktuurid nüüd agente täis.”

„See ei ole tänase päeva mure.”

Nüüd uuris Hideaki teda paar sekundit. „Kui sa nii ütled...” Ta hakkas rääkima nagu iseendale: „Kuidas me üldse võitsime? Sina tuled sealt ülevalt... Ameeriklased tegid panuse sellele, millega nad juba viimane 70 aastat on kõik sõjad võitnud – täppispommitamine oma radarile nähtamatute lennukitega pluss madalalt lendavad tiibraketid. Saare kaitse on orienteeritud neile. Radarid ja muu jälgimistehnika hävitatakse esimese rünnakuga, aga me lasime õhupallidel üles tuhandeid odavaid radareid, mis töötasid ka ruuteritena. Nemad olid pimedad ja segaduses. Kuule, kuidas on võimalik, et nad ei arvestanud, et nad on teile kosmostest nähtavad?”

„Arvestasid, aga arvasid, et löövad meid orbiidilt minema. Läks vastupidi.”

„Armstrad?”

„Nojah.”

„Te saite ju ka kõvasti rappida?”

Longhorn ohkas. „Ordu oli kütuse ja kõigega ikka väga piiri peal. Vaata, nad oleksid võinud ju saarele tungida, nad oleksid meile ära teinud, kui nad oleksid algusest peale tulnud teadmiseiga, et nende kaotused võivad näiteks nelja viiendikuni küündida. Ent nad ei pidanud vastu.”

„Ja alustasid tuumasõda?”

Longhorn ohkas veel kord. „India alustas. Ma arvan, et peale Mumbaid ja mis Viska see oligi, olid ameeriklased üliõnnelikud, et nad kaasa ei löönud. Nemad palusid vaherahu. Indial ei jäänud muud üle kui nõus-

tuda. Ma arvan, et neile jõudis päralt, et isegi kui nad hävitavad kogu Mada ja kõik meie tugipunktid Maal, jääb kosmosesse seltskond, kelleni nad ei küüni ja kes on siis väga-väga kuri.”

„Aga kuidas nad seda oma rahvale müüvad? Üldsus peaks ju olema nii üles keeratud...”

Nüüd hakkas Longhorn naerma. *Seda* ta teadis: „Hid, kosmosepiraadid on hävitatud. Mada on radioaktiivne kõrb. Terrorioht on likvideeritud ja asi on taandunud Usa ja India omavahelisele nägelemisele.”

„Uskumatu...” pomises Hideaki.

„Kõige tähtsam on meedia. Keegi on kokku lugenud, et Armstradi hävitamist on CNN nüüdseks näidanud 430 korda.”

Reniard

Reniard ärkas. Pea valutab ikka veel kohutavalt. Ta toetas jalad põrandale ja suutis end kümne minutiga niipalju koguda, et tuikus vannituppa ja lasi endale külma duši kaela. Veerand tunni pärast tundis ta end juba nii hästi, et sõandas hommikumantli väel maja peale kööki otsima minna.

„*Otsida*” ei ole muidugi õige sõna. Ta oli Olivieri juures ja seal oli ta nooremas eas nii palju ringi trampinud, et tundis maja põhjalikumalt kui oma taskuid.

Olivier ilmus ka kööki, kui ta parasjagu kohvimasina ees seisis. Ju oli ta kuulnud kohvi jahvatamise kõrinat.

„Ärkasid.” See oli pigem tõdemus. Mees võttis endale ka tassi samast kapist, kust Reniard enda oma oli leidnud, ja sättis end sõbra kõrvale nii-öelda sappa.

Reniard sai oma kohvi kätte ja varises toolile. „Süüa on midagi?”

„Nii et sa juba suudad süüa.” Olivier avas külmutuskapi ja tõstis kümnekond kaussi-vaagnat teise ette. „Kui tahad, lase soojaks,” viskas ta peaga mikrolaineahju suunas.

„Kahvlit,” ägas Reniard.

Olivier astus need kaks sammu sahtlini ja ulatas küsitu. „Mingeid rohte? Sauna?”

Reniard raputas aeglaselt ja ettevaatlikult pead, ühes kui teises kausis kahvliga kaevates. „Ei. Anna parem klaas midagi kangemat.”

„Veini?”

„Kangemat.”

Olivier asetas lauale mahuka vanamoodsa konjakiklaasi ja valas selle rohkem kui pooleni täis. „Brändi. Aga peale sinist surma...”

Reniard tühjendas klaasi.

„Sa oled oma kombeid muutnud,” märkis Olivier.

„See on ajutine,” pomises Reniard. „Kus su vanemad on?”

„Läksid juba. Meil on St. Augustinis sugulasi. See on edelarannikul, Onilahy deltas. Mina panen maja kinni ja... noh, ma sain aru, et see nüüd *nii* ohtlik ka ei ole. Või?”

„Siin võiks eladagi. Lihtsalt vähi tõenäosus kasvab umbes suurusjärgu.”

„Ma kardan palju rohkem, et *see* küll rüüstajaid eemal ei hoia.”

„Ei hoia. Aga kehtib sõjaseisukord ja seda nimetatakse marodöörluks. Marodöörid lastakse maha. Ilma sõjakohtuta, muide.”

„Ja kauaks meil minna tuleb?”

„Aastaks... Viieks... Ma ei tea.”

Olivier vangutas pead. „Sa võtad seda nii rahulikult...”

Reniard puhkes naerma, kuid lõpetas kohe peast kinni haarates. „Ei, ma ei võta, nagu näha juuresolevalt illustatsioonilt,” oigas ta kõveralt muiates. „Aga paistab, et sel ajal, kui ma magasin, on mind määratud sisuliselt kogu Kesk-Mada korrakaitse juhiks. Nii et kui ma ütlen, et nüüdsest tuleb ka prantslastel ja üldse kõigil korralikel inimestel hakata kaasas kandma kaugidentifikaatorit, sest siin loata ringihulkujad hävitatakse hoiatuseta, ma tean, mida ma räägin.”

„Sa oled nüüd niisiis täiega ordulane?” See ei olnud tegelikult küsimus.

Reniard noogutas aeglaselt. „Jah. Vaata, ma ju loen siin parasjagu kolbomodemi abil võrgust uudiseid ka. Nad ei saada mind metsa sel lihtsal põhjusel, et nad arvavad, et ma enne tulistan, kui üldse vaatamagi hakkakan. See ei ole nii, ent ma ei saa neid süüdistada liigeses ettevaatuses. Mu maailm...”

Ta jäi vait. Olivier kergitas küsival ilmel brändipudelit, kuid Reniard raputas pead. „Ma lähen Arieli vaatama ja siis hakkakan tööle. Muidu... jah, muidu ma hakkakan jooma.”

„Ma võin su Arieli juurde sõidutada.”

„Täna. Olgu, siis palun vala veel üks... Väiksem.”

Longhorn

Nad jõudsid Terie maja õuele. See oli olnud ka Longhorni maja kolmveerand aastat, enne kui ta Kuule läks, kuid mingil teadvusetasandil oli ta majast ja kõigest sellega seonduvast minnes lahti öelnud, nii et ta mõtles sellest kui Terie majast. *Kas ma päriselt ütlesin Teriest lahti? Miks mul sel juhul pole olnud kahtlustki, et ma siia tagasi tulen?* Ta oli tulnud kevadel ja läinud talvel, praegu oli uuesti sügis, ent Madagaskaril polnud aastaegadel erilist tähtsust. Sügisel lihtsalt läks soojemaks ja vihmasemaks, kevadel andis palavus pisut järele ja suvi oli kuivem. Kõik õitses. Longhorn astus autost välja ja otsis tuge – pea hakkas ringi käima.

„Nagu ma aru sain, sa ootad? Mhrr, peab omale jälle teise auto muretsema, kuigi Terie oma on siin.”

„Ma ei ole mitte sellepärast sinuga kaasas, et eriti suurtel ülemustel on isiklik autojuht,” sõnas Hideaki pisut piredalt. „Esiteks pole praegu ohutu ja teiseks on Ordu Senatil millegipärast tekkinud läbinisti tobe ettekujutus, nagu oleks see, mida sa teed, tähtis. Ma olen su ihukaitsja ja nõuandja sõjalistes küsimustes, jäta meelde. Oled korras? Terie tuleb.”

Longhorn pöördus, Terje tormas tema juurde, hüppas talle kaela ja nad kukkusid koos pikali murule.

„Oihh, see kukkus küll rumalasti välja,” ahastas naine end tema kõhu pealt avastades. „Said haiget? Ma ei tahtnud...”

Longhorn naeris, rabas ta embusse ja suudles pikalt suule. „Ei saanud haiget. Ja paras mulle. Ma ei ole veel Maa raskusväljaga korralikult harjunud. Kuul on kõik nii kerge.”

Nad suudlesid uuesti pikalt, siis tõstis Terie pilgu ja vaatas Hideaki poole.

„Oh, kõik on korras, tehke nägu, nagu mind siin ei olekski,” muigas see.

„Läheme tuppa,” ajas Terie end püsti. „Kas ta...” imekerge viibe peaga Hideaki suunas.

Longhorn hakkas naerma ja vaatas ka noormehe suunas. „Ta on mu ihukaitsja ja nõuandja sõjalistes küsimustes. Hid, kui sa tahad, jõud kümneks minutiks koju minna küll.” Ta pöördus Terie poole tagasi. „Mulle just loeti sõnad peale, et pesta ja riideid vahetada on aega, aga sinust üle käia ei ole.”

„Seda ei öelnud mitte mina, vaid Izmir,” protesteeris Hideaki, ise juba poolel teel väravast välja.

„Aga sina olid see, kes mulle selle hiiobisõnumi edastas. Ja kas siis on aega?”

„Ei ole.”

„No näed siis. Sinna me sureme, kui käsuliinil allpoololijad muudkui üritavad vastutust üles veeretada. Kusjuures see ei tööta. Sisyphosest oled midagi kuulnud?” hüüdis Longhorn talle järele.

„Jää nüüd vait ja tegele Teriega,” nähvas Hideaki naerdes juba eemalt teelt. „Muidu ma kannan Izmirile ette, et sinu ettekujutus suguühtest on lõputu lobisemine.”

„Käsud kuuluvad täitmisele, *sir*,” vangutas Terie pead. „Kui Izmir käskis mind õhtul ette võtta, siis katsu sa tegemata jätta. Ja läheme nüüd ometi sisse. Ma aitan sul end pesta ja sina tegeled minuga, nagu Hid käskis.”

König

„See suitseb ikka veel,” pomises König vapustatult. Tal oli raske seista ja nii istus ta ühe autovraki tiivale. Tema ees oli paarikümnemeetrine enam-vähem ringikujuline tuhaväli, mille keskel madal koonus tõepoolest ikka veel tossas.

„Sada... või rohkemgi,” ütles Creep. Ta astus paar sammu ja lõi jalaga ühe kondi rohkem keskele. Ta vaatas selja taha just nagu häbenedes ja ahhetas: „Mida sa teed?”

König oli kiivriklaasi kuklasse lükanud. „Siin on radiatsiooni alla 80. Ma tahan seda lõhna tunda.” Ta väärutas pead ja lasi nii minuti pärast kiivriklaasi alla tagasi. „Olgu, tööle.”

Tegelikult olid kõik kopteriga tulnud 12 inimest seisatanud seal Indenaire'i tuleriida ees, kes vaid hetkeks, kes pikemaks ajaks. Siis läksid nad vaikselt laiali.

König, Creep ja nende lähedusse hoiduv Alia laskusid treppidest alla geenitehasesse.

„Kas siin käis ka lahing?” küsis König ringi vaadates.

„Ei, nad viskasid siia granaate,” ütles Alia.

„Miks?”

„Niisama. Et lõhkuda.”

„Kas nad neid ise kasutada ei oleks saanud? See on ju nii kallis sisse-seade.”

Alia turtsatas kõledalt. „Nemad? Kasutada geenimuundureid? Poi-

sid... te tõesti ei tea midagi. Vaatame, kas miski on kogemata terveks jäänud.”

„Jah.” Nad läksid laiali.

„Kui tohib veel üks rumal küsimus?” alustas König kõhklemisi, kui nad põhiliselt oma kiivrilampide valgust kasutades ringi vaatasid. „Keegi ei räägi tehase taastamisest, kuigi siin pole eriti radiatsiooni. Täisautomaat-sena... Ruumid ja kõik muu on ju olemas?”

Alia ei vastanud kohe. Lõpuks ta turtsatas. „Kas te teate, mis asi on pühapaik. Ütleb teile midagi pühaduse mõiste?”

Nüüd oli Königi kord vaikida. Tema õnneks kuuldus raadiost segaseid hüüdeid ja lõpuks ka oluline infokild: „Ladude juures läks tulistamiseks!”

Nad kõik tormasid ladude suunas viivasse käiku. Alia heitis poistele vaid ühe pilgu ja jättis nad kaugele maha. Neil oli veel oma sadakond meetrit tulla, kui Alia tunneli lõpus justkui niidetult pikali lendas. Ta veeretab end kohe kõrvale ja tulistas.

König ja Creep vaatasid jooksu pealt teineteisele otsa. Mõlemad olid näinud koridori laest lendavaid sädemeid, kui kuulid seda tabasid.

Selleks ajaks, kui poisid kohale jõudsid, oli tulevahetus läbi. Kuulda oli ainult Marvini vandumist.

„Kurat, ladu oli ju terve. Terve! Kurat, nad ju teadsid, nad... Kurat, kurat, kurat!” Ja jätkas palju jõulisemas keeles.

„Matusekõne?” küsis König laipu silmates. Ruumi põrand oli lisaks poolele tosinale surnukehale tihedalt täis kaste, pakkematerjali ja igasugust kola.

„See sektsioon oli praktiliselt terve, saad aru.” Marvin lõpetas ropendamise, vaatas selja taha, kus üks rüüstajatest vaikselt oigas, ja tappis ta lühikese valanguga. „Siis tulid need. Kast servast lahti – toitu või midagi äratuntavalt väärtuslikku ei ole – põrandale puruks, ja uus kast lahti... Ja siis nüüd meie tulevahetus otsa. Ma ei räägi isegi mitte sellest, et muidugi kiskusid nad ukсед lahti ja lõpuks on kõigile öeldud...” Ta jäi vait ja lõi käega.

„Neid on väljas veel!” kostis Mesmeri hääl. Määrangud näitasid, et kopter on õhku tõusnud.

Kui nad maapinnale jõudsid, tiirutas kopter ringiratast natuke eemal kivisegadiku kohal. Tundus, et ta hoidis kui lambakarja koos mingit punkti.

„Miks sa ei tulista?” urises Marvin.

„Sest need on lapsed,” vastas Mesmer. „Muide, olge siiski ettevaatlikud, mõnedel neist on relvad.”

„Mis nendega tehakse?” küsis König, kui kopter õhku tõusis. Hirmunud lapsenäod olid surutud vastu ohutusvõrgu silmi, mis seekord küll puurina toimis.

„Kuhugi lastekodusse. Võimalik, et orbiidile... Kuule. Keegi peab nad ju üles kasvatama, kuivõrd nende vanemad me lasime maha.” Mesmer viskas ka pilgu tahapole. „Lõpuks võetakse nad arvatavasti kõik kuhugi peredesse. Aga esialgu muide saadetakse võimalikult paljud üles. Olen kuulnud, et mingit rahvast olla siit juba Marsile ka läkitatud. Siin saame me neile vaid toidu, riided ja arstiabi tagada. Esialgu, ma mõtlen.”

„Vaesekesed. Nendele on see...” König vangutas pead ja vaatas veelkord lahkuvat kopterit. „Kaotada kõik... Pere, kodu, kool...”

Mesmer kääksatas. „Sa oled ka... Koolist pole enamik neist kunagi midagi kuulnud.”

„Ja mina arvasin, et ma olen halva suhtumisega... Kuid siin oli ju ikkagi toimiv tsivilisatsioon?” pilgutas König silmi.

„Oli.” Mesmer noogutas süngelt. „Linnades. Aga siin oli suur vahe linnade ja metsade vahel. Linnad aga... sa tead. Ja järel on just see seltskond, kelle ettekujutus elust on võsa vahel jooksmine ja almustest või vargustest elatumine. Sul oli vist väike poeg? Nii et teatud mõttes tasud sa Ordu võlga nende ees, kui mõne neist koos enda omaga kasvatada võtad.”

„Hm, ja mis ma tõstan sealt ühe nappipidi välja, seon roosa lehvi ümber ja saadan eluslasti konteineris Kuule poja emale või?”

„Ära õelutse.”

König oli pool minutit surnud hiire söömise näoga. Siis ta ohkas. „Mul on veel palju õppida,” pomises ta vaikselt.

Longhorn

Longhorn nägi Hideaki halle juukseid alles siis, kui nad instituudi katusel kopterist välja ronisid...

Instituut oli tühi ja vaikne. Longhorn nägi ainult paari inimest, kui nad koos Hideakiga sisenesid administratiivkorpusesse „ülemisest peauksest” ehk siis katusel asuvate kopterite maandumisplatside poolt. Paar

üksikut vastutulijat tundsid neist ühe või teise ära ja noogutasid, kuid rääkima ei tulnud keegi.

Longhorn teadis, et ta endine kabinet peaks põhimõtteliselt alles olema, sest kui ta kolmveerandi aasta eest lahkus, oli juttu ju vaid ajutisest äraolekust, ent pärast lühikest järelemõtlemist otsustas ta esimeseks Uiliami kabineti üle vaadata, sest niikuinii peab ta end nüüd sinna sisse seadma. Ja see oli ka lähemal, sest kopteriparkla oli otse kõrgemate ülemuste kabinettide peal, nende vahel oli vaid korrus nõupidamisteruume.

Nad jõudsid avarasse trepihalli, mis läks sujuvalt üle sekretariaadi ruumiks. Ehtsast puidust parkettpõrandaga ja lampide all kasvavate elusate taimedega ei olnud see suur, oma paarisajaruutmeetrine ruum just tüüpiline tolmunud, jubedat värvi ja keedetud kapsa järele haisev Alma Mater.

Longhorn peatus suure tammepuust ukse juures. Sellel oli senini silt „Kelder [U. Kelder; kelder@mbpf.md, kelder@ersdag.mo]”.

Longhorn võttis sildi ettevaatlikult maha ja vaatas ringi. Tavaliselt tolgendas seal kolm-neli neid neide-noormehi, keda viisakalt referentideks kutsuti ja kes tundusid esmajoones nautivat oma kuulumist Tuumafüüsika instituuti. Ilmselt hindasid nad rohkem ikkagi seda, et said aetud oma praktika või mingid kraadi jaoks nõutavad töötamised erialal, lisaks ka suurepärase referensi CV-sse, kui et neil oleks olnud pead, tahtmist või oskusi alal midagi tõeliselt ära teha. Kuid samas – oma panuse nad andsid ja silmarõõmuks olid ka...

Nüüd polnud neid seal ühtki. Ning aeg, mil Instituuti – küll pika hambaga – ikkagi tunnistati akadeemilistes ringkondades, oli ilmselt kahjuks alatiseks läbi.

Longhorn paiskas kabineti ukse lahti ja uuris natuke selle sisemust. Ta teadis, mis seal on, ta oli ju seal korduvalt käinud. *Mugav ja asjalik, vast ainult natuke liiga palju halli. Ainult et see võtab ikka kuradi moodi aega, enne kui ma harjun siin istuma...* Ta tuli välja tagasi, silt ikka veel peos. Hideaki, kes tema järel sisenenud oli, vaatas teda küsivalt ja tuli ka järele.

„Muide, meid piilutakse,” ütles ta vaikselt.

Longhorn oli ise ka tähele pannud, et teisele poole trepihalli, kust avanes vaade sekretariaadile, kogunes rahvast ja nii ühest kui teisest uksest pistis keegi pea välja.

Lõpuks läks üks üks otsustavalt lahti ja sealt väljunud mees kõndis

nende suunas. Longhorn tundis ta ära: „Karatsov!” Vanaldane teadlane oli täpselt selline, nagu alati – pikad valged hõredad juuksed, lääpatalatud kingad ja lohakas halvasti istuv ülikond, millega oli vaid niipalju kliimale vastu tulnud, et see oli üsna õhukesest riidest.

Mees noogutas nende juurde jõudes. „Longhorn.” Ta vaatas küsivalt Hideaki poole. „Sa oled instituudi turvateenistusest, eks ole? Tõsi, viimastel päevadel on ilmselt muudki teha olnud...”

„Hideaki,” ütles see.

„Ordu julgeolek,” pidas Longhorn vajalikuks lisada. Instituudi turvateenistust kui sellist polnud enam olemas, sest kõik selle liikmed olid kas surnud või mujal ametis. Või nagu Hideaki kõvasti tõusnud...

„Lev Karatsov, braanarvutuste dekaan,” kummardas vanamees Hideaki suunas. „Longhorn, ma kuulsin, et sind olla Kelderi asemele määratud?”

„Vastab tõele,” noogutas Longhorn.

„Vaene Kelder,” vangutas mees pead. „Ta oli vaevalt viiskümmend.”

Longhorn teadvustas korraga, et ta ei teagi, kuidas või kus Uilliam surma sai...

„Sõda,” napsas ta kuivalt. „Kus inimesed on? Kõik ilmselt ei ole metsas neegreid püüdmas.”

„Neegreid püüdmas...” mälus Karatsov nagu kuuma kartulit. „Mõned on ka. Mõned on põgenenud. Mõned on surnud. Ma ei tea.” Ta vaatas uuesti Hideaki poole.

Longhorn ohkas. „Olgu, kes meil alles on? Kes seda asja siin üldse juhtinud on?”

Karatsov kehitas õlgu. „Mitte keegi ei ole. Kelder lahkus ju koos sinuga, käis vahepeal ainult ühe korra. Merkel oli praktiline juht, aga ta sai kõik korraldused üle side Kelderilt. Ignatelle ja Mondespan ajasid oma rida. Nagu minagi. Merkel hukkus kah ja sellest peale pole siin peale minu ühtki suurt ülemust olnud. Kes kus. Ja mina ei ole mingi õige juht.”

„Olgu,” ohkas Longhorn veel kord. „Alustame siis sellest, et kutsume kohale kõik, keda kätte saame. Igat allüksust tuleb keegi juhtima panna. Kui seniseid juhte endid kätte ei saa, tuleb ajutiselt määrata juhiks see, kes sõna otseses mõttes asjast üldse midagi teab. Alustame niisiis inimestest. Ilmselt tuleb keegi uurima panna, keda üldse on lootust tagasi saada ja kes on hukkunud või põgenenud. Edasi tahan ma teada, kuidas

on meie uuringute ja varade seis..." Longhorn peatus ja lõi käega. „Ma ei tea ise ka kõike. Ilmselt meid evakueeritakse. Ilmselt mitte kohe. Aga kõigepealt tuleb aru saada, mis seisus me oleme, ja siis Instituut uuesti tööle panna. Mingit rahvast ma nägin siin ringi liikumas. Sina tead paremini, kes kohal on ja kes mitte. Kas robotid töötavad? Kohvi saab? Kas sa saad mulle mõistliku ajaga mingi pundi elusaid ülemusi või kutsun lihtsalt algatuseks kõik suurde saali kokku?"

„Eee," tegi Karatsov ja ei liikunud paigast. Longhorn nägi, et ta vaatab uuesti Hideaki poole.

„Milles on asi?" tahtis Longhorn teada.

„Kas me saame pisut nelja silma all rääkida?"

Hideaki mühatas. „Mul tuligi just põiekas." Ta kõndis minema.

„Milles on asi?" kordas Longhorn.

„Meil on siin palju üliõpilasi ja teadureid, kes on..." Ta otsis sõnu.

„No mis?" hakkas Longhorn kannatust kaotama.

„Kes on mustanahalised. Tumedad. Neegrid."

„Ja mis siis?"

„Kas sa ei tea? Karistussalgad..." ta vangutas pead.

Longhorn istus lauaservale. „Sa tahad öelda, et instituudi töötajaid on rünnatud nende nahavärvi pärast?" küsis ta tumedalt.

„Noh, otseselt mitte. Õnneks veel ei ole. Aga nad ei julge väljas ringi liikuda. Paljud on viimased kolm päeva siin elanud. On tegelasi..." Ta ohkas. „Olgu, need on lood. Kuid pärast Indenaire'is toimunut... ja mitte ainult, muidugi... räägitakse, et on tegelasi, kes tumedat nahka nähes enne tulistavad, kui küsimusi esitama hakkavad. Nad kardavad. Ordu-lased. Relvastatud. Praktiliselt ka – nabitakse kinni ja seleta pärast, et... Enne oled kusagil Zahamenas. Laagris."

Longhorn mõtles hetke. „Ma ei tea," tunnistas ta siis. „Ma pean seda täielikuks absurdiks, kuid on parem, kui ma kontrollin. Võimalik, et me vajame siin instituudis täiendavat kaitset. Miks sa ei tahtnud sellest Hideaki juuresolekul rääkida? Ta on aastaid instituudis töötanud."

„Ise ütlesid, et ta on nüüd julgeolekus. Sõdur. Üks neist, kes praegu džunglis genotsiidi toime panevad."

„Miks sa arvad, et nad genotsiidi toime panevad?"

„Nimeta seda, kuidas tahad. Nad murravad igasuguse vastupanu. Nad viivad inimesed nende kodudest, koguvad kokku ja saadavad laagritesse."

„Jah, väga palju inimesi tuleb aatomirünnakute ja üldse sõja tõttu ümber asustada. Ei ole mõeldav need lihtsalt kuhugi paisata. Ordu on vastu võtnud otsuse saar täielikult oma kontrolli alla võtta. Jah, see tähendab seda, et kohalikele korjatakse relvad. Jah, see tähendab, et ühtlasi neid kontrollitakse, muuhulgas igas vähegi tsiviliseeritud maailmanurgas sõjakuritegude alla mahtuva tegevuse suhtes viimastel päevadel. Jah, me ei kauple pikalt.”

„Vastupanu korral antakse ainult üks korraldus tulla välja, käed üleval. Peale seda tulevad raketid.”

„Ja kas sa tõesti arvad, et vähegi pikemas perspektiivis toob see kaasa rohkem ohvreid? Karatsov, sa oled mõtlev inimene ja sa tead, mis siin saarel kogu aeg toimunud on. Sa tead, mis seltskond see on.”

„See on nende maa ja nende elustiil. Võimalik, et teatud filosoofilisest vaatenurgast on see paratamatu. Kuid kõiki asju saab teha üht- ja teistmoodi. Kui seda teha niimoodi, nagu praegu tehakse, siis kuidas saame me edaspidi ausa näoga rääkida inimkonna aitamisest?”

Longhorn sulges hetkeks silmad ja raputas pead. „Karatsov, vaata neid numbreid ja nimesid – kui palju inimesi me kaotanud oleme. Võimalik, et seda saaks pehmemalt teha. Ma ei tea. Ja ma ei kavatses selle üle vaielda. Ma olen otsustanud usaldada Ordu sõjalisi operatsioone korraldavaid tegelasi, minu poolt on neil vabad käed.”

„Isegi kui nad räägivad kõigi kohalike hävitamisest?”

„See on mõttetus,” napsas Longhorn teravalt. „Selliseid plaane ei ole ega saagi olla. Kas sa usaldad mind selles osas? Kas me saame edasi minna?”

„Noh... jah,” kehtas Karatsov õlgu ilmel *mis mul ikka üle jääb*. Ta proovis siiski – võib-olla iseendale – seda põhjendada: „Sina oled teadlane. Sul on tervet mõistust.”

„Täna. Siis kutsume Hideaki tagasi ja arutame selle koos temaga läbi, kuidas teha nii, et meie neegrid laagritesse ei satu. Ma pole praeguseks hetkeks kahte tundigi Madal olnud.” Ta saatis modemi kaudu Hideakile sõnumi, et vajab teda. Too lonkis kohe nurga tagant välja, ilmselt oli ta seal oodanud.

„Kas vastab tõele, et mõned tegelased räägivad kõigi kohalike hävitamisest?” küsis ta, kui mees lähemale oli jõudnud.

Tollele tekkis näole sidruni söömise ilme. „On idioote. On tõesti tegelasi, kes tulistavad kõike, millel kaks jalga ja mis toonilt asub värvitabeli

tumedas veerandikus. Sa ju nägid, mis Indenaire'is juhtus? Tänu sellele on neid väga raske ohjeldada ka. Kuigi mina seda ei tee, mis sest, et ma olin seal ja... sa tead, palju ühiseid sõpru me kaotasime. Kui ma Scotile ja Lizile ja nende lastele mõtlen..." Ta jäi vait ja pöördus viieks sekundiks ringi. Ta jätkas, kui oli tasakaalu tagasi saanud. „Ikka veel hulgub ringi relvastatud jõuke, ikka veel on malagasside käes meie pantvange. Siia ei tohiks nad küll jõuda.”

„Nii et tegelikult on mustanahalistel õigus, kui nad end peidavad?”

„Mõistlik ettevaatus,” kehitas Hideaki õlgu. „See ei käi ju nahavärvi alusel, seda enam, et malagasside poolel on päris palju hm, „sõjalisi nõuandjaid”. Need ei ole mitte kõik musta nahaga. Paraku on enamik meie vastastest praegu kahjuks mustad ja paar päeva, kuni olukord rahuneb, tuleb arvestada, et inimesed on inimesed. Samas – niikuinii on kehtestatud komandanditund ja kõigil on soovitatud kindlustatud aladelt mitte lahkuda. Jama muidugi.”

„Nii et aja inimesed kokku,” pöördus Longhorn Karatsovi poole. „Ega üks neist, kes viimased päevad siin on elanud ja minu arust just eemal piilus, ei ole Michelle? Tema koht on siin laua taga. See oleks ilus algus. Las tuleb siia ja võtab oma koha sisse. Elu läheb edasi.”

Karatsov kõhkles ikka veel. „Ja oled sa kindel? Ma... ma olen ajaloos nii palju seda näinud. Olen ka ise näinud. Mis siis, kui ma lähen ja ütlen, et kõik on korras, neegreid ei lintšita, ja pärast selgub, et ma valetasin?”

„Valetamine on niikuinii su tõeline olemus, sa vabamüürlasest juudinärakas,” ei suutnud Longhorn end pidada. „Kurat, mõned usuvad siimaale, et holokaust toimus ka mujal kui su sionist-masohhistide märgades unenägudes.”

Vanamees vaatas teda hetke pärani silmi, siis puhkes naerma. „Persse, sina oled vähemalt vana hea Longhorn. Täpselt nii vastik *motherfucker*, nagu ennegi. Olgu, ma ajan inimesed tööle.”

Talv 2061

Longhorn

„Oi, küünlad ja vein,” kergitas Longhorn kulme, kui oli verandalt elutappa astunud ja ringi vaadanud. „Ma mõtlesin juba, et ma olen nii vähe kodus, et on kohvrid ukse taha tõstetud.” Ta naeratas Teriele. „Nüüd saan

aru, miks oli vaja kolm korda üle küsida, kas ma ikka täna koju tulen. Nii palju tööd ja vaeva... aga ma olen tänulik.”

Seda rääkides oli ta käinud ringi tagapool ära ja ilmus elutuppa juba pestuna ja uutes riietes. „Lõhn on igatahes hea. Misasi see on?”

„Kas su nina tõesti ei ütle?” tahtis Terie teada. Ta askeldas veel, põll ees, köögis, kuid näis, et ta hakkab omadega valmis saama.

„Kas piiluda tohib?” küsis Longhorn. „Nina... noh, mäletad meie vestlusi küll – et kui ma küsisin, et kas sa oled süüa teinud, kehtasid sa õlgu, et naabrid põletasid prahti, ja kui ma küsisin, et kas sul läks midagi kõrbema, selgus, et sa üritasid õhtusööki valmistada...”

„Istu ja hoia suu kinni natuke aega, muidu saad kulbiga! Tänamatu olevus... See peaks olema sinu kodune toit, ise ütlesid, et armastad seda üle kõige. Tee parem vein lahti. Jah, see valge. Usun, et sobib.”

„Siga,” otsustas Longhorn maha istudes.

„Sa käid alla. Enne oli su möla vähemalt vaimukas, nüüd vaid ühesõnalised solvangud.”

„Hm, vana. Vana. Loodame, et see siin ava ümber pole sammal,” uuris Longhorn tõsise näoga pudelit.

„Kui on, siis keda selles süüdistada? Tahad, toon peegli? Vala! Ja siis istu lauda ja tee väarikas nägu pähe... See on neerukividega bulldog... see sobib kõrvulukustava kusehädaga... see on su tavaline – täiesti mõtte-
lage... Olgu, ma olen näljane. Ära oota meestelt rohkemat, kui nad suute-
lised on.” Ta tõstis suure ahjukartulitega pörsaprae lauale.

Kümme minutit sõid nad vaikides.

„Longhorn, ma olen EuroBureau agent,” ütles naine lihtsalt, kui Longhorn noa ja kahvli kõrvale pani ja toolil tagasi naaldus; oma söögiriistad oli ta juba varem kõrvale pannud.

„Mrhh,” poetas Longhorn ebamääraselt.

Naine vaatas teda hetke arusaamatuses ja jätkas siis: „Mind palgati Madale tulema ja siin sinu kaaslaseks saama. Sa olid nimekirjas esimene, aga põhimõtteliselt oleks sobinud ka mõni teine. Banaalne, kuid tõsi, mulle hakkasid nii sina kui see saar meeldima. Selleks ma sulle seda praegu räägingi.”

Naine hoidis pilgu sülle langetatud kätel. „Ma... meil on hea olnud. Ma olen teeninud Kuu Ordu. Viimastel kuudel on kõik võinud veenduda, et ma mõtlen seda, mida ütlen. Ma ei saanud enam valetada. Ma olen sind petnud.”

„Ma tean,” ütles Longhorn lihtsalt.

„Tead?” tõstis Terie järsult pilgu.

„Uilliam Laird... Ütleb see nimi sulle midagi?”

„Ei... ei ütle.”

„Uilliam Laird oli mees, keda me tundsim Kelderi nime all. Ta teadis algusest peale. Ta ütles mulle siis, kui me esimest korda rääkisime Kuule minekust. Tal oli vaja mind sinust eemale saada, et minus kindel olla. Ja muidugi oli see üks argumentidest, millega ta mu lahti kangutas.”

„Ja sa ikka tulid minu juurde tagasi?”

„Noh... sa meeldid mulle. *Nobody is perfect*. Sel ei olnud minu jaoks suuremat tähtsust. Teisalt muidugi... olgem ausad, välistas see pikemate sinuga seotud tulevikuplaanide tegemise. Kuule minnes ma kandsin su tõtt-öelda maha. Aga... nii palju on muutunud, nii palju meie sõpru on hukkunud. Maailm on teine ja mulle tundus esimestest päevadest, et sa tahad mulle midagi öelda.” Longhorn muigas. „Ega ma sind ju nii hästi ka ei tunne – see võis olla mingi tobe süütunne kõigi nende pärast, keda sa vahepeal keppinud oled. Aga loota ju võib.”

Terie huuled olid mahakandmise koha peal võpatanud. Viimane lause läitis taas trotsi. „Sa polnud Kuul kaugeltki ilma!”

„Ei. Sel pole tegelikult tähtsust.”

„Kui sa ütled. Longhorn, ma lõpetasin juba ammu sisulise info saatmise. Sõjast alates pole ma üldse ettekandeid saatnud. Ehk nad peavad mind surnuks? Andmed vist enam ei liigu?” Ta ohkas. „Kas ma pean sellest kellelegi rääkima? Julgeolekule? Ma kardan, et ega ka EuroBureau mind rahule ei jätta. Küllap neil on ikka siin mõni agent järel ja mingi võimalus sidepidamiseks.”

Longhorn peitis muige ohkesse. „Ma olen Kuu Ordu sisemises ringis. Nüüd sa juba rääkisid piisavalt kõrge ametiisikuga. Jah, ma tean, et sa ei ole viimasel ajal ettekandeid saatnud ja jah, kindlasti ei jäeta sind rahule ja kindlasti on neil siin veel toimiv agentuur alles.”

Terie noogutas lauale vaadates. „Mis nüüd saab?” küsis ta pool minutit hiljem. Korruga tundus ta palju noorem kui see 29 eluaastat, mis tal ette näidata oli.

„Marss,” ütles Longhorn. „Sa ikkagi tegutsesid rohkem kui aasta vaenlase agendina. Me ei saa sind usaldada. Ma ei saa ega tohi pakkuda sulle võimalust tagasi minna. Sind siia jätta on tõesti igas mõttes ohtlik. Nii et soovitatavalt Marss, kuigi ma arvan, et sa võid ka Kuule jääda.”

„Aga sina? Sina jääd siia?”

„Vähemalt pooleks aastaks. Võimalik, et isegi aastaks. Kuid... Kuu Ordu olulised tegelased ei saa kaua aega Maal tegutseda. Sisemine ring on end alati varjanud. Jah, ma kuulun oma positsiooni järgi sisemisse ringi, kuid juba 10-15 aastat ei ole olulist infot valdavad inimesed enam Maal. Mind saadeti Maale tööle muuhulgas ka sel põhjusel, et ma siiralt ei tea midagi väga olulist, ja me leppisime kokku, et sedalaadi info jääb minu eest suletuks, kuni ma Maal töötan. Ka praegusel tasemel olen ma igasuguste luurete sihikul. Kuu Ordu kõrged ametiisikud kipuvad kaduma. Me oleme ainult mõne tagasi saanud, ülejäänud on igaveseks hajunud. Nad ehk on kusagil salajastes vanglates eluski... Ei ole olemas täiesti kindlaid kaitseid, nii et küllap nad on infost korralikult tühjaks pumbatud ja nagu sa tead, ei ole peale neid mainitud kindlaid info kättesaamise meetodeid enam võimalik rääkida inimisiksusest selle puhul, kelle peal neid meetodeid rakendati. Ma pean varsti igaveseks Maalt ära kolima.”

„Kuidas Kuul on?” küsis Terie ikka veel langetatud pilgul.

„Seal pole üldse nii halb. Ja tasub veel silmas pidada, et kui sa end korralikult vormis hoiad, on täiesti reaalne elada saja, ehk isegi saja kahekümne aastaseks. Kõik need hirmkallid rakutuuma regeneratsiooniprotsesside restardiprotseduurid on seal loomulikud ja inimene kulub madalas gravis vähem.”

„Seal ei ole hobuseid. Ja mitte ühtki ilusat vana asja.”

Longhorn tundis, kuidas ta süda tõmbus kokku. „Terie, sõda ja vastasseis saab ükskord läbi. Ehk läheb kõik paremaks. Ehk võidab terve mõistus, võetakse üle meie tehnoloogiad ja inimkond tungib koos, ühtsena kosmosesse edasi. Ehk on võimalik kümne, viieteistkümne, kahekümne aasta pärast tagasi tulla ja Maal töötada. Ehk on võimalik tulla siia tagasi, pidada hobuseid ja kaevata vanades kivides. Lootus jääb alati.”

„Kahekümne aasta pärast olen ma viiskümmend.”

„Kogu elu teeme me otsuseid. Mõnikord tuleb vastutada ka tagajärgede eest. Ühe otsuse tegid sa siis, kui tulid agendina siia. Teise tegid sa siis, kui otsustasid mulle sellest rääkida. Mul on hea meel, et sa seda tegid, kuid milleks oli üldse vaja agendina tulla? Tee oli sulle ju niisama lahti.”

Terie vaikis tükk aega, hoides pilku põrandal. „Longhorn... Mul oli enne sind suur armastus... või nii ma arvasin. Ta...” Terie jäi taas mit-

meks minutiks vait.

„Me ei pea sellest rääkima, kui sa ei taha.”

„Aga ma tahan ja pean! Ta oli minu ülemus. Ta oli palju vanem, lahutatud. Ta ei vaadanud teiste naiste poolegi. Ja ta lasi mul alla kirjutada kõigile taotlustele ja nende dokumentatsioonile, et selle rahaga kasiinos käia. Nii tobe...”

Mina sain seda teada hiljem, siis, kui EuroBureau ja...

Ta amastas mind. Oojaa, armastas. Mina armastasin teda ka. Kuni see kõik välja tuli ja EuroBureau mulle väga selgeks tegi, et valikut mul ei ole. Et kui ma veel üldse kunagi tahan keegi olla.”

„Mrhh...”

„Nii et saa minust ka aru, see seal Türgi rongis ei olnud... veel. Pärast küll. Ja truuduse osas on mul ammu hoopis teised mõõdupuud. Ma ise kukuksin neist muidugi kolinal läbi, aga Evlin ja üldse kõik, mis sa Kuul tegid, pole oluline. Eks ma ju üht-teist ikka kuulsin... Usaldus, ise rääkisid. Ma luban, et ei valeta sulle enam kunagi. Töotan. Nüüdsest.”

„See ei ole nii lihtne...”

„Skaneerimine, ma tean. Ma olen valmis.”

„See võtab aega.”

„Ma tean. Longhorn... Ma kardan.” Ta raputas pead. „Ma tegin oma otsuse. Tegin ju. Ega sa ei pahanda, kui ma küsin? Mis siis, kui ma oleksin vaikinud? Kui ma oleksin vaikselt kadunud?”

Longhorn ohkas, trummeldas sõrmedega lauale ja täitis aja võitmiseks nende klaasid. „Ma oleksin sul minna lasknud,” ütles ta siis tuhmilt. „See oleks mulle suure miinusena kirja läinud, kuid lõpuks riskisid nad selle võimalusega teadlikult, kui otsuse tegemise minu hooleks jätsid... mõneks ajaks. Nad teavad, et ma...” Ta ohkas uuesti. „Terie, me ei ole inglid. Võõraste agentide puhul rakendatakse surmanuhtlust katseajaga, nagu seda nimetatakse. Aasta kuni kolm aastat antakse aega endas selgusele jõuda, ja kui selle aja peale ei ole me saanud agendilt täiesti vabahtlikku ülestunnistust, juhtub temaga õnnetus. Erikomando hävitab ta.”

„Kas te ei... kasuta teatud meetodeid info hankimiseks,” küsis naine ikka veel põrandamustrit uurides.

„Ei. Ja väga lihtsal põhjusel – see ei tasu ära. Me oleme ka inimesed ja teise inimesega nii käitudes kaotad sa paratamatult mingi osa oma inimlikkusest. Puhas, valutu, anonüümne surm on palju kergem kanda. Ja

meil lihtsalt ei ole piisavalt inimesi, et selle kõigega tegeleda, ja lõpuks ei tea sinusugused midagi olulist. Nii et EuroBureaul ja teistel jääb vaid teadmiseks võtta, et me saime kuidagi teada nende järjekordsest agentidist, ja uus saata. Seda, et nende agentidega stabiilselt õnnetus juhtub, nad sulle kindlasti ei rääkinud?” Longhorn ohkas. „Ega ma ju ei tea, palju või kas üldse anti sulle taustainfot. Ühel päeval võiksid sa muide oma loo ausalt kirja panna ja mulle saata. Seda ei kuule paljud, kuid me loomulikult kontrollime seda.”

Õige mitu minutit valitses vaikus.

„Millal sa mu siis taevasse läkitad?” küsis Terie lõpuks.

„Homme, Auruveduriga. Start on tavaliselt keskpäeva paiku. Meil on tänane öö ja homme hommikul on sul aega omad asjad kokku panna.”

„Seal on ju mingid kaalupiirangud? Palju ma tohin kaasa võtta?”

Longhorn surus huuled kokku, kuid ei pidanud vastu ja turtsatas. „Kaalupiirang on üsna vaba. Võta kaasa pigem vähem kui rohkem asju. Arvuteid, tehnikat, mitte midagi ei ole mõtet sinna vedada ja mälupulk mahub taskusse. Riideid ka ei ole vaja võtta – seal on lõpmatuseni kõike, mida tarvis. Aga kui tahad, võta – võta kaasa kõik asjad, mis sulle midagi tähendavad, mida sa kalliks pead.”

Terie vaatas ringi. „Ja see maja... ma ei näe seda ilmselt enam kunagi?”

Longhorn raputas pead. „Mis sellega ikka juhtub? Ma ise loomulikult kolin siit ära. Esiteks oleme me niikuinii ühed viimastest ja teiseks käib julgeolek mulle nagu uni peale, et ma ei tohiks relvastatud valvest nii kaugele minna. Mul ei saa enam Maal olema mingit kindlat kodu, sest... see ei ole niikuinii õige kodu, kui sind ei ole. Need majad konserveeritakse, nii et teoreetiliselt jääb lootus siia 15-20 aasta pärast tagasi tulla.”

Terie istus vaikselt ja tema üle tema põskede hakkasid veerema hääletud pisarad.

Longhorn vaatas seda natuke aega, siis läks tema juurde, laskus ta tooli juurde põlvili ja võttis ta käed oma pihkudesse. Naine tõmbas need ära ja heitis mehele kaela ümber.

„Kallista mind. Palun hoia mind.”

Nad istusid seal teineteist emmates tükk aega. Nad läksid ära voodisse alles siis, kui küünlad olid lõpuni põlenud.

Magustoiduks mõeldud kohupiimakook jäigi söömata. Terie tõusis korra öösel ja pani sellele vähemalt kile peale, et see väga ära ei kuivaks.

Nad sõid seda hommikusöögiks, siis aitas Longhorn tal asju pakkida ja lennutas kopteriga tolele Satasse kiiruga rajatud uuele kosmodroomile, kuhu maandusid need Kuu Ordu uued madala saastetasemega aatomi-mootoritega süstikud.

Reniard

„Valvel!” Reniard röökis seda, kuidas kõri võttis. „Milline lootusetu punt ahve! Oh, peab see kõik minuga juhtuma...” Ta uuris enda ees seisvat rivi ja kõndis aeglaselt nende ees edasi tagasi. Lõpuks peatus ta nende ees keskel, umbes viie sammu kaugusel tema ees kolme viirgu rivistunud kolmekümnest inimesest ja silmitses neid enne rääkimahakkamist oma minuti, püüdes ükshaaval tabada nende kõigi pilgud.

„Vabalt. Teeme paar asja selgeks. *Alors*, ma suudaksin siin ilmselt oma pool tundi etelda. Ma olen lugenud-näinud kõiki neid filme, mis teiegi, ja ma ju näen, et mõned teist muigavad. Et siin ta siis on, see arhetüüpne seersant. Ma ei ole seda. Te ei tulnud armeesse. Te tulite Kuu Ordusse. Ja te tulite vabatahtlikult. Te olete siin selleks, et elu siin saarel on hetkel kõike muud kui ohutu ja te kõik olite nõus võitlema selle eest, et see vähem ohtlik oleks. Te olete siin laagris kuus nädalat ja see on kokkulepe – minu eesmärk ei ole teid kiusata või siit minema sundida, vaid ühelt poolt aru saada, millised on teie piirid, ja teiselt poolt anda teile teadmised ja oskused hakkamasaamiseks Madal ja Ordus laiemalt. Ma ei kavatse teie peale karjuda... olgu, ainult niipalju, kui ma karjuks kelle tahes peale kriitilises situatsioonis. Karjumine on stressi märk ja kui seda õigesti kasutada, kannab väga olulist infot tegevuste prioriteetide kohta.”

Ta uuris uuesti enda ees seisvaid inimesi. „Miks ma teiega tegelen, kui ma samal ajal peaksin olema Kuuma Tsooni koordinaator? Ehk siis kui tõesti on keegi, kes veel ei tea – minu nimi on Reniard Oddchand. Momendil on Mada jagatud administratiivselt kolmeks, ja täiesti elementaarsel põhjusel – keskmine osa saarest on radioaktiivne ja seetõttu elamiskõlbmatu. Mina olen tolle keskmise osa, nõndanimetatud Kuuma Tsooni sõjaline juht. Ma ei sekku tsiviiladministratsiooni töösse, kuid see tegeleb momendil peamiselt evakuatsiooni korraldamisega ja minu hooleks on väga lihtsustatult öeldes kõik need, kes organiseeritult evakueeruda ei taha.

Esiteks, otseselt õpetan ma teid väga vähe. Teiseks, juba teisest nädalast

algavad praktilised ülesanded. Te võtate osa reaalsest operatsioonidest ja minu terav huvi on tagada, et ühelt poolt lõpeksid need operatsioonid Ordule positiivse tulemusega ja teiselt poolt ei saaks te asjatult surma. Ja kolmandaks on juba omad õppegrupid kõigil neil, keda vähegi on mõtet juhendajaks panna. Te kõik teate, et niimoodi ravis ja alguses valvel seisate te väga elementaarsel põhjusel – see on kõige lihtsam viis ühel inimesel suurt hulka kontrollida. Äрге tehke mu tööd raskeks. Selle ainus tulemus on, et mina annan teile negatiivse hinnangu. Negatiivne hinnang, nagu te kõik teate, ei tähenda automaatselt siit lahkumist või üldse Kuu Ordust väljaviskamist. Inimesed on erinevad, üks ole. Aga arvestades, et minu ülesanne on tagada, et võimalikult paljud saaksid võimalikult ruttu ja võimalikult valutult kõik vajalikud teadmised Ordu relvastatud operatsioonides osalemiseks, löön ma siit kursusel kohe minema kõik need, kes ülejäänuid pidurdama hakkavad, olgu siis väheste võimete või ebaadekvaatse käitumise läbi, olgu see viimane siis teadlik või ebateadlik. Meie koolituse korraldus ei ole kindlasti ideaalne. Võib vaielda selle üle, kas tingimata on tarvis kogu see aeg laagris viibida ja kõike kaasa teha. Aga suhtuge sellesse kui kokkuleppesse. Selle üle, kui hea see oli, võime arutleda pärast kursuse lõppu.”

Ta libistas taas pilgu üle inimeste. „Kokkuleppe osa on ka see, et nende nädalate jooksul te endast omavahel ei räägi. Me oleme ka avameelselt öelnud, miks me seda nõuame – esiteks muidugi kasutame seda aega teie tausta kontrollimiseks ja teiseks peaksite te kõik olema võrdsel positsioonil. Vaadake, mitte kõik teist ei alusta elu Kuu Ordus teenistusega relvajõududes. Siin teie hulgas on ka paljude teiste erialade inimesi, kes on pidanud mõistlikuks läbida too kiire esmane võitlejakoolitus. Arvestades olukorda saarel ja laiemaltki, on see väga mõistlik otsus. Teisalt on siin ka neid, kes ei ole siia tulnud esimeseks ajaks peale saarele saabumist – lihtsamalt, kes on siin juba mõnda aega elanud. Mõningaid teie hulgast ma isegi tunnen ja muus olukorras suhtleme hoopis teisi kui siin. Aga veelkord, kursusel kehtivad omad kokkulepped.

Ja nüüd – varustuseladu on sealpool. Rivitult! Joostes!”

König

„Kas sa siis õpetad mind?” Tüdruk uuris pea viltu Königit, kes oma rätiku põrandale lasi ja pisut kohmakalt suurde jacuzzisse vajus. Tüdruk hammustas huulde, viskas oma õhukese rannamantli sinnasamasse

ja laskus poisi kõrvale sooja mullitavasse vette. Vesi lõhnas mingite soo-
taimedede järele, ainult muidugi ilma soo enda lõhnata.

Suurel, võimalik et lausa hektarilisel ruumil oli kilekatus. Väljas sadas
vihma. See kogunes keskele, kust üsna jämedat ja lontis gofreeritud toru
mööda kuhugi allapoole ära voolas. Oli üks suur bassein, arvata 50 korda
50 meetrit, ja hulgaliselt väiksemaid. Ja jacuzzi-tüüpi – mullitavaid – oli
päris palju, nii et selles umbes neljameetrises olid nad kahekesi, kuigi
üldiselt oli selles kilealuses SPA-s oma paarsada inimest.

„Luzzi, ma ju õpetan sind.” König ei vaadanud kaaslaste poole, ta lamas
selili, ainult pea veest väljas ja pilk kuhugi lae tuhmile märjale kilele
suunatud. „Sa saad päris hästi hakkama.”

„Saan või? Ma ise tunnen, et ei saa. Kuidas sa ise kõike seda teed?”

„Ma olen hulga kauem harjutanud ka.”

„Ja sa olid sõjas. Kaotasid vanemad. Mina kaotasin isa. Ja vanavane-
mad. Ja... noh, onu tüdruku. Ma tahan piloodiks saada.”

König vaatas lõpuks kaaslast. Veest ulatus välja märjalt väga tumedate,
laubale ja põskedele kleepunud juustega pea, kõhn kael, kandilised õla-
nukid ja rangluud. *Nojah, aga katsu sa siin paljalt ja märjalt kangelanna
poose võtta. Ikka pigem kupatatud supikana...* Ta ohkas.

„Ma õpetan sind. Aga ainult minu õpetamisest ei jätku. Matemaatika
pead sa endale ise selgeks tegema. Ja astronavigatsiooni. Selles osas ei
ole ma mingi õige õpetaja. Tegelikult pole kohtegi minu ala.”

„Aga sa oskad juhtida kõike, mis lendab. Sa oled... Ma tahaksin ka
osata.”

König surus alla järjekordse ohke. Tüdrukul oli veider aktsent ja König
pidi tunnistama, et ta näeb hea välja. *Selline arhetüüpne prantslanna...
või mis mina tean...* Niipalju kui tema teadis, ei ilmutanud tüdruk millegi
peale erilist annet, ent oli tahtmist täis. Ning lisaks oli ta Karlose tütar,
Karlos oli aga olnud Kuu Ordu siseringi mees ja Tato eluaegne sõber.
Tõsi, seda kõike teise nime all. *Veider, kõik, mida ta tegi Ordus, on kadu-
nud. Mäletatakse teda kui isa ja abikaasat...* „Õpid. Ära muretse. Sa oled
ju alles... mis sa olidki – 16.”

Tüdruk vajus silmnähtavalt mossi. „Sama vana kui Nanna, kui ta last
ootama jäi.”

Nüüd König juba vandus mõttes. Ent ta hääl oli endiselt rahulik. „Jah.
Ära võta seda etteheitena. Lame nali, aga see läheb ajapikku üle.”

„Kauaks sa siia jääd?”

„Ei tea. Ega ma ainus õpetaja ei ole.”

„Miks sa kogu aeg siin vees vedeled? Jalad ei kanna?”

König tundis, et hakkab tasapisi päriselt vihastama. „Kannavad, aga mul on tõepoolest ebamugav kogu aeg seista või noh, lihtsalt elada Maa raskusväljas. Aga see ei ole põhjus siit põgenemiseks. Ma olen ju maa-lane, inimene.”

„Ma mõtlen, et seal väljas on ju nii palju näha. Nii tore on ringi liikuda, joosta, metsas hulkuda. Nii kole oleks ainult nelja seina vahel olla. Või liguneda. Mina tahan küll teinekord lihtsalt joosta.” Ta sirutas põhjast kinni hoides jalad veest välja ja sibas nendega õhus.

Königile meenus paratamatult, et ta on Maal juba kolmandat kuud. Et sellest on kolm kuud, kui nad Nannaga viimati korralikult seksisid. *Nee-tud käsitöö...*

Luzzi oli päris painduv. Nüüd kadus ta pea vee alla, ta ajas end puusa-deni veest välja, jalad üsna vertikaalselt püsti, ja siis lasi ta need aega-mööda külgedele vastu veepinda. Seejärel tõusis ta puristades pinnale.

König, kes oli nagu lummatult vahtinud nende noore tüdruku saledate jalgade vahel roosiõiena avanevaid häbememokki, andis alla. „Ma ei oska siin kuhugi minna. Heameelega jalutaks ringi. Kui keegi rajad ära näitab.”

„Aga läheme? Aja riided selga, kõnnime üle mäe Stakkasse. Tead, küll, seal on päris lahe söögiurgas. Seal saab autoga tagasi, kui täis kõhuga enam ise ei viitsi. Mina ka alati ei viitsi, aga seal leiab alati kellegi, kes siipoolle tuleb.”

Reniard

„Nii, kas kõik kuulevad mind?”

Reniard vandus. „*Putain*, ärge hakake ütlema! Viige silmad väljale „J” ja poole seki pärast on asi kinnitatud. Või on keegi, kes ei näe korral-dusi, *connards*?” Reniard ropendas. Tegelikult tegi ta seda kogu aeg, lisades peaaegu iga lause lõppu paar vandesõna. „Me läheme reaalsele ülesandele. Kuna piirkond... Kas on mõni *foutrement idiot*, kes ei näe kaarte või lahinguülesannet?... Kuna piirkond on arvatavasti suhteliselt ohutu, teeme teile paar lisaüllatust. Ei mingeid suitsupomme või muud sellist, *merde*; keegi ei ole seda piirkonda enne meid üle vaadanud, nii et piltlikult öeldes õppemiine seal ei ole, ainult ehtsad. Me mängime natuke sidega, sest te peate õppima ka ilma hakkama saama. Te, *salauds*,

peate õppima hakkama saama, kui ütlevad üles mikrofonid, satilink või ükskõik milline komponent. Muidugi, kui tekib reaalne oht, lõppeb hetkeliselt igasugune jama ja kui teil siis ikka ühendus jamab, jamab see päriselt. Ja jälgige veel seda koodi, mida – tollal küll spontaanselt – kasutasid inglise sõdurid esimese ilmasõja ajal – kui teie ees on mingi *fucking* ohtlik koht või teil tuleb oma perse paremale liigutada, on see rutiin. Koht võib ohtlik olla ja paremale tuleb minna. Kui teile öeldakse, et ees on oht või minge paremale, siis reageerige kohe, sest asi on tõsine. Seni arusaadav? *Mon cul*, ma tean, seda räägiti teile sõna otseses mõttes esimesel päeval, aga ma olen küllalt näinud, kuidas kogu õpitu ununeb sel hetkel, kui kusagilt tuleb vingudes esimene vaenulik kuul.”

Kopter liikus napilt puulatvade kohal üle ebatasase maastiku. Tegelikult sirutusid kaljukeeled selle kõhtu kraapama tihemini kui üksikud kõrgemaks kasvanud metsatutid. Kiirus oli üle 80 meetrit sekundis ja kergelt määrdunud oranži tooni kulunud väljanägemisega voored näisid tõesti kohe põhja minema viivat, kuigi tegelikult oli vahemaa vähemalt 10 meetrit.

„Siis mõelge enda jaoks veel kord läbi, milleks me sinna läheme. Ka seda on teile veel vähemalt kolm korda räägitud, aga me teame teie piire, *tellement cons*. Olgu, *putain*, inimeste piire. Teil ei ole kaasas ühtki raskemat relva, ainult standardne lahinguautomaat. Mõõndusi on ainult niipalju, et mõnel vanematest on 40 mm granaadiheitja teie 20-ste asemel. Teil on ainult 200 padrunit. Juba sada aastat on jalavägi territooriumi kontrollimiseks. Kui te puutute *connards* kohalikega kokku, andke võimalusel ainult tõrjetuld. Ei ole ette nähtud, et te nendega pikemalt vastamisi ragistama hakkate. Piirkond on radioaktiivne ja see ei ole Ordu õel ettekääne, et kõik elanikud tuleb evakueerida. Kordame ka selle üle – kui teie viibite siin väljas nelja tunni kaupa paar korda nädalas, kaitseriietuses, filtritega ja nii edasi, siis jääb teie radiatsioonidoos kordades alla mõistlikuks peetava riski piiri. Kui *tellement cons* siin elavad, saavad nad aasta jooksul kätte terve sieverti. Mida see tähendab, teate te ka kõik. Edasi, siin ei ole enam mingit *putain* infrastruktuuri. Ei ole põllumajandust ja kui olekski, ei tohiks saadusi süüa. Siin ei ole võimalik elada. Nad tuleb kokku korjata ja siit minema viia. Punkt. Jah, nad ei taha tulla. *Merde*. Jah, nad hakkavad vastu. *Mon cul!* Kuid nende hävitamine on viimane võimalus. Kui muud üle ei jää. Sest probleemi ignoreerimine tähendab pikemas perspektiivis palju õelamat genotsiidi.

Aga teie ülesanne on nad üles leida, tagada, et nad paigal oleksid, ja anda võimalus nendega rääkida. Selgitada. Ja laibad koristada, kui läbi-rääkimised ebaõnnestusid.”

Kevad 2061

Longhorn

Kui Izmir ja Reniard Longhorni kabinetti sisenesid, leidsid nad pere-mehe laua taga konjakit joomas. Puhtalt, suurest klaasist.

Reniard noogutas ka Michelle'ile, kes istus ühel toolil, käed selja taga niimoodi raudus, et ta püsti ei saanud, ja tropp suus. Izmir heitis naise poole vaid ühe huvitu pilgu.

„Karatsov käis siin,” ütles Longhorn tujutult. „Lõugas ja sõimas. Ma pidin talle vaikselt ja üksipulgi ära seletama, millega see kena olevus tegeles. Pidin ta rahulikult ninapidi kõigisse tõenditesse suruma ja andma aega mõelda. Isegi keldris käisime. Siis jäi ta hulga rohkem kortsu – kui see üldse võimalik on – ja palus tema elu eest.” Ta lükkas pisut eemale sealsamas laual vedeleva püstoli ja valas kahte klaasi ohtrasti konjakit.

Reniard kõhkles hetke, Izmir aga istus vaikides ühte tugitooli maha ja kummutas kogu selle tõsise, vähemalt kümnendikliitriose portsu kurku.

„Palun,” ütles ta klaasi uuesti pudelile lähemale lükates. Longhorn valas selle uuesti täis. Reniard kõndis kõigepealt korraks välja, naases pudeli mineraalveega ja maitstes alles siis konjakit. Võttis väikese lonksu. Longhorn ja Izmir silmitsesid teda halvakspanevalt.

„Mida, *putain?*” küsis Reniard neile trotslikult otsa vaadates.

„Sinu terviseks joome,” ütles Izmir. „Sina tulid selle peale, et Ignatelle ei saa väljaspool instituuti olla. Et me peame otsima siitsamast.”

„Me saime ta elusalt kätte ja saime kätte need, kes ta sinna viisid. Kuidas temaga üldse on?” küsis Longhorn.

„Toibub. Meil polnud isegi mõtet teda haiglasse viia, panime ta voodi kõrvale mobiilse monitooringu. Teda esialgu ainult ähvardati ja peksti, kemikaale on vähe kasutatud. Nad tahtsid, et ta murduks täie mõistuse juures. Lubasid sa Karatsovile midagi?”

„Ainult seda, et tegelikult peaks Ignatelle otsustama.”

„Ah sellepärast siis lendas Karatsov Ignatelle'i toast välja, pilv saapaid

ja raamatuid järel..." muigas Reniard. „*Alors*, ma sõidutan ta sinna – see on hea algus.”

Ta lahkus, lükates ratastega kontoritooli koos Michelle'iga enda ees.

„Persse..." Longhorn võttis järjekordse lonksu. „Kuule, Izmir, kuidas sina siin üldse ringi liikuda saad? Sina peaksid ka ju sihikul olema? Kurat, meil ei ole ju mingit diplomaatilist kaitset, mingit rahvusvahelist õigust. Vördjad käituvad siin meiega nagu suvaliste terroristidega..."

Izmir vaatas teda pea viltu. „Mõnikord sa hämmastad mind. Siseringi mehe kohta tead sa nii kuradi vähe..."

„Kas sina tunned tuumalõhustumis-rakettmootoreid? Kas või seda, millega ma ringi lendasin ja USA kosmosekilpi laastasin? Või neid, millega nüüd hävinud keemiliste süstikute asemel all käiakse?"

„Pole halli aimugi. Millest sa üldse räägid?"

„No vat näed. Mina tunnen meile määratu eelise andvaid sõjalisi tuumaseadmeid, sina tunned territooriumi hõivamise ja kaitsmise strateegiat ja taktikat. Meie vahe on ainult selles, et mina tunnistan oma piiratust ja küsin, sina särad edasi oma juhmis rahulolus.”

Izmir vangutas pead. „Hea sooritus, aga lisapunkte elegantsi eest ei saa. Vaata, mul on GS20, see on tugevdatud signaaliga. Ja siis on mul ZDK, versioon 2.3.”

„Mis selles teistmoodi on?"

„Hm, see pigem tapab mu, kui laseb mul kellelegi midagi öelda. See on minu otsus – minult ei tohi info välja minna.”

„Seda ZDK-d osatakse minu teada maha ka võtta, kui väga vaja on.”

„Osatakse, aga see ongi rohkem kaasaskantav südametunnistus, üks ole. Annab ju hingerahu, kui sa *tead*, et sa ei saa reeta? Päriselt on GS20. Tugevdatud signaaliga, nagu öeldud. See on kudedele ohtlik, aga välja seda niisama lihtsalt ei saa. Ja 50 meetrit maa alt on kah veel avastatav.”

„Ehk siis kiirgad sa nii, et kõik päevavalguslambid hakkavad hõõguma, kui sa mööda lähed, ja kui sa kaod, siis tehakse sinu signaali asukohta dessant orbiidilt.”

Izmir puhkes naerma. See oli täiesti ohjeldamatu, kuid samas kuidagi väga kõle naer. „Sa esindad nii helget maailmavaadet, et mul lähevad silmad märjaks. Ei tehta dessanti. Minu hauakivi kaalub kakssada tonni ja saabub kaheksateist kilti sekis.” Ta tõstis klaasi.

Nad jõid.

„Jah, küllap sul on õigus,” pomises Longhorn ja valas klaasid uuesti täis. „Isegi siis, kui sõda läbi sai ja ma selle töö vastu võtsin, ei kujutanud ma ette, kui räpane ja vastik see on. Kui julmalt kogu maailma eriteenis- tused siia sisse sõidavad. Kõik arvavad, et neil on selleks mingi püha õigus ja kõik nad... Mis inimesed need on, kes niimoodi teevad? See- sama Michelle – võtta üks vanamees ja piinata teda päevade kaupa. Vana ta ise on? Alla kolmekümne kindlasti. Heast perest, igati normaalne. Ja siis teeb ta midagi nii pööraselt kuritegelikku...”

„Teda sunniti. Kusagil istub ühe riigi president või peaminister, kes kirjutab alla ettevaatlikult sõnastatud dokumendi, mis lubab rahvuslike huvide kaitsel selleks volitatud ametkonnal – järgneb rida eufemisme – sisuliselt toimida väljaspool seadust. Ametkond paneb omad prioriteedid ja õpetab välja või palkab inimesed. Neilt inimestelt nõutakse tulemust. Neile on koolis õpetatud, kuidas tulemusi saada. Nii et nendest keegi siis rakendab oma oskusi järgmiste peal – kas sunnib neid end aitama või pumpab neilt infot välja. Teoreetiliselt võib kogu ahel koosneda ainult headest ja toredatest inimestest, kes armastavad lapsi, loomi ja muusikat, suudavad vestelda filosoofiast ja tunnevad siirast muret inimkonna tule- viku pärast. Antud juhul küll palgati info kättesaamiseks üks tõeline per- sevest, Timbuk Mandela. Timbuk oli mingi nende vastupanu juht min- gil 18. sajandil ja kõik mustad vördjad võtavad omale nimeks Mandela. Äärmiselt kõnekas nimi. Siin oli ta muidugi mingi... ei mäleta.”

„Abharanti Okminnanga,” pomises Longhorn. „Tuli siia üliõpilasena. On juba silma järgi üle 30 ja sihukese lõustaga, et... no et ei tee prootonil ja neutronil isegi välimuse järgi vahet. Sa ütlesid hiinlased?”

„Arvata on. Tähendab, ma olin nii kindel, et palusin poistel nende pea- korterile tervitus saata. Neile aitab viiesest, nende lähim teadaolev esin- dus on keset Jakartat.”

„Kas sellest mingit jama ei tule? See on jälle nii otsene sõjaline akt- sioon, kusjuures sõda peaks läbi olema ja me sõlmisime vaherahu.”

„Jah, aga misasi oli siis Ignatelle'i ründamine?”

„Selle eest ei võta Hiina vastutust.”

„Me ei võta meteoriidi eest ka vastutust. Longhorn, saa aru, me olek- sime tahtnud seda tänast situatsiooni iga hinna eest vältida. Meid on kohutavalt vähe. Jah, meie haridustase, IQ ja mis iganes – näiteks aval- datud teadustööde arv inimese kohta – erinevad mistahes maailma riigist drastiliselt. Me ei ole mingi riik. Meil ei ole kunagi olnud ambitsiooni

riik olla... või vähemalt ei olnud sõjani. Ma juhin Madat ainult sellepärast, et keegi peab seda tegema.”

„Sa tagad rahu ja võimaluse edasi minna. Sa teed head tööd.”

„Ei tee! Ma sulgen kohalikud reservaatidesse. Koonduslaagritesse.”

„Indenaire...”

„Jah. Jäta.” Izmir pomises midagi türgi keeles, küllap ropendas. „Kui need õnnetud mustad värdjad oleksid taibanud oma elu edasi elada ja meid rahule jätta... Me andsime neile toitu, riideid, tehnikat, me ehitasime teid ja maju. Ja mis me tänuks saime? Pidevad vargused ja röövimised, mis lõppesid laiaulatuslike rüüstamiste, mõrvade ja pantvangide võtmisega, kui sõda algas.”

Longhorn väärutas huuli. „Koju neid enam niikuinii ei lasta?”

Izmir raputas mornilt pead. „Ei. Meil ei ole selleks jõudu. Ma saan valvata nende saareotsa.”

„On neil seal üldse mingi oma valitsus? Enamik nende helgemaid päid hukkus ju Tanas?”

„Need kuradi hindud. Pitekan troopused, kellele ei tohiks midagi külmelvadest ohtlikumat kätte anda. Kas nad tõesti mõtlesid, et see armetu Madagaskari Vabariik on kuidagi Kuu Ordu osa? Ameeriklased pommitasid vähemalt sõjalisi objekte, hindud panid lihtsalt sinna, kus suuremaid ohvreid saab. *Nemad* hävitasid üle 60 000 malagassi, sealhulgas praktiliselt kogu nende intelligentsi.” Ta sajatas omaette. „Neil on, aga see on sihuke... Kõike juhivad omavahel kisklevad jõugupealikud. Kurat, pool aastat on möödunud ja see nõndanimetatud valitsus on armetu punt hampelmanne...” Ta raputas uuesti pead, pilk lootusetult sünge. „Tead, nad ei anna muidugi meile ka kunagi andeks. Neile on ükskõik, kas pommitasid hindud või meie, sest sõda läks lahti meie pärast. See, et nad ise on enamuses aidsihaiged joodikud ja narkarid, ei oma muidugi tähtsust.”

„Izmir, sa ju tead, et kogu rahvas ei ole aidsihaiged joodikud ja narkarid.”

Izmir rehmas tüdinult käega. „Jah, muidugi tean. Nii kahju on neist mõnikord. Eriti noortest. Naistest ja lastest. Aga mida ma teha saan? Radiatsioon on objektiivne fakt. Meil on odavam anda neile kogu toit, kui lasta neil tegeleda sellega, mida nad põllumajanduseks nimetavad, ja pärast likvideerida loodusele tekitatud kahju. Aga mida me neile asemele pakume? Kas nad muutuvad meist sõltuvaks karjaks? Viimasel sajal aas-

tal on nende arv langenud sada korda. Saad aru, sada! Haigused, majanduslik kaos, keskkonna halvenemine ja nüüd sõda otsa.” Ta vandus taas omaette. „Kas tead, kui õnnelikud kõik olid, kui veerand sajandit tagasi tuli siia Kuu Ordu ja kõik läks tasapisi paremaks? Mada ei ole enam lootusetu kaose piirkond, malagasse sünnib juurde. Mada väljub Mustast Vööst... Siis võis, nüüd enam ei tohi öelda *Must Vöö*, sest see pidavat olema tumedanahalistele solvav, selline uutmoodi ‚neeger‘. Kas need vördjad *afroameerikased* aru ei saa, et iga sõna, millega nad ennast tähistavad, muutub varem või hiljem sõimusõnaks?”

Tuli Reniard ja valas omale joonelt klaasitäie kurku. Võttis ise pudeli ja kallas endale juurde.

„Noh, mis juhtus? Mida Ignatelle temaga tegi? Sa oled sihukese näoga... On ta elus?” küsis Izmir.

„On elus küll, ja kindlasti leidub maailmas inimesi, kel poleks midagi selle vastu, et niimoodi öö veeta.” Reniard jõi veel. „Kuidas see hea teooria kõlaski, et kui riik võttis inimeselt veritasu, muutes karistuse anonüümseks, siis mingis mõttes võeti inimeselt õiglustunne – kuritöö muudeti umbisikuliseks, kuritöö toimub nagu riigi vastu, kuna riik seda karistab. Sina oled ise süüdi, et kuriteo ohvriks langesid. Tihti ei ole sul ju õigust isegi otseselt rahaliselt mõõdetavat tagasi saada, kuna see nõuaks karistusaluselt liiga palju. *Une connerie!* Mõistate, kui absurdne – kuriteoga tekitatud kahju hüvitamine nõuaks kurjategijalt liiga palju!...

Sellele saab vastu seada aumõistel ja vastutusel põhineva karistusseadustiku, kus ühiskondlikust huvist lähtudes küll normeeritakse karistust, kuid karistusel on alati isiklik dimensioon, see on esmajoones suunatud kuriteost tekitatud kahju hüvitamisele, mis mõningate teoreetikute arvates on üldse ainus reaalset tulemust andev viis karistuse ümberkasvatustliku dimensiooni saavutamiseks.”

„Olgu, mida ta siis tegi?” küsis Izmir pisut kannatamatu lõbususega.

„Vannitoa laes oli üks hea tugev konks. Ignatelle'i palvel panin ma käeraudade asemel iseklepuvad sidemed – et lahti ta neid ilma noata ei saa, aga need on pehmed. Sidusin tal jalad ka samamoodi kinni. Siis tõmbasin ta seljataha seotud käed sinna vannitoa lakke nii, et ta ikka veel põrandal seisab, aga tal on küllaltki ebamugav. Ignatelle palus nuga ja lõikas tal riided seljast. Minust jäi ta teda voolikust üle pesema ja praegu arvatavasti kepib.”

Izmir puhkes homeeriliselt naerma ja Longhorn ühines temaga.

„Vaata aga vanameest,” pomises Longhorn, kui uuesti hingata sai. „Mis te Michelle’iga pikemas perspektiivis teha mõtlete?”

Izmir ja Reniard vahetasid pilgu ja viimane kehitas õlgu. „Topime raketti ja saadame Marsile.”

König

Nad astusid džiibist välja, noor tüdruk selle roolis viipas mahajääjatele, masin keeras ringi ja kadus tolmupilve maha jättes.

„Kes see oli?” küsis Assol autole järele vaadates.

„Nagu sa ei teaks,” mühatas König.

„Luzzi,” noogutas tüdruk. „See, keda sa Madal kepid.”

König mühatas uuesti. „Õeke, ma olen siin juba pool aastat. Kuuni on 384 000 kilomeetrit.”

Nad tõusid läbi vana autobussi lennukisse.

„Mis tähendab teistpidi ka seda, et eriti tihti te teineteisel külas käima ei hakka.” Tüdruk viskas peaga. „Suudate te mõlemad seda niimoodi võtta?”

„Kuule, mis sajandis sa elad? Kuidas sa oskad nii rumalaid küsimusi esitada? Mis sa arvad, et isa ja ema neil aegadel, kui isa välisplaneetide juures oli...”

„Ma ei taha sellest teada!”

„Siis oleksid pidanud juba kolm lauset tagasi vait jääma. Ja kuigi see ei ole peamine kaalutlus, on ta ikkagi oma. Siseringi ordulase järglane. Meie põlvkond, meie loomulik liitlane. Meie kõigi huvides on, et ta oleks nii „kaasas”, kui vähegi võimalik.”

„Voodis uue juhi kaisus,” turtsus Assol. „Mõtle ikka ka, mida sa räägid.”

„Ähh...”

Selle aja peale olid nad lennukis endale kohad leidnud. Nad olid olnud ühed viimastest ja masin hakkas liikuma enne, kui nad korralikult istuma said.

„Rihmad kinni, kosmoserahvas,” kostis nende kõrvalt. „Mida teile õieti seal õpetatakse?”

„Stardini on veel 17 sekundit ja kiirendus on siin olematu,” porises König vastu, lõi luugi nende kottide järel kinni, istus ja vaatas alles siis kõnelejat.

Päevitunud mees naeratas neid jälgides. „Holger,” ütles ta. „Sri Lankalt.

CondorSec, kuid see on nüüd mõttetuks muutunud. Ordu relvajõududest ühesõnaga.”

„König. Tema on Assol. Minu õde.”

Holger noogutas. „Ma tean teid. Euroopasse vanaema vaatama.”

„Nojah...” König jäi pisut kõheldes vait.

„See on minu ala, ma aitasin teie reisi korraldada,” muigas Holger. „Start.”

Masin rebis end maapinnalt lahti ja sööstis peaaegu vertikaalselt kõrgusesse.

„Oma kaks g-d. See ei ole maine lennuk,” kommenteeris Holger edasi.

„Ma ütlesin, kiirendus on olematu,” irvitas König vastu. „Hm, sa mõtled, et nende lennukitel on kiirendus 3 emeskuud?”

„Mitte ainult seda. Simus te ikka lendasite? Läbisite lennujaamu, mis teil teel on?”

König vaatas korra õe poole. „Noh, teoreetiliselt me teame, et see tähendab sihiliku mõnitamisega piirnevat sabatamist. Ja ebageeldivalt kitsad olid need lennukid ka. Kuigi simus täit laksu ei saa.”

„Ma tean, et kosmoserahvale on Maa kohutav kogemus.”

„Mina olen siin juba pool aastat.”

„Assol?”

„Eksootika,” kehtas tüdruk õlgu. „Metsikult suur, räpane ja reguleerimata temperatuuriga avarus. Kaal muidugi ka, aga seda on lõpmatuseni korratud, sa tead. Oled ise üleval olnud?”

„Korra,” noogutas Holger. „Mõned nädalad tagasi. Ma saan nüüd vähemalt aru, kui võõras see teile peab olema.”

Lend ise oli nagu lend ikka. Assol jäi umbes poole peal magama. König jälgis teda natuke aega ja viipas siis Holgerile. „Kuule, võimalik, et ma vajan veel sinu abi...”

X

Jean keerutas käes ümbrikku, mis kuidagimoodi ta postkasti oli tekkinud. Just 'kuidagimoodi', sest posti tohtis ametlikult tuua vaid üks firma, kes siis teatud määral ka vastutas, et postkastidesse midagi lubamatut ei satuks. Vähemalt pääsesid ametlikult ainult nemad maja lukustatud välisuksest sisse. Post toimis, kuigi inimesed kippusid ära unustama, et selline asi ikka veel olemas on. Teinekord tuli mingeid ametlikke

pabereid, saadeti ka väiksemaid asju, mis postkasti mahtusid... Üldiselt inimesed siiski teadsid, et kusagil majaseinal on kast, kuhu mõnikord midagi tekib.

Tüdruk vaatas valges, puhtas ja tühjas vestibüülis ringi, kehitas siis õlgu ja rebis ümbriku lahti.

Hei, JeanDark!

Kui sa tahad teada, miks ma vait jäin ja miks ma pool aastat tagasi sulle helistasin, ühendu alltoodud aadressil. Loe juhiseid – see on turvaline kanal. Tegelikult mind väga huvitaks, mis hetkest sina enam sina ei olnud, nii et palun, märgi see ära, kui see sulle tüli ei tee.

König

Tüdruk tõsis liftiga neljandale korrusele, läks oma tupp ja mõtles kümme sekundit, paberitükki käes keerutades. König. Kunagine päris hea võrgusõber, kes ühel hetkel lihtsalt vait jäi ja siis helistas. Tema vanatädi numbril, nagu ta hiljem teada sai; vanatädi ei teadnud loomulikult asjast midagi. Tookord oli ta solvunud ja kogu asjas oli midagi nii ilmselgelt valesti, et ta järgis ema nõuannet – ära räägi võõrastega. Katkesta ühendus. Lõpuks oli kohutavalt palju neid, kes talle erinevatel põhjustel sõbraks tikkusid, nii et...

Kuid see kiri kõditas ta uudishimu. Ja ta ei suutnud välja mõelda ühtki viisi, kuidas see teda kahjustada võiks. Nagu tavaliselt, ei vaevunud ta riideid vahetama, võttis vaid nurgast külmikust Ekstratervisliku Cola, lülitas oma arvuti sisse ja ühendus näidatud aadressil.

Tal kulus õige mitu tundi kogu materjali pealiskaudsekski läbivaatamiseks. Siis jõudis ta viimase salvestuseni, milleks oli too veider telefonikõne ja sellele järgnes veel kümme minutit Königi vestlust mehega, kelle nimeks arvuti andis Krüger.

Alles siis vajus tüdruk tõsiselt mõttesse, selle juurde isegi hajameelselt põialt lutsides. Tasapisi hakkas ta mõistma, mida õieti nägi. *Eeldusel muidugi, et kõik see on tõsi.* Teda ainult lõbustas, kui ta nägi ennast paljana kaamera ees kutiga netiseksi tegemas, kusjuures endal tal muidugi selliseid mälestusi ei olnud. Kurjategijad, naljavennad, valitsuse agendid ja muidu perverdid genereerisid kogu aeg arvutis kurat teab mida ja keegi ei suutnud selliseid asju enam ammu tõsiselt võtta. Kõige lihtsam seletus olekski, et kutt läks mingil hetkel oma väljamõeldud maailma. Aga miks ta läks? Salvestustes ei olnud otseselt midagi, mida ta ise teha

või öelda ei oleks võinud. Talle tegelikult oleks meeldinud seda kõike kutiga läbi elada.

Vihaselt löi ta ühenduse kinni.

König

„Miks siin nii *djävla* külm on,” porises Assol. „Lund sajab... Jube!”

„Vaata, mis laiuskraad see on. Elamiskõlbmatu ääremaa. Ja rangelt võttes on see *slask*, mitte *snö*.”

„*Sörja** pigem.” Nad vaatasid teineteisele otsa ja irvitasid. Nad ei rääkinud rootsi keelt ja ka mitte oma tavalist *tecno-english*'i, nagu seda mõnikord nimetati. Rootsi keelt ei osanud neist kumbki, kui välja arvata need mõned üksikud sõnad, mida nad nüüd jutusse pikkisid, proovides ülejäänut *euroenglishi* reeglite järgi rääkida ja hääldada.

„Takso või *tunnelbana*?”

König kehtas õlgu. „Eelistatum oleks metroo. Taksos jääb ikkagi mingi jalg, et kaks võõrast sõitsid Centralstationist Johanneshovi. Me jääme meelde. Seda tuleks vältida. Nii et veel eksootikat.”

„Veel eksootikat,” nõustus Assol kõvera muigega, tirides samal ajal oma jope kaelust ja kapuutsi näo ümber koomale. „Ainult et me ei näe midagi.”

„Jõuame ehk pärast. Metroosse saab tegelikult maa peale välja tulemata.” König vaatas halli taevasse ja lasi hõredal lõrtsil otse näole langeta.

„Miks me siis üldse siia välja ronisime?” turtsus tüdruk, keeras kannal ringi ja kõndis läbi avarate automaatuste kaskaadi jaamahoonesse sisse tagasi. Poiss vaatas talle järele, väärtas hetkeks huuli ja järgnes talle.

Nad vahetasid pilgu, kontrollisid jope lukke, et need korralikult kinni oleksid – varaste vastu, nagu neid oli õpetatud – ja vedisid oma seljakotid selga. Kogu nende pagas oligi kaks – tõsi küll, üsna mahukat – seljakotti. Nende nahk oli suhteliselt hele ja üldiselt sobitusid nad nii näolt kui riietuselt kõikvõimalikes suundades tunglevasse inimmerre. Nad proovisid ka mitte silmnähtavalt ringi vahtida ja ükskõiksed välja näha. Lihtsalt kaks rootslast, kes tulid Stockholmi vanaemale külla.

Johanneshovi metroojaam avanes kaubanduskeskusesse. Või oli kaubanduskeskus ehitatud metroojaama peale, kuid see tegi sama välja. Nad tõusid eskalaatoril läbi värvikireva segadiku, mida täiendas kõla järgi

* *djävla* – kuradi; *slask* – lõrts; *snö* – lumi; *sörja* – lobjakas (rootsi k)

eelmise sajandi 80-ndatest pärit muusika – see oli just vabanenud *copyrighti* alt ja nii tümpsuski reklaamide taustal Roxette'i „Look”; seda viimast lugesis nad ühelt displeilt, kus lisaks ka laulu video jooksis, sest oma modemitega nad võõras infosüsteemis surfata ei julgenud.

Nad vahetasid siiski alailma pilke, juhtides silmadega tähelepanu ühele või teisele detailile. Muidugi olid neil olnud kodus päris korralikud simulatsioonid kasutada, kuid ikkagi oli hoopis teine asi ise kohal olla...

Nad peatusid enne välisuksi. Kumbki neist ei tahtnud minna sinna rõskesse ja halli poolhämärusse, kus toda pooljäänud ollust kaela tilkus. König tõmbas õe paar sammu kõrvale, rahvavoolust välja, ja otsis taskust telefoni. Ta lülitas selle sisse ja ootas paarkümmend sekundit, kuni asjandus võrku otsis.

„Ma *tean*, et see võtab nii kaua, kuid *miks* see nii kaua võtab,” porises ta.

„Krediit tuleb kokku leppida ja siis kontrollitakse mingeid julgeolekunimekirju,” sosistas Assol. „Leidis.”

König noogutas ja valis numbri.

„Frida,” vastati lühidalt, kui ühendus tekkis.

„Al siin.”

„Kus te olete?”

„Tulime just metroost välja. Seisame uksest natuke vasakul. Siin on mingi söögikoht ja...”

„Kas te näete läbi akna väljas üle tee suurt kollast silti „Norrlandsko”?”

„Jah.”

„Siis te olete õigel pool. Tulge välja ja kõndige paremale. Umbes saja meetri pärast keerab üks väiksem tee vasakule. Tulge sinna. Seal umbes 70-80 meetrit on rohelised prügisorteerimiskastid. Ma ootan teid seal.”

Poiss ja tüdruk vaatasid teineteisele otsa, kehtasid õlgu, tirisid oma jopekaelused-kapuutsid jälle tihedamalt ümber ja astusid külma halli linna.

Kui nad juhutatud kohale lähenesid – tegemist oli oma 50-ruutmeetrisel roheliste, kohati võreliste plekkseintega kuuriga – tuli nende vanaema Frida ise alles teiselt poolt. Muidugi tundsid nad ta kohe ära, nad olid ju nii palju pilte näinud ja mõnikord videos vestelnudki. Naine oli 75 – seda nad loomulikult teadsid –, pikka kasvu ja tarmuka kõnnakuga. Ta kandis pikka hallikaspruuni mantlit ja pisut heledamat, kuid samuti väga

värvitut salli, mis ka ümber pea oli seotud ja varjas ta helekuldseid juukseid. Ta kandis madalaid, mokassiinitüüpi saapaid.

Ta seisis laste ette ja mõõtis neid tõsiselt. Siis hakkas ta suunurkades virvendama naeratus. „Noh, igal juhul on mul hea meel teid näha,“ ütles ta inglise keeles. „Tulge. Ma laenasin ühelt sõbrannalt auto. Lülitage igaks juhuks kõik oma sidevahendid välja.“ Ta tegi ise just sedasama. „Täpsemalt, selle telefoni, millelt te mulle helistasite, võite sisse jätta. Ma jätan ühe oma telefoni ka kohaliku side režiimi. Igasugused kohvikupidajad tahavad teinekord sulle soodukaid ja muud üle side saata ja see on praegusel ajal natuke kahtlane, kui sul ühtki asja võrgus ei ole.”

Nad kõndisid taas sadakond meetrit, jõudsid pisikese putkani, mis peitis endas lifti, laskusid maa-alusesse garaaži ja peale paarikümnet meetrit igasuguste sõiduvahendite vahel istusid pisikesse kirsspunasesse autosse.

„Assol taha, König ette, kotid Assoli kõrvale. Sõiduk on kirjade järgi neljakohaline, aga nelja inimest siia paigutada... näete ise.“ Ta ise tiris autol juhtme küljest ära ja keris selle vastavasse nagisse auto taga. „Elektriline. Sõidab ühe laadimisega oma pooltuhat kilomeetrit. Suhteliselt ökonoomne, kui sa kuhugi kaugemale minna ei taha.”

Frida juhtis autot kindlalt, ehkki väga ettevaatlikult. Königile – ja kui ta pärast küsis, ka Assolile – meenutas toimuv mingit mängu, mille nimeks võiks olla „Ära aja jalakäijaid alla”, sest viimased käitusid nii, nagu oleks neil hirmus tahtmine alla aetud saada – nad ei arvestanud autodega üldse, astusid teele seal, kus pähe tuli, ja liikusid suvalise kiirusega suvalises suunas. König üritas mõistatada, miks see küll nii on korraldatud, kuid loobus siis. *Traditsioonid...* Muidugi tuli igasuguste masinate juhtidel olla äärmiselt ettevaatlik kohtades, mis üldiselt olid vaid jala liikuvatele inimestele ette nähtud, kuid see seal tundus ju kõigi parameetrite järgi olevat *sõidutee...*

Sõidu ajal Frida vaikis ja lasi neil ringi vahtida. Nad sõitsid viis-kuus kilomeetrit ja see võttis neil aega oma veerand tundi. König sai aru, et nad väldivad suuremaid teid ja pigem tiirutavad majade vahel. *Kas selleks, et meile linna näidata või vältida suuremate teede automaatkontrolli?* Kuid enne, kui ta küsida jõudis, sai sõit otsa. Nad olid peatunud ühe kahekorruselise maja ees, mille esimese korruse suured aknad olid mitmesuguste logode ja kirjadega kaetud. Autosid oli maja ees tõkke-

puuga parklas vähe ja enamik aknaid olid pimedad. Üldse näis paik pisut mahajäetuna.

„Kotid võtke kaasa. Siin varastatakse.”

Ta avas kaardiga välisukse, nad läbisid üsna katkutud välimusega fua-
jee, tõusid trepist teisele korrusele ja peale kümmekond meetrit avas
Frida nende ees järgmise ukse. Koridorijupp, selle ühes küljes avanesid
klaasuksed nii sajakonna ruutmeetrisesse tantsutreeningusaali – parkett-
põrand, peegelseinad ja käsipuu nende ees –, teisel pool paistsid olevat
duširuumid ja otse oli ilmselt mingi kabinet-puhkeruum kahe kirjutus-
laua, kahe suure mugava diivani ja paraja segadiku muude toolide-kap-
pide-lauakestega.

„Üleriided võite siia jätta,” viipas Frida nagidele koridoris. „Saapad ka.
Või kuidas tahate. Siin on igasuguseid tuhvleid ja jalaseen on eelmise
sajandi probleem.”

Frida klõpsatas tuled põlema, lasi aknakatted alla ja lülitas sisse köögi-
nurga seadmed.

„Kohe saab kohvi.” Ta avas külmutuskapi. „Ma muretsesin meile muud
söögipoolist kah. Olete näljased? Tualettruumid on need seal koridori
peal paremat kätt.” Ta keris ka oma salli ära ja viskas mantli nagisse.

König tajus, et ruumis on soe. *Selline täiesti elatav 7-8 kraadi alla 300.*
Ta järgis vanaema eeskuju.

„Võtke vist need kõige suuremad tugitoolid,” jätkas see muu askelda-
mise kõrvalt neid üle õla jälgides. „Kui Pelle siin viimati käis, vedeles ta
nagu halvatu poollamaskil. Oh, pealtnäha nagu viiking muiste, aga seista
ei jaksa. Küllap olete samasugused. Lähete seal tühjuses tiirlemisest
süldiks.” Ta takerdus ja vaikis paar sekundit. König ja Assol vahetasid
pilgu. *Ju tal tuli jälle teravalt ette, et isa ei ole enam...*

„Millal isa siin viimati käis?” kergitas König kulme.

„Paar... nüüd juba neli aastat tagasi. Ärge olge imestunud nägudega.
Sellest ei tohtinud keegi teada. Ja paistab, et sellest ei saadudki teada.
Ent nüüd on ta läinud ja sel pole enam tähtsust.” Frida nägu moondus
taas korraks, ent siis oli ta jälle tavaline. Selline tõsine. Skandinaavia-
likult teravajooneline, kõrge lauba ja kitsaste huultega. Suured sinised
silmad ja sirge nina. Muidugi oli see vana inimese nägu. Muidugi polnud
see selline kortsukuhi, nagu oleks kolmveerandsajandise inimese nägu
ilma nahapingutuse ja pideva hoolitsuseta, kuid ikkagi elatanud inimese
nägu – ühel hetkel kosmeetika ja ilukirurgia lihtsalt väsivad. Ta ilusates

lainetes kraeni kaarduvad juuksed olid ka kindlasti värvitud ja tihendatud, kuigi Assol ja König teadsid, et kunagi nooruses olid need päriselt sellised olnud. Ja hulga pikemad. Nüüd, kui ta pealisi riided ära oli võtnud, oli näha, kui kõhn ja habras ta tegelikult on, vaatamata oma meeter kaheksakümnesele pikkusele.

„Kuidas reis läks?” Ta asetaski teiste ette kaks tassi just valminud *caffè latte*’t ja lükkas võileivavaagnad lähemale.

Assol ja König vahetasid pilgu. „Mis seal ikka minna,” alustas viimane. „Lennukiga Tseilonile, sealt laevaga Indiasse, sealt lennukiga Türki, sealt järgmisega siia. Türgis siis vahetasime dokumendid ära. Terve ööpäev lendamist.”

„Selle kohta näete te veel väga värsked välja. Saite kusagil magada?”

„Noh, me tulime ju esimeses klassis. Ja Türgini veel eriklassis. Seal saab rahulikult magada ja kõike muud teha.”

Frida muigas ühe suupoolega, ise samal ajal ikka veel kohvimasina ja toiduga askeldades. „Ma võtsin vaevaks vaadata, mis maksab selle eriklassi pilet Chennaist Istanbulini ja esimene klass Istanbulist Stockholm. Te kulutate juba selle reisi osaga minu aastasissetuleku. Ma ei taha isegi mõelda, mis võis maksta orbiidilt allatulek, Madagaskarilt Sri Lankale jõudmine ja... kõik see muu korraldus.” Ta sai ka oma kohvi kätte ja istus lõpuks oma lapselaste ette teisele poole madalat lauakest. Ta istus kõrgemal, pigem tavalisel kontoritoolil. „Muidugi on mul hea meel, et te tulite. Ja mul on väga kahju, et te ei saa siin pikemalt olla. Ma olen alati kujutlenud, et te tulete minu juurde ja meil on nädalaid aega erinevates kohtades käia... Olgu, ma kujutlesin seda siis, kui te väiksemad olite. Kuidas Blane elab? Teda te ei saanud kaasa võtta, nagu ma aru saan?”

„Ei riskinud,” noogutas König. „Ma ei tea, palju sa tead...” Ta jäi kõheldes vaat.

„Ta ei oska veel nii hästi tulistada ja üldse reageerida, kui asi inetuks läheb. Ma tean küll,” noogutas vanaema. „Ma olen pidanud paljuga harjuma, kui poeg on terve elu eriti ohtlik terrorist.” Ta muigas jälle vaid ühe suunurgaga. „See siin muide on meie tantsuklubi saal. „Blomdalens sūstrar”. Ma käin siin aeg-ajalt mõtisklemas. Ma ei tea, kas te mõistate seda – siin on terve elu. Muidugi on see hakanud välja surema ja ega siin enam keegi eriti ei käi. Ega meist pole ammu enam tantsijaid kah, aga riik maksab selle eest ja nii ma olen seda elus hoidnud. Muuhulgas

ka selliste kohtumiste võimalusele mõeldes.” Ta raputas pead. „Pelle oli Armstradil?”

„Ema ka,” noogutas König.

„Mel ka, ma tean. Ja teie olite vist õnneks Kuul?”

„Assol ja Blane olid. Mina olin hävitajaga väljas.”

„Nii et ma oleksin võinud ka sinust ilma jääda.” Frida surus taas huuled kriipsuks. „Ma ei ole sellest kunagi aru saanud. Milleks minna kogu maailma vastu; milleks kulutada oma elu mingile ideele... Ei tea. Vaene poja.” Ta istus sirgelt ja liikumatult, nii nägu kui hää endiselt mõõdetult rahulikud, kuid korraga olid ta silmad vett täis. „Ma olen alati teadnud, et see nii lõppeb. Noh, vähemalt olete mul teie. Aga ega te ka vist ei mõtlegi sealt ära tulla. Mis teid küll seal hoiab?”

„Meil on seal kodu,” tegi Assol suu lahti. „Vanaema, me võiksimme samamoodi küsida, et miks sa meie juurde ei koli? Mis sind siin kinni hoiab?”

„Mul on terve elu siin. Kõik see... Ma tean, me vaidlesime Pellega kogu aeg ja ei suutnud teineteisele midagi selgeks teha. Ma ei tea, kuidas ta oma kodust niimoodi võõrdus. Teist ma saan isegi rohkem aru, teie vist tõesti näete siin ainult sompus segadikku, mis pole oluliselt parem Kuu tolmuväljadest... On nii?”

„On jah,” noogutas König pisut vastu tahtmist. „Ainus erinevus, et väljas on hingatav õhk ja kole raske on. Muidu on kõik lihtsalt... hall, niiske, närune... ja võõras.”

„Suvel on ilusam. Seda Rootsit te ei tunne.”

„Suvel on kindlasti ilusam,” nõustusid König ja Assol rõõmuga, taas-kord pilke vahetades.

„Rääkige mulle sõjast,” ohkas Frida. Ka tema ei tahtnud ilmselt vaielda, teades suurepäraselt, et nad ei suuda üksteisele midagi selgeks teha. „Rääkige, kuidas kõik nii läks.”

„Ma hakkam väsimata,” tunnistas Frida pisut piinlikkust tundes, avastades, et vaikus on pikaks veninud ja ilmselgelt sellepärast, et ta ära on vajunud. „Ma võin ju mõelda, et mul on kõik järgnevad aastad aega magada, aga lõpuks olen ma 75. Aga natukesest tukkumisest mulle nüüd loodetavasti piisas. Kaua ma magasin?”

„Vast veerand tundi,” patsutas Assol teda käele. „Ära muretse. Meil on veel paar tundi, siis võetakse meid peale. Kuidas sul homsega oli? Sa

pead vist homme tööle minema?”

„Noh, võin ka minemata jätta. Lõpuks on siin tegusad ametiühingud ja kõiki privileege ei ole maha kraabitud... kuigi teistpidi on meid juba harjutatud neist kui Rootsi palgatöölise *privileegidest* mõtlema. Asjad, mis kunagi olid loomulikud... Pole oluline. Kohvi tahaks... Ma ise. Teile on see masin võõras.” Ta tõusis ja pidi peaaegu tuge otsima. Tema päevane tarmukus oli kadunud, nüüd oli tema iga selgemini tunnetatav.

Vanaema kõrval istuv Assol ja vahepeal akna juurde välja vaatama läinud König vahetasid kes teab mitmendat korda pilke. Viimane kõhatas: „Vanaema, ma ei tea, kuidas see teil isaga korraldatud oli, seepärast küsin otse – ta vist jättis sulle mõnikord raha?”

Frida suunurk kõverdus taas tema napolis muiges. „Võib ka nii öelda. Mina jälle ei tea täpselt, kuidas see sealtpoolt välja näeb. Ma rääkisin talle alati, et kasutagu seda raha laste kasvatamiseks, küll ma hakkama saan. Mul on üks võltsitud Taani identiteet, millega käib kaasas krediitkaart. Ta tekitas sinna kuidagi raha. Sularahast ei ole siin ju mingit kasu, seda ei kasuta peaaegu keegi. See ei ole välja surnud ainult sellepärast, et siis tekiks sellele kohe mingid asendajad. Dollarid näiteks. Või jeenid. Riigile on kasulikum hoida legaalset anonüümset maksevahendit, sest muidu võrdub see sellele riigile tagatise ja protsendita laenu andmisega, kellel on enam-vähem kindlad anonüümsed sedelid. Teate küll. Või ikka teate?”

„Teoreetiliselt. Kuidas sinna raha kantakse ja palju ta... palju me võiksite sinna kanda?”

Frida oli oma kohvi kätte saanud ja silmitses neid pikalt. „Kuulge, teeme selle asja selgeks,” alustas ta siis järsult. „Te *ei pea* sinna midagi kandma. Teil ei ole kohustusi minu ees, ükskõik mis kokkulepped mul oma pojaga olid. Pellet... ei ole enam. Ma saan hakkama. Mul on korralik riiklik pension ja lisaks käin ma veel töölgil. Tõsi, mitte kauaks.”

„Tervis?” küsis Assol murelikult.

„Ei... Seda on teile raske seletada. 65-seid ei tohi lahti lasta, 75-seid aga juba lausa peab... Ehk siis varsti antakse mõista, et ma peaksin oma koha vabastama. See ei ole oluline.”

„Vanaema, me ei mõista seda teinekord, aga ometi ta saatis sulle raha?” ei jäänud König rahule. „Järelikult oli sul sellega midagi teha. Me saame ja tahame sedasama teha. Ma sain aru, et tegelikult on sul selle kasutamisel mingid piirangud? Saad aru, meil on kaasas mingi pakk dollareid,

aga ma ei tea isegi, kas sul on nendega midagi peale hakata.”

Frida vangutas vaikselt pead. „Sinna Friedholdi arvele muide tilgub endiselt raha. Oli keegi Dexter, kes pidi asjast midagi teadma. Dollari-tega... seda on teile raske seletada. Vaadake, Rootsi riik kontrollib mak-sude laekumist. Mu nähtavad väljaminekud ei tohi suuremad olla kui mu legaalne sissetulek, muidu on maksuamet kohe kallal. Ma ei saa seda Friedholdi arvet kasutada näiteks korteriüüri tasumiseks, sest siis haka-takse uurima, miks ta minu elamist maksab, ja tuleb välja, et ma olen... ma ei teagi, kui paljusid seadusi rikkunud. Ma ei saa sellega maksta sõb-rannadega kohvikus, sest nad küsivad osa raha pensioniametist tagasi, pannes kohvikuskäigu kirja klubiüritusena, ja need seal maksuametis näeksid kohe, et minu arve on puudu. Selliseid asju kontrollivad nad siin automaatselt. Ma saan seda põhiliselt kasutada reisimiseks ja teinekord mõne antiikse või muidu erilise asja ostmiseks, sest seal näib, et ostis turist, kes selle maalt välja viib. Dollarid saaksin ma ära vahetada järg-mine kord, kui Kreekasse lähen, seal eksisteerib veel anonüümne valuu-tavahetus. Ma näen teie nägudelt, et see on teile täiesti võõras teema.”

„Dexter on ka surnud,” porises König.

„Samas sõjas?” Frida suunurk tuksatas.

„Jah. Ta oli Madal. Sai tuumakaga.”

„Siis on kõik otsad vees.”

„Keegi võttis ta töö üle,” kehtas König õlgu. „Ilmselt ei ole ta veel selleni jõudnud, et miks mingile arvele raha kantakse, sest muidu oleks ta meilt küsinud. Nüüd me vähemalt teame, kust teist otsa otsida.”

„Kuulge, päriselt – ma ei taha, et teil minu pärast midagi tegemata jääb. Te olete noored inimesed, Königil on laps. Te peate õppima, oma elu elama. Ma saan hakkama. Mul ei ole häda midagi. Ausalt. Muidugi oli mul hea meel, kui Pelle mulle lisaraha tekitas, eks ole. Raha läheb alati tarvis. Aga veelkord – ma saan hakkama.”

„Vanaema, miks sa meiega ei tule?” ei pidanud Assol vastu. „Meil on kõik palju paremini. On kergem olla, on robotid....”

„Ma ei ole veel nii vilets!”

„Meil ei jää ka nii ruttu vanaks kui Maal. Meil elavad inimesed kauem. Või tule vähemalt Madale. Seal on soe ja mõnus ja saad terve maja, kui tahad.”

Frida raputas pead. „Laps kuidas sa aru ei saa, et mu elu on siin? Tõsi, see hakkab hõredaks jääma, kuid mujal ei ole mul üldse mitte midagi. Ja

siin ei ole üldse halb. Mulle jäävad teie maailmad palju võõramaks. Alati võõraks.”

„Aga sa elad kauem ja me...”

Frida viipas käega, teda vaikima sundides. „Teie oleksite ainus argument. Teie pärast ma ehk tuleksingi. Mitte mõne juurde võidetud aasta pärast. Kuidas ma tahaksin su vääksu süles hoida! Mõtleks, mul on lapselapselaps...”

„Aga tule siis korrakski!” haaras Assol mõttest kinni.

„Oo, kujutage nüüd ise ka ette, kuidas te hakkaksite mind raketti top-pima!” Seekord tõusid tal mõlemad suunurgad. „Ehk lähevad ühel päeval asjad paremaks ja te saate vabamalt tulla. Räägiti ju Ordu diplomaatilisest tunnustamisest. Ehk ühel päeval...” Ta hää l murdus. „Kas teate, kui oma vanemate moodi te olete? Mul seisavad kogu aeg Mel ja Pelle silme ees. Tõsi, Mel oli palju vanem, kui ma teda esimest korda nägin.”

„Assol on natuke sinu moodi ka, nii naljakas, kui see ka pole,” ütles König pisut kobamisi. „Kui palju ma oma vanaisa moodi olen? Või Viking oma isa?”

„Gunnari?” Frida vajus mõttesse. „Välimuselt ehk pisut... Ta oli ka pikka kasvu ja üsna sportlik. Enne, kui ta paksuks läks. Tead, ma ei mäletagi teda õieti... Sööte veel midagi?”

König räntsatas laua juurde tugitooli ja haaraski koogitüki. „Meil on veel pool tundi aega.”

„Kuidas te õieti lähete? Mingi öise lennuga?”

„Ei.”

Frida pilk rändas ühelt näolt teisele. „Ega te ei pea ütleva. Ma ju näen, kuidas te kogu aeg pilke vahetate. Pelle oli enamasti ükski, tema lõikas ainult lõustu.”

„Meid võetakse kusagilt siit Stockist peale ja me sõidame kuhugi skääridesse. Seal viib kopter meid üle mere ja seal peaks olema mingi väikelinna juures eralennuväli, kust saame tšarteriga otse Egiptusesse. Kopteris saavad meist selle... mis mõttetu riik see seal teisel pool merd oligi...”

„Eesti.”

„Eesti kodanikud. Nii on riskid kõige väiksemad.”

„Ja millal ma teid jälle näen?”

König ja Assol vahetasid pilke ja puhkesid siis naerma. Nad vaatasid vanaema poole ja naer lõppes.

„Assolit ehk. Me mõtlesime, et järgmine kord tulevad ehk Assol ja Blane. Mina lähen mõneks ajaks ära.”

„Kuhu siis? Kuul sa ju elad – kui kaugele veel on võimalik minna?”

„Marsile. Ja plaanis on retk Jupi, Jupiteri juurde.”

„Isa jälgedes. Ja Nanna? Kas sa arvad, et su laps sind ei vaja?”

„Nanna tuleb Marsile kaasa. Jupi-retk tuleb poole aasta pärast, siis on need planeedid soodsamas asendis, see retk võtab vaid mõned kuud. Aga üldiselt kavatsen ma mõned aastad Marsil elada. Sealne koloonia peab jalad alla saama. See on inimkonna tulevik.”

Frida ei öelnud tükk aega midagi. „Per, tead... Vabandust.” Vana naine sattus segadusse ja pomises midagi omaette rootsi keeles. „Mulle meenub, kuidas mu vanaema mulle rääkis, kuidas ta vend Ameerikasse läks. Ameerika oli vaid nimi kaardil. Paik lõpmata kaugel. Ühel päeval räägid inimesega ja järgmisel teda ei ole. Aastateks. Ainult kirjad. Siis ju polnud videoid. Marsiga ka ei ole. Kuidas kõik muutub, elu läheb ära ja järgi ei jää midagi...”

Assol ja König ei osanud midagi kosta.

Frida raputas pead ja vaatas siis üles. „Ma kaotasin poole aasta eest poja. Oma ainsa poja. Ma oleksin eelistanud mitte teada saada, mis tunne see on. Ma oleksin eelistanud enne surra. Kui ma nii vanaks saan, et hakkab juba jaburaks minema, siis küllap ma kujutlen, et kui suren, lendan sinna teie juurde.”

Reniard

Vihm langes lõputu joana. Reniard kaotas märjal mudal tasakaalu, kukkus ja libises oma viis meetrit suhteliselt järsust nõlvast alla.

„Miks sa niimoodi teed?” küsis vooreharjal seisev teismeline poiss.

„See lihtsalt läks nii,” porises Reniard end püsti ajades ja pükse puhtamaks kloppida üritades. Tegelikult sai ta ainult lisaks käed poriseks.

„Isekukkuvat tüüpi onu. *Fucking* hea on suur olla. Kui mina siit niimoodi persetpidi alla laseksin, saaksin ema käest, nii et tolmab.”

„Sellise ilmaga nii et lirtsu, sa jahupea,” arvas poisi kõrval seisev temast paar aastat vanem tüdruk.

„Tänase ilmaga siis tainapea,” teatas poiss muretult ja hüppas. Ta lõpetas libisemise Reniardi jalge ees – oleks ta peaaegu jalust maha sõitnud – ja tõusis huilates. Siis määris ta ära oma käed ja avastas, et tänu sellele, et ta õhuke vihmakuub oli poolde selga kortsu kogunenud, on tal ka see

vabanenud pool seljast ruske mudaga koos.

„Põrsas-tainapea,” arvas tüdruk ülevalt.

„Vanem õde on nuhtlus,” patsutas Reniard teda kaasatundvalt õlale.

„Mida ma kuulen?” Ariel ilmus oma tütre selja taha. „Marc, sa... tõepoolest põrsas.”

Ta hakkas nõlvast laskuma, libises poolel teel ja läbis kiljatusega viimased paar meetrit.

Reniard ja Marc uurisid paar sekundit endi jalge ette jõudnud naist, siis vahetasid noogutades pilgu. „Ilmselt pärilik,” arvas poiss.

„Ma ei tunne teid,” teatas tüdruk vooreharjalt.

„Võib-olla aitaksite mind nüüd üles?” küsis Ariel rahulolematult.

Ta vend ja poeg sirutasid käed ja tõmbasid ta püsti. Kõik kolm vaatasid ülespoole.

„Mis?” tahtis Luzzi teada.

„Me kõik vaatame, kuidas sa tuled.” Reniard tõstis kaamera.

„Pane see kohe ära!”

„Niipalju siis enesekindlusest.”

Tüdruk mossitas ja ei vastanud. Ta hakkas lõpuks laskuma ja kõigi ilmseks pettumuseks jõudis kukkumata alla.

„Näete?” küsis ta võidukalt.

„Kust lastekodust sa ta said?” küsis Reniard.

Nüüd vaatasid mõlemad naisolevused teda pisut pahaselt. Reniard naeratas häbelikult ja taandus kaks sammu. „Olgu, läheme. Muidu jääme vaiba alla.”

„Kas nad tõesti laotaksid meile vaiba peale?” küsis Marc põnevusega hääles.

„Jah, ikka,” noogutas Reniard tõsiselt. „Nad ju ei jõuagi seda üleval hoida. Kui see juba tuleb, siis tuleb. Ja siis nad hakkavad siluma. Kui on suurem kühm, kõigepealt istuvad peale ja kui see ei aita, hüppavad otsas.”

„Kuid maa pole ju...” alustas poiss ja jäi siis vait. „Vastik sihuke...”

Reniard juhtis nad laskumisega võrreldes hulga lamedamast tõusust üles. Ta viipas suurte mehhanismide poole, mis askeldasid umbes seal suunas, kust nad tulid. „Nad siluvad päriselt ka maastiku. Üsna tõsiselt muide. Jahvatavad pinnakihi peeneks ja segavad mullamoodustajatega. Siis laotavad kanga peale. Kangas on vaksapaksune...”

„Jah, me teame seda kõik,” ohkas Luzzi. „Ja see on tselluloosist kootud

ja kõduneb parasjagu selleks ajaks, kui kasvav mets ise suudab oma juurtega tekkinud protokeskkonda koos hoida. Ja need seal taga on Johnny Appleseetid.”

„Kust see tobe nimi õieti tuli?” küsis Ariel.

„Elas selline tegelane rohkem kui kaks sajandit tagasi Ameerikas,” kehtis Reniard õlgu. „Istutas õunapuid.”

„Meil istutavad robotid.” Marc turtsatas. „Ta olla olnud väga pühendunud, suurt muud elus ei teinudki ja seega hea kristlane. Järelikult on meie robotid paremad kristlased. Ei paljune. Kuidas kristlased üldse paljunesid?”

„Vegetatiivselt,” kehtis Reniard õlgu. „Aga igatahes me taastame siin metsad.”

X

Nädal. Nädal, mille igal päeval oli Jean kusagilt ühendunud sellesse veidrasse serverisse ja vaadanud elu, mida ta ei mäletanud. Ta oli piisavalt tark seda mitte kodunt tegema. Ent ta oli piisavalt tark mõistmaks sedagi, et *vastavad organid* võisid kogu ta tegevusest teada.

Ta sõitis lausa teise linna. See võttis küll vaid tunnikesese. See ei pruukinud aidata. Ent ta vähemalt püüdis.

JeanDark: Oled sa seal? Ma isegi ei tea enam täpselt, millal see enam mina ei olnud. Millalgi aasta tagasi kevadel jäid sa minu jaoks vait.

(Kulus pea veerand tundi.)

König: Kevadel? Aa, hea teada. Video?

JeanDark: Ei saa. Ma olen suvalises avalikus raadiovõrgus. Krüptotunnel töötab, aga video ilmselt läbi ei tule.

König: Kas sa usud, et minu poolt vaadatuna nägi see just selline välja? Kas sul endal salvestusi alles ei ole?

JeanDark: Ei ole. Ma ei tahtnud, et keegi need avastada võib. Mul on kahju. Ma olen tegelikult vihane ka.

König: Minu peale? Vabandust. Ma ei tahtnud sulle halba.

JeanDark: Ei, mitte sinu peale. Me olime aastaid sõbrad. Miks nad seda teevad?

König: Sõda. Nad arvavad, et võitlevad sinu kodumaa eest. Mõned neist tahavad vaid siiralt head. Kuu Ordu on võimsaks läinud ja kahjuks peetakse meid seetõttu vaenlasteks.

JeanDark: Kuid te ju olete terroristid. Vargad. Kurjategijad. (?) Nii siin räägitakse.

König: Sul on õigus oma arvamuse vabadusele. Sellesama krüptitud tunneli kaudu pääsed sa meie serveritesse. Vaata, mõtle. Saadan sulle ka juhised, kuidas tagada, et sinu arvutis ei ole nuhkvara.

JeanDark: Ma põhimõtteliselt tean. Ent ikka lõikasid nad ühenduse vahelt.

König: Seda tehti riiklike ruuterite tasemel. Ma kasutasin kogu aeg sama juurdepääsupunkti. Ma arvasin, et minu poolelt pole midagi varjata. Rumal minust muidugi. Nüüd on kõik palju keerulisem. Ka sina olid mulle aastaid hea sõber, sellepärast ma selle kirja sinuni toimetasingi. Ma lootsin, et sa ühendust võtad. Tundusid selline avatud mõistusega olema.

JeanDark: Kuidas sa selle minuni toimetasid? Või sa ei tohi öelda.

König: Ma ei teagi täpselt. Ausalt. Palusin luuret.

JeanDark: Nii et teil tegutseb siin luure... ☺ Tead, ma ei oska midagi öelda. Ma olen segaduses. Ja tead, kuidas see häirib – ma vaatan neid salvestusi ja nii tihti tunnen end ära. Ka mina oleksin just niimoodi öelnud või käitunud.

König: Seda tegid professionaalid. Muidugi pidid minuni jõudev olema täpselt nagu sina seda võiksid teha. Nad võivad seda millalgi uuesti teha ja ega mul – meil – pole ei nüüd ega tulevikus vähimatki kindlusetunnet. Ja sa muidugi kujutad ette, et sinu jaoks on selline sidepidamine paratamatult pisut riskantne ja nii kahju, kui mul ka pole, oleme meie ilmselt viimane paar, kellest üks on Usas ja teine Kuul.

JeanDark: Kahju, kui sa päris ära kaod.

König: Mul on ka kahju. Aga selleks ma ju ühendust võtsingi. Ma lasen sinuni toimetada ühe krüptokaardi. Sa saad seda kasutada nagu iga protsessorkaarti, kuid siis ma vähemalt tean, et see oled sina. Oled nõus?

JeanDark: Muidugi olen. Tegelikult on see päris põnev...

Suvi 2062

Longhorn

Side virvendas pisut ja Longhorn pidi kramplikult meeles pidama, et vastused lihtsalt ei saa tulla enne kaht ja poolt sekundit, sest nii kaua

käivad raadiolained Kuu vahet. Ent ikkagi see ärritas, sest alailma, kui kummagi neist juttu tekkis pikem paus, hakkas teine rääkima ja tulemu-seks oli segadus.

„Kas see oli hea mõte Creep mulle kaasa anda?”

Kaks ja pool sekundit.

Tato väärutas huuli. „Meil kehtib vabatahtlikkuse printsiip. Enamik väiksema kaaluga harjunud vabatahtlikke on jalga lasknud. Mul on tunne, et ta oleks igal juhul ära oodanud, kuni te kaevamistega sinnani jõuate. Et emale teatud mõttes oma võlad tasuda.”

„Mida ta emale võlgu oli? Mida emadele üldse võlgu ollakse? Jama. Noh, leidis. Nüüd ulub mul siin.”

Kaks ja pool sekundit.

„Ju siis on seda vaja. Mis seal õieti oli? Varjendid olid kokku varise-nud, nagu ma lugesin?”

„Jah. Mitte täielikult, aga... Mürgised gaasid, radiatsioon... kaua neil piinelda ei tulnud. Osad laibad, sealhulgas Aracelli, olid täiesti äratun-tavad. Ainult mustaks põlenud. Osadest pole eriti midagi järel. Uilliami tuvastasime DNA järgi. Kummatigi ülemine galerii... Mrhh, seal on vähemalt 20 inimese jäänused... Tegelikult tuhk. Võivad olla Dexter, Kravetz, Delblanc ja nii edasi, aga...” Ta lõpetas ebamäärase viiepega.

Kaks ja pool sekundit.

„Ja sa olid ka ju seal? Vaatamata sellele, et teadsid, kelle kõik sa sealt leiad? Enda närvide pärast sa ei muretsenud?”

„Mina ei ulu. Ja muide... Ära hakka rääkima, mul on mõttepaus... Uil-liami töö võtsin mina üle, majandusega tegelevad Frank ja Kaithlene ja nii edasi. Ehk ma enam-vähem tean, kes praegu millega tegeleb. Mis elu elab. Aga ma ei tea eriti midagi varasemast.” Longhorn ohkas. „Võima-lik, et sel ei ole tähtsust, kuid näiteks ma pidasin Dexterit ja Aracellit paariks, aga Creepiga seoses oleksin võinud ikka teada, mis suhted olid Aracellil Alighieroga.”

Seekord kestis vaikus 7-8 sekundit.

Siis Tato ohkas. „Sellele vastamiseks võtaksin ma ühe õhtu, kui sul on aega minu juurde tulla.”

„Olgu, aga ma kuulen ka Uilliami endise võrgustikuga suheldes teine-kord selliseid vihjeid, et mul on tunne, et ma olen see kõige suurem seen – et pimeduses kasvatatud ja pasaga toidetud.”

Tato turtsatas nukralt ja löi käega. „Mida sa täpselt teada tahad? Küsi

konkreetselt ja ma ütlen. Aga kõigest sellest... Sa oled viimase paari aasta jooksul elanud tervelt kolme eri elu. Paratamatult põgusalt. Jäta see. Kui sul kunagi aega ja tahtmist on, räägin ma sulle neist, keda enam ei ole, räägin, millised olid need inimesed, kes tegid Kuu Ordust selle, mis see täna on. Aga praegu tegele elavatega.”

Reniard

„Lendavad?” Reniard kuulatas taevast uurides.

„Lendavad,” porises tema kõrval seisev Vedang. Taevas oli hallis pilves ja lennukit näha ei olnud. Unine ja maaliline Padukka org laius nende ees. Villa, mille rõdul nad kohvi olid joonud, meenutas pigem kindlust. Rõdupiirde taga oli kõigepealt 30 meetrit langust.

„On ainult aja küsimus, millal pommitama hakkavad. Nad ju teavad. Meil ei ole kaotada midagi.”

„Meie ei lenda,” porises Reniard.

„Meil ei ole, millega. Sinu rahvas on ka ju autodes.”

„Meil ei ole enam sõjalennukeid ja -koptereid, *putain*,” noogutas Reniard. „Tehased ju pommitati puruks ja neid ei ole taastatud. Ei taastatagi. Aga sa peaksid seda teadma.”

„Tean. Aga ei saa aru. Meil on ikka ainult mõned transpordilennukid.”

„Auruvedurile tuli lisaks Teekann ja kohe peaks liikuma hakkama Samovar. Lisaks Baktrianile, Kumarile ja teie kuulsale Solitaire’ile on ehitatud tosin sama klassi tuumamootoritega orbitaalhävitatjat. Panus on tehtud kosmosele. Nagu ka tänases operatsioonis.”

„Kui me enne õhtut pommi kaela ei saa.” Vedang pöördus oma toolil tagasi ja võttis kohvitassi. „Sellega harjub. Mitte pommidega, vaid et pomm võib tulla iga kord, kui India sõjalennukid üle lendavad. Nii et anna andeks, kui ma ei näita välja erilist entusiasmi selles suhtes, et kosmos kaitstud on. Tõsi, rünnakule peaks eelnema kahtlaste tüüpide kogunemine lähikonda, nii et mingi hoiatuse me ehk saame.”

„Kui sellest abi on?”

Vedang kehitas õlgu. „Ikkagi linn. Nad ei riski mitmetonnist visata, nii et varjend ehk jääb terveks. Oleme kaalunud siit minemakolimist.”

„*Merde*. Kas see pole allaandmine?”

„Sina küsid seda! Meie siin muudkui mõistatame, kas lendavad ainult patrullhävitatjad või tuleb ründelennuk täpse pommiga. Kuidas me siin keset linna lahingut peame? See oli ju algsest vaid kontor, üks ole. Kel-

lengi peab ju aru peas olema.”

„Vaerahutingimuste järgi...”

„Ah jaa...” Vedang katkestas teda. „Ma mõnikord loen seda lastelastele ette. Muinasjutuks. Nad pole sellest algusest peale kinni pidanud.”

„*Mon cul*, miks sa siis ei öelnud...” Nüüd jäi Reniard ise vait.

Vedang silmitses teda mõni sekund uurivalt. „Just,” mühatas ta siis. „Ordu tunnustamise suhtes pole mitte midagi tehtud. Pole kunagi teha kavatsetudki. Isegi mitte *de facto* tunnustamist ei ole. Me oleme endiselt ainult terroristid ja kurjategijad. Nad läksid ära, aga keegi pole teinud nägugi, nagu nad sellega lepiksid. Nagu sa ei teaks. Siin on India tagahoov, aga teil seal on ka hiinlased platsis. Ühelt poolt ma saan muidugi aru, et ega teil muresid vähe pole...”

„Mitte ainult hiinlased, kuigi need on kõige suurem pind perses. Kõik on aktiveerunud. Austraalia, Venemaa, Brazil, islamiriigid... Aga me teeme... Ohoo!”

Mõlemad olid pöördunud vaatama paariruumetrist displeid rõdu taga seinal, mis ootamatult ellu oli ärganud. Seal vilkusid kirjad ja igas ekraaniveerandikus viras eri pilt tulevahetusest – kuule muidugi näha ei olnud, kuid toimus mingi segane tormamine ja teinekord keegi kukkus...

„Plaan B?” küsis Reniard Vedangilt.

„Jah... Neetud kosmoserünnak, seda ju kiirendada ei saa...”

„Jah, see on raudselt paigas.” Reniard ohkas ja asus õhus kirjutama.

König

„Tere, Tato.”

„Tere, maalane. Kuidas su naisel ja lapsel läheb?”

„Tõenäoliselt tead sa seda paremini kui mina. Mina ronisin alles eile Teekannust välja.”

Vanamees ohkas teatraalselt. „König, õpi inimeseks olemise kunsti. Ma ei küsi seda mitte sellepärast, et ma ei teaks, vaid et sina sellest mulle rääkida saaksid. Et sina kui lapse isa räägid mulle, kuidas mu viimasel järglasel läheb.”

„Vabandust,” König muigas. „Ma hakkam natuke mõistma seda omaaegset hõimuvendlust. Kuidas üks ühine olend liidab. Kuidas...” Ta lõpetas ebamäärase viipega.

„Jah, ja kui paljudel maalastel seda tunnet enam ei ole.”

„Ära arvasid. Aga tead, ma kujutlen mõnikord oma poega vaadates,

kuidas ta saja aasta pärast seisab siin ja seletab midagi tähtsa näoga.”

„Ja see õnnestub? Seda kujutleda, ma mõtlen?”

„Mitte päriselt. Karikatuuriks kipub.”

„Hea seegi. Mul oleks väga hea meel, kui mind mäletataks muigea suunurgas. Maast kõrini? Mis edasi?”

„Mida sa mulle pakud? Selleks ma sinu juurde ju tulingi.”

„Mida sa ise teha tahaksid?”

„Ma ei tahaks kohe Maale tagasi. Nii palju on teha...”

„Poliitikas? Ordu juhtimises?”

„Miski ütleb mulle, et Ordu juhtimisega saad sa hakkama. Ja kuigi ma sulle ilmselt peavalu tekitan...”

„Jäta. Räägime parem Marsist.”

„Marsist? Ma ei ole nüüd viimaste andmetega kursis...”

„Marsil läheb täpselt nii hästi, kui palju on seal inimesi. Võtmesõna on elamiskuplid ja eks see sellepärast olegi kõrgeim prioriteet. Kui me suudame püsida praeguses graafikus, sõidab Marss järgmise veerand sajan-diga Kuul eest ära.”

„Oota.” König maigutas kümme sekundit ja noogutas siis. „Sa liikusid viimased paar lauset liiga kiiresti. See on retooriline küsimus, aga miks sa seda mulle räägid?”

„Sest sina rääkisid seda mulle, oleks täisdemagoogiline vastus,” kehtas Tato õlgu. „Filosoofilisest vaatenurgast on mind alati pisut muretsema pannud fakt, et hetkel Kuu on ainus alternatiiv maisele arengule. Kui õnnestub tekitada lisaks ka Marss, on see ainult hea.”

„Satelliidid? Jupi süsteem? Vesta?”

„König, me oleme seda arutanud. Tänapäevase tehnilise võimekuse juures vajame me mingit õiges suuruses kera õigel kaugusel Päikesest. Kuu on igas suhtes üsna elamiskõlbatu ja perspektiivitu, kuid veerand sajandit tagasi polnud midagi valida, me ei küündinud kaugemale. Kui oleksime, oleks Marss parem valik olnud. Marsist annab ühel päeval ehk teha sellise külma teisejärgulise Maa. Kõik muud paigad Päikesesüsteemis tulevad kõne alla alles siis, kui me saame igale hullule anda kätte raketi ja piisavalt võimsa reaktori. Sealjuures koos vahenditega neid juurde ehitada.”

König kergitas teatraalselt kulme. „Mul on hea meel kuulda sinu suust mõtteid, mille ma aastaid tagasi idanema panin. Aega võttis...” Ta krimp-sutas nägu ja tõsines. „Olgu, saan aru. Marss. Kui paljud veel nii mõtle-

vad? Kuidas sa kavatsed lahendada põhiküsimuse? Kõik jookseb kinni, kui sinna inimesi ei lähe. Lastega on teatavasti see häda, et nende juurde-tegemine ei lähe kuigi kiiresti.”

Tato mühatas. „Tead seda ütlemist, et revolutsioone teevad kahekümnesed? Ja kui revolutsiooni etteotsa satub keegi minusugune, siis ainult sellepärast, et ta on sellest kahekümnesest peale unistanud. Laste tege-misega Marsil ehk saad sa minutagi hakkama, ent mõelda ei keela mul keegi. Ka sinuga kaasa mõelda. Kas sa tõesti arvad, et meist keegi ei olnud enne sind selliste asjade peale mõelnud?”

König kõhkles hetke. „Tegelikult mitte. Kuid vaatenurgad ja ajahori-sondid...” Ta lõpetas taas ebamäärase viiega.

„Õige,” noogutas Tato. „Sa ei rääkinud mulle midagi uut. Sa vaid ehk andsid kindlusetunnet, et minu ja mõnede mu kaaslaste mõtted ei saa väga äraspidised olla, kui need sinusugustel umbes samas suunas liigu-vad. Marsist ei rääkinud Kuu Ordu tollal lihtsalt sellepärast, et meil ei olnud selleks jõudu.”

„Nüüd on.” See kõlas pooleldi tõdemuse ja pooleldi küsimusena.

„König, oled sa kunagi püüdnud analüüsida tänast situatsiooni? Oled sa üldse vaadanud simusid ja mudeleid?”

„Maa sotsioloogia ja politoloogia ei ole minu ala. Ma muidugi tean põhilisi numbreid. Üldine järgmise relvastatud konflikti tõenäosus mõne Maa suurvõimuga lähema kolme aasta jooksul 0,987, sealhulgas Hiinaga 0,68. Üldine konflikti tõenäosus Hiinaga lähema kümne aasta perspek-tiivis kolm üheksat.”

„Ehk siis on ainult üks võimalus tuhandest, et me ei lähe kaklema.” Tato noogutas. „Stsenariumid?”

„Ma ei ole kompetentne sinuga vaidlema, kas iga üksik otsus on õige. Kuigi terve mõistusega vastuolus on mitte nõustuda Moonsundi järeldustega, et vägivaldsete lahenduste eelistamine on sisuliselt nullinud pingelõdvendust sisaldavad arenguteed.”

Tato puhkes naerma. „Kantseliiti valdad sa vaimustavalt. Palun veel-kord – kas sa tõesti tõsimeeli arvad, et näiteks mina ei ole kõiki võima-lusi läbi kaalunud?”

König raputas pead. „Ei arva. Kuigi ma ei saa alati kaalutlustest aru.”

„Jah, ega ma ei ole neid avalikult selgitanud ka.” Tato noogutas aeg-laselt. „Alustame sellest, et ma olen revolutsionäär. Selles kõigile kõige ebameeldivamas tähenduses – surm ees ja häving tema kannul. Ma tõsi-

selt püüan võimalikult vähe surma ja hävingut külvata, kuid ma vähemalt ei peta ennast – uue loomine kutsub paratamatult esile valulikke reaktsioone ja seeläbi saavad väga paljud kannatada. Õel analoogia, ent kui sa raiud maha puu, mis ähvardab kohe lasteaija peale kukkuda, leidub alati mõni põrunud vanamoor, kes selle peale nutma ja halama hakkab. Et puu ju veel nii ilus. Ja tema ju ei vastuta, kui puu kukub. Ja mis sellest kasu oleks, kui ka *vastutaks*? Lühidalt öeldes sel hetkel, kui me koos tollase Senatiga tegime otsuse inimkonna tuleviku nimel rajada asundus Kuule, tegime me ka paratamatult teise otsuse – et ühel päeval peab Kuul olema piisav hulk tuumarelv. Ja neid tuleb kasutada. Seda osa sa juba tead.” Tato laskus istmele, võttis klaasist imepisekese lonksu konjakit ja pööras oma pilgu Maale. „Sa peaksid läbi lugema oma tosin raamatut, et mõista, mida ma sulle räägin. Oled mõnd neist lugenud?” Ta saatis lingid.

Noormees raputas häbelikult pead. „Ma mõnest neist tean vähemalt, mis need on. Neile on viidatud teostes, mida ma *olen* lugenud.”

„Siin on palju juttu identiteedist, vastandumisest, erinevate tasemete sümbolitest, ajahorisontidest ja paradigmatdest. Siin on juttu inimolemusest, masside juhtimisest, tõe ja õiguse vahekordadest ja paljust muust. Anna andeks mu ironia, kuid kui sa vähemalt oled lugenud raamatuid, kus neile viidatakse, saad ehk aru, millest ma üldse räägin. Kui me avaneksime praegu maailmale, oleksime võrreldavad mõne vabasadama või eripiirkonnaga ja meie arenguvõimalused erineksid neist viimastest vaid niivõrd, et on olemas Ordu sisemine ring. Ehk siis rahvuse, identiteedi kujunemiseks läheb põlvkondi. Vabalinna või arengukeskkonda võib ka koguneda väga vingse seltskond, aga kui poliitilised tuuled muutuvad, jookseb see üle õla tagasi vaatamata laiali.”

„Ehk siis oled sa meelega õhutanud vastasseisu, et anda Ordule aega kristalliseeruda ja ühtlasi ka maalastel lasta settida teadmisel, et Ordu on suurvõim?”

„Õige, kuigi see on vaid osa tõde. Esiteks teen ma panuse tuumaheidutuse eskaleerimisele, lootes niimoodi vähendada suuremastaabilise tuumakonflikti ohtu, ehk siis alatiseks likvideerida totaalse katastroofi võimalus. Võtab ehk nii kümme aastat, kuni maalased sellega harjuvad, siis on aeg kutsuda neid osalema leo raketikaitstes. Jah, ma räägin, mida ma mõtlen – ma heameelega kaasaks nad sellesse süsteemi, et neil oleks omalt poolt kindlustunne, et leo relvi ei kasutata nende vastu.”

„Mis eeldaks Kuu Ordu *de jure* tunnustamist...”

„Või vähemalt *de facto*. Ja kas sa saad aru, et nad on lõksus? Nad suudaksid täna avaliku võidurelvastumise võita, neil on ikka veel tohutu ülekaal praktiliselt kõiges. Aga avalik võidurelvastumine nõuaks avalikku, tunnustatud ja vihatud vaenlast ja teistpidi Ordu tunnustamist, selleks aga ei ole nad ühelgi tasemel valmis. Alates sellest, et kuidas ometi on nad seni meist mööda vaadanud. Lisaks tähendaks see Usa ja India jaoks kaotatud sõja tunnustamist ja paratamatult tekiks siis tohutu huvi Kuu Ordu ideoloogia vastu. Saad aru, Maal on täna vähemalt 7 riiki või riikide ühendust, mis isegi üksinda võetuna suudaksid kümneaastase pingutusega Kuu Ordu Maa-lähedasest ruumist minema lüüa ja jätta meile vaid alalise tuumarünnaku ohus asundused Marsil ja mujal kaugemal. Nad arvavad, et isolatsioon hävitab meid. Mina aga arvan, et isolatsioon loob kosmoserahva. Nad arvavad, et Kuu Ordu jätkuv naeruvääristamine ja mahavaikimine tapavad meie elava sideme nende radikaalsemate mõtlejatega ning meid murrab taktika, mida nad kasutavad terroristide vastu – järjekindel eemaletõrjumine ja kontraterror – alates infosõjast ning lõpetades meie inimeste tapmisega. Ma olen nendega nõus, et mõlemas punktis oleksime me kindlad kaotajad – vastastikku salamõrvu sepsitades saame me väga ruttu otsa, sest meid on neli suurusjärku vähem, ja ka igasuguse mõistliku väitluse suudavad nad lihtsalt massiga maha karjuda. Järelikult peab meie vastus olema ebasümmeetriline. Kus meil on tohutu ülekaal?”

„Aatomitehnika. Kosmosetehnika. Ehk siis igale sabotaažile või mõrvakatsale järgneb vastulöökk kosmosest.” König hammustas mõtlikult huult. „Nii kõlab see loogiliselt küll... Ehk siis ordulasi enam immigratsioonist juurde ei tule?”

„Tuleb ikka. Aga muidugi tuleb vähem. See muutub igas mõttes raskemaks, kuid me peame tagama, et India ookeani kallastele jääb hall ala. Või laiemalt – kõik senised kanalid jäävad tööle. Aga mõtle niipidi – kus on Maal nii vähe inimesi, et ordulasi võib teatud tingimustel rohkem olla? Annan veel ühe vihje – kus on sellised tingimused, kuhu sobib pigem kosmosetehnika kui tavaline maine?”

„Polaaralad?” König pööritas silmi. „Ehk siis räägid sa sellest, et Ordu vallutab need?”

Tato muigas kergelt. „Mitte täna. Aga varem või hiljem. Siis mingid saared, mõni igas maailmanurgas. Ehk siis tuleb luua tehnika, millega saab suhteliselt suvalisse kohta maanduda, väga kiiresti last vahetada ja

ilma tankimiseta uuesti orbiidile tõusta.”

„Täna neid ei ole. On Auruvedur ja kaks Teekannu...”

„Teine on juba Samovar. Ma tean. Aga neid ehitatakse. Kas sa tõesti arvad, et me siin koomas vedelesime ja alles sind tabas ilmutus, et keemiliste rakettide aeg on igaveseks läbi? Olgu, me oleks oma lubjastumuses veel mõned teinud, enne kui kohale jõuab... Ma annan su enesekindlusele veel mõne tükki – endiselt saame me immigratsioonist nii keskmiselt kümnendiku erinevate luurete agente. Kuidas korraldada kõige mõjusamalt ja valutumalt desinfiltratsiooni?”

König mõtles hetke. „Ohh... Austraalia gambiit!”

„Nojah. Immigratsioonitoru on järgmised paar generatsiooni keevitatud Marsilaevade külge. Kogu kahtlane seltskond kallatakse sinna maha. Aklimatiseerugu.”

„Aklimatiseeritagu...”

„Aga see on juba sinu probleem. Ise sa Marssi tahtsid. Olid mures inimeste pärast. Ma annan sulle ressursid ja inimesed. Kas sa oled nõus võtma Marsi?”

„Ja sinul oli kõik juba kurat teab millal valmis mõeldud ja sa irvitaisid pihku, kui ma üritasin seda sulle müüa? Mina? Marsil vist juba on keegi?”

„On. Ma ei paneks sind seda kõike juhtima. Sa oleksid pigem hall kardinal. Oh, küllap ma annan sulle konkreetse ülesande kah – mis sa arvad näiteks avalikust ametist planeetidevahelises sides ja tegelikest funktsioonidest vastuluures? Ja ma saadan su vaid kolmeks aastaks. Kindlasti sa mõistad, kui tähtsaks ma seda pean, et nüüd ja edaspidi kõik vähegi olulised tegijad elaksid kõigis meie maailmades ja tunneksid kõik üksteist.” Ta võttis taas väikese lonksu oma klaasist. „König, me loome siin elustiili. Mõistad sa seda?”

Noormees noogutas aeglaselt. „Jah, ma tahan saada Kuu Ordu juhiks. Ja sa ühtaegu nagu toetad ja takistad mind? Tõsi, iga kord, kui ma sinuga räägin, saan ma aru, kui palju mul on õppida...”

Tato vangutas pead ja naeratas omaette. „Just. Sa saad aru küll – vanad ilma noorteta on tragöödia, noored ilma vanadeta komöödia. Marsi terviseks!”

Reniard

Taevas väreles veider lillakas loit ja dosimeeter hakkas pirisema.

„*Mais putain de merde...*” Reniard virutas parema käega enda kõrval istuva Loudoni õla pihta, et viimane pilgu õiges suunas pööraks.

Aknast välja vahtinud mees heitis talle kergelt solvunud pilgu ja kumardus arvuti kohale, kuid enne kui ta midagi teha jõudis, teatas Terell tagaistmelt: „See on Solitaire. Aatomileek. Nad küll timmisid seda väiksema saaste peale, aga ega rangelt võttes ei tohiks sellega endiselt atmosfääris lennata.”

„Solitaire?” justnagu ärkas Vedang tema kõrval. „Judge, tere tulemast tagasi. Maandud nagu eelmisel korral?”

„Tere, Vedang. Aga nii palju rõõmu ma sulle ei valmista. Teisalt, saadeti mind, sest paigad on ju tuttavad... Oota, mul tuleb kohe tegemist.”

Üle taeva kriiskasid minna India hävitajad. Nende korpusest eraldusid õhk-õhk-tüüpi raketid, enne kui lennukid teine teises suunas kõrvale keerasid. Korraga ulus ja mürises terve taevaskõrgus.

„Judge lasi tõrjeraketid lahti,” kommenteeris Terell. „Nii, keegi laseb altpoolt kah... Kas me ei peaks sekkuma?”

„Ja keda ja mis suunas me laskma peaksime?” hammustas Reniard.

Vastuse asemel saatis Terell esiistmete vahelisele ekraanile andmed. Reniard heitis sinnapoole vaid ühe pilgu ja peatas masina. „Loudon, tegele sellega.” Ta ise hakkas ümbrust uurima. Tänav nagu tänav ikka – murenev asfalt, kõnniteede asemel tolmused teeperved, kohati kinni vajunud kraav ja lobudike rida piki tänavat. Reniard oli selliseid palju näinud ja kuigi Tseiloni omad nägid paremad välja kui suuremas osas Aafrikas, ei suutnud ta kohalike majadest mõelda teistmoodi kui ’lobudikest’ – hooletult kergplokkidest laotud seinad, väljaspool vonklevad kommunikatsioonid, majadevaheline ripendav kaablisegadik ja juhuslikud, osaliselt purunenud ja narmendavad reklaamplakatid.

Tänaval oli liikunud pisut inimesi, kuid kui nüüd nende avara, neljakohalise kabiiniga farmeri kastis asuv gatling hakkas iseseisvalt taeva poole üksikuid valanguid läkitama, muutus ümbruskond hetkega inimtühjaks.

Roolis istuv Reniard tegeles rohkem ümbrusega, nii et tal ei olnud aega vaadata, mis taevaskõrgus toimus. „Ütle, kui võime või peame asukohta vahetama,” porises ta ainult Loudonile.

„Nüüd!” napsas see, kui möödunud oli umbes viis minutit. Eemal posti taga konutav Terell oli ka taas ühe hüppega sees tagasi ja nad sõitsid paar kvartalit edasi. Tegelikult koosneski kogu Padukka, see Colombo eeslinn

hajali asetsevatest majatroppidest, mille vahel üsna suured metsasalud ja põllusiilud. Nüüd oli neil jälle oma pool kilomeetrit käänulist teed roheliste kuplite vahel, mille nõlvadel kükitasid vaid üksikud... *olgu, need on nüüd need õiged lobudikud*, otsustas Reniard. Raudteejaama ümbruses olid olnud siiski *hooned*, need siin koosnesid peamiselt hallikstõmbunud lauajuppidest, kilest ja igasugustest pakkematerjalijääkidest.

Taas parkisid nad auto ja see pidas mingit oma võitlust. Reniardi jaoks vähemalt. Paistis, et ka Vedangil olid sarnased mõtted, sest mees vaatas oma arvuti kohalt üles ja ühmas: „Nagu arvutimäng, mida mängib keegi teine...”

„Selle vahega, et *'game over'* tähendab enamasti hirmsat kärakat ja meie siirdumist uuestisünnitsüklisse,” täpsustas Loudon.

„Oli meist üldse kasu?” küsis Vedang.

„Tegelikult ei olnud,” Loudon vaatas korraks üles. „Tulistasime stingeritüüpi rakette, mida kusagilt siitsamast lähedalt lasti. Need võeti alla küll, aga seda ei teinud meie... ilmselt. Aga keegi ei julgenud enam siit paari kilomeetri raadiuses lasta, kui meie gatlingit kuulsid. Ainult et mõned sõjalennukid hakkasid meie vastu huvi tundma.”

„Kas me ei peaks...” hakkas Vedang nihelema.

„Tead, kui me radari sisse lülitasime, pole enam vahet, kas me lisaks tulistame või mitte. Üldpildi osas ikka aitasime. Solitaire sai paar laengut sisse ka, aga huvitaval kombel pidas vastu.”

„Seda ma juhuslikult tean,” täiendas Reniard. „Nad panid talle mingi väga isase kaitsekilbi, mis tavalise lennuki puhul kõne allagi ei tuleks. Üle kolmekümne tonni. See on tõeline lendav tank... Nullaeg!”

Hallist taevast lõi korraga maani tulesammas ja eemal välgatas plahvatus. Mõne sekundi pärast väratas maapind ja kümnekonna pärast jõudis kohale lööklaine.

„Solitaire lahkub,” teatas Loudon.

Terell hüppas masinasse. „Läheme vaatame, mis järele jäi. Holgeri omad jõuavad küll enne.”

Reniard hakkas sõitma. „*C'est de la vraie connerie*, aga nii pole sellest sõduriametist küll mingit rõõmu. Masinad võitlevad omavahel ja meie valvame, et kohalikud vahepeal midagi küljest ära ei kruviks.”

Loudon heitis talle kõõrdpilgu. „Läheme teise otsa? Dipi ja Evald juba läksid.”

„Dipi läks lapsi saama. Et rahulikum,” täpsustas Terell tagant.

„Ja Evald *salau*d neid tegema?” turtsatas Reniard.

„Hea mõte ju tegelikult,” venitas Loudon.

Kuid keegi ei jõudnud talle vastata, sest nad jõudsid auguni, kus enne oli olnud India sõjaväe tugipunkt.

Assol

„Ja nüüd lendad sa ära ja kui ma vanaks ja jaburaks lähen, siis ma kujutlen, et kui suren, tõusen sinna teie juurde.” Assol aitas Nannal last mugavamalt sättida.

„Minu meelest sa juba oled jaburaks läinud,” arvas Nanna.

„Äh, seda rääkis Königi vanaema.”

„Eee...”

„Ta tegi ka nalja.”

„Ahah. Ma juba mõtlesin, et panen kirja, mis geneetilised lõksud last ähvardada võivad.”

Assol turtsatas ja suudles teda põsele. „*Fuck*, kui kahju tegelt, et te ära lähete. Aga saatke meile videosid. Ma luban, et vaatan need vähemalt korra läbi.”

„Ja näitad sõpradele ka, kui me mõne uue asendi oleme leidnud, ma tean küll.”

Nad irvitasid teineteisele otsa vaadates.

„Ütle ausalt, lähed sa ainult Königi pärast?”

Nanna näitas talle keelt. „Tead, mul on ka kahju. Aga me leppisime ju kokku kolmeks aastaks, mäletad küll. Ja ma tahaksin teada, mis tunne on elada suures maailmas. Sellises, kus on ainult tehnilised ohud, kus ei ole neid kurje tuumaraketidega väikehingi seal all. Ja... kõik on niikuinii nii palju muutunud.”

„Kõik muutus ju kogu aeg ilma sõjatagi.”

„Sa saad aru küll.”

Assol noogutas vastu tahtmist. „Ma ei oska sellele nime anda... või „Lillelaste ärkamislaul” ehk?”

„Et maailma valitsemine ei ole enam lõbus sellest hetkest, kui tuleb esimesel mõrtsukal pea maha lüüa? See ka. Aga sa olid ju juures, kui vanaisa ja König rääkisid. Et selle sõja hind oli liiga ränk. Kriitiliselt ränk. Ja praegu ei saavuta diplomaatilist tunnustust osalt ka sellepärast, et me oleme liiga vabalt hakanud kasutama Hülse.”

„See pidi ettekääne olema. Ja me kasutame Hülsse, sest meil ei jää midagi muud üle.”

„Ma ei tea. Ma ei oska selle kohta midagi öelda. Ausalt öeldes ei huvita ka.”

„Kas see ei ole seesama tigidus, mille eest Tato hoiatas?”

Nanna mõtles hetke ja puhkes siis naerma. „Sul võib õigus olla. Aga kui sa nüüd kiiresti ei tee, tuled ka Marsile. Vennaga jätsid hüvasti?”

„Teine kord,” naeratas Assol. „Vennas istub üleval ja üritab tähtis välja näha. Sai mu musi kätte. Kõike head sulle siis!” Nad kallistasid kiiresti, Assol silitas veel korra vennapoja põske ja jooksis siis väljapääsu poole, sest stardilugemine hakkas sinnamaale jõudma, et viimane aeg oli lahkuva planetoplani luugid sulgeda.

Sügis 2062

Longhorn

Lennuk hakkas maanduma. Tiivaotstest ja paarist kohast keres enda alla siniseid leegikoonuseid paisates laskus masin vertikaalselt väikesele helikopteriplatvormile. Esimesel pilgul oli selge, et see ei ole tsiiviillenuk – mitmest kohast turritasid välja mustad relvatorud ja tiivaalune oli täis rakette –, ent kui mootorid seiskusid ja aparaat kalju alla varju ruleeris, astus selle avatud uksest välja õige mitu tosinat inimest.

Lennukile oli vastu tulnud samuti paras kari. Vahetati tervitusi; paistis, et suurem osa seltskonnast tunneb üksteist.

„Mäkflai.”

„Longhorn. Läksime.”

Mees oli enamikust oma ameerikapärastest aksessuaaridest loobunud ja nägi nüüd üsna tavalise kohaliku moodi välja.

„Sa lähed muudkui kõhnemaks,” viskas ta kaaslasele, kui nad läbi kaljukäigu teisele poole küngast autode poole kõndisid. „Nooremaks sa küll ei lähe. Ja hinduks saab sind pidada ikkagi rohkem kui saja meetri pealt. Muide, on see ajutine või püsiv? Seda ma pean siiski ütleva, et ma ei oleks sind tänaval ilmselt ära tundnud.”

„Ajutine. Euroopa jaoks.”

„Jah, ma tean, sa ütlesid. Ma imestan, et sinu kaliibriga tegelast minna lastakse. Ja Delhi on küll suur, kuid ma ei ole kindel, et su legend viite

minutitki vastu peab, kui me päriselt mõne Vishwavidyalayast midagi teadva tegelasega kokku saame.”

„Ma loodan, et ei saa. Ma ei kavatse ühegi juhusliku tegelasega lobi-seda. Muide, sina tuled minuga kaasa.”

„Hm, tulen? Ja miks ma sellest alles nüüd kuulen?”

„Sest ma ei usalda mitte kedagi. Ma rääkisin vastavate tegelastega orbiidil. Nad peavad tõenäoliseks, et keegi skaneerib võrku ja regab muutused, mida meie arvutipunt teinud on. Olgem ausad, meil ei ole piisavalt inimesi ja oskusi, et võidelda suurriikide elektronluurega. Me suudame aeg-ajalt süsteemi häkkida, kuid meie toetajatele igal pool nende süsteemides on alustatud mõjusat jahti ja kui meil piisavalt headel positsioonidel ka on neid järel, ei söanda nad tegutseda. Neile on öeldudki, et nad püsiksid vakka. Üks meie tegelane – nimi pole oluline, anna andeks – läheb ja kasutab minu legendi. Ta on piisavalt vana ja tal on seda loodetavasti suhteliselt ohutu teha. Lihtsalt vaatab, mis juhtub. Meie läheme teist teed ja teiste dokumentidega.”

„Kas nendega ei ole ohtu? Ma mõtlen...”

„Mäkflai, sa tead, kuidas see käib. On mõned reaalsed inimesed, kelle identiteeti me kasutame. Ise nad istuvad selle aja kusagil suvilas ja ei tõsta toru. Nende telefonid, krediitkaardid, üldse kõik toimib mõned päevad teatud Euroopa nurgas, *that's it*. Sind on mul vaja esiteks selleks, et kahekesi on kindlam, ja teiseks aitan sina mul siit mandrile pääseda. Ja muidugi siit edasi Euroopa suunas.”

Selle aja peale loksusid nad džii-bis mööda auklikke teid. Mäkflai lülitas armatuurlaual nuppe ja visinal puhusid end tagaistmel täis kaks nukku.

„Milleks need?” küsis Longhorn üle õla pilku heites.

„Hämamiseks. Need on muide soojad ja nii edasi. Ja auto vedrustus arvestab neid. Meid jälgitakse. Odavad jälgimispunktid igal pool džunglis. Me ei jõua neid kõiki välja traalida. Need ei suuda eriti midagi fikseerida, seda enam, et meil on klaasidel hajutajad, kuid need loevad autosid ja inimesi autos. Et see midagi ei annaks, hoiame autod kogu aeg suhteliselt täis.”

„Ja linnas? Sadamas?”

„Meil on seal oma võrk inimestest, kes annavad kaikaga pähe igapähele, kes liiga palju meie ümber tolgendab. Ainult et...” Ta ohkas ja jäi vait.

„Enne oli parem,” poetas Longhorn süngelt.

Mäkflai noogutas. „Ametlikult ei tohi me Sri Lankal enam üldse tegut-

seada. India avaldas niipalju survet, et kõik meie organisatsioonid on likvideeritud ja nende vara rekvireeritud. Me kaotasime väga palju inimesi ja väga paljud hakkasid kartma. Meil on omad tugipunktid, kuid meie tegevusvabadus on väga piiratud. Oma kümnekond korda on läinud suuremaks lahinguks ja me oleme püsima jäänud vaid tänu kosmosetoetusele. Aga sa peaksid seda teadma. On kaalutud evakueerumist Madale.”

„Kõik, kes tahavad, võivad tulla. Aga me vajame Tseilonit. See on ikka veel meie kõige parem aken maailma. Mosambiigist on raske edasi saada ja Okeania kaudu võtab see lihtsalt palju aega. Sa ju tead, et meil ei ole Madal enam ühtki liinilendu. Mitte ühtki. Mitte ühtki laevaliini. Post ei käi. Internetti pääseme ainult prokside kaudu...”

„Peamiselt siitkaudu, ma tean. Me peame vastu, ära muretse. Ma... ma pean sellega harjuma, et see ei ole enam mäng.”

„See ei ole kunagi mäng olnud. Nüüd on kõik maailma valitsused arusaanud, kui kohutava vea nad tegid, kui lasid kosmose käest. Nüüd on muidugi hilja, aga tulemuseks on vastasseis. Kül m sõda. Ja see sõda läheb varsti jälle kuumaks, ära muretse.”

Noorem mees mühatas nukralt. „*Sellepärast* ma tõesti ei muretse. Aga mul on üks tüdruk... Me... me tahaksime elada normaalset elu. Mitte lõputut sõda.”

Longhorn noogutas süngelt. „Siis on Kuu või Marss. Isegi Mada kõlab.”

„Mada on radioaktiivne kõrb, kus käib võitlus metsadesse peitunud kohalike jäänustega, kes arusaadavalt meie peale kohutavalt tigidad on. Marss ja Kuu... oh, oled sa proovinud mõnele naisele seda rääkida?”

„Paar aastat, Mäkflai, paar aastat. Radiatsioon langeb ja saabub rahu. Suhteline rahu, olgu. Ja ka siin saabub suhteline rahu ja Ordu mõju kasvab.”

Mäkflai kehtas ainult õlgu, trotslikult teed põrnitsedes.

Reniard

„Vana see torn nüüd õieti on?”

„Ehitati 1889. Hm, siin sa siis nüüd oled – kui andmeühendust ei ole...”

„Andmeühendus on, aga kusine... või ma pole lihtsalt harjunud.”

„Sa ei ole lihtsalt harjunud. Ja viited on siin ka sees, sest esiteks kõike maksustatakse ja teiseks kontrollitakse, kas päring ikka seaduslik on.

Aga seda peaksid sa minust paremini teadma.”

Hideaki mühatas ainult ja vaatas korraks Reniardi poole, kes uuris torni läbi õllepudeli. Nad mõlemad lamasid rohul Marsi väljakul ja vahtisid üles Eiffeli torni poole. „Jah, siin ma lausa tunnen, kuidas isegi vaatamise eest raha nõutakse. Ma tunnen, kuidas pidevalt sendid tikuvad. Voolavad, lahkuvad mu rahakotist.”

„Esiteks sul ei olegi rahakotti ja teiseks... saad sa siin vedeleda... nojah, lõpmatuseni saad, eeldusel, et krediit ei sulgu.”

Hideaki võttis lonksu omast pudelist ja asetask selle rohule tagasi. Ta krimpsutas nina. „Õllepudelid, klaasist, mille taara maksab rohkem kui sisu, et sa selle ikka ilusti tagasi viiksid. Plastikust rohi...”

„Sest ehtne ei peaks vastu. Siin on ehtsat ka. Kas sa ei lugenud? Plastikust rohi on tugevam ja kaitseb ehtsat. Ja sa ei saa vahest enne aru, kui mõnd liblet noppida proovid. Ei tule.”

„Jah, aga ma *tean*, et see on plastik. Tegelikult saad aru ka, kui katsud.” Ta ohkas. „Olgu, ma saan aru, et siin käib liiga palju inimesi. Aga ikkagi võiks see olla korraldatud kuidagi teisiti. Nii et mul ei oleks siin kogu aeg ninas raha lõhn ja suur raha maitse ja...” Ta ohkas uuesti ja jäi vait.

„See toimib nii,” kehtas Reniard õlgu.

„Jah, aga mäletad... seda D-ga tegelast – et mõelda, et keegi lendas aasta pisikeses tünnis, et saada kätte... taevaste kulda, millega maksta neile sitakottidele.”

Reniard turtsatas. „Seda ütles ta jah korduvalt... Nii me töötame. Ja muide, sa ei ole ikka harjunud oma suud kinni pidama – see ei ole meie elu.”

„Vabandust,” pomises Hideaki. „Aga me oleme siin kahekesi. Ei ole väga tõenäoline, et keegi võtaks vaevaks...” Ta ei lõpetanud lauset, vaid kehtas õlgu ja lasi korra piiksatada randmel asuval seadmél. „Jämmer on kogu aeg sees niikuinii.”

Reniard ohkas omakorda. „Hid, sa ei ole omandanud paranoilist mõtlemist. Või täpsemalt, oled selle unustanud – sul peaks hea kool olema. Ühelt poolt blokeerib see jah suurema osa juhuslikust pealtkuulamisest, teiselt poolt on aga kahtlane, et mingitel Indoneesia üliõpilastel on tööstusklassi jämmerid. Jah, kohtud ei võta enam arvesse sanktsioneerimata pealtkuulamisél saadud salvestusi, sest neid on liiga kerge võltsida, kuid samas ei keela keegi politseil ja luuretel oma järeldusi tegemast. Me ei tohiks sellestki siin rääkida. Olgu, praegu siin on tõesti risk madal. Kuigi

siin on pidev terroristidevastane jälgimine. Aga turiste on liiga palju ja kaks meest, kes lihtsalt õlut joovad...”

X

Reniard eksis. John Jones oli tundnud nende vastu huvi sellest hetkest, kui nad jala Orly lennujaamas Euroopa pinnale asetasiid. Kaks indoneeslast, kes UPMC-sse* õppima tulid. Rutiinne kontroll ei andnud midagi. Täiendav täpsem kontroll ei andnud ka midagi. Ent ta jälgis neid kahte edasi. See oli instinkt. Ja see oli ta töö.

Ainult et nüüd pidi ta lõpetama. Teised tööülesanded surusid peale ja kuna tal midagi peale nii-öelda sabatunde ette näidata ei olnud, tuli järgida protseduure.

Ta oli selle viimase välikontrolli tegelikult kokku leppinud ülemustest mööda minnes. See ei olnud otseselt probleem – alati võis mingi põhjenduse leida ja nagu öeldud, oli see tema töö. Probleem oli ainult selles, et need kaks olid kahtlased, kuid tal ei olnud tõendeid. Ta jälgib neid veel täna ja siis lõpetab. Need kaks lähevad „tavalise” jälgimise kategooriasse, sest välismaalased on alati kahtlased. Ja nende andmeid ei saadeta edasi USA-le, nagu Johnil oli kiusatus teha. Ameeriklased võtaksid asja tõsisemalt käsile, kui neile vaid põhjust anda, kuid luures ei tehta isetegevust ja lõpuks polnud see tema asi – ta on teinud kõik, mis võimalik, ja kui ülemused käsivad teema sulgeda, ei hakka tema oma karjääriga riskima.

Ühel hetkel jõudis ta otsusele. Oli ilus sügisene pühapäev, taevas oli selge ja temperatuur üle 20. Need kaks seal väljas vedelesid murul ja ajasid juttu. Sundimatult. Jämmerid ei olnud keelatud. Niikui oli selge, et kui indoneeslastel oli nii palju raha, et tulla vähemalt aastaks UPMC-sse õppima, siis on nende raha kahtlane. Jälgimise ja jälgimise segamise teemadel arutlesid kõik. Valitsust ja kehtivat korda kirusid kõik... *Nemad vedelevad murul päikese käes ja mina konutan siin bussis...*

Ta viskas kõrvaklapid lauale. „Olgu, aitab. Ma olen riigi raha niigi liiga palju asjata kulutanud. Operatsioon on lõppenud.”

Tehnikud ei näinud üldse õnnetud välja. John täitis arvutis vajalikud formularid ja tõusis. „Ma saan siit ise koju. Olete vabad. Head õhtut teile.”

Ja astus masinast välja sooja Pariisi pärastrlõunasse.

* Université Pierre et Marie Curie.

Michelle

„Michelle Montagniges,” noogutas väga noor mees laua tagant, kui ta sisse tuli. Ta viipas käega toolile. „Mina olen König.”

Ruum oli suhteliselt lage, kuid sellel olid aknad. Aknad avanesid õitsvale aiale, mille kohal kõrgus sinine taevas. Naine silmitses enne lähene mist ja istumist mõned sekundid seda vaadet ja tema suunurk tuksatas.

„Ilus, eks ole?” küsis noormees, kes teda muidugi kogu aeg jälginud oli. „Ja muide, see ei ole kujutis, see on tõesti vaade siit aknast.”

„Hm, puud, rohi, sinine taevas...” Michelle vangutas pead.

„See ei ole taevas. See on kile. Sinine kile. Pilvi me sinna ei joonistanud. Ja kui sa vaatad, siis päikest ei ole. Varjud on kõik valed.”

„Kas see on siis umbes... kilomeetrine?” uuris naine aknatagust vaadet nüüd uue pilguga; tõusma ta siiski ei hakanud.

„On jah. See on esimene elamiskuppel. Ma mõtlen nii suur. Me ehitame neid jõudumööda juurde.” Mees laua taga naaldus tagasi ja ootas, kuni teise tähelepanu jäägitult temale koondus. Siis ta jätkas: „Michelle, me mõlemad teame, miks sa siin oled. Sind topiti raketti ja saadeti siia täpselt nii, nagu omal ajal sunnitöölised Austraaliasse suunduvale laevale topiti. Kuu Ordu saab niimoodi lahti oma kurjategijatest. Kummatigi on siin situatsioon unikaalne. Siin sõltume me kõik üksteisest. Ja ehk on inimkond midagi õppinud ka. Ühesõnaga, ma pakun sulle puhast starti. Mina siis Kuu Ordu esindajana, kui ka ühena kahest inimesest sellel planeedil, kes sinu tõelist minevikku tunneb. Teine on julgeoleku pealik Deimedeo. Kui me kokkuleppele jõuame, ei saa sellest rohkem keegi teada. Selle piiranguga, et kuni me mõlemad elus oleme. On muidugi Kuu Ordu sisemine ring, kes failidele ligi pääseb, kuid kui vajadust ei ole, ei puuduta sinu toimikut mitte keegi. Kui sa põhjust ei anna, ei huvitu sellest ka minu järeltulija, kes ühel päeval selle posti üle võtab.

Ma muidugi ei tea, mida sa endast kujutad. Mõelgem positiivselt – ehk sattusid sa poolkogemata situatsiooni, kus sulle tundus, et kui sa sellest supist läbi saad, hakkad heaks, ja niimoodi juhiti sind aina hullema supi sisse? Mis iganes. Tähtis on see, et kui sa soovid, mõtleme sulle välja legendi, miks sa siin oled, ja kui sa põhjust ei anna, jääb see legend keh-tima nüüd ja alati.”

„Mida see praktikas tähendab? Millised üldse on võimalused? Ma olen ju siin määramata aja kinni. Ma ei pääse siit kuhugi.”

Noormees laua taga ohkas. „Jah. Kui sa juba siin oled, siis väga pikka

aege. Ja loomulikult ei ole see elu siin võrreldav maapealsega. Ka kõige paremal juhul ei ole siin maist avarust ja vabadust, kuigi mõnes mõttes on siis elu kerge. Ma ei mõtle sellega ainult kaalu – esmavajadused on siin rahuldatud. Jah, siin on ohtlik. Ja siin on väga palju tööd, kui sa vaid tegema vaevud. Inimesed tulevad siia erinevatel põhjustel ja neid koheldakse erinevalt. See võib olla sinu jaoks vangla ja võib olla väljakutse.”

„Ehk siis kui ma hästi käitun, saan vangla paremasse otsa? Milline on halvem ots?”

„Halvemat otsa rakendame me nende puhul, kes on näidanud, et nad ühiskonnas elada ei suuda. Standardne elukonteiner spetsiaalselt tähistatud alal. Toit, vesi, terminal. On ka suurepärane vaade Marsi polaartasandikule. On ka skafander ja uks ei ole lukus – kui midagi juhtub, siis peab ju välja saama, ja konteinerite lähedal on ka elupäästmisjaam (tegelikult samasugune konteiner, mida saab avada väljastpoolt). Kui väga ära viskab, võib muidugi alati ka ilma skafandrita ukse avada. Skafandri hapnikust jätkub mõneks tunniks, seal on aga ümbruskond tuhandete kilomeetrite ulatuses lage.

Järgmine aste on Jupiteri süsteemi kaevandused. Kah üksindus ja isiklik konteiner, aga on töö. Vaata, nende esimestega me enam ei suhtle. Põhimõtteliselt. Teistega suhtleme. Üks teatud vaheaste on veel Marsi isoleeritud kaevandused, aga see on veel suuremal määral inimese enda valikute küsimus. Ja sellega on võimalused otsas. Ja aus on sulle ka ära öelda, et ega meil siin mingit kohut ja muud sellist ei ole. Kui sa kellelgi väga ära viskad, lüüakse sind lihtsalt maha. Ehk siis on sul valida: üks – isolatsioon nüüd ja igavesti; kaks – minna tööle kuhugi Jupiteri süsteemi või asteroididele, kus juba nende retkede olemuse tõttu ei puutu sa teiste inimestega aastate kaupa kokku; kolm – Marsi eraldatud kaevandused; neli – alustada puhtalt lehelt.”

„Vabakäiguvangina. Teeseldes põrunud tüüpide hulgas, et ka mina olen põrunud.”

„Kuidas tahad. Sa võid ka mitte teeselda. Öelda, et sa oled kurjategija, kes saadeti määramata ajaks asumisele.”

„Ja sellest ma tahan ka rääkida. Millal ma koju saan? Olen ma eluks ajaks siia mõistetud?”

„Sulle ei öeldud midagi?”

„Kas sa ei tea? Kas sa tahad öelda, et sa ei tea, mida nad minuga tegid?” Michelle tõstis tahtmatult häält ja sellega oleks võinud klaasi lõigata.

„Kõigepealt nad... nad... ma rippusin öö otsa, käed selja taha seotud, ja see vanamees... ja siis nad tõesti toppisid mu sõna lausumata raketti. „Marsile,” oli ainus asi, mida nad ütlesid.”

„See vanamees, keda sa enne kaks ööpäeva piinasid – või piinata aitasid, mis vahet. Kuule, mida tehakse vaenlase agendiga, kes sõja ajal röövib ja piinab olulist inimest? Võetakse nädala taskuraha ära ja ei lubata kuu aega pidudele? Või võetakse allkiri, et sa enam ei tee? Sa oled elus, Michelle. Sa peaksid väga tänulik olema.”

„Elus. Tänulik...” naise pilk vilas ringi, ent tardus siis aknatagusel vaatel ja ta hää l katkes.

König lasi tal natuke aega oma mõtteid korrastada ja rahuneda, enne kui jätkas: „Nii et millise võimaluse sa valid?”

„Nagu siin midagi valida oleks,” vastas Michelle tuhmil häälel. „Eks ma siis proovin siin elada.”

„Õige otsus. Nii et lepime kokku legendi,” noogutas König naeratades. „Kes sa olla tahad?”

Õlakehitus. „Ainult et ma ei usu, et sellest midagi kasu oleks – legendist, ma mõtlen. Kui siin on nii vähe inimesi, teavad niikuinii kõik, et ma ei ole teadlane või vabatahtlikult tulnud, järelikult on mind siia karistusseks saadetud.”

„Jah ja ei,” noogutas mees. „Ma küsisin, kes sa olla tahad, sellepärast, et legendi väljamõtlemises on sul suhteliselt vabad käed. Mina saan nõu anda. Mõistlik on öelda mingi pooltõde. Et sa olid näiteks Mada aatomi-uuringute töötaja ja said mingi sitaga hakkama. Esialgu ei ole sul vaja täpsustada, millega nimelt. Edasi, võid kellelegi eravestluses vihjata, et kutt, kellega sa koos elasid, osutus hiinlaste agendiks ja sinu usaldus lendas vastu taevast. Võid isegi vihjata, et tänu sinule sattusid mingid materjalid tema kätte. Midagi sellist.”

„Ja miks ma koos teistega laevalt maha ei tulnud?”

„Paljud kasutavad lennu ajal kas osalist või täielikku hibernatsiooni. See aitab lennu mööda saata, kuid umbes kuuendikul esineb jääknähte ja umbes kolmekümnendikul on need päris tõsised. Olid haiglas.”

Michelle noogutas mõtlikult ja vaikus tükk aega. Ohkas siis: „Kas ma üldse võin rääkida... küsida? On see...”

„Maale tagasipöördumisest räägime kümne aasta pärast uuesti. Sinu post ja kõik muu on vaba. Muidugi ma palun tungivalt mitte mainida oma tuttavatele, kellega sa tahad ühendust pidada, kus sa oled. Sinu

suhtlust Maaga jälgime ainult mina ja Deimedeo. Mitte keegi peale meie ei tea, milles me siin täna kokku lepime. Üks esimesi asju, et sind üldse usutaks, on muide, et sa Deimeded ja mind ei tunne. Vat see, et sa esimeseks vestlesid Deimedega, annaks su kohe välja. Minu seotust julgeolekuga eriti ei teata, kuid parem on mitte riskida. Kui meie ei ole sinu vastu huvi tundnud, siis kriminaal sa järelikult ei ole. Niipea, kui sul tekib mingeid küsimusi legendi või ükskõik mille osas, on sul parem mind üles otsida. Muide, sul on seda raske uskuda, kuid ma soovin sind siiralt aidata. Võta seda niipidi – ma soovin kogu hingest Marsile töötava ühiskonna üles ehitada. Sellise, kus nii paljud kui võimalik end kodus ja õnnelikuna tunnevad. Sellepärast annangi sulle võimaluse alustada puhalt lehelt. Ja kui seda teha, siis juba korralikult.”

Longhorn

„No tere, Ago, jumalime! Sind pole teab mis ajast näha olnud. Kuuldused käisid, et sa said Madagaskaril surma. Just selles järjekorras muide – enne ei sidunud keegi sind terroristidega. Sa lihtsalt kadusid.”

Lühikest kasvu neljakümnendates pisut trullakas mees raputas pikalt Longhorni kätt ja hakkas siis mantlit maha ajama. Ta riputas selle sinna-samasse nagisse ja istus siis Longhorni vastu laua taha, kuhu viimane oli pärast tervituste vahetamist tagasi laskunud.

„Sven, vana sõber. Ei ole ma surnud ühti, nagu näha juuresolevalt pildilt. Ja sina oled endiselt Ülikooli juures tööl?”

„Endiselt. Mitte et seal midagi muutuks. Rohelised nõuavad visalt kõigi aatomiuringute peatamist ja eriti aktiivseks on nad muutunud peale tuumaplahvatusi Indias. Noh, Madagaskaril ka. Mis seal üldse toimus? Või olid sa üldse seal?”

„Olin. India laevastik tulistas aatomilaengutega saart, üritades Kuu Ordu maha suruda. Nad jäid koos ameeriklastega suurest osast oma laevastikust ilma, enne kui neil kõrini sai ja nad minema läksid. Umbes veerand saarest on pikka aega asustamiskõlbmatu. Sitapead.”

„Hm, CNN väitis, et terroristid lõhkasid tuumapomme viimases hädas. Et dessanti takistada. Et nad võtsid elanikkonna pantvangi ja pigem lasid end õhku, kui andsid alla.”

„Ma tean, mida CNN ja need teised väitsid. Totaalne jama. Nad said lüüa. Aga jah, meedia on nende käes.”

„Kuule, kas need seal Indias siis olid tuumapommid või mitte? See on

üks väga segane koht. Purustused on tohutud, aga radiatsiooni ei ole ja niipalju kui mina tean, polnud ka seismilist signatuuri.”

„Ei. Mumbai ja Vishakapatnami hävitati lihtsalt Kuult teele saadetud raskustega.”

„Kuult? Aga see mingi satelliidi õhkimine? See oli ju nii suur sat?”

„Armstrad. Jah, seal hukkus sadu inimesi. See oli kõige madalamal orbiidil asuv sõjaline sat ja see oli tõsine kaotus nii tehnilisest kui inimlikust aspektist. Aga Ordu saavutas otsustava ülekaalu kosmoses ja kõiki teisi olulisi Maa-väliseid objekte suutsime me kaitsta.”

„„Meie”? Nii et sa oled Kuu Ordu liige?”

„Olen seda alati olnud, sa tead küll.”

„Kas Kuu Ordu on seesama, mis kosmosepiraadid?”

„Jah.”

„Ja kuidas sa siis siia said? Hm...” lühem mees vaatas pisut rahutult ringi ja sügas kõheldes oma lühikese punase habemega lõuga. Pikemaks jäi ta pilk pidama aknast paistval linnavalitsuse hoonel. Ta väärutas huuli, justkui oleks Longhorn erilist jultumust üles näidanud, valides kohtumiseks selle eelmise sajandi algusest sinna linna peavälja äärde rajatud kohviku, mis peale umbes kolmekümnet omanikuvahetust pärast Vene okupatsiooni lõppemist oli viimased kümmekond aastat uuesti üritanud müüa loomisaegade miljööd. Seekord suhteliselt edukalt.

„Ma olen siin illegaalselt. Valeidentiteeti kasutades. Ma tahtsin korraks kodu näha. Ja mõne vana sõbraga rääkida.”

„Hm... Hm... Sa ütlesid moblas küll, et ära kellelegi räägi, aga kui ma oleksin rääkinud? Sellest oleks võinud igavene jama tulla. Ma ju ei teadnud.”

„Sind jälgiti alates kõnest väga hoolikalt. Sven, see ei ole naljamäng. Minu tabamise eest on tõenäoliselt võimalik päris kopsakas papp välja lüpsta.”

„Kui kosmosepiraatide teenistusse läinud aatomifüüsiku eest? Või on sul veel midagi hingele kogunenud? Ega sa ometi sõjas ei osalenud? Ja...” Mees piilus ringi. „Sul on siin omad inimesed?” küsis ta häält tasandades.

„Siin kohvikus ei ole. Neil on muudki teha. Aga jah, ma osalesin ka võitluses ja ma olen aidanud Kuu Ordu tuumaseadmeid arendada. Nii et eluaegne tuleks ilmselt ära. Kusagil Türgis arvatavasti – et Euroopa Liidu jurisdiktsioon täielikult ei toimiks ja ameeriklased ligi pääseksid.”

„Hm... Hm... Sa oled kaugemale jõudnud,” katsus Sven seda huumoriga võtta.

Longhorn muigas. „Olen küll. Igas mõttes. Aga kuidas oleks einega? Ma loodan, et sa ei ole süüanud? Viimati, kui ma siin käisin, oli siin päris hea toit, ja see päris kenade jalgadega tibi juba vahib meie poole, et milal me tellime.”

„Sa ei tulnud ainult juttu ajama?” küsis Sven otse, kui taldrikud ära olid viidud ja nad oma kohvisid lüripisid.

„Ei, ei tulnud,” raputas Longhorn pead. „Ja ma ütlen kohe ära, et ma ei kohtu ainult sinuga. Täiesti võimalik, et jutud minu siinkäigust lähevad laiali. Nii et igaks juhaks mõtle välja, mida sa tänase pärastlõuna kohta ütled.” Ta võttis lonksu kohvi ja peatus hetke, et ise mõtteid koguda ja anda teisele aega vaatenurka seada. „Ma tahtsin sinuga kohtuda kahel eesmärgil. Või noh, kolmel, sest tõesti on hea vana sõpra näha. Aga esiteks selleks, et anda sõltumatut infot, mis ikkagi Madagaskaril juhtus, ja teiseks, et teha sulle ettepanek – sa oled Madagaskaril teretunud.”

„On sul siis õigus selliseid ettepanekuid teha? Ja naljavend, mis aatomijõud paneks mind sinna radioaktiivsusesse pärapõrgusse kolima?”

„Sa olid ju ise kunagi Kuu Ordu kodanik. Me vaidlesime nende ideede üle ja me nõustusime paljuski. Jah, ma olen Madagaskari aatomiuringute instituudi juhataja ja mul on õigus sind tööle kutsuda. Sa ei saaks muidugi tulla nii lihtsalt, kui mina omal ajal läksin. Ma pean silmas, et minul oli teoreetiline võimalus tagasi pöörduda, ent praegu tähendab töö Kuu Ordu heaks süüdistust terrorismis. Madagaskar ei ole radioaktiivne kõrb. Enamik saarest on elatav. Ja seal on muide väga hea elada. Ja seal on võimalik praktiliselt ka tuumauuringuid läbi viia, näha oma tööd reaalsuses, mitte ainult arvutisimudes.”

Sven raputas pead. „Mul on siin kodu, pere, kõik sõbrad ja tuttavad. Mind hinnatakse siin ja elul ei ole viga. Ei ole midagi, mis paneks mind seda elu hülgama.”

Longhorn noogutas tõsiselt. „Muidugi. Kuid mul ei ole isegi vaja öelda, et mõtle selle üle – sa teed seda niikuinii. Vaata, ma naudin täiel rinnal seda, et mul ei ole enam kukil ühtki punti debiilikuid, kes mind aatomiuringutega tegelemise pärast kõige elusa vaenlaseks peavad. Mitte keegi ei saa mult trahvi nõuda või mind vallandada, kui ma räägin anekdoote neegritest, venelastest, juutidest, naistest ja pededest. Politsei

ei trahvi mind kiiruse ületamise või purjuspäi sõitmise eest ja ma saan ööpäev läbi poest alkoholi. Mul ei ole muret maksudega ja prahiaktsiisiga. Ma ei pea enam kaalu jälgima, sest Kuu Ordus pole ühtki piirangut genodünaamiliste stabilisaatorite kasutamisele. Ma ei pea kartma vähki ja nakkushaigusi, sest meil pole piiranguid IM-klassi nanorobote ja antibiootikumide kasutamisele. Mul on kolba küljes tehnikat, millest enamik on siin illegaalne, sealhulgas tagasisidestatud isiksusekordajad, mis teatavasti muudavad mõttetuks valedetektorite kasutamise. Ja ma olen elanud Kuul.”

„Nüüd ütle veel, et sul on seitse viieteistaastast Tai tüdrukut orjadeks.” Sveni muie oli pisut viril. See loetelu avaldas talle paratamatult mõju.

„Me ei pea orje. Aga mõned pisikesed tüdrukud on mu voodist läbi käinud küll, kuigi üldiselt eelistan ma täiskasvanud naisi. Meil ei ole lisaks ka sedasorti piiranguid. Ja neid naisi on palju. Ja tead, üsna paljud tüdrukud, eriti just nooremast põlvkonnast, on sugude võrdsusest ja uuest ajastust üldisemalt nii aru saanud, et nad võivad paljalt ringi käia, kui temperatuur lubab.”

„Jah, see oleks argument küll, aga ilma oma vanamooriga ma niikuinii ei tuleks ja kui tema tuleb, siis pole jälle mul neist tüdrukutest erilist rõõmu,” laiutas Sven pisut sunnitult naerdes käsi.

Longhorn muigas ja noogutas uuesti. „Eks sa ise tead. Keegi ei muuda oma elu niimoodi kohvikulaua taga istudes. Minul kulus selle otsuse tegemiseks mitu aastat.”

Ta võttis taskust mälumooduli ja lükkas selle üle laua teise mehe poole. „Võta. Siin on krüptovõti ja mõned aadressid, millele saadetud kiri loodetavasti edasi minuni jõuab. Serverid on muide tuntud kui pehme keelatud keemiaga kaubitsejad, nii et kui sa ka jääd sellega vahele, ootab sind kõige rohkem süüdistus katses hankida suguvõimet tõstvaid rohte, mida muidu vaid arsti retseptiga saab. Eks sa kasuta seda nii, nagu paremaks pead. Ära tunne end kuidagi kohustatuna. Lihtsalt kui sul tuleb tahtmine vana sõbra kohta midagi teada saada, kirjuta. Ma loodan, et vähemalt sõpradeks jääme ikka?”

„Sõpradeks me jääme ja... mul on väga hea meel, et sa mind kutsusid. Kahju jah, kuid ma ei ole valmis tulema. Aga ma kirjutan sulle kindlasti.”

Nad istusid mõned sekundid vaikuses ja siis hakkas Sven naerma. See-kord vabalt.

„Tead, ma olin millegipärast kindel, et sa küsid midagi mu projektide kohta,” ütles ta siis selgituseks, kui Longhorn teda kulme kergitades silmitsema jäi. „Ma ei teadnud, kelle heaks sa töötad, kuid tundus tõenäoline, et sa tahad mu roo-mesonahelate teoreetilisi mudeleid.”

„On sul siis need? Midagi põnevad?” Longhorn oli siiralt huvitatud.

„Oo jaa. Näiteks ma ennustan stabiilset ala 20-22 pikosekundilise resonantsi ja 10 miljoni elektronvoldi juures. Tegelikult on neid teisigi, kuid ilma arvutusteta on see mõttetu.” Ta võttis salvrätiku ja sodis sellele mõned graafikud.

Longhorn süvenes ja küsis mõned küsimused, ohkas siis ja lükkas salvrätiku üle laua tagasi. „See ei hakka tööle. Mul on väga kahju, Sven. Sul on kusagil arvutustes viga. Kas Cauchy horisondi määramises või neutriinovektorites. Või ma ei tea. Aga need alad ei ole niisugused.”

„Kust sa tead?” Sven vajus torssis ilmel oma toolis tagasi.

„Proovisin. Osa meie tuumajõujuhte töötavad sellesama resonantsi peal. Me kasutame ala, mis jääb 12 miljoni ja 16 pikosekundi kanti.”

Sven võttis taskust oma väikearvuti ja hakkas raevukalt klahve klõbistama. „Üks fraktaalide komplekt andis sellise ala küll, kuid see ei lahendunud Mitkevichi piirringimustel.”

„Erinevalt sinust ei ole mul mingeid andmeid käepärast, kuid Mitkevich tuletas oma tööd Gravis-Matsuni grupi andmetel, mis põhinevad teatud spekulatsioonidel CERN-i mõningates katsetes märgatud anomaaliate põhjal. Sa tead neid küll, 2027. aasta kevade seeria. Minu arust neil lihtsalt arvuti valetas. Või polnud kamber puhas.”

Sven vaikis tükk aega ja ohkas siis. „Tead, mul tulid millegipärast meelde vanaisa jutud, kuidas vene ajal tuli inimene „Läänest”... Sa oled... Sa oled ilmselgelt täis topitud mingeid nii kalleid nanosid ja genosid, et... olgu, ütleme otse, näed hea välja. Tervem, tugevam, ent kuidagi võõras... Teistmoodi oled. Teisest maailmast.” Ta raputas pead. „Kirjutame. Sul on vist aeg otsas?”

„On küll. Ma tahtsin ka oma pojaga kohtuda. Aga kuna see on kõige ennustamatuma tulemusega kohtumine, jätsin selle viimaseks. Paari tunni pärast igatahes olen siit läinud. Kuid loodan sinust kuulda?”

„Kuuled. Sa siiski panid mu mõtlema.”

Reniard

„Hid, *ami*, kas ma tohin ühe isikliku küsimuse esitada?” Reniard vaatas taevasse.

„Küsi,” ühmas Hideaki laisalt, pilk samuti sinises põhjatuses.

„Mina arvestan aastaga. Sina, paistab, et pikema ajaga. Mis Mi sellest arvab?”

Hid vaikis tükk aega ja mühatas siis. „Ma räägin sulle üle loo. Elas kord üks poiss. Ühel suurel maal. Kui ma järele mõtlen, siis muidugi sa tead seda lugu, ma olen seda sulle vähemalt kümme korda rääkinud. Kuidas talle hakkas meeldima naabritüdruk ja kuidas nad otsustasid minna reisile, et otsida kohta, kus neil lubataks teineteist armastada. Kuidas tuli minna paadiga üle mere ja siis kasutada krediitkaarti. Seal küll ei nõutud lennukipileti ostmisel muud, kui et lapsel oleks täiskasvanud saatja – ja seda poiss juba väga napilt oli –, aga sularaha vastu ei võetud ja sellest hetkest oli vaid tundide küsimus, kas nad jõuavad teisel pool suurt merd kaduda. Nad jõudsid. Nad jõudsid Imedemaale ja Imedemaa ametnikega koos oli nii hea irvitada, kui need saatsid igasuguseid totakaid vastuseid aina kurjematele päringutele, mida esitasid kallist raha võtvad paksu kõhu ja külma pilguga mehed ja naised, kes olid suutnud laste vanemaid veenda, et oma kullakallikeste tagasisaamiseks tuleb nad kõigepealt kohtu alla anda ja siis vangi panna.

Kuidas siis tuli suur-suur häda ja ka Imedemaast käis üle surm. Siit algab uus lugu, mida sa enam täielikult ei tea. Me võtsime... Lille enda juurde elama. Noh, tead küll, üks meie naaber sai surma ja tema lesk kolis meile. Kuidas alguses oli kõik hästi, aga ühel päeval tuli poiss koju ja leidis tüdruku koos voodist. Poiss oli muide lugenud Shaw' raamatut „Noored lõvid”, aga selle seose peale tulin ma alles nüüd sulle seda lugu rääkides. Poiss kergitas ainult kulme ja läks kööki kohvi tegema. Ilmus natuke kokkunud ja segaduses Mi. Poiss armastas teda endiselt ja ega ta polnud viimasel ajal tihti kodus ja Ya... Lillest oli tal väga kahju ja... mis tähtsust sel oli? Eriti kui Mi peaaegu samu argumente kasutas. Lõpuks nad naersid koos ja... No vat, poiss avastas, et tüdruku teise tüdrukuga jagamisel on üks ülimalt positiivne viis, kuidas hajutada viimanegi konkurentsituunne – võta see teine tüdruk ka ette. Et kui võtta nii, et kogu situatsioon sündis sellest, et tivid liiga vähe keppi saavad, siis annab seda ju parandada. Ei olnud kellelgi selle vastu midagi ja mõnda aega näis elu ideaalne olevat. Kuni selliste detailideni välja, et paar päeva kuus on

naine teatavasti remondis, aga kui neid on kaks ja kuupäevad ei kattud...”

Hideaki vaikis natuke aega ja jätkas siis mitte enam nii uneleval toonil: „Tüdruk ei olnud enam 12. Ta oli täiskasvanuks saanud. Ei, ei ole nii, et poiss armastas teda kui last või midagi muud nii banaalset. Lihtsalt kõik oli muutunud. Ei olnud ka nii, et tüdruku lesbisuhe oleks olnud midagi destruktiivselt mõjuvat. See oli isegi selline võimalikest mõnusaaim pehme maandumine, sest välistas hulga väärarusaamade ja andis võimaluse mõelda ja rääkida. Usu või ära usu, aga enne Y... Lille olid nii poiss kui tüdruk olnud vaid teineteisega.

Lillest on tegelikult väga palju kasu olnud. Me rääkisime ka psühholoogiga...”

„Kas sul pole psühholoogiga muud paremat rääkida, kui loetud teoste üle arutleda?”

„Ähh. Teinekord tuleb seda ka teha, et ennast mõista. Igatahes poeetiline versioon asjast oleks, et maagia oli poisi ja tüdruku suhtest välja auranud ja nii nad otsustasid minna mõneks ajaks eri radadele, lootes, et need kord veel ristuvad. Ja kõige rohkem oli neil kahju vaid lastest. Sest ka Lille omale oli poiss juba isa eest. Kurb lagu, aga elu on selline.”

Vaikus kestis oma viis minutit.

„Ja nüüd oled siin,” tegi Reniard lõpuks suu lahti.

„Nüüd olen siin. Kuna lennukipilet maksab nii palju, ei saa vähemalt enne kevadet koju.”

Reniard turtsatas. „Oled rahul?”

„Ei. Kuidas sa elad üle kogu selle jama, mida nad siin haridusega kaasa topivad?”

„Sisimas irvitades. Seda ma muide soovitan sulle tõsiselt. Kui ma siia esimest korda tulin, olin kindel, et õpin nii, et saan mõne stipendiumi. Noh, sisulised teemad olidki mul alati maksimumhindele, aga... Tead ise.”

„Tean,” porises Hideaki. Ta kõhkles hetke ja küsis siis: „Ja oled sina rahul?”

Taas vähemalt kolm minutit vaikust.

„Kõik on muutunud,” kohmas Reniard lõpuks. „Kui ma siin... tead küll millal olin, oli kõik... helgem. Vabam. Odavam. Prantslaslikum. Isegi kerjused peavad nüüd oma tööload enne interneti teel regama, kui kesklinna tohivad tulla. Siis oli mul kõik veel ees... Ei, rumal jutt. Ma olen alles... tead mu vanust küll. Ent siis ei olnud ma katki. Mul ei olnud...”

kõiki neid varje kukil. Me maksime väga ränka hinda. Nüüd on mul lõpmatult raha, aga mõnikord ma kadestan... seda meest, kelle juures valvates sa oma soengu said.”

„Nii et sellepärast jätsid sa oma karge ameti?” küsis Hideaki aeglaselt.

„Ka sellepärast. Valida oli, kas siia või... Hõbedastele Tasandikele. Või Terrakotatasandikele. Ma lihtsalt pidin tulema siia, sest teatud mõttes tegin ma kõike, mida tegin, selleks et esimesel korral ma ei saanud siia jääda. See ei ole nii lihtne ja lõpuks on mul tervet mõistust piisavalt teadmaks, et nii see ei toimi, kuid ma pidin tulema. Ma pidin sealt ära saama. Ma usun, et sa mõistad seda.”

„Või veel,” porises Hideaki.

Nende lähedusse laskus istuma vähemalt tosinane parv oma keeles vadistavad hiinlasi.

Umbes kümne minuti pärast vaatasid mehed süngelt teineteise otsa ja korjasid end kokku. Õlu oli niikuinii otsas ja päike jupi maad taevas edasi liikunud. Oli ikkagi november, tõusis tuul ja jahenes kiiresti.

Michelle

„Kust ma leian Pedro Quatrose?”

Suured automaatsed olid Michelle'i sisse lasknud ja see, mida ta ukse taga nägi, ei sarnanenud tema ettekujutusega tuumafüüsika instituudist. Tegelikult ei sarnanenud see ühegi maise kontoriga. Tegu oli üsna suure kuppellaega saaliga, mis – ta teadis – asus oma paarsada meetrit maa all. Küllap oli rajatud tuumaplahvatusega; ta isegi teadis, kuidas teha sellist mitmele sekundile venitatud astmelist tuumaplahvatust, mis võimaldas rajada suuri koopaid nii, et kõik teised samasugused saja kilomeetri raadiuses kokku ei varise. Selle koopa põhi oli silutud ja ümber ringi olid kahe, kohati kolme korrusena kabinettide read, kõigi klaassein avanemas sisemise vaba ringväljaku poole, kuhu oli tassitud isegi 5-6 meetrisi potipuid ja nende vahele rajatud istumiskohad koos kogu köögi- ja baarivarustusega.

Umbes temavanune naine, kelle ta peatanud oli, silmitses teda lahke huviga. Sellega hakkas ta juba harjuma – siin käitusid kõik nii, nagu oleks ta suguvõsa kokkutulekule ilmunud kadunud hõimlane.

„Kes sa oled?”

„Michelle. Seda, et ma viimase laevaga tulin, oskad sa ilmselt ise ära arvata.”

„Meile tööle? *Great*. S-Pedro on – hm, kui ta on... – selles kõige suuremas kabinetis siit otse üle. Näed neid natuke kõrgemaid klaase seal palmide kohal? Mina olen Tania. Lihtsalt Tania, kuna siin teisi Taniaid ei ole. Kutsung Maale on Tania/leva. Loodetavasti pärast baaris näeme!”

Osutatud kabinetis istus neli meest, kes arvatavasti vaidlesid ühe laua kohale tekitatud kolmemõõtmelise joonise detailide üle.

„Ooo.”

„Ou, jess!”

„Kus mu prillid on?”

„Kes teist on Pedro Quatros või S-Pedro?” küsis Michelle nende tervituste peale naeratades.

„Mina. Ja mu nimi on tegelikult PedroSSSS. Ma olin kunagi Pedro Saoul Sebastian Soin, ma panin ühe essi juurde, et uhkem oleks.” Üsna pikk hispaaniapärase ja ilmsete Lõuna-Ameerika indiaanlaste mõjutustega näojoontega mees tõusis ja viipas ta lähemale.

„Uus? Alt Päikese poolt? Millega saan aidata?”

„Ma olen Michelle ja ma töötasin varem Mada Biosfääri Kaitse aatomiuuringute laboris. Ma tulin siia selle mõttega, et esimeseks otsin sinu üles – ehk on mulle siin rakendust. Ütlen kohe ära, et aatomist ei tea ma midagi. Aga oskan hästi kohvi keeta.”

Mees vaatas teiste poole ja paistis, et kõigi on hea meel.

„Noh, midagi pidi sulle külg jääma. Prootonil ja neutronil ikka oskad peale vaadates vahet teha.”

„Ei ole kindel...” vangutas Michelle mõtlikult pead. „Aga patareiga oskan. Vaata, prooton hakkab miinusklemmi poole veerema, aga neutron jääb paigale.”

„Kuule, see on vist parim vastus, mida sa oma lollile küsimusele oled saanud,” ägas üks teine natuke tüse mees oma toolist, naist heatahtliku huviga mõõtes.

„No tööle me võtame su igal juhul, see on selge. Küllap me sulle rakendust leiame. Mida sa ise teha tahaksid? Mida sa oskad? Tavaliselt ma muidugi tean, kui keegi meile tuleb. Noh, meid on ju nii vähe. Nii et see, et sa tulid, on meeldiv üllatus.”

Michelle muigas. „Mul on tegelikult Concorde'i magistrikraad tuumafüüsikas, ent olgem ausad, geniaalsust pole minu puhul täheldatud. Aga ma tahan kaasas olla. Ma tõtt-õelda sain ühe jamaga hakkama ja ei saanud enam Maale jääda. Marss tundus huvitavam kui Kuu, nii et vähemalt

paar aastat tuleb teil siin palvetada, et ma midagi õhku ei lase.”

„Siin tekib võistlusmoment. Marsi aatomi-instituut ainult püromaniakidest koosnebki. Leiame sulle kabineti. Arvuti. Muide, kuidas su tervis on? Laev tuli ju eile.”

„Pea käib endiselt ringi. Ja natuke iiveldab. Aga see pidi paari päevaga üle minema. Doktor – see vana kõõmakott seal haiglas – pakkus rinna-märki „Hoida kahemeetrist distantsi – oksendab!” Ei ole just peenetundeline, aga aus.”

„Siis sa võid ju homme tagasi tulla? Ei, kabineti ma näitan sulle ära, siis sa ei lähe vähemalt mujale, näiteks lilli kasvatama... Ma hoian kahe-meetrist distantsi.”

„Kabinetti võin mina ka näidata,” pakkus kolmas, selline Michelle’i-vanune mulatt.

„Ei, ma kasutan siin esimese nädala õigust,” irvitas Pedro ja juhatas ta uksest välja.

„Mis asi on esimese nädala õigus?” küsis Michelle, kui nad mööda ringrõdu kõndisid.

„Ähh...” tegi mees ja tal paistis pisut piinlik olevat. „Siseringi nali. See ei kohusta sind millekski, eks ole, see on nali. Aga nagu kunagi oli aadlil esimese öö õigus, on siin minul kui ülemusel õigus esimese nädala uuele kolleegile külge lüüa.”

Michelle naeris.

Suured tuled lae all olid kustutatud ja suur saal häilus „õises” mahedas valguses. Enamik kabinette olid pimedad.

Michelle väljus enda omast ja vaatas ringi. Pedro oma oli veel valge. Täpsemalt, joonised olid sisse lülitatud ja ilmselt mees tegi midagi arvutis, sest varjud veiklesid.

Naine kõhkles, siis võttis end kokku ja kõndis mehe kabinetti.

„Kas sind keegi koju ei oota, et sa siin poole öö ajal tööd teed?”

Tool pöördus ja mehel kulus paar sekundit, et oma mõtetest välja tulla.

Siis ta naeratas. „Keegi ei oota mind. Vähemalt mitte selles mõttes. Mul ei ole siin peret. Ma mõnikord aitan ühel pundil lapsi kasvatada ja ehk ühel päeval saan kah mõne. Ei tea. Pole oluline. Ja sina? Kus kandis sa üldse elad?”

„Põhja Teises Tünnis. Mulle meeldib vaade välja Elysiumi tasandikule. Üksluine ju on, ikka ootaks kusagil mingitki äbarikku saksauuli või kak-

tust...” Ta kehtas õlgu. „Tuba on kaks korda suurem kui mu korter Pariisis. Ja mulle on korduvalt sõnad peale loetud, et ega ma enne esimest dehermetiseerumist ei suuda alateadvuses ette kujutada, et klaasi taga ei ole midagi. Lihtsalt mitte midagi.”

„Kuidas sa sinna saad? Ringteelt?”

„Ei. Ma avastasin, et kiiremini saab, kui lähen istun kaubalindile ja sõidan Beeta-Junki jaama. Sealt läheb otsetee. Kui vagonett on minupoelses otsas, olen siit kahekümne minutiga kodus, kui teises, läheb viis minutit kauem.”

„Mina elan kupli all. Aga minu tuba on vaevalt 9 ruutu.”

„Müüris pole ruumi, olen kuulnud. Seal pole sul midagi peale voodi. Kuigi see peaks olema tibidele ligitõmbav.”

„Noh... on jah. Et kui ma enam muuga löögile ei pääse...” ta irvitas. „Lähed koju?”

„Ja sa ise? Kavatsed siin veel kaua istuda?”

Mees langetas pea viltu ja mõtles natuke. „Kas see tähendas seda, et võiks kuhugi sööma minna? Ega sa vist tõesti siin veel kohti ei tunne. Hm...”

„No ma imestasingi juba, et kas see esimese nädala õigus tähendab, et ma pean lisaks ise ka veel kõik töö ära tegema, kutsuma ja moosima ja...” Michelle suunurgad võbelesid.

Pedro puhkes naerma. „Olgu, läheme.”

Elu hakkas päris elatav tunduma.

Talv 2062

Longhorn

Kivikesed lendasid vastu akent. Longhorn ajas end uniselt küünarnukidele ja vaatas segaduses Arieli otsa.

„Lapsed?” küsis ta.

„Võib ka nii öelda,” turtsatas naine kardinate vahelt välja piiludes. „Victor tuli sulle järele.” Ta lükkas akna lahti. „Victor, *entrez, s'il vous plaît!*”*

„Victor loopis kive?”

„Noh, tegelikult Luzzi või König. Tõenäolisemalt Luzzi, sest ilma

* Tule sisse! (prantsuse k)

lasersihikuta oleks König võinud sama hästi selja taga seisvat kopterit tabada.”

„Ja sa lasid mul magada... *Damn*, see oleks mul esimene kord lennuki peale hiljaks jääda. Eriti, kui ma seda juhtima pean...” Ta tuikus vannitoa suunas.

Longhorn leidis Arieli, lapsed ja Victori hommikusöögilaua ääres prantsuse keeles vestlemas. Ei osalenud vaid König, kes kah seda keelt ei osanud. Poiss vedeles suletud silmadega tugitoolis ja ilmselt hulkus kusagil virtuaalreaalsuses. Kummatigi polnud Longhornil midagi selle vastu, et tal rahus süüa lasti.

Victor ja König ootasid teda juba kopteris, kui ta lõpetas. Ta suudles Arieli. See ei läinud hästi, sest ta avastas Luzzi neid arvustavalt piidlemas. See segas. *Kurat, öösel keppisid Königiga nii et maja värises, aga õrnusi vahetamas ei ole ma neid tõesti kunagi näinud – on asi selles?*

Nad vaikisid suurema osa teest lennuväljani. König oli jätkuvalt virtuaali süvenenud.

„Te saate vist päris hästi läbi?” küsis Victor lõpuks, peaga tahapoole viibates; ilmselgelt ei mõelnud ta Königit.

„Saame,” noogutas Longhorn kuivalt. *Mis see tema asi on? Olgu, prantsuse kogukond – kõik on kõigi sõbrad ja sugulased...*

„Viid sa ta endaga kaasa Kuule?”

Longhorn muigas nukralt. „Ta ei tule. Karlos kutsus teda viisteist aastat.”

„König meelitab Luzzi varem või hiljem ära. Marc sihhib ka ülespoole. Anna andeks, et ma küsin, kuid ta on mu vanatädi tütre tütar.”

„Ma tean.” Longhorn ohkas. „Ma ei taha talle halba.”

„Ootab sind seal keegi?”

Longhorn ohkas uuesti. „Mul on üks halvastilõppenud suhe vanas kodus. Mul oli siin suhe naisega, keda ma tõeliselt armastasin, kuid kes vähemasti esialgu oli minuga sellepärast, et seda nõudis ta töö agendina, kuigi ta väidab, et pärast oli asi teisiti. Mul oli üsna segane aeg ja segased suhted Kuul ja nüüd... Mul on töö ja vastutus.”

„Jah, ta vajab kedagi, kes vastutaks. Ta vajab meest ja oma lastele isa. Sa saaksid hakkama küll.”

„Ei saa. Minust ei ole ta lastele isa. Ma lähen ühel päeval ära. See on paratamatus.”

Victor noogutas aeglaselt. „Kas tead, Luzzi käis üks päev minu juures

ja kui me lõpetasime keelepeksu sinu teemadel, ütles ta praktiliselt sedasama. Et sa lähed ühel päeval tagasi vaatamata, ja see päev ei ole kaugel. Aga Ariel armastab sind tõsiselt. Et sa teaksid.” Seda viimast viskas ta koos põgusa pilguga Longhorni suunas.

„Seda ma kardan.” Longhorn ohkas uuesti. „Usu mind, mul ei ole hea tunne. Aga paraku on mind ainult üks. Mis ta minusuguses leiab? See kõlab nii armetult, aga ma ei ole süüdi selles, et ta ei suuda mind võtta kui põgusat seiklust.”

Victor raputas pead. „See on keerulisem. Kuule, aga sa kindlasti aitaksid, kui Luzzi või Marc tahavad kusagil mujal õppida?”

„Muidugi, milles küsimus? Loomulikult ma aitan neid. Mitte ainult enda või tema, vaid ka Karlose mälestuse pärast. Ma ütlesin, et nagu oma lapsi, kuid see pole see tase, kui sa minust õigesti aru saad. Ehk siis loodetavasti hulga paremini, kui oma last.”

„Tänan.” Ta turtsatas ja kõhkles hetke. „Oled sa mõelnud, Longhorn, miks mitte ainult sina, vaid kõik Kuu Ordu tegelased kipuvad siinsete prantslastega rääkides pikalt vabandama?” küsis ta siis.

„Teeme me seda?” sattus Longhorn kergelt segadusse. „Muidugi, me keerasime siin kõik segamini. Sõda, ohvrid... Kuid ega ma siis süütundest Arieliga ei ole. Reniard töötab koos Orduga, sina töötad...”

„Mis ei muuda fakti – te sadasite siia sisse, võtsite saare omale ja keerasite kõik perse. Absoluutselt kõik, ja nii perse, kui üldse keerata annab. Te ajasite suhted kohalikega teravaks – ära katkesta mind, ajasite küll! – te läksite vastuollu terve maailmaga, te korraldasite tuumasõja ja lõpetuseks korraldasite te genotsiidi. Jah, muidugi oli enne teid ohtlik ja halb, aga see kannatati ära. Olukord läks pidevalt halvemaks kogu selle sajandi. Olgu, läks pidevalt halvemaks juba eelmisest sajandist, alates sellest, kui see must kõnts iseseisvus.

Aga siin oli võimalik elada.

Kuu Ordu võitis sõja. Kuu Ordu taastas jõhkrate, kuid tõhusate meetmetega saarel korra – te sulgesite kohalikud reservaatidesse. Ent me oleme maailmast ära lõigatud. Varem oli meie lastel võimalik minna õppima Euroopasse, Usasse, mujale. Nüüd peame selleks teiega koos töötama ja see on ohtlik. Varem oli meil võimalik minna igale poole, nüüd on valikutes Kuu ja Marss.

Ja me oleme lõhki. Paljud, *väga paljud* lapsed arvavad, et see on parem valik, et minna koos teie lastega on palju suurem ja huvitavam tule-

vik kui konutada kusagil arrogantses ja tolmunud Euroopa ülikoolis ja õppida piiratud ning poliitiliselt kallutatud mõttetusi. Mina olen kogu oma elu võidelnud prantsuse kogukonna eest. Ma läksin isegi Arieli ja Reniardiga tülli, sest ma ei pidanud õigeks koostööd Kuu Orduga.”

„Ma tean, et sa olid vastaspoole poliitik. Ent sa võitlesid meie poolel,” uuris Longhorn teda süvenevas segaduses.

Victor kehtas õlgu. „Kujuta ette, et elab kusagil slummis üks kena ontlik perekond, kes küll on pisut hädas oma asotsiaalidest naabritega, kuid kes üldiselt ikka natuke kuulab linnavalitsust, mis küll asotsiaalide vastu midagi ette ei võta, kuid kogu aeg räägib, et kohe läheb kõik paremaks. Selline abitu linnavalitsus, nagu need kõikjal ja alati olnud on – kes ainult makse tõstab ja ei aita sind, kui sa tänaval peksa saad. Siis tuleb sinu taha tühermaale buss hipidega. Selliste hullude geeniustega. Sinuga on nad viisakad ja nii, nagu sa pole julgenud oma kaakidest naabritele midagi öelda, ei julge sa ka uutele kutsumata külalistele midagi öelda. Aga hipid on teistsugune rahvas. Esiteks annavad nad su asotsiaalidest naabritele kere peale. Kõvasti annavad, nii et veri lendab. Linnavalitsus järgib senist joont ja joriseb ainult vaikselt, et katsuge sõbralikult elada. Hipid panevad üles generaatori ja annavad ka sulle tasuta elektrit. Lihtsalt niisama. Kaevavad kaevu. Teevad kanalisatsiooni korda. Käivad annavad ka naabertänavade kaakidele pasunasse. Nii et korruga sa julged jälle tänaval liikuda – kaagid teavad, et kui nad sind puudutavad, määritakse nad kõnniteele laiali.

Ent siis ärkab linnavalitsus ja tahab teada, mida nad õieti teevad. Kuidagi suureks on paisunud see asi. Bussist ilmuvad nagu nõiaväel välja automaadid, granaadid, basuukad – linnavalitsus saab ka pasunasse, kuigi tänav lõõmab ja sinugi pere püüab mõned kuulid. Sinu krundi taga asub niisiis uus võim, mis on võimeline *kellele tahes* pasunasse andma ja kes suhtub sinusse endiselt hästi, kuna sa pole kunagi nende vastu astunud ja teie lapsed isegi mängivad koos. Kuid saa aru – isegi kui see on tänamatu, on sul tunne, et nad oleksid võinud su käest midagi küsida. Midagigi. Kas või viisakusest. Ja tead, kuidas kraabivad hinge need „mõned kuulid” – need on su surnud pereliikmed.”

„Ma ei teadnud, et see nii terav on,” porises Longhorn löödult. „Kuid nüüd? Praktiliselt oled sa ju sõjast peale silunud meie suhteid?”

„Noh, iga analoogia on osalt vildakas, aga seda edasi arendades – ma ei saanud lapsest peale aru, miks me elame slummis keset inimrämps.

Et kas lapike tagaaeda kaalub üles selle, et vördjatest naabrid sind kogu aeg kiusavad ja mõnitavad? Meie ei suutnud siin midagi teha. Ma saan ju väga hästi aru, et ilma Orduta oleksime me lootusetule hääbumisele määratud. Mida on meil valida? Parem siis juba hästi läbi saada selle uue kambaga, kes neil kiusajatel ja mõnitajatel hambad kurku löövad.”

Lennuväli hakkas paistma.

„Kuule, sina oled selles rohkem sees – millal nad kosmodroomi taastavad?” küsis Victor teemat vahetades. „Uut Kahvliit pole ehitama hakatudki, lendavad need... väheradioaktiivse leegiga. Veekeetjad. Jääbki see nii?”

Longhorn noogutas. „Jah. Uut Kahvliit ei ehitatagi. Vaata, varem olid meil siin biokütusetehased, mille toodangust lõviosa läks raketistartideks. Praegused saavad vaevu hakkama hädapärase autokütuse ja muu sellise tootmisega. Ma ei oska seda sulle kahe sõnaga seletada, aga nii paljud suhted on teised. See õnnetu sõda löikas läbi paljud meie varustuskanalid. Orbiidil ja Kuul õpitakse praegu kiirmeetodil valmistama kõiki neid pisikesi vidinaid, mida seni oli lihtsam maailma pealt kokku osta, siia toimetada ja üles saata. Meil on lõputult toorainet ja energiat, aga meil pole inimesi ja aega.”

„Kuid need tuumakatlad mürgitavad niigi radioaktiivset saart. See jääbki elamiskõlbmatuks. Vähemalt suur osa. Ja radiatsioon levib.”

Longhorn raputas pead. „Victor, anna andeks – see on jama. Vaata numbreid. Auruvedur on esimene suletud reaktoriga laev, mis vajab Maalt vaid destilleeritud vett ja seda me suudame muidugi lõputult toota. Jutud selle leegi radioaktiivsusest on tugevasti liialdatud. Jah, see on kergelt radioaktiivne. Teekann on juba vähem. Kui neid rohkem saab, läheb Auruvedur reservi. Veekeetjad on meie kriitiline link kosmosega. Piisaks ühestki, ent kui nendega midagi juhtuks... Vaata, kõik tuumamootoriga laevad on võimelised Maale maanduma, kuid see on tõepoolest põrgulikult radioaktiivne.”

„Ma olen kuulnud numbrit üks reaktor kuus?”

„Nii kipub olema jah. Veel sel aastal peaks valmis saama kaks uut tuumamootoriga süstikut, siis võetakse Auruvedur käigust maha, et see ümber ehitada ja mõned hirmutekitavalt kahtlased kohad välja vahetada. Mootoreid ja reaktoreid on vaja... *Ou-jesus-fucking-christ*, kuhu neid vaja ei oleks!”

„Ehk siis kosmodroomi meil vaja ei ole, sest uued süstikud ei vaja suurt

rohkem kui kopteriplats ja tulevikus nii saabki olema,” vangutas Victor mõtlikult pead. „Samuti nagu me ei vaja enam lennuvälju, sest tsiviillennuliiklust meil enam ei ole. Kuidas sõjalennukitega on? Ma sain aru, et ka nende tootmist ei ole uuesti alustatud, kuigi enamikust jääme ilma?”

„Meie sõjalennukid olid erinevate NATO maade lennukite koopiad, suuremas osas ka sealt varastatud juppidest kokku pandud. Me saime nendega midagi ära tehtud ainult tänu sellele, et meil oli kosmose toetus ja neil enam ei olnud. Me kaotasime palju häid mehi. Me ei tee seda enam kunagi.

Victor, ma ehk ei peaks sellest rääkima, kuid mõnes mõttes on see nii elementaarne. Me teeme panuse kosmosekilbile. Me arvame, et veel vähemalt kolm aastat, heal juhul aga lausa kümnendi lõpuni kestab suhteline rahu. Meediast oleme me ju täiesti kadunud, nagu sa tead. Unustatud. Nagu poleks meid kunagi olemas olnud. Kuid USA ja India valmistuvad uueks rünnakuks. Valmistuvad põhjalikult, sest teist sellist kaotust nad üle ei ela. Tänu nafta ja gaasi lõppemisele on nad niikuinii säästurežiimil, eks ole. Rünnata võib ka Hiina, mõni Arabia prints või keegi täiesti ootamatu hull – me oleme ju lindpriid. Kui me üritame võidelda ülejäänud maailmaga nende endi relvadega, on see ette kaotatud võitlus – me oleme masendavas arvulises ja tehnilises vähemuses.

Ent meil on suur ja aina süvenev üleolek tuumatehnoloogiates. Me suudame luua materjale, mida Maal ei tunta, ning näiteks kavatsime ehitada täiesti uut tüüpi hävitajaid Aurueduri tüüpi hübriidmootoriga ja sellise soomusega, mis talub tavalisi õhk-õhk rakette. Hävitajaid, mis on võimelised laskuma orbiidilt Maa atmosfääri, viibima seal pikemat aega ja pärast ülesande täitmist uuesti kosmosesse pöörduma.”

Victor vaikis mõnda aega. „Ehk kõik oluline toimub tulevikus seal üleval. Mada jääb varsti jälle unustatud kolkaks,” pomises ta lõpuks süngelt.

„Ei jää! Inimene, oled sa kunagi üldse seal üleval olnud? Seal võib harjuda, aga... ma ei tea. Ma loodan, et ka teised mõtlevad nii – me ei tohi kunagi unustada, kust me pärit oleme. Ei tohi unustada seda imelist saart, elusat loodust. Eriti seal hakkad seda väga igatsema. See oleks kohutav viga, kui kasvaksid üles põlvkonnad, kes enam Maad ei tunne.”

Kopter maandus.

„Aa, piloodid,” hüüdis keegi, kui Longhorn ja König nähtavale ilmusid. „Topis ja Juurvili. Rõõm teid näha.”

„Rune,” noogutas Longhorn. „Et jälle sina lendad ja annad meile mööda näppe, kui me tahame mõnd nuppu puutada?”

„Nii on ohutum,” irvitas Rune. „Olgu, Topis tegi suu lahti, mida Juurvili ütleb?”

„Täna teeme nii, et meie lendame ja sina käid tolmulapiga ringi,” arvas König. „Ma viin ka varvastega juhtides mistahes lennuvahendi orbiidile ära.”

„Seda ma kardangi,” noogutas Rune neid sõbralikult sissepoole viibates. „Sest täna on meil vaja Balile jõuda.”

X

Jean vaatas lähenevat lennurada ja mõtles kes teab mitmendat korda, et ta ikka ei oleks pidanud sellele reisile tulema. Eriti üksinda. Ja ema pettes. Kahenädalane loovuslaager Darwinis, kuhu ta võitis kutse töö eest, mida polnud esitanudki. Mis tekkis kusagil võrgus nii, nagu kõik virtuaalsed asjad ikka tekivad – näiliselt eimillestki. Kuidas kõik nägi „ehtne” välja – nagu pidigi... kui välja arvata see, et ta ise selle heaks midagi ei teinud. Nagu surematus spämmimängus tuli talle ühel päeval kiri, et ta on võitnud. Oluline vahe oli aga selles, et see raha oli reaalne. Lennukipiletid olid reaalsed.

Loovuslaager kusagil Darwini lähedal farmis enam ei olnud. Teda oodati lennujaamas ja juhatati kohe teise lennuki pardale. Muidugi, seda oli König öelnud.

Denpasar. Bali, Indoneesia. Kodus oli lumi maas ja siin oli 27 kraadi, nagu ilmateade ütles. Juba Darwinis oli olnud suviselt soe, kuigi seal ta lennujaamast välja ei saanudki. Denpasari lennujaam oli väike ja kuidagi tabamatult teistmoodi. Jean isegi ei reageerinud õieti, kui teda juba lennukist väljaastumise hetkel viisakalt kõrvale juhatati, kinnitades ka, et pagasi eest hoolitsetakse. Tõepoolest, limusiin ootas kakskümmend meetrit lennukist.

Hotelli sviit. Luksus. Marmorpõrandad, maalid...

„No tere,” astus König talle vastu. „Näen sind lõpuks elusast peast kah. Ja kuigi see kõlab banaalselt, oled sa ehtsana palju seksim kui üle video.” Noormees noogutas teenritele, kes kohvri sisse tõid. „Sa pead sellest pikast reisist üsna küpse olema. Tee ennast korda ja puhka natuke. Ära, palun, ainult päris magama jää – päike küll alles loojus, kuid sul kodus on südaöö läbi. Nii et kohalikus mõistes varajane õhtusöök. Vabas

riietuses. Sobib, kui annan sulle pool tundi?”

Jean vaatas teda ja ei osanud korruga midagi öeldagi. Muidugi tundis ta ka Königi silmapilk ära. Muidugi ta teadis, kui pikk ja kui heas vormis poiss on. Ta avastas end ühelt veiderlõbusalt mõttelt, kui vannituppa läks – kahju, et süütus alles pole, siin oleks õige koht sellest lahti saada...

See ei olnud nii.

Jean lihtsalt kirjutas oma kujutletavat päevikut. Kirjutas sedasama kaunitari ja koletise lugu, mida kirjutasid kõik tüdrukud vist juba aegade algusest. Muidugi need, kes kirjutada oskasid, teised ainult unistasid. Mees kosmosest, keda tema maa valitsus liigitas eriti ohtlikuks terroristiks. Temavanune poiss, kes osales sõjas, sest ta oskas juhtida kosmosesõidukeid, ja kes tundus olevat nii mõnelgi alal üsna geniaalne. Kuid nii eluvõõras. Ja süüdimatu. Kes ei varjanudki, et Marsil on tal naine ja laps ning Madal 17-aastane prantslannast armuke... *Prints, kes teatab, et vabandust, mitte kuningannaks, vaid haaremisse... Või veel täpsemalt – ilma 'vabanduseta'.* Kuigi nad olid alati olnud sõbrad, kraapis see hinge. Ent ometi polnud ta suutnud kiusatusetele vastu panna, kui König lubas kõik reisi kulud tasuda.

Hotell oli küll ilmselt saare parim, kuid mitte midagi erilist. König ei kohtunud temaga hotellis. Seal magas ta öö ja järgmisel hommikul astus hotelli ees ootavasse bussi, mis loksus saare teise otsa. Bussi seltskond ei rääkinud eriti omavahel ja arvestades ka retke lõppu meenutas see vast kõige rohkem üht muistset filmi „Kolmanda astme lähikontakt” – nad jõudsid rohtunud platoole nii umbes paar kilomeetrit saare põhjarannikust, buss keeras ümber ja kihutas minema, nende läheduses oli hunnik relvastatud tüüpe, kes neile lühidalt noogutasid, ja siis kukkus taevast mürinal ja kolinal hiiglaslik sõjalennuk. Nad sörkisid lennukisse, relvastatud saatjad peaaegu et sublimeerusid – ühel hetkel neid nagu poleks seal olnudki – ja masin sööstis tumedal urinal – sees oli siiski üsna vaikne – taevasse.

Jean ei olnud kunagi sellise lennukiga lennanud. Bussitais rahvast näis sinna avarasse salongi lihtsalt ära kaduvat – istmeid ei olnud oluliselt rohkem kui inimesi, kuid inimese kohta oli seal silma järgi vähemalt kümme korda rohkem ruumi kui viimseni täis pressitud reisilennukites, millega tavaliselt linnade vahel liigeldi. Teistpidi oli see väga rahutuks-tegev, sest istmed olid varustatud hapnikuseadmete, rakettmootorite ja

langevarjudega. Väga ilmselgelt oli tegemist tõsise relvaga.

Tegelikult nägi Jean Königit esimest korda pärast lennuki starti. Too tuli piloodikabiinist välja ja vaatas uurivalt ringi. Jean viipas ja tõusis püsti. König viipas talle omakorda ja juhtis ta ettepoole väikesesse kabinetti või kupeesse.

Ütles ta küll midagi umbes sellist, mille Jean oma päevikusse kirja pani: „No tere, tore sind lõpuks elusast peast kah näha. Kõlab banaalselt, aga *live's* oled sa seksim kui virtuaalis. Sa oled vist juba tunni bussis loksunud? Siin on juua ja mingeid suupisteid. Pidulauda ei ole, lõpuks on see ikkagi sõjalennuk. Aga kannatad ära, ma loodan. Kuidas muidu?”

Reniard

Oli külm, tuuline ja sadas lõrtsi. Reniard kiskus oma jope hõlmad koomale ja toppis käed nii sügavale taskusse kui suutis. Ta ei pääsenud tõdemusest, et kogu ta riietus oleks vähemalt paigalseismise puhul eeldanud kümnekond kraadi kõrgemat temperatuuri. *Maailma kultuuripealinn... ainult et sellise ilmaga meenutab pooleks aastaks külmutuskappi ununenud sinikarpe – no kuidagi ei lähe...*

Oli aeg. Rendikaubik peatus valgusfoori ees. Ta astus sisse. Kaubikus oli vaid üks inimene; keegi muidugi juhtis seda ka, kuid toda inimest nad läbi plekist vaheseina ei näinud. Reniardi sideterminaal vahetas määrangud, nad noogutasid teineteisele. Reniard ei tundnud teda. Ta vahetas riided ja aparaadid. Masin peatus. Ta astus välja. Indoneesia üliõpilane Reu Otisu oli olemast lakanud, kaubikust väljus Kuu Ordu eriemissar Reniard Oddchand.

Ta ei vaadanud vasakule ega paremale. Ta teadis, et küllap on kusagil katustel mõni Ordu snaiper, kuid neid ei tohtinud niikuinii näha olla. Varsti jälgivad teda kindlasti veel mõned sihikud.

Ta astus Park Hyatt Vendôme hotelli fuajeesse. Soe. Ta ei olnud enam jopes, vaid pikas villases mantlis. Tõsi, paraku palja peaga. Tal oli olnud tulla vaid sadakond meetrit sellest kohast, kus kaubik ta maha lasi, kuid ta pea oli juba jõudnud kõvasti külmetama hakata. Ent ta hoidis end sirgu. *Kurat, ma näen hea välja!* Midagi ei ole teha, riietus teeb mehe. Kui see on nii ilmselgelt kallid riietus, siis tuleb ainult natuke asjakohane välja näha, et sa oleksidki võitja. *Pilk hästi kõrgiks! Kuningapilk – nüüd.*

„Kuidas ma saan teid aidata?” kummardas ligiastunud lakei.

„Ma olen Reniard Oddchand.”

Sekund protsessori tööd, ja siis oli lakeisid tema ümber juba kuus, lisaks muutusid mitmel fuajee mugavates tugitoolides pealtnäha kohe koomasse vajuval tegelasel pilgud nugateravaks.

„Kas me võime võtta teie mantli? Siia poole, palun. Imperial sviit ootab teid.”

See pani pead pöörama isegi tegelased, kes tõesti juhuslikult läheduses olid, sest õõ selle sviidis maksis umbes sama palju kui maja Pariisi äärelinnas.

Reniard ulatas oma mantli, salli ja kindad, kohendas hetke oma pintsakut ja astus siis liftide suunas, kuhu teda juhatati. *Jah, muidugi käivad mul peast läbi kõik need klišeed, alates Monte Cristost ja 007-st...* Kõik käis väga sujuvalt ja kiiresti.

„Kas te soovite midagi?”

Kõigepealt vaatas Reniard ringi. Muidugi oli ta sviiti 3D-s näinud. Igaüks, kes tahtis, võis seda ruumi uurida üsna suure detailsusega. Nii et teatud mõttes oli see pigem selline kummaline nihutatud tunne seal päriselt olla. Nüüd ta noogutas.

„Ma ootan külalisi. Seni võite mulle pakkuda *cafe au lait*’d. Võiksite kella kaheksaks ka suupistelaua ette valmistada.”

„Mitmele külalisele, härra?”

Reniard kehitas õlgu. „Ma ei tea. Ma oletan, et kolm-neli... vaevalt et üle kümne. Kus teil on siin sideaparatuur? Ma vajan turvalist satilinki.”

„Siia poole, härra.”

Ta ajas pintsaku maha; see kadus valgukiirusel kuhugi... kappi loodetavasti. Ta juhatati kabinetti. Loomulikult kuulus sviidi juurde kabinet. Üldse oli seal oma tosin ruumi. Arvuti oli esmaklassiline. Ta surus oma mälupulga pessa ja pani tööle testid. Seejärel käivitas juba ülekandeprogrammid.

Tasane koputus.

„Sisse.”

Selles ruumis ei õnnestunud niisama tassi kohvi saada. Tass oli muidugi päris suur, kuid lisaks oli korraliku keskaegse kilbi mõõdus kandik täis kõikvõimalikku tráni, alates neljast liigist suhkrust ja külma vee klaasist kuni silmi kirjuks võtva kogu küpsiste ja šokolaadimaiustusteni koos nende vahele mahtuva poole tosina maitseainetooisiga, sealhulgas näiteks ka lahustuv kohvi- ja kakaopulber...

„Ma tahan rääkida hotelli juhatajaga.”

„Kas midagi on valesti, härra?”

„Ei. Seni mitte.”

„Ma kutsun ta kohe, härra.”

Lahkelt naeratav isend ilmus vähem kui minuti pärast.

„On need ruumid pealtkuulamiskindlad?” küsis Reniard kohe, kui nad olid tervitused vahetanud.

„Jah, täiesti,” vastas mees kummardusega. „Kui soovite, vaatavad meie tehnikud kõik veelkord üle.”

„Kas nad on usaldatavad?”

„Me ei saaks sellist hinda küsida, kui nad ei oleks. Me vastutame täielikult teie diskreetsuse eest.”

„Kutsuge tehnikud.” Reniard lubas endale õhukese muige. „Ma vabandan, ma võiksin oma küsimused ka teile esitada, kuid ma kardan, et siis tuleb teil ikkagi tehnikud kutsuda.”

Ka tehnikud ilmusid hämmastavalt ruttu. Reniard mõistis vaid ähmaselt, mida ta õieti neilt küsib. Temal oli ju tark mees taskus – arvuti sosistas talle õigeid küsimusi kõrva. Lõppes see lugu sellega, et tehnikud blokeerisid ruumis veel mitmeid funktsioone kuni tuletõrjeanduriteni ja palusid tal siis arvuti restartida.

Reniardi masin jäi rahule; tehnikutele jäi mulje, et tema jäi rahule. „Täna, härrased. Palun jätke mind nüüd üksi. Või üks hetk! Palun õelge edasi, et nad mulle uue kohvi tooksid.”

„Suurima rõõmuga.”

Reniard mühatas. Kui ta esimest korda üliõpilasena Pariisis oli, tegi ta vana tüüpi prantsuse keel kohalikele nalja. Mõne aja pärast sai ta aru, et see kõlab üsna väarikalt, kuni ta ei põimi juttu aafrikapärast slängi – siis kõlas see inimeste jaoks koomiliselt. Ta õppis rääkima pigem angliksime täis kanadaprantsuse keelt. Nüüd kasutas ta kõhklemata oma vanamoodsat keelt, loomulikult hoidudes tema tegelikule päritolule vihjavatest spetsiifilistest väljenditest. See mõjus.

Ta lülitas ekraanid sisse. „Tere, Ariel.”

Naine ekraanil naeratas talle ja pöördus. „Lapsed, onu Reniard on sides!”

Need tormasid kusagilt kohale ja mõnda aega nad lihtsalt lobisesid läbiseigi. Siis koputas Reniard Arieli otsa vaadates randmele. *Naljakas, et see žest on käekellad oma pool sajandit üle elanud...* Naine noogutas

ja saatis lapsed minema. Nii ütleski – et aeg on otsas ja ta tahab vennaga paar sõna vahetada.

„On see ohtlik?”

Reniard turtsatas. „Mingil määral muidugi on. Euroopas üldiselt ei ela lootusetult põrunud tüübid ja nad saaksid mõne ordulase kätte ka kuidagi teisiti kui nii otseselt oma sõna murdes. Räägi endast. Kuidas tuju on?”

Ariel kehtas õlgu. „Mis ta on. Elu läheb edasi. Kui mul lapsi ei oleks, tuleksin ise ka ära. Siin... siin pole midagi teha. Võõras koht. Kõik suhtuvadki nii, et ajutine elamine. Igav. Ja koju tahaks. Kuigi ma ei ole kindel, kas ma tegelikult tahan. Karlos kummitab seal. Ja ema. Ja Ameli muidugi ka.” Ta kirtsutas nina. „Räägi parem endast.”

Nüüd oli mehe kord õlgu kehitada. „Elan vaikselt. Õpin. Aeg-ajalt ajan ka Ordu asju – nagu tänagi. Pean ka teistega sidet. Aga mu punt on laiali, kes kus ja ega... Ma ei tea. Kolme aastat ma siin ilmselt vastu ei pea.”

„Tüdinesid? Raske? Või pole enam see?”

„Noh, nad kirjutasid mu ju 6 aastat nooremaks, et ma pisutki sobiksin. Mul ei ole siin kohta. Maskeraad. Isegi nägu on ju muudetud, nii et... olgu, nüüd ma olen juba harjunud peeglisse vaatama. Iseenesest naljakas – vajutad nupule ja lähed teist nägu...”

„Need on vist tavalised kosmeetilised korrigeerijad, mis nad sulle sisse panid?”

„On. Neid lihtsalt kasutatakse pisut teistmoodi. Ja tead, tugev ja kiire olen ma ju ka. Kõik see sõdurikoolitus – keemiline ja elektroonilised lisandid, eks ole. Siin tuleks mind tegelikult ohtliku relvana regada.”

Ariel turtsatas. „Mõne tüdruku oled omale leidnud?”

Reniard lõi käega. „Eks neid ikka on. Kindlat ei ole... Või... Pole oluline.”

„Aga see on ju tore.”

Koputati uksele. Ariel kuulis seda ka ja noogutas kiiresti. Nad tõstsid korraks käed, puudutasid kumbki oma ekraani ja siis katkestas Reniard ühenduse.

Ta tõusis. „Sisse!”

Sisenejaid oli viis, kaks meest ja kolm naist.

„Mina olen Xavier Lefebvre,” ütles esimene, hallipäine esinduslik häärasmees. „ESA president. Reniard Oddchand?”

„Mul on au ja rõõm. Jah, ma olen Reniard Oddchand, antud juhul Kuu Ordu täievoliline eriemissar.”

Xavier tutvustas oma kaaslasi. Kolme puhul neist oskas Reniard muidugi nende nimed ja näod kokku viia – ESA kõrged ametnikud. Ükski neist ei olnud kunagi kosmoses käinud ja ei näinud selle järgi välja, et nad ka kõige soodsamatel asjaoludel sinna kunagi satuksid. Nad olid muidugi kaugel üle 50 ka.

Naistest üks, pressiesindaja Silva Blanc, nägi esimesel pilgul välja kahekümnendates. *Tuunitud tibi – huvitav, kas see võeti kaasa mulle mõeldes või?* Reniard isegi muigas mõttes. *Ametilt valetaja, ja kui lähemalt uurida, on tegu varematega.*

„Palun astuge edasi. Teil ei ole kindlasti midagi väikese eine vastu.” Reniard noogutas ukseavas ootavalt seisvale teenistujale ja pöördus siis Xavieri poole tagasi. „Kas me ootame veel kedagi?”

„Ma ei ole päris kindel...”

See oli veider. Reniard kergitas kulme, oodates selgitust.

Koputus uksele. Veel kaks inimest.

„Minu nimi on John Jones, minu kaaslane on Linda Mores. Sina oled Reniard Oddchand. Me esindame, ütleme, Prantsuse riiki. Ma loodan, et teil ei ole midagi selle vastu, et me kohtumisel osaleme?”

„Kui te juba kord siia oskasite tulla,” kehtis Reniard õlgu. „Igal juhul palun astuge edasi. Ma loodan, et keegi teist eriliselt ei kiirusta. Palun.” Ta viipas vahepeal kaetud laua poole.

Ta ise tõstis kahe sõrmega otse suhu ühe *coquilles Saint-Jacques*’i ja ei imestanud üldse, kui avastas tolle Linda enda kõrvalt. Naine oli omaette kunstiteos. Muidugi ideaalses vormis. Mitte eriti pikk ja heleda peaga. Näolt võis teda pidada teismeliseks, kuid mõnede detailidega oli osatud rõhutada, et ta siiski läheneb kolmekümnele – kallid kõrvarõngad, üksik korts suunurgas, hoiak ja muidugi range, samas tema naiselikkust rõhutav riietus. Naisest uhkas mingit sarmi; no ja muidugi lõhnas ta hästi. Mitte pealetükkivalt, lihtsalt hästi.

Pole tarvis öeldagi, et mõnes mõttes sarnanes ta väga Amelile. Just parajalt. Küllap oli luure – sest ilmselgelt olid need kaks ju *Direction Centrale du Renseignement Intérieur*’i töötajad – uurinud, millised naised talle meeldivad ja terve ajustrust oli selle Linda välja valinud ja kokku ehitanud – kui ta maitsese sobiva, kuid mitte liiga Ameli sarnase.

Ameli...

No aga luure vähemalt tunneb oma tööd. Too Silva seisis natuke mossis ilmega kaks sammu kaugemal.

„Tohin ma mainida, et imetlen teie julgust niimoodi siia tulla. Maitse on Ordul muidugi hea.” Linda libistas silmad üle sviidi.

„Küllap ma oskasin arvestada, et kui ka Ordu suudab oma tegemistes diskreetne olla, ei saa sama eeldada ESA-lt. Teisalt meeldib mulle ka teie stiil – mitte korraldada mingeid sigadusi, vaid siia lihtsalt sisse kõndida. Johni ma tean.” Viisakas viibe mehe poole. „Tema töö viimasel viiel aastal on olnud ordulaste liikumistel silma peal hoida ja pisut juhtida ameeriklaste suunas minevat infovoolu. Ta on luuraja, selle inimkonna ühe vanima, teravat mõistust ja kiiret kavalust nõudva elukutse esindaja. Kosmosest ei tea ta midagi. Eeldan ma õigesti, et sa oled selle ala inimene, mitte mõne vanema elukutse esindaja?”

See ei olnud väga peenelt öeldud. Ja muidugi ei olnud naisel mingit kahtlust ta sõnade mõistmisel. Ta muigas. „Jah, ma olen pisut teemaga tegelenud. Ma ei tahaks küll niimoodi proovile panna meie teadmisi, kuid mulle tundub, et mul on olnud võimalus kosmilise ruumiga seotud teemadele rohkem aega pühendada, kui sinu sõdurielus – ka väga vana ja väärikas elukutse – selleks mahti on olnud.”

I : I, mõtles Reniard lõbustatult. „Ma olen Machiavelli tüüpi teadlane. Mis muidugi tähendab, et ma ei oska midagi korralikult.” Ta pilgutas naisele silma ja pöördus Silva poole. „Kas ESA-le nii veetleva välisilme andmine eeldab, et ka nende sisemistes tegemistes osataks mõistlikul määral kaasa rääkida?”

Naine lõi hetkega nagu päike särama. *Liiga hetkega*. „Tänan. Eeldab küll. Pigem on mul kahju, et ma ei saa rohkem sisulist tööd teha. Kuid vähemasti olen ma nii-öelda täiega kaasas.”

„Ega te juhuslikult kohtunud ei ole? Ikkagi sama ala,” viipas Reniard Lindale ja naeratas talle kiiresti, enne kui Silva poole tagasi pöördus.

„Ei, kahjuks me ei ole kohtunud.”

Sigatseks natuke? Värviks nad nurka kosmoloogia-alaste küsimustega? Ähh, aga ma vist ei oska... Reniard noogutas ja juhtis vestluse neutraalsematele teemadele. *Huvitav, kas kumbki ametkond ikka oleks nõus oma tibi mulle siia ööseks jätma? Tibid ise... Ähh, rumalad mõtted...*

Ta lasi tegelastel rahus süüa ja veini juua, enne kui heitis demonstratiivse pilgu kellale. „Ma loodan, et teil ei ole midagi selle vastu, kui me võtaksime nüüd oma joogid ja suupisted ja asuksime kabinetti?” Ta ootas, kuni kõik seda teinud olid ja järgnes ise ka. Sellal kui vahetati pilke ja otsiti kohti, astus ta sideaparatuuri juurde. „Meiega ühineb vir-

tuaalselt üks meie vastava ala inimene. Seega oleks soovitav istuda nii, et te kõik mugavalt ekraani näete. Mind on ta küll näinud ja ega ma mingi eriline vaatepilt ei olegi, nii et mina asuksin siia.” Ta vajutas nuppe.

Siis noogutas ta ekraanile tekkinud mehele. „Tere, Spiro.” Ta pöördus teiste poole. „Mu daamid ja härrad, lubage endale esitleda Spiro Stavrou, Kuu Ordu Lennutehnika Instituudi juhatajat.”

Ta ootas, kuni kõik oma nimed ütlesid. Tervitused olid väga vaoshoitud, mis sest, et Reniard teadis, et Spiro teist Xavieriga kaasas olnud meest, Robert Roux'd, ESTEC-i tegevjuhti vanast ajast suurepäraselt tundis.

„Me organiseerisime selle kohtumise, sest ESA on mitmeid kordi ettevaatlikult pinda sondeerinud Kuu Ordu Euroopa kosmoseambitsioonidesse suhtumise osas,” võttis Reniard ohjad enda kätte. „Kuu Ordu ei ole teatavasti diplomaatilises mõttes olemas, kui igal juhul jääb vaid tervitada vähemasti mingi osa riiklike struktuuride tervet suhtumist.” Ta kummardas istudes Johni ja Linda poole. „Ilmselt tunnetavad kõik osapooled, et teema on oluline. Me ei ole leppinud kokku päevakorda ega ajalisi piire. Seega teeksin ettepaneku, et ehk me esitaksime lühidalt huvitava teemaderingi. Loodetavasti sobib, kui alustada ESA-st? Xavier? Silva? Keegi teine?”

Muidugi vastas Xavier. Ta puistas oma viis minutit suhteliselt ülespuhutud toonil loosungeid. Siis jäi ta pisut abitult vait ja vaatas ringi.

„DCRI?” viipas Reniard lahkelt Johni poole. „Või mis tasemel te riiki esindate?”

„Ametlikult ei esinda me kedagi,” otsis John demonstratiivselt sõnu. „Me Lindaga lihtsalt juhtusime ringi jalutama ja sattusime mõnede inimestega kosmosehõlvamise teemadel filosoferima. Paraku peab ka Euroopa Liit Kosmosepiraaate kuritegelikuks organisatsiooniks ja keeldub nendega mistahes teemadel läbirääkimisi pidamast. Meie võimuses ei ole seda suhtumist nüüd ja kohe muuta. Kuna mitmesugustel põhjustel oleks olnud... ebamugav infot mingil teisel viisil koguda, olgu või lugupeetud õpetlaste küsitlemise teel mõnel hilisemal ajal, tunduski loomulik lihtsalt tulla ja kuulata.” Ta silmitses oma sõrmeküüsi.

Reniard muigas. *On aeg kasvada.* „Kuu Ordu on algusest peale pürginud kosmosesse. Kuu Ordu on rajanud Kuule asulad ja viinud läbi katseeriad, mille abil on saavutanud üleoleku aatomitehnoloogias. Ligi-kaudu üks ja veerand aastat tagasi üritasid Usa ja India sõjalist jõudu kasutades kehtestada Kuu Ordu üle kontrolli. Konflikt kasvas piiratud

tuumasõjaks Ordu kontrolli all oleval Madagaskari saarel ja lähikosmoses. Usa ja India said lüüa. Kuu Ordu on suurvõim ja kosmos on meie kontrolli all. Sõjast alates oleme hävitanud kõik Maalt startinud aparaadid, mis on üritanud Kármáni joonest püsivalt kaugemale paikneda. See on paraku tähendanud, et kõik Maa kosmoseuuringud on viimasel ajal saanud olla vaid teoreetilised.”

„Kas te kavatsete seda praktikat jätkata?” küsis John.

„Jah.” Reniard rääkis kindlalt ja jõuliselt. Ta tõepoolest tundis end kuninglikult. „Kummatigi ei ole kosmos meie oma. Meil ei ole midagi selle vastu, kui keegi teine seda uurib või kasutab. Arvestades aga viimase aja trende, mil praktiliselt kogu Maa kosmosesse suunatud huvi on olnud sõjalise iseloomuga, oleme sunnitud käsitlema kosmilist ruumi enda territooriumina ja selle kasutamine kellegi teise poolt eeldab mittekallaletungipakti sõlmimist.”

„Ehk siis täismõõdulist diplomaatilist tunnustamist,” noogutas John aeglaselt.

„Jah.”

Kümme sekundit valitses laua ümber vaikus.

„Me ei ole igaks juhuks starte korraldanudki,” sõnas siis Xavier. „Ilmselt siis mõistlik käitumine. Muidugi me ju teame, mis juhtus nendega, mida üks või teine ikka üles lasta üritas... Hm, kuidas ma seda küsin... Kuu Ordule diplomaatilise tunnustuse andmine ei ole kahjuks meie võimuses. Kummatigi annab meie tänane kohtumine lootust, et mingi koostöö võiks siiski võimalik olla?”

„Maa sõltub kosmosest. Teatud süsteemid toimivad kosmoses juba terve sajandi. Me oleme need süsteemid taastanud. Teie GPS-id toimivad jälle. Ehk siis on muidugi mingi kogus lolle, kes keelduvad häälestamast oma vastuvõtjaid Ordu kellade peale, kuid kuigi ühelgi riigil enam ametlikult positsioneerimissüsteemi ei ole, on GPS-seadmete müük taas kasvama hakanud. Niisamuti on taas tööle hakanud kosmoseside...”

„Mis küll katkeb alailma,” pistis Robert vahele. Nii John kui Xavier heitsid talle kergelt häiritud pilgu.

„Katkeb tehnilistel põhjustel. Spiro.”

Viimane noogutas ekraanil. „Leol tiirleb endiselt 18 miljonit detekteeiritavat, ehk siis 3 mm-st suuremat objekti. Neist umbes pool miljonit on ohtlikud, see tähendab piisavalt suured, et mistahes kosmoseaparaati tõsiselt vigastada. Tõelised rusud, see tähendab paarist meetrist suure-

mad objektid on tänaseks koristatud. Enamik orbiite on ebastabiilsed, nii et probleem laheneb suuremas osas paari aastaga ise, lisaks aga oleme tööle rakendanud automaatsed hävituslaevad. Paraku suudavad nad aurustada keskmiselt ühe objekti 50 sekundi jooksul, kui liita juurde tühi-ja hooldusajad. Seega sama ligikaudselt suudavad need järgmise aastaga hävitada umbes viis miljonit objekti. Nagu te mõistate, on tegu mittelineaarsete sõltuvustega, sest mida hõredamaks rususid jääb, seda väheefektiivsemaks need muutuvad. Ka geostatsionaarse orbiidiga on sama lugu, kuivõrd me hävitasime kõik sealsed satid ja nende rusud muide jäid kõik selle orbiidi lähedusse ja praktiliselt kõik, mis sinna tänaseks jäänud on, võiks meie vahelesegamiseta seal aastatuhandeid tiirelda.”

„Ega need siis ometi alailma tabamusi ei saa?” küsis Robert pisut usku-matul toonil.

„Ei,” raputas Spiro pead. „Kuid need on palju aktiivsemad. Need jäl-givad ise oma ümbrust ja neil on ka tõrjetehnikat. See kõik tähendab paraku, et ohu ilmnedes hälbivad need orbiidilt; või vähemalt muudavad orientatsiooni.”

„Miks te seda teete? Miks te olete need süsteemid taastanud? Kas ma saan õigesti aru, et need jäävad tööle?” küsis John.

„Jah,” vastas Reniard. „Positsioneerimine, side ja ilmavaatlus on kõik oma olemuselt lihtsad ja ammu tuntud funktsioonid, millega inimene harjunud on. Need teevad elu mugavamaks ja aitavad igasuguste oota-matuste puhul väga palju elusid säästa. Need funktsioonid jäävad tööle nüüd ja edaspidi.”

„Ning kuna need funktsioonid töötavad, ei saa enamik inimesi arugi, mis kuradi pärast peaks veel sinna kosmosesse ronima,” noogutas Xavier süngelt takka.

„Ka selles on teil õigus,” noogutas Reniard. „Me ei ole inimkonna vaenlased. Kuid me seisame enda eest. Meie õuele saate te nüüd ja edaspidi vaid meie loal. Me oleme lahkesti nõus seda andma, kuid nagu võrdne võrdsele.”

Sellega oli ametlik osa praktiliselt läbi. Kõik oluline oli öeldud. Robert jäi Spiroga vestlema – nagu varem kokku lepitud – ja küllap Spiro talle mõista annab, et kui ESA oskab ja suudab ametlikust poliitikast mööda vaadata, siis küllap vaatab ka Kuu Ordu nende tegevusele leol läbi sõr-med. Ülejäänud ESA inimesed kogunesid Reniardi ümber ja suurem osa nende küsimustest olid suhteliselt üldistel teemadel ja kantud siirast

huvist. Luure omad istusid kuuldekaugusel natuke eraldi ja *tegid oma tööd*, nagu Reniard mõttes muigas.

Kulus õige mitu tundi, enne kui Robert ekraani eest ära sai ja ESA seltskond lahkus. Reniard oli ammu veinilt konjakile üle läinud ja kuigi ta oli kogu õhtu üritanud end mitte morsaks õgida, kippus neid tõesti häid toite ikka pala pala haaval suhu sattuma... Ehk siis oli ta parasjagu väsinud ja pehme.

Ka John ja Linda näisid oma tugitoolides suhteliselt apaatsed.

„Ma töötan tõepoolest kosmosepiraate ja Kuu Ordu puudutavate teemadega juba aastat viis,“ hakkas John lõpuks rääkima. „Me ei tohiks siin ametlikult ollagi, kuid samas leidsid teatud ametnikud, et parem on sel kohtumisel siiski toimuda lasta. Lihtsalt anda nii teile kui ESA-le märku, et me tunneme oma tööd. Kummatigi võib tekkida probleeme meie partneritega ookeani taga, kui kuulduks sellest kohtumisest laiemalt levib.“

Reniard vaatas unelevalt lakke. „Eeldusel, et nad on sama kompetensed kui teie, peaksid nad ju teadma? Ja siis?“

„Kõige halvemal juhul teevad nad tüli.“

„Ma loodan sel juhul, et minu ja sinu inimesed töötavad koos.“

John vaikus. Siis ta tõusis. „Töötavad koos. Me oleme huvitatud teatud mitteametlikest kontaktidest Kuu Orduga. Kui sul midagi selle vastu ei ole, jääb meiepoolseks kontaktisikuks Linda Mores. Ma jätan praktilise poole teie hooleks.“ Ta noogutas lühidalt ja kõndis välja.

X

John Jones tundis end Imperial Suite'ist lahkudes väga halvasti. Kuigi väliselt jäi ta täiesti külmaks, mässas kogu ta sisemus. Linda meeldis talle. See noor, tark ja väga ilus naine oli just selline, kellest ta mõnikord unistas. Seda tüüpi naine, keda ta saigi omada vaid unistustes, sest päriselt kippusid nad alati kättesaamatuks jääma. Ja nüüd jäi see unistuste naine sellele... sellele kolonistist palgasõdurile! Mehele, kes polnud millegi erilisega silma paistnud oma elu esimesel kahekümnel viiel aastal. Näljarott, kes sai lubada endale vaid aasta Pariisis ja kelle õppimistulemused jäid kaugele alla selle piiri, et ta mõnd korralikku stipendiumi oleks saanud taotleda...

Ja nüüd mängib ta aristokraati. Üürib linna kalleima sviidi kosmosepiraatide räpase rahaga. Ja prantsuse luure saadab talle parima naise...

Ise sa selle töö valisid...

Reniard

Reniard muigas. *Ah siis nii... Ja huvitav, kas Silva külmatab teisel pool tänavat, oodates ja lootes, et John ja Linda lahkuvad koos? Küll ta vae- seke on pettunud.*

Noh, muidugi on ta päriselt fuajees. Kui ta üldse muidugi ootab.

Ameli...

Reniard norsatas sisimas.

Ameli, mine magama! Aeg elada ja aeg surra. Ma tulen ühel päeval sulle järele, aga seni olen ma elavate poolel.

„Nii et sind jäeti mulle?”

Linda muigas. „Jäeti jah.”

„Ja sa oled tulemusele orienteeritud innukas luuraja. Šampanjat ma enam konjaki peale juua ei saa, aga ikkagi võiks jätkata seda vestlust mullivannis?”

Linda muigas uuesti. „Sa oled hämmastavalt konkreetne.” Ta tõusis ja asus lahti riietuma. „Ja sina? Või tuled ülikonnas?” küsis ta siis, kui sellega valmis sai.

„Ma kohe. Ma lihtsalt nautisin vaatepilti.”

Muidugi oli Linda ideaalses vormis. Arvata 1,75 pikk ja vast selline 55 kilone. Seda tüüpi kehaga, mille kohta viisakalt öeldakse, et rinnahoidja on põnev, kuid mitte vajalik riietuse. Kui Reniard üldse oleks suutnud temas mõnd viga leida, siis vast ehk liigselt väljajoonistuvad lihased. Talle meeldis, et Linda jalad olid kehaks ülemineku kohal peenemad kui reied, mille eesmine sisekülg kergelt nõgus, ent puusakontide vahel oleks kõht võinud ju ehk pisut mitte nii... lausa sooniline olla...

Ta ajas ka oma riided maha, vaatas Linda otsa ja mühatas: „Nojah, vaimustuskisa ei tule.”

Linda puhkes naerma. „Ka sinult ei kuulnud ma ühtki komplimenti.”

Reniard lõi käega. „Sa tead, et sa oled võimalik, et ihaldusväärseim tüdruk siin planeedil. Vannituba on sealpool.” Ta teadis, et Euroopa mõistes on temagi ideaalses vormis. Ta lootis, et küllap oskab Lindagi oma professionaalse pilguga hinnata ja mõista, et aastaid keemia ja elektrooni- kaga toetatud treeningut on teinud temast raudkõva võitleja. *Ja siin me nüüd siis oleme – kaks mangade küborgi, kes kohe hakkavad teineteise peal seksi relvana kasutama...*

Muidugi ta tahtis naist. Kuumas mullitavas vees lesida oli ka hea. 'Vannituba' polnud tegelikult õige nimetus, sest tegelikult andis asi SPA

mõõdu välja. Ta oleks peaaegu magama jäänud. Ta ronis välja ja katsus üle sealsamas suure akna all seisva suure diivani. Pehme ja kaetud mingi pigem rätikut meenutava kangaga... Siis vaatas tagasi jacuzzi poole, kust Linda teda pisut küsivalt silmitses.

„Tule palun siia. Siin on soe ja paistab, et niiskus ei tee sellele diivanile midagi.”

Linda tuli ja heitis pikali. Ta veeretas end paar korda, et suuremast veest lahti saada, ja tõusis siis istuma otse mehe ette. Ta sirutas käe ja silitas Reniardi peenist, mis näis ainult seda oodanud olevat, et ka raudkõvaks võitlejaks muutuda. Siis libistas naine end pisut tahapoole selili, sirutas jalad laiali ja asus ennast jalgevahelt hellitama. Reniardi laskus sinnasamasse istuma, jalad enda all, lükkas Linda käed kõrvale, tõstis teda pisut puusadest ja, olles paari lühema lükkega veendunud, et naine on valmis, lükkas end maksimaalselt sisse ja hoidis naist niimoodi.

See oli omapärane segu erutusest, ettevaatusest ja lihtsalt kontrolli all olevast, mõõdetud naudingust. Asi paistis neile mõlemale nalja tegevat. Reniardi pingutas neid lihaseid, mis panevad peenise nii-öelda oma elu elama, liikuma ilma, et ta tegelikult ennast tagasi tõmbaks. Linda vastas tupelihaste kokkutõmbamisega ja mõnda aega nad mängisid teineteisega niimoodi.

„Kuidas sinuga on?” küsis Reniardi lõpuks. „Tahad sa – saan ma teha nii, et ka sul hea oleks?”

„Ära muretse.” Linda hääl oli raue ja kähe. „Ma saan suhteliselt kergesti orgasmi. Ja avameelselt öeldes, ega sa niikuinii aru ei saaks, kui ma ka teesklen. Praegu on väga hea.”

Ise tead. Reniardi keppis teda põhjalikult. See oli hoopis teistmoodi kui nende naistega, keda ta elus armastanud oli, ja sel polnud midagi ühist ka mõnest kogemusest prostituutidega. Kõigepealt – midagi ei olnud teha, Linda oli lausa uskumatult ilus ja täiuslik nii näolt kui kehalt. Temas oli sellist sõbralikku vastutulelikkust, mis ei kohustanud millekski, ainult julgustas. Muidugi mõistis Reniardi suurepäraselt, et see on õpitud, kuid lõpuks oli nende „suhe” lihtsalt kokkulepe ja teatud abstraktsioonitasemelt oli kõik õige – kui Prantsuse luure juba organiseeris talle seksi, siis kõige tobedam oleks selle juures teha nägu, nagu oleks selles midagi taunitavat või ebaloomulikku.

Ja muide, tal tõesti oli Linda keppimise kõrvalt aega ka selliseid mõtteid mõelda.

„Teeme nüüd tööd ka või jääme magama?” küsis Linda, kui ta duši alt tuli ja avastas varem valmis saanud Reniardi diivanil tukkumas.

Reniard ei maganud päriselt, pigem oli ta vaid korraks silmad sulgenud. Ta raputas pead. „Ma ei tea, kas sind oodatakse, aga mind küll. Lihtsalt ei ole ilus lasta mu tiimil seal välja kõrgeimas valmisolekus külmetada, sellal kui ma lihtsalt magan.”

„Kas tasub riidesse panna või tahad sa veel seksida?”

Reniard mõtles hetke teda silmadega mõõtes. Siis ta ohkas. „Ma peaksin pigem kokku leppima regulaarsed kontaktid. Võid riidesse panna. Ma ajan ka kesta selga.”

„Mul ei oleks midagi selle vastu.” Naine asus riietuma.

„Muutugem nüüd asjalikuks. Vabanda mu otsekohestust, aga kas DCRI tõesti maksaks sulle selle eest, et ma iga nädal sinust üle käin? Vaesed prantsuse maksumaksjad.”

Linda kehtitas õlgu. „Mul tõesti ei oleks midagi selle vastu. Sa oled kena ja heas vormis ja kui mulle veel hästi makstakse selle eest, et ma kord nädalas korralikult keppi saan, siis mis siin valesti on? Tegelikult kahjuks muidugi eeldatakse, et me kohtume hädavajadusel ja peaksime pigem kokku leppima kanalid, mille kaudu vajadusel teineteisega ühendust saab.”

„Aadressid ja koodid. Kas me lepime kokku ka erinevad tasemed? Kas sinu jaoks on üldse mõeldav omada koodi, mida tead ainult sina?”

„Mõeldav see on. Kuigi...” Ta silmitses meest arvustavalt.

„Ma mõtlen seda kahel tasandil ja teine neist on täiesti professionaalne. Võib esineda olukordi, kus sa satud löögi alla. Sel juhul oleks ju hea, kui sul on veel midagi tagataskus.”

„Jah.”

Järgmised veerand tundi olid nad asjalikud.

Siis kallas Reniard endale järgmise, juba jahtunud tassitäie kohvi ja suure klaasi konjakit.

Linda jälgis seda ja vangutas pead. „Ma pean mainima, et loata võõral territooriumil viibiva agendi kohta oled sa väga rahulik. Kas sa üldse ei karda?”

Reniard võttis mõtlikult lonksu mõlemast anumast. „Mida sa minust ja Ordust tead? Hm, liiga üldine küsimus... Mis põhjusel sattusid sina kontaktisikuks? Loodetavasti mitte ainult sellepärast, et sa oled kauneim

naine, keda DCRI välja sai panna?”

Linda suunurk tuksatas. „Sellised ülesanded on isegi DCRI-s põhimõtteliselt vabatahtlikud. Mind huvitab kosmos, mind huvitab Ordu temaatika.”

„Ma mõtlen, et kas sa tead, mis on juhtunud näiteks viimati 23. veebruaril Jakartas, siis 16. veebruaril Hanshuas, siis 20. jaanuaril São Paulos ja nii tagasi? Ehk siis minu elukindlustuspoliis kaalub kakssada tonni ja liigub kaheksateist kilti sekis.”

„Ehk siis sinu kinnivõtmisele järgneks meteoriiditabamus, mis pool linna maapinnalt pühib?”

„Lihtsustatult jah.”

„Milles pariislased süüdi on?”

„Et nad lasevad sellisel aastal enda keskel tegutseda.”

„Ehk siis tunnustamise taotlemine teiste vahenditega...”

„Linda, Pariisi me ilmselt siiski ei pommitaks. Kõik „diplomaatilised noodid” on olnud sihitud nii, et inimesed ja väärtused võimalikult vähe kannatada saaksid.”

„Hanshuas hukkus sadu inimesi.”

„Hiina erivägede teenistujaid. Seal piinati ordulasi.”

„Nad said ju ka surma.”

„Seda olen ka mina aktsepteerinud. Ja ma eelistan seda piinamisele. Ehk sa mõistad, et selles on teatud eriline rahuldus, isegi võidutunne, kui sinu piinajate nägudel levib paanika ja sa tead, et kohe saabub kiire lõpp. Ka neile.”

Linda vaikis pisut aega. „Kuidas seal on? Madagaskaril? Kosmoses?”

Reniard muigas. „Madagaskar toibub. Põhja- ja lõunaotsas on võimalik elada. Saar on suur ja oli ka enne hõredasti asustatud. Radiatsioon langeb tõenäosuse rohelises sektoris. Kosmos aga... seda on sulle võimatu kirjeldada. Kui meie koostöö pikemalt kestab, õnnestub mul sulle ehk üks preemiareis korraldada. Muidugi kui sa huvitatud oled.”

„Olen,” ütles Linda lihtsalt. „Võid kindel olla, et see tõstab mu koostööindu.”

Nad irvitasid teineteisele otsa vaadates.

Longhorn

Longhorn tõstis pea. Ühel eemal seinale moodustatud ekraanil vilkus teade, et turvaprotokollid kontrollteated ei tule läbi. Longhorn mühatas.

Akna taga langes hõredat udust vihma ja hakkas hämarduma. *Ei ole õhtuvalgus – avariitoided ütleb üles. Et need patareid nii viletsad on...*

Mees tõusis ja ringutas. Rida ekraanil vilkus ikka veel. *Olgu siis.* Ta lülitas aknad läbipaistmatuks.

Tema kabinet oli suur ja seal polnud õieti mingit valgust, kui aktiivekraanid suurel laual välja arvata. Enamik seinu olid kollakashallist kivist, mõned suured maast laeni ulatuvad siilud aga passiivekraan. Too vilkuv rida oli näha ainult seetõttu, et kusagil laenurgas kükitav lamp sinna valguskiire oli suunanud.

Kui Longhorn kapiukse avas, süttis selle läheduses õige pisut heledam valgus. Ta vedas endale sõdurivarustuse selga ja kontrollis relva. Ta kõhkles paar sekundit, ent lülitas siis paari klahvi ja pärast kapi sulgemist uuesti saabunud suhtelises hämaruses astus vaikselt koridori, olles enne kahele poole piilunud.

Ta vajutas nuppe randmel ja kortsutas kulme. Koridor oli samuti hämar, põlesid vaid üksikud tuhmid avariilambid, mille valgus samuti silmnähtavalt nõrgenes. *Avariitoided ei lülitu sisse. Ja turva ei vasta – täismõõduline intsident...*

Avanes kõrvaluks ja Ariel vaatas välja. „Longhorn?”

„Mina jah. Võta relv.”

„Mul on.” Ariel tuli uksepiida tagant välja ja tõstis pisut kätt, milles rippus automaatpüstol. Ta oli teksades, jalas matkasaapad ja seljas sõdurite soomusvest. See viimane oli eest lahti ja kui lugeda sinna juurde hädapäraselt kitlivööga kokku seotud punaste juuste pahmakas, nägi ta välja tüüpilise koomiksikangelannana.

„Kus Marc on?”

Ariel viskas peaga poja toa ukse suunas, mis kergelt paakil oli. „Magab.”

„Teised on ikka kusagil linnas?”

„Loodetavasti.”

Longhorn kehtas õlgu. „Marc on vist juba selles vanuses, et ta solvuks, kui ma ta tekiga sülle võtaksin. Sinna trepimademele.” Ta osutas selja taha ja astus veel korraks oma töötuppa, et anda arvutile korraldusi ja võtta paar varjemantlit. Tegelikult lasi ta endale ka suure tassi kohvi.

Ta ilmus koridori tagasi – padi ja mantlid kaenla all, kohvitass käes ja automaat hooletult üle õla rippumas – just siis, kui Ariel unist poega temast mööda talutas. Nad läksid koridori kaugemas otsas paistva trepi

juurde, tõusid pool korrust kõrgemale mademele ja sättisid end sinna istuma. Marc tundus uuesti magama jäävat, pea ema süles. Longhorn asetas laskevalmis relva käepäraselt maha, kohendas teistele varjemantli korralikult ümber, laskus ka ise trepile ja võttis oma kohvitassi. Nende varjemantlite tuulutusvoolikud rippusid üle mademeserva. Sellised mantlid kaotasid ka soojusjälje, nii et neid ei olnud võimalik inframuunduriga näha; ainus märk nende kohalolekust olid soojema õhu joad korrus allpool, aga need võisid pärineda kliimaseadmest või ükskõik mis aparaadist...

Nad olid vait. Vaid korraks hiilis Arieli käsi mantli alt ja pigistas Longhorni pihku. Siis see kadus. Longhorn puudutas hetkeks ta õlga ja jäi siis koridori passima ning omi mõtteid mõtlema.

Möödus kõigest kümnekond minutit, kui nüüd juba täiesti pimedaks muutunud koridori ilmusid vargsed varjud. Longhorn asetas kohvitassi imevaikselt trepile ja võttis relva. Varjud peatusid ta kabineti ukse taga.

Longhorn kõhkles pisut – *kui see oli kellegi loll nali... Kuid nii loll olemine peabki fataalselt lõppema*. Ta avas tule just sel hetkel, kui arvas nägevat tüüpe hoogu võtvat, et ta uksest sisse tormata.

Ta oli arvestanud kahega, suunanud relva uksele lähemale ja siis relvatoru vasakule viinud. Laskude valgel oli näha, et tegelasi oli tegelikult kolm. Kaks neist kukkusid, kuid kolmas ilmselt viskus maha. Longhorn kirus mõttes ja vahetas asendit. Enne oli ta istunud vastu trepišahti seinatoetudes, nüüd sööstis ta ülesminevatele astmetele. Ta suutis kulutada ühe pilgu kontrollimaks, et Ariel ja Marc ikka nii madalal on, et kuulid neid ei taba.

Ründaja oli kas väga täpselt – inimene nii täpselt ei suudaks, tal pidi elektroonika abiks olema – määranud kuulide tulekukoha või nägi ta kohvitassi soojust, igatahes muutus viimane sõelaks peotäiest läbijooksunud kuulidest.

Longhorn ei jäänud ootama, ta lükkas päästiku granaatide peale ja lasi neid tervelt kolm laskja suunas, jõudes veel mõelda, et kurat, mis need nende koduga teevad... Ta vahetas uuesti asendit, viskudes ühe pika hüpega trepišahti markeeriva seinajupi taha koridori otsas.

Tervelt viieks minutiks saabus vaikus. Siis hakkas õu vuhisema; akna klaase ju enam ei olnud, nii et see oli suurepäraselt kuulda. Peatrepi juures algas liikumine. Longhorn nägi oma relva sihikul vilkumas „omade” märgendeid ja kontrollis, et teised ka teda näevad.

„Te võite nüüd välja tulla,” porises raadios Marvin.

König

Luzzi vangutas pead ja nõjatus balustraadile. „Miks sa selle ameerika *bitchi* siia vedasid? Ei saa piisavalt keppi või? Või vajad sa vaheldust?”

König muigas ja sirutas end lamamistooli. „Ma lootsin, et te saate sõpradeks.”

„Me võime isegi saada, aga see ei muuda mu küsimust.”

„Luzzi, kas sa tõesti pahandaksid, kui ma temaga magaksin?”

„Jah! See on absurdne tunne, ma tean. Ilmselt isegi ei pahandaks, kui sa seda kusagil kaugel teeksid – et mina jään niikuinii ilma, mis vahet. Ent kui sa tuled nädalaks ja hakkad kedagi teist keppima minu majas, siis on seda natuke palju.”

Königi suu ümber virvendas hetke naeratus, ent ta tõsines kohe. „Kui väga mulle meeldib end su armukadeduse valguses soojendada, tahaksin ma hoopis rohkem, et meie – mina ja sina – oleksime sõbrad ja mõttekaaslased igas mõttes. Ma ei tee midagi niisama. Jean läheb tagasi. Isegi kui talle lööks pähe siia jääda, oleks parem, kui ta läheb tagasi. Ta sisuliselt juba on meie resident. Ma tahan talle paari päevaga korraldada korralikud konspiratiivside kursused. Inimliku kontakti mõttes... viitsid sa järele uurida, palju tal bi kalduvusi on?”

„Oled sa vaevunud järele uurima, palju mul bi kalduvusi on?”

Nüüd jäi König minutiks vait.

„Luzzi, mul on väga kahju, kui ma sind kuidagi solvanud olen,” alustas ta siis kõhklemisi. „Minu ainus vabandus on see, et ma olen kohelnud sind kui oma sõpra. Sellises tähenduses ja täpselt niimoodi, nagu ma kohtleksin iga – ka naissoost – sõpra väljaspool Maad. Luzzi, ma austan ja armastan sind. Mul on olnud sinuga väga hea olla ja sinu päralt on nüüd ja edaspidi minu siiras sõprus. Palun ütle mulle vaid tulevikus selgemini, mida sa ühest või teisest asjast arvad – mul on omad piirangud.”

„Sinu kõige suurem piirang on inimliku kogemuse puudumine. Sinu jaoks on see kõik mäng. Olgu, sa oled ise siin ja sead end löögi alla, aga mina ei taha. Mõistad, ei taha! Olgu, nad võisid tulla Longhorni järele, aga see on teine kord, kui ma satun eriüksuse rünnaku alla. Tuleb meelde, mis esimesel korral juhtus?” Luzzi silmad pildusid sädemeid.

König maigutas jälle natuke aega. „Kuid ma ju küsisin? Rääkisin ris-

kidest?” Ta langetas pea. „Kas ma tõesti sundisin sind? Ma...” Ta laiutas käsi.

„Ei. Ei sundinud. Aga sinu suust kostis see sellise... lahedana. Ja mulle tundus, et ehk aitab see mul sõjas toimunut teisiti võtta... See ei ole nii. Mul on hirm. Mitte otsene hirm. Mitte enda pärast. Lihtsalt jälle võivad surma saada inimesed minu läheduses ja see kõik tuleb meelde. Nad võisid tulla sinu järele. Jean võis neid juhtida. Olgu, ehk tahtmatult, kuid see ei muuda midagi. Kuidas sa aru ei saa!?”

König vaikus jälle minuti. „Siis lõpetame selle,” ütles ta otsusele jõudes. „Midagi juhtus ja ma pean kohe orbiidile tagasi pöörduma. Topime ta kohe lennukisse. Las hulgub kusagil Balil või Austraalias ringi, kui kohe koju tagasi minna ei taha. Longhorni eest ma muidugi otsustada ei saa.”

„Ja kui ta tahab sinuga kaasa tulla? Luure poisid ütlevad ju, et ikkagi on see praegu *fifty-fifty*. Ma saan aru, et sinu jaoks on oluline küsimus, kes ja kui palju sind reetnud on. Või kas üldse on võimalik inimlik kontakt inimesega Maalt, eks ole, kuid see ei ole ju nii lihtne! Sa ei saa teha järeldusi vaid selle rumala loo põhjal. Kuidas sa aru ei saa!?”

Jälle minut vaikust. Jälle laiutas König käsi ja ohkas. „Luzzi, mul on kahju, et ma sind sellesse segasin. Jah, sul on kõiges täielikult õigus. Jah, ma vedasin su sellesse, teades, mis sinu perega sõjas juhtus. Jah, ma müüsin sulle maha idee, et kuigi see peab sulle raske olema, aitab see teistpidi ehk elule uut vaatenurka anda. Ma andsin sulle ka kõik võimalused taganeda... Ja kui ei andnud, siis palun andesta, see tuli rumalusest ja oskamatusest. Ma tahtsin, et sa oled kaasas. Et sa tunned, et sa töötad Ordu heaks, ja mitte lihtsalt, vaid oma isa vääriliselt, et sind usaldatakse ja hinnatakse. Usu mind, ma tahtsin ainult head.”

„Ja välja tuli nagu alati,” ohkas Luzzi. „Kuidas sa aru ei saa... Isa ei rääkinud sellest mitte kunagi. Mitte kunagi! Isegi ema ei teadnud suuremat osa. Longhorni puhul me teame. Mõistusega saan ma aru, et sa pead kontrollima ja kontrollima ja kontrollima, aga see tundub nii ebainimlik. Nii õudne. Kord sa oled nagu see König, keda ma tahaksin tunda, kord nagu sa ainult imiteerid inimest...”

„Jah, ma sain sõjas haiget,” pomises noormees. „Jah, ma ei usalda ühtki maalast. Jah, ma tahan Ordu juhtimises osaleda, sest mul on, mida öelda. Jah, ma otsin liitlasi.” Ta vaatas üles tüdruku poole. „Aga ütle, kui sulle see mäng ei meeldi. Või tegelikult juba ütlesid. Paistab, et see ei olnud

hea mõte ja ma ei tee midagi sellist enam kunagi. Sobib?”

Luzzi noogatas kiiresti ja raputas pead. „Ära hakka midagi muutma. Viime selle operatsiooni ikkagi lõpuni. Ainult et ma kardan.”

König vaatas talle segaduses otsa. „Oled sa kindel? Et ma jälle midagi valesti ei tee... Ma tõepoolest hindan sinu lugupidamist palju kõrgemalt kui mingit operatsiooni mingi... midaiganes.”

Luzzi raputas pead. „Saad sa julgeolekut suurendada? Ja siis võime vaadata, kes ta enne voodisse suudab meelitada.”

König vaatas teda veel paar sekundit ja puhkes siis naerma. „Sa oled fantastiline! Olgu, ma tulevikus katsun... ma ei teagi – sa oled ju oma, ordulane. Ma ei hakka ju midagi sinu eest varjama.”

„Lihtsalt räägi rohkem.” Luzzi krimpsutas nägu, kummardus ja suudles teda põsele. Libistas veelkord pihu üle ta näo ja kõndis välja, nähes oma aparaatidelt, et König juba korraldab midagi oma modemi kaudu.

Longhorn

„Remondi peale ikka mõtlesid?” oli Izmiri esimene küsimus.

„Jah. Kas sul värvid ja rull on kaasas?” andis Longhorn vastu. „Kohvi? Kohvimasinat lubati kasutada. Xuan ja need teised käsutasid mu arvatist kaugemale, et ma segavat... Ennasttäis tolgused.”

„Nad tahavad teada...”

„Ma tean!”

Izmir valas endale kohvi, siis vaatas üle õla Longhorni kabineti lahtise ukse poole ja otsis taskust konjakipudeli. „Sul endal pole?”

„On, aga allkorrusel,” mühatas see topse otsides. „Vala.”

„Kas sa ikka saad aru, et tänu oma tegutsemisele päätsid sa enda ja Arieli ja üldse kõik siinsed väga ebameeldivatest kogemustest? Kas ma tohin selle koos sinu pildiga õpikusse panna?”

„Izmir, ära mölise. Ja ära ole vastik.” Longhorn ohkas. „Me mõlemad teame, mis ma su reeglite kohta arvasin, kuidas neid kirusin... kuni neid tulemas nägin. Tead sa juba midagi? Kes need olid? Püüti mind või Königit? Oli Jeanil selles mingi osa?”

„Longhorn, ainult mõned tunnid on möödunud. Pole halli aimugi. Arvata, et gastroleerijad. Kohalikud... sa tead.”

„Kohalikud oled sa juba kõik kas maha laskunud või traadi taha pannud. Aitäh. Aga mingit abi pidid nad kohapealt ju saama?”

„Oletused,” kehtas Izmir õlgu. „Teoreetiliselt võimalik, et neil polnud siin mingit sidet.”

„Kuidas nad siis saarele pääsesid?”

„Kaluriteks maskeerununa.” Izmir lõi käega. „Räägime parem sellest, et kas sa mõistad, et sul on juba liiga ohtlik siia jääda?”

Longhorn ei vastanud. Kümme sekundit hiljem alustas ta omaette ropendamist. Izmir nautis oma konjakit. Ta tegelikult pigem maitstes, lastes seekord Longhornil suurema osaga hakkama saada.

„Tean,” ütles viimane lõpuks.

„Lähed?”

„Lähen.”

„Millal?”

„Kevadel. Mul kulub veel paar kuud, enne kui ma asjad mingisegi korda saan. Tagasikolimised ja muud jäävad siis juba kellegi teise hoolde.”

„Olgu,” noogutas Izmir. „Ära ainult liiga kaua viivita.” Ta viipas peaga koridori suunas.

Longhorn mühatas ja sirutas käe konjakipudeli suunas.

König

„Kuule König, ma tean, et sa oled võimatu osavkäpp, kuid kuidas sa nüüd ennast kapteniks manööverdasid ja meid kõiki siia said?” Creep lasi oma tooli rohkem püstakile, nii et ta nägi ülejäänud viite seal juhtimiskeskuses.

Toolil mootorite tasast surinat kuuldes tegid seda teisedki – inimesed tahtsid vesteldes üksteisele otsa vaadata.

„See ei olnud üldse raske,” liigutas König õlgu. „Ültpoolt vaadatuna taandub kõik õigele ajastusele ja vähegi seeditavatele põhjendustele.” Ta muigas. „Ma manööverdasin teid kõiki kokku mitte ainult sellepärast, et see tundus *fun*. Ma lahkusin Kuult kolmeks aastaks ja mul oli alles Marsil aega mõelda. Nüüd on kolm kuud möödunud ja ma näen igas mõttes, kui hädavajalik see oleks, kui te suudaksite meie tööd jätkata.”

„Kahju jah, et sa ära läksid,” sõnas Vera temast vasakul, tema ja Creepi vahel. „Miks sa õieti läksid? Mis on nii tähtis?”

„Sa oled tõusnud viimaste aastaga üheks tähtsamaks tegelaseks Ordus, sul oli võimalik oma ideid ellu viia,” lisas Bachos temast paremalt, esi-

mese piloodi kohalt. „Kas vanad tahtsid sinust lahti saada? Evlin nagu mainis...”

„Nii et mina olen siis teie geront?” küsis Evlin, kes temast edasi istus, lühida naeruga. „Stasi ja Creep võivad oma vanemate kaudu rohkem teada.” Ta vaatas kordamööda otsa noormeestele, kes omakorda temast paremal istusid.

„Jätke,” mühatas König. „Ma läksin ilma igasuguse surveta ja just sellepärast, et see on ülimalt tähtis. Ja teie *peate* ilma minuta hakkama saama, kui teist üldse asja on.”

„Räägi meile ka,” mühatas Stasi vastu. „Kas sa nüüd oled või ei ole siseringi mees?”

„Olen. Aga see on ainult teile teadmiseks. Ametlikult olen vaid Senati liige.”

Teised ruumis vahetasid pilke.

„*Hör mir zu*, sa ehk seletaksid meilegi paari sõnaga?” venitas Stasi. „Mis poliitilisel tasandil üldse toimub? Kes õieti juhib Ordu? Keegi ju ei räägi midagi.”

„Ma täpsustaksin küsimust,” lisas Evlin. „Meil ei ole siin demokraatiat. On huvid. Me teame, kes mis ametit peab, kuid Ordu on alati varjanud seda nii-öelda auastmete dimensiooni – kes teeb tegelikke otsuseid. Jah, meid kuulatakse, kuid kui lähedal me oleme tegelikule võimule?”

„Kuu Ordu juhid ei tee otsuseid, mis on selgelt vastuolus ordulaste üldise arvamusega,” hakkas König pisut sõnu otsides rääkima. „Täpsemalt, teevad vaid äärmuslikel juhtudel, kui see on vajalik mingite avalikustamata strateegiliste plaanide huvides. Ordu sisemine ring aga tahaks, et selliseid plaane ei oleks. Ehk siis on strateegia võimalikult laias ringis läbi arutatud. Sellesse ringi kuulume me kindlasti kõik. Jah, ma olen sisemises ringis. Jah, ma tean, kes sinna kuuluvad. Jah, palun ärge küsige, kes sinna kuuluvad. Mina kuulun sinna sellepärast, et see jäi poole hõredamaks. Hukkusid praktiliselt kõik Maal ja leol olnud sisemise ringi liikmed. Ma lähen Marsile just sellepärast, et ma *olen* siseringi mees. Ja seda olen ma *mitte* Vikingi pärast. Teie pärast. Selle pärast, mida me viimastel aastatel teinud oleme. Ma manööverdasin teid selle uue laeva pardale, sellele lennule L4-st Kuule just selleks, et me saaksime rääkida. Teil kõigil on muud huvid peale poliitika. Minul on ka. Ent te peate mõistma, et inimkond vajab meid teises kohas. Meie oleme Kuu Ordu loomulikud juhid. Situatsioon on sõja tõttu kardinaalselt muutunud. Nii

palju juhtfigure sai surma, et meie ja Ordu juhtimise vahel ei seisa õieti kedagi. Meie oleme Ordu juhid.”

„Kuid Tato, Alighiero, Fork ja...” alustas Vera.

„Ma olen nende kõigiga rääkinud. Nii koos kui eraviisiliselt. Te kõik teate, et Ordu juhtimine on viimasel paarikümnel aastal vaikselt siia üles kolinud. Sõda praktiliselt hävitas maise poole. On aeg mõista, et see ei taastu enam kunagi. Et kõik need miljardärid ja luureülemused, kõik institutute juhid ja kas või ajakirjanikud-artistid, kes meie heaks töötasid, on oma töö teinud. Kuu Ordu juhtimine on Kuul. Ainult. Te tunnete kõiki juhte. Mingeid teisi juhte enam ei ole.”

„Kuid keegi ju ikka jäi Maale?” küsis Stasi vaikselt.

„Siseringi meestest jäi ellu ainult Jan Svensson, nagu teda tuntakse. Izmir ei olnud siseringis ja näiteks Longhorn, keda te kõik tunnete, polnud varem isegi Senati liige. Saage aru – meie, kosmoses sündinud põlvkonna jaoks juhivad Ordu meie vanemad. Mitmel juhul siin meie lihased vanemad. Teie oleksite järgmine juhtide põlvkond, kui te selle vastu piisavalt huvi ilmutaksite. Nagu mina seda teinud olen. Ma olen teist kõige noorem. Te kõik oskate mingeid asju minust määratult paremini. Ent te kõik olete tunnistanud mind oma juhina. Võimalik, et selleks, et minust mingitki kasu oleks. Ent ma suudan ja tahan suunata terve Ordu tulevikku. Ma vajan parteid. Ma vajan teid.”

Pool minutit valitses vaikus.

Siis hakkas Creep nihelema. „Vanasti oleks vist tulnud hõisata või kuidagi teisiti valjuhäälselt end valjendada... Mina olen sinuga, König. Mida on vaja teha?”

Ka ülejäänud neli noogutasid Königi poole vaadates.

Kevad 2063

Longhorn

Torm hakkas vaibuma. Äike läks Ankaratra mägede taha ära ja nüüd kallas veel ühtlast vihma, mis vaikselt vaibuma hakkas. Kusagil kaugel murdis juba esimene päikesekiir läbi pilvede.

Longhorn seisis seda jälgides verandal metsa kohal. Ta jalad olid märjad, sest kuigi ta ise seisis varjus, pritsis ladinal üle katuseääre põrandakividele langev vesi õige mitu meetrit katusealustki märjaks. Pealtnäha

käitsi tahutud kahevaksased talad, millele katus toetus, olid alumisest otsast samuti märjad ja ka parapett ning korvmööbel selle taga tilkusid veest. Longhorn raputas väänkasvudest ja amplitest kardinat, mis varjas osa vaatest, ja ka sellest langes alla tõeline kosk. Ta naeris – vesi oli soe.

Tsäksatas autouks ja puude vahelt ilmus kena kontkõhn punase peaga teismeline tüdruk, kes läbi hõreneva vihma verandale sööstis.

„Aa, tere, Longhorn,” noogutas ta möödudes mehele. „Jälle emmet keppimas?”

„Kade meel või?” viskas Longhorn heatujuliselt vastu.

„Kui Marc suuremaks saab, saad kere peale.” Algajal naisolevusel ei paistnud kiiret olevat, ta raputas oma kehale kleepunud särki ja lühikesi pükse. Longhorn, kelle umbes samasugune riietus suuremas osas kuiv oli, heitis ta poole vaid ühe pilgu ja süvenes uuesti vaatesse.

„Kus emme üldse on?”

„Teeb süüa. Ma olen tal ainult jalus, nii et tulin siia ära. Ja siin on ilus. Eriti...” Ta jäi vait, kuid seda nii ilmse taktitusega, et *milleks kurat ma seda sulle pean rääkima* oli selles vaikuseski peaaegu et kuulda.

„Sa ka üldse ei püüa,” ütles tüdruk, avas ukse ja mõõtis veel korra meest.

Too heitis üle õla pilgu ja oli sekundi vait, enne kui, pilk kaugustes, rääkima hakkas. „Anna andeks, Luzzi, minust ei saa teile isa. Ariel on tore ja kena ja omal viisil ma armastan teda, kuid mu tee viib mind siia ära. Ma olen vaid külaline teie majas. Mul ei ole siin kohta. Minuga käib kaasas oht, samasugune oht, mis käis kaasas Karlosega.” Ta ohkas. „Ma võiksin veel öelda, et ma olen valinud olla kaitsja, üksik hunt. Et ma olen otsustanud võidelda selle eest, millesse ma usun, et ma olen Kuu Ordu sisemise ringi mees ja see kahjuks tähendab, et tavalist, normaalset elu ei ole minu jaoks olemas... Luzzi, see oleks vale. Mitte täiesti, kuid see kõik on vaid osa tõest. Ma olen korra isana läbi kukkunud. Mu pereelu kogemus on nii suure ja rasvase miinismärgiga, et ma kardan. Ma ei taha teile pettumust tuua ja nii on mul lihtne öelda, et niikuinii lähen ma varsti ära Kuule ja Ariel jääb teiega siia ja seega ei ole ma teinud min-geid sellisuunalisi plaane. Ja...”

Sel ajal, kui ta sõnu otsides rääkis, oli uksele ilmunud tüdruku kaks-kümmend aastat vanem ja hulga naiselikuma vormiga koopia. Ema ja tütar naeratasid teineteisele ja see läks sujuvalt üle pisut saatanlikuks

irvituseks. Ariel – sest kes muu see olla sai – läks tasakesi mehe selja taha, võttis tal siis kaela ümbert kinni, surus põse vastu selga ja libistas käe ettepoole mehele püksi.

„Eee... mu ilukõne ei... Ariel, kurat!” Ta pöördus kähku ja rabas naise embusse. „Sinu huumorimeel ei kõlba avameelselt öeldes kuhugi.”

„Ma...*meie* tahtsime teada, mis nägu sa teed, kui arvad, et see võiks Luzzi olla.”

„Kui ta endale ühel päeval tissid ja tagumiku kasvatab, oleks see okei, kuigi mul on kasuisaks olemisest pisut teistsugune ettekujutus. Millal süüa saab?”

„Meeste armastus käib ikka kõhu kaudu.”

„Sa sihid natuke liiga kõrgele, aga suund on õige. Nii et?”

„Ei, kõigepealt tuleb süüa. Ja katsu sa...” Naine jäi poolelt sõnalt vait. Nad vahetasid tütreaga pilgu. „Longhorn, ma ei ole selline,” ütles ta siis. „Ma ei oska ega jaksa sinuga kogu aeg sellist teksti ajada. Sul tuleb see loomulikust, sest sul on paheline ja lugupidamatu mõtteviis. Mul tulevad teinekord külmajudinad peale mõttest, et järsku sa mõtledki nii, nagu räägid. Ma võin mõne totruse teha, nagu see äsjane, kuid sina... Ehk ei peaks ma seda rääkima, aga millal ma seda siis räägin? Homme sind enam ei ole. Ma kaotan armsama ja venna.”

„Homme mind enam ei ole...” kordas mees üle, kallutas siis pea pisut viltu ja muigas kergelt, niimoodi sissepoole. „Noh, see võib ju ka alati juhtuda, kuigi me lahkume ainult Maalt. Mul on juba liiga ohtlik siia jääda... aga seda oleme me juba sada korda rääkinud. Ma käisin oma ringi kodus, nagu te teate ja... noh, mul on ainult üks poeg, aga see suutis olla sapisem kui Paul Gauguini viis tükki, kelle ta maha jättis, et Lõunamere saartel rahus maalida... Et siis põhiliselt hülgasin ma kodu sellepärast, et kusagil mürgitatud ja radioaktiivses kõrbes rahus veidraid naisolevusi keppida... See oli nii kuradi ebaõiglane, et ma ei saa sellest siiani üle, kuigi terve mõistus ütleb, et *mida sa ometi ootasid?* Propaganda on võimas asi.”

„Tuled sa veel Maale? Siia tagasi?”

Longhorn heitis pilgu Luzzi poole, kes seda vestlust huviga jälgis. „Ariel, ma olen sulle viimase aasta jooksul korduvalt öelnud – kui ma oleksin kindel, et minu juuresolek takistab sul mõnd normaalset kutti leida, jätaksin ma su silmapilk maha. Sa oled vanast prantsuse perekonnast, sa oled... Ariel, hetketi on mul nii kahju.”

Ariel vangutas pead. „Te ordulased... Mõnikord räägid sa täpselt nagu Karlos. Ma ei süüdistata sind, aga oled sa mõelnud, et võitled mingi kimääri nimel, mingi rumala progressiusu ja... ma ei tea mille nimel? Et sa tungid kosmosesse, kuhu inimesel ei ole juba oma olemusest tulenevalt mingit asja?”

Longhorn muigas nukralt. „Ma ei tea, Ariel. Ma armastan sind, armastan seda rahu ja seda... õhkkonda – kõike. Ent ma ei saa jääda. See elu ei ole mulle.”

„Eks sa siis tule sööma. Ja Luzzi läheb täna kodunt ära. Vähemasti ta lubas. Sa ju jääd?”

„Täna ma jään,” ütles mees naise kannul sisse minnes, kuid millegipärast ristus ta pilk uksel tüdruku omaga. Ta mõtles pärast tükk aega, mida ta seal pilgus nägi. Petetud lootusi, seda kindlasti. Teatud põlgust, seda ka. Kuid kõige rohkem kartis ta seal aimuvat vilksatust, et ta on läbi nähtud.

X

Jean tegeles oma uue hobiga – vaatas vanu haruldasi Euroopa filme ja kirjutas nende kohta arvustusi. Osales ka väitlusklubides ja vestlusringides, teda isegi kutsuti juba üritustele. Küllap kõik need FBI-d, CIA-d, NCA-d ja mis nad kõik on, teadsid, et tolle filmiserveri kaudu käib mingi osa Kuu Ordu sidet, kuid Kuu Ordu sidet ja sidemeid oli terve maailm täis, nii et see otseselt ei näidanud midagi. Kuu Ordus oli tunnustatud *kõige tuntum ja vabam* piraatsisu levitamise koht, nii et mingid sidemed Kuu Orduga olid *kõigil*, kel üldse oli kokkupuutumist kopipedede poolt maksustamata elektroonilise meediaga – olgu selleks tarkvara, mängud, filmid, muusika või ükskõik mis – ja see tähendas peaaegu kõiki inimesi, kes üldse kunagi arvuti taha olid istunud...

Madagaskarilt oli ta toonud kaasa paar mittemidagiütleva välimusega mälukaarti, mille esmapilgul olematu kaitstud osa sisaldas USA kodanikele keelatud tugevaid krüptoalgoritme ja palju muud huvitavat, mille mõnest osast tal varem aimugi ei olnud – alates nuhkvara- ja viirusetõrjega, mis toppis kinni nii tarkvaratootja kui valitsuse – ja võimalik, et nende koostöös tarkvarasse jäetud – tagauksed ja igasugused muud turvaaugud, millest paljudest vist ei teadnud isegi enda arust kõikvõimsad kohalikud häkkerid, lõpetades kantavate seadmete automaatse asukoha-

määrangu jämmeriteni... mis, nagu ta avastas, samuti USA-s ebaseaduslikud olid.

Ta tegeles ka oma teise hobiga – ehitas kohalike noorte elu käsitlevat virtuaalreaalsust. Selleks oli ta saanud isegi mingi segase nimega sotsioloogiafondi toetuse, nii et talle olid abiks mõned sõbrannad, sest ta sai neile täiesti legaalselt natuke lisataskuraha. Sellel virtuaalil oli üks alateema, mis teda ennast väga köitis, sest ta lootis, et ühel päeval saab see reaalsuseks – et Kaugelt Maalt tuleb talle külla Prints, kelle ta peab märkamatuks kohalikku ellu sulatama...

König.

Jean ohkas.

Ja siis koputati uksele.

FBI.

Reniard

Reniard lükkas lahti maja välisukse. Ta uuris valgustamata, hämarat koridori, keerutas radiatsioonimõõturit siia-sinna ja vaatas siis üle õla tagasi kopteri poole.

„Radiatsioon on kokkulepitud piirist madalamal. Täpselt nagu satipildidelt näha ja robotid väitsid. Esimesel aastal saad 50 millisievertit, järgmistel vähem. See ei ole ohtlik. Elu tuleb tagasi.”

Kopterist väljunud Ariel vaatas maja, siis viipas kõhklevalt lastele, kes tema taga vaevu paigal püsisid. Maja nägi välja pisut tolmunud ja hüljatud, aed oli põhjalikult metsistunud, peenrad umbrohtu täis ja muruplatside asemel korralik heinamaa, kuid kõik oli terve, kui mõned tormidega murdunud puud välja arvata. „Siin on nii palju koristamist...”

„Robotitel,” pistis Reniard kiiresti vahele. „Vähemalt esimesel paaril aastal lähevad tolmuimeja tolmuukotid erijäätmekäitlusse ja veefiltrite südamikud samuti...”

„Ma tean, lollike,” ohkas Ariel. „Nii naljakas on olla...” Ta astus samuti uksele ja uuris maja sisemust. „Elekter?” Ta liikus telefoni monteeritud mitte eriti heleda lambi valgel edasi, avas elektrikilbi ja lükkas peakaitsme sisse. Kuulatas hetke ja klõpsis ka harukaitsmed sisse. Süttis valgus ja mitmel pool hakkas piiksumine, kui elluärkanud masinad inimestelt korraldusi nõudsid.

Ariel kõndis alumisel korrusel ja keldris ringi, vaigistas kõik need tüütud aparaadid ja andis esialgse programmi kopterist välja veerenud sel-

leks esimeseks koristuseks laenatud suurematele robotitele. Ta kortsutas kulmu – lapsed tormasid ringi ja üldiselt oli kuulda, kus nad on, kuid Reniard oli kadunud. Ta mõtles selle üle hetke ja kortsutas veel rohkem kulme. Ta tõusis trepist üles teisele korrusele. Muidugi leidis ta venna sellest toast, kus nende ema ja Ameli surma olid saanud.

„Miks sa seda teed?” küsis ta seal vaikides seisvalt vennalt.

Too vaatas üles ja kehitas õlgu. „Ma pean. Et saada aru, et siin ei ole enam midagi. Et ma ei saa seda maja, sinu kodu hinnata vaid ühe sündmuse alusel. Et ajaliiv muudkui niriseb ühest igaviku anumast teise ja elu läheb edasi nende jaoks, kes ellu jäid.”

Ariel seisis paar minutit vaikides. „Ma jätan selle toa muidugi tühjaks. Tähendab, toon siia emast järele jäänud asjad. Isast ka. Mahuvad küll, peavad taas ühte tuba jagama, nüüd kui nad enam vaielda ei saa.”

Ta muigas nukralt, sellise vaevuaimatava nuuksatusega.

Reniard naeratas samuti nukralt, kui nende pilgud kohtusid. „Mahuvad jah. Pool elu... See ei ole oluline. Meie vanast majast peaks tooma mõned isa asjad. Tolle hirmsa vana diivani ja... kirjutuslaud vist ei mahu, aga diivan kindlasti!”

„Uhh, see jõle asjandus... Aga muidugi on sul õigus. See kindlasti. Mis isa majast üldse saab? Jätad endale? Sa ju lähed pikaks ajaks ära.”

„Vajad sa seda millekski?”

„Noh, ma olen lastele mõelnud, kuid...” Ariel raputas pead. „Annad sa selle ära? Kuidas meie rahaline seis õieti on? Saab seda üldse müüa? Ma mõnikord ei saa aru, kuidas nüüd kõik käib. Niipalju on muutunud.”

„Müümistega on... Tead, ma ei jaga seda uut majandussüsteemi õieti isegi. Aga igatahes on meil raha nagu muda. Ma mõtlen nii Kuu Ordu kui meil isiklikult. Sul on Karlose kindlustusfond, mis tagab sulle Ordu keskmise krediidi elulõpuni, pluss lastele niipalju haridust, kui nad on võimelised vastu võtma. Sa tead seda.”

„Jah, aga Euroopa-Ameerika koolid...”

„Euroopa. Seal võime riskida valeidentiteetide ja muuga. Ameerikaga enam ei julge. Aasia ka, välja arvatud Hiina ja Jaapan. Indias saab viimasel ajal ka suhteliselt hea hariduse.”

„Ainult et Luzzi arvab, et sinu jälgedes käies...”

„Õeke, ära ole õel. Ma ei lase tal viga saada. Aga see on paratamatus, et meie lapsed kuuluvad juba Ordusse. Mida neil õieti valida on? Ei meie vanal kodumaal ega mujal maailmas taha neid keegi, siin aga pakutakse

tervet Päikesesüsteemi. Jah, see on ohtlik, kuid millised võimalused! Ja muidugi see, et igapäevaste asjade pärast sa muretsema ei pea. Vaata ümberringi. Meie kogukonnast töötavad Ordu heaks kõik, kellest üldse millekski asja on...”

„Hoopis sina oled õel! Kas sa väidad, et meist kõigist ei ole asja? Kõigist, kes ei sõdi või ei lenda kosmoses? Arstid, õpetajad, farmerid... meie kõik? „Kellest asja on!” – pasapea!”

Reniard muigas, selliselt sissepoole, siis naeratas õele. „Ariel, me oleme terve elu teadnud, et me oleme hüljatud koloonia. Rõhk sõnal *hüljatud*. Tajusin seda eriti teravalt, kui Prantsusmaale õppima läksin – oi kui halvasti mind tegelikult vastu võeti! Nüüd olen ma ühe suurvõimu kindral. Noh, mul ei ole selliseid paguneid, aga võimu ja vastutuse mõttes olen ma... Tead, see isegi hirmutab – nii kõrgele olen lennanud. Ja tead – ma usun sellesse, mida ma teen. Sellepärast ma julgengi öelda, et ainult viimased lollid vastandavad end Ordule.” Ta tõstis rahustavalt käed, nähes, et õde kohe plahvatab. „Ma ei ole poole sõnagagi öelnud, et me peaksime oma kultuuri hülgama või midagi sellist. Muidugi olen ma prantslane ja jään selleks. Aga selle saare tulevik on olla kosmoserahva maapealseks platsdarmiks. Kosmosest tulevad tehnoloogiad ja raha.”

„Ja meie kohvi ei osta enam keegi,” turtsatas Ariel kibedalt. „Embargo. Olla radioaktiivne.”

„Aga inimesed ei ole ju töötä. Looduse taastamine. Saare uuesti ülesehitamine. Nii palju on teha. Ja juba veetakse toiduaineid siit orbiidile.”

„Nii et nüüd oleme kosmoserahva tagahoov.”

„Tagahoov oleme alati olnud. Lihtsalt kosmoserahvas maksab paremini.”

Nad olid vesteldes toast lahkunud ja selleks ajaks juba allkorrusele jõudnud. Seal urises ringi vähemalt paarkümmend eri suuruses robotit, õhus levis tolmu, niiske puidu ja pesuvahendite lõhna.

„Noh jah...” Ariel vaatas ringi ja lausus ebakindlalt: „Lihtsalt kõik on muutunud.” Ta naeris lühidalt. „Vanasti oli mul kakskümmend kohalikku, nüüd kakskümmend robotit... Kohalikega oli lõbusam, nendega sai rääkida.”

„Robotid varastavad vähem,” ühmas Reniard. „Lõhuvad ka vähem. Ja teevad paremat tööd.”

„Kah õige.” Ariel ohkas. „Aga natuke üksildane, tead.” Ta vaatas askeldavaid masinaid ja oma ringitormavaid lapsi ja vangutas veelkord pead.

„Olgu siis Uue Jutu Aeg.”

König

JeanDark: König, oled sa seal? *Figurez-vous don Quichotte à dix-huit ans.**

Möödus umbes tund.

König: Olen, aga ma olen väga kaugel. Kõik see aeg kulus sõnumitel edasi-tagasi käimiseks. Millega saan aidata? Nagu ma aru saan, on midagi juhtunud?

JeanDark: Ma siis kirjutan järjest. Mind arreteeriti ja hoiti nädal aega kinni. See oli väga vastik. Kuulati üle. Mingil ajal ilmselt anti mulle mingeid drooge, sest ma mäletan, et lobisesin millalgi väga vabalt. See tähendab asjadest, millest ma kindlasti neile rääkida ei oleks tohtinud. Ma isegi ei tea, kuidas ma peidetud varuvõtmetest ei lobisenud. Mulle esitati mingi nõme süüdistus pettuses ja pornograafia levitamises ja lühidalt kokkuvõetuna olen ma nüüd siin paaria. Mind visati kisakooriga välja, mind ei taheta enam fotosessioonidele ja ilmselt ei saa ma enam ka korralikku kõrgkooli. Ma olin sunnitud andma allkirja, et aktsepteerin, et kogu mu võrguliiklust jälgitakse ja ma käin kord nädalas mingil nõmedal ümberkasvatuskursusel. Võimalik, et mind jälgitakse ka praegu, kuigi ma üritasin teha kõik, et jälgi segada. Kui mind jälgitakse, toob see kaasa aresti ja rahatrahvi, sest ma rikun reegleid. Ema on minu peale kuri, sest see andis ka temale tagasilöögi. Tal on töö pahandusi. Kõik mu projektid ja kogu mu töö on veega alla lastud. Ma ei oskagi midagi rohkemat öelda. Ma ei saa sinuga rohkem ühendust võtta. On sul ideesid? Ma ei süüdistas sind, ära seda mõtle. Sa hoiatasid. Aga ma ei uskunud, et meil nii nõme valitsus on. Ma ei tohi elukohast lahkuda, ent kui võimalik, koliksin ilmselt ära kuhugi Euroopasse.

König: Jean, ikkagi on mul väga kahju. Mul ei ole muidugi midagi sinuga rääkimise vastu, kuid praktilistes asjades muudab viide selle pehmeltselt öeldes ebaotstarbekaks. Luzzit mäletad? Ma hoiatan teda ja korraldan nii, et kui sa kasutad järgmist kokkulepitut hädakutsungit, jõuab see temani. Ma arvan ka, et kõige mõistlikum oleks sul sealt ussipesast jalga lasta. Kogu sellele jobukarjale keskmist näppu näidata. Aga detai-

* Kujutlege 18-aastast don Quichotte't (prantsuse k; see lausejupp on Alexandre Dumas' raamatust „Les trois mousquetaires”, e k „Kolm musketäri”, tõlge (1957) Tatjana Hallap.)

lid lepi Luzziga kokku. Meil on võimalik korraldada sulle elamine-õppimine Euroopas. Mõistlikum oleks muidugi Madale ära tulla. Kuidas me elame, nägid ise. Pool meie rahvast õpib kaugõppes mõnes Euroopa-Aasia kõrgkoolis – lõpuks elame ju ülemaailmse side ajastul ja kui välja arvata Hiina ja Usa rahvuslikud tulemüürid, on maailm kõigile lahti. Ja ma ei saa ütle mata jätta, et raha on meil ju tõesti sitaks.

JeanDark: Kuidas ma siit ära saan? Ja kui ma oma nime all Euroopas elan, võivad nad mu lihtsalt välja nõuda. Mul on ju kohtuotsus kaelas, olen kurjategija.

König: Oma nime all ei saa jah. Sellepärast räägingi Madale tulekust – võltsidentiteedi ülesseadmine võtab aega. Isegi kui sa tahad Euroopas elada, oleks mõistlik alguses Madale tulla, sest Euroopas oled sa paratamatult Usa eriteenistuste haardeulatuses ja nad ei jäta sind juba põhimõtte pärast rahule. Ära saad Canada kaudu. Seal piiril ei kontrollita eriti kedagi. Jah, seal on kaamerad ja automaatjälgimine, aga mäletad, kuidas seda petta? Canadast saad laevaga Gröönimaale. Seal saad ajutise identiteedi, millega saad Islandile ja sealt edasi Euroopasse. Sealt on palju võimalusi – Türgi, Liibanon, Egiptus, Tuneesia, siis kolmandad riigid, kus me poolavalikult tegutseme.

JeanDark: Kas me kohtume? Oled sa Marsil? Sinnatulek oleks vist natuke palju. Kuidas ma Luzziga ühendust saan?

Luzzi: Nii saadki. Palju sa ettevalmistusteks vajad?

Luzzi: See ei klapi. Saadan kõik materjalid.

König: Ei klapi jah. Kas Reniard on seal?

Luzzi: Tuli just. Me kolisime oma vanasse koju. (Vaata lisatud pilte ja videoid.) Aga sa ilmselt tead, et ta tuleb sinu juurde Marsile?

König: Tean. Aga alles Euridikega. Kasuta teda. Su onu on sellistes asjades ülimalt kompetentne, usalda teda. Rumal minust muidugi – küllap sa usaldad. Minust pole siit Jupi juurest mingit kasu. Viide on kolmveerand tundi. Nii et las ta ajab seda asja oma parema äranägemise järgi.

Luzzi: Sa tead, millega see võib lõppeda? Mitte et ma sulle ja Nannale just eriti halba tahaksin...

König: Ära selle pärast muretse. Ma ei oskagi seda sulle seletada, kuid siitpoolt vaadatuna ei ole see küll probleem. Tule ise vaatama :-D

X

John Jones vaatas dokumente enda ees ekraanil ja mõtles. Mõtles kõvasti. Luure ja vastuluure, kõik julgeolekuga seonduv ei tähendanud infoajastul tihti üldse mingeid riskantseid operatsioone, see oli väga kaugel salakohtumistest või püstoliga vehkimisest. See oli andmete õigesse järjekorda panemine. Kolm isikut, kelle tegemisi teravamalt jälgiti, sattusid olema Islandil. Reniard pidi Lindaga kohtuma Islandil. Sellest piisas, et suured arvutid kallale lasta. Islandil viibis veel oma 30 inimest, kes võisid olla seotud Kuu Orduga. Ainult vihmaussi vanaema võis uskuma jääda, et nad seal juhuslikult viibisid. Aga see polnud veel kõik. Välja hakkasid tulema vasturääkivused õige mitmete teiste seal viibivate isikute andmetes ja kui John pisut oma võimupiire ületades ühendas otsinguga võimalike agentide andmebaasid, selgus, et Islandil on lisaks ka vähemalt kaks korda rohkem erinevate luurete töötajaid.

Ta näitas tulemusi ülemusele. Too kehtitas õlgu. „Eks sa mine, kui tahad. Inimesi ma sulle ei anna.”

Rohkem juttu ei olnud vaja. Euroopa Liit ei takista inimesi lahkumast. EU kodanikud ei ole sunnismaised. Õigus vabalt valida oma elukohta on üks põhilisi inimõigusi ja eriti need, kes Raudse Eesriide taga olid elanud, järgisid seda väga teravalt.

Linda? Aga see polnud enam tema vastutusala.

Keaton andis midagi küsimata oma allkirja loale, mis nõutas sõjaväelastelt andmeid. Ameeriklased olid saatnud mõned ristlejad sinnapoole.

Seega, kui nüüd Linda Reniardiga kaasa läheb, riskib ta alla tulistatud saada. Mida Kuu Ordu kasutab? Nende sõjalennukid olid igas mõttes tavalised, nii et neil pole mingit lootust Islandile pääseda. Või kui lennuk sinna lastakse, siis minema pääseda.

Aga Linda ei olnud tema vastutusel...

John Jones tundis Kuu Ordu ideoloogiat. Tundis paremini kui enamik üliõpilasi, kes astusid Kuu Ordu kodanikuks. Ta teadis määratult paremini ka seda, kuidas nad seal elasid. Kuust oli muidugi andmeid vähe, kuid ta teadis, et Madagaskar ei ole radioaktiivne kõrb, et nad elavad seal tegelikult väga hästi.

Kuid ka tema elul polnud viga. Ja ta armastas oma kodumaad. Talle meeldis seal elada. Linda? Jah, see oli küsimus. Aga oli sel küsimusel üldse mõtet? Nad ei saanud Lindaga halvasti läbi, niipalju kui tal nende

kuude jooksul naisega kokkupuutumist oli... Kuid kas ta ikkagi üldse vale puu all ei haugu?

Õelda Annale lõpuks midagi kindlat ja unustada see kimäär?

Ei, muidugi – Kuu Ordu jälgimine oli huvitav ja lisaks oli selge, et see töö ei saa kunagi otsa. Oma karjääriga ta riskima ei hakka.

Aga ometi kõhkles ta mornides mõtetes.

Reniard

Reniard vaatas enda kõrval istuvat Lindat. *Mon cul, kui hea ta välja näeb!* Isegi rohelises matkariietuses ja peadligi punkti seotud ning mütsi alla peidetud juustega nägi naine välja väga ihaldusväärne. Reniard meenutas, milline oli naine olnud eelmisel ööl tema kaisus, ja vangutas mõttes pead. Kuidas ta oli tajunud, et naine väriseb. Niimoodi vaevumärgatavalt. Ja kuidas ta pärast lamas, alasti, lahtised juuksed üle patjade laiali, ähmane pilk aknatagusel sammaldunud kaljutasandikul, mida hõbetas täiskuu. Ja kuidas ta siis nagu ärkas, jälle kuidagi märkamatuult pingule tõmbus ja justnagu vabanduseks pomises, et see on esimene kord, kui neid ei salvestata.

Oli ta seekord siis tema ise? Reniard ei saanud öelda, et ta oleks naisesse armunud. Naine oli kahtlemata pahvikslöövalt ilus ja nii edasi, kuid nende suhe oli nii ilmselgelt töösuhe ja Ameli surmast oli möödunud liiga vähe aega. Eks sellepärast siis...

„Sa ei ole mulle öelnud, kuhu me õieti läheme?”

„Ma lubasin sulle oma maailma näidata.”

„See ei ole vastus ja sa tead seda ise ka. Ma tean, et sa ei ole siin üksi. Minu rahvast on siin ka. Ma ei ole neid näinud, kuid ega ma ei kahtle, et mind jälgitakse. Nad tahavad teada, kuidas see käib.”

„Saavadki teada. Ja ära arva, et ma selle ainult sinu tarbeks korraldasin. Mäletad seda anekdooti abielurikkujast ja uppuvast laevast? Et mees küsib, et olgu, et mina, aga need teised? Ja jumal vastab, et ma olen kõik sinusuguseid sinna kokku kogunud.”

„Nii et see džiiibisafari...”

„Kosneb põhiliselt ülejooksikutest ja nende järele luuravatest agentidest. Võimalik, et ma olen naiivne, kahtlustades, et mõni koht on ka juhuslikule pahaaimamatule päristuristile jäänud. Ja meile muide järgneb aukartustäratav hulk autosid, kel juhuslikult sama tee on.”

Naine vaatas teda mõned sekundid ja purskas siis naerma. „Sa tahad

öelda, et..." Ta tõsines. „Kas sa tead, millega see lõppeda võib?”

„Kas sa juba selle arvasid ka ära, kuhu me üldse sõidame?”

Linda vaikis hetke. „Ilmselt mitte Cabo Verde lennuki peale, mis varem tundus kõige tõenäolisem..." venitas ta siis aeglaselt. Ta kõhkles veel hetke sõnu otsides. „Sa tahad öelda, et Kuu Ordul on tehnoloogia, mis võimaldab praktiliselt suvalises kohas Maal korraldada transporti... kuhugi suurriikide mõjualast väljapoole?”

Reniard vaikis ettepoole vaadates ja muigas ainult. Nad jõudsid lagedamale platoole Reykjavikist kirdes, üsna saare keskosa suunas. Islandi teed olid tsiviliseeritud maailma mõistes pigem maastikurajad, olles teisalt siiski sõidetavamad kui Aafrika augupuru. Masinad liikusid kohati oma paarkümmend meetrit sekundis ja ohtlik see ei olnud, muidugi ka seetõttu, et nähtavus oli hea – „lagedus” Islandi mõistes on kaljurisu puudumine, sest mets on teatavasti seal selline, et kui oled eksinud ja ei tea, kuhupoole minna, tõuse püsti...

„Linda,” hakkas Reniard lõpuks rääkima, „siin ühes autos on mu õetütar, kes tuli vastu ühele Usast põgenevale omavanusele tüdrukule. Seega ma ei pea toimuvat väga ohtlikuks. Sa tead mu minevikku, ma olin ja olen Ordu erivägede sõdur. Seega tean ma täpselt, mismoodi antakse käske ühes sõjalises organisatsioonis ja kuidas see üldse toimib. Kuu Ordu keeldub seda mängu kaasa tegemast. On omad meetodid, kuidas me oleme Islandi õhukaitsele selgeks teinud, et nad toimuvat ignoreeriks. Muid mingite suurriikide lennukeid läheduses ei ole. Relvad on ainult Ordu turvateenistusel ja ilmselt muidugi ka osadel agentidel. Ent situatsioon on ju nii mustvalge.”

Linda telefon hakkas helisema. Ta vaatas korraks küsivalt Reniardi poole, kes ainult muigas, ja võttis kõne vastu. Ta kuulas mõnikümmend sekundit, kulm kortsus, ja katkestas siis hüvasti jätmata ühenduse.

Ta vaikis veel paarkümmend sekundit ja ohkas siis. „Mind hoiatati, et minu lähedusse on maandumas kosmosesõiduk.”

„Ja anti sulle ka korraldusi?”

„Nii veider, kui see pole... otseselt ei antud. Öeldi, et tegutse vastavalt olukorrale.”

Reniard peatas masina ja lükkas naerdes ukse lahti. „Õnneks oleme neist pool sammu ees, kuigi see ei ole esimene selline maandumine. Su ülemused leidsid, et kõlbad Laikaks küll.”

Taevas oli pilves ja mürises ähvardavalt. Otse nende peade kohal tekkis

helendav udukeeris, mis purunes ja sülitas välja musta asjanduse, mis kiiresti suuremaks muutus. Selle all siras kuus üliheledat tähte, nii et korra ülespoole kiiganutel tantsisid veel minutite kaupa silme ees mustad täpid.

Mürin paisus veelgi, sellesse lõikus paar teravat raksatust ja need, kelle silmad veel midagi seletasid, võisid näha noolsirgeid välgukanaleid kusagil nende tulekusuunas maad tabamas.

Mürin valjenes ikka veel, kuigi see niigi juba kõrvadele hakkas, ja sellesse lõikus mingi kõrge toon. Valgus oli väga hele. Ülevalt tulnud asjandus sirutas välja jalad ja laskus maha. Mūra lakkas nagu lõigatult, kuid inimesed ei saanud sellest esimesel hetkel arugi, sest kõigil ajasid kõrvad pilli.

Kosmoselaev ei olnud ei voolujooneline ega elegantne. Kõige rohkem meenutas see sümmeetrilist, peata ämblikku – atmosfääripidurduse kuumuskilp all, selle servades kuus mootorit, mis näisid üle kilbi serva sirutuvat nagu kuus lülilist jalgagi. Asja ei teinud paremaks kuus ämblikupoega – kuus hävitusdrooni, mis õhku tõusid ja nüüd reisiliste peade kohal hõljusid.

„Nojah, kui ka seltskonnal on relvad...” kommenteeris Linda neid mõttes ja rohkem iseendale noogutades. „See, mis siin kaasas võib olla, on nende vastu nagu taskunoaga rapiirivõitluses osaleda.”

Reniard noogutas. „Mis ma rääkisin uuest mõtlemisest... Läheme!”

Trappe oli siiski vaid üks ja muidugi tõusis see üle kilbiserva. Inimesed tulid kõigist neist legendikul poolringis peatunud autodest ja neid oli vähemalt poolsada. Teist sama palju oli neid, kes kõheldes ringi piilusid, söandamata midagi ette võtta.

Linda kõhkles. Reniard vaatas tema poole ja muigas. „Survete ei ole. Mitte keegi ei sunni kedagi tulema. See kehtib nüüd ja alati kõigi kohta. Kedagi ei sunnita ja kedagi ei aeta ära. Ja me ei anna muid lubadusi, kui et kohtleme kõiki võimalikult hästi, püüdes anda võimaluse elada täisväärtuslikku elu oma ettekujutuste kohaselt. Ka tagasi võivad tulla kõik, kuigi mitte kohe.”

„Nüüd sa deklareerid loosungeid, mis teie kodulehelgi kirjas on,” naeratas Linda sellise vabandava ironiaga. Kuigi ta valitses end hästi, oli selgelt näha, et ta on segaduses ja kardab.

Reniard hakkas laeva suunas minema ja pöördus nii viie sammu järele vaatama Lindat, kes ikka veel kõheldes auto kõrval seisis. „Sa saad ka

orbiidilt oma ülemustele sõna saata, et keegi peab mõned aastad su kassi ja kalade eest hoolitsema. Kassi saab ka sulle järele saata. Loodetavasti ei võta nad seda pantvangi.”

„Sa oled vastik. Kust sa üldse tead, et mul on kass ja kalad? Ma ei ole sulle seda kunagi rääkinud.”

„Aga mida muud saab sinu elus olla? Mis sa arvad, et meie ei koosta su profiili? Kusjuures muide küllalt tõenäoliselt su enda ametkonna testide põhjal.”

Nad vaatasid teineteisele üle nende meetrite otsa. Reniard püüdis väga ilmselt oma olekuga leevendada sõnade jõhktrat teravust.

„Sa teed kõike valesti,” ütles Linda.

„Ei tee. Ma tean, mida sa mõtled. Ma olen läbinud sama koolituse. Ma meelega eksin kõigi märkide vastu. Tee omad järeldused. Omad otsused. Tuled siis või ei tule? Me ei tahaks siin siiski olla sekunditki kauem kui vaja. Me oleme juba viimased.”

Linda vaatas ringi. Jah, tundus, et kõik, kes minna tahtsid, on läinud. Siiski... ühest hoopis eemal seisma jäänud autost hakkas keegi laeva poole jooksuma. Kahekümnendates noormees. Keegi ta kaaslastest reageeris sekund hiljem ja sööstis talle järele. Üks droonidest tulistas jälitaja jalge ette maha. Kogu jõust tormanud noormees vaatas üle õla. Nähes, et kaaslane on elus, kuid paigale tardunud, tõstis ta taeva poole mõlema käe keskmised sõrmed ja aeglustas oma jooksu sõrgiks.

Linda astus kaks sammu ja jäi siis paigale. „Kümneks aastaks Marsile. Kas sa tuled ka?”

„Jah.”

„Kas minu pärast?”

„Ei. Ma lähen sellepärast, et mu elu on segamini ja ma ei oska endaga midagi peale hakata. Ja lisaks on otsustatud, et nüüd ja edaspidi võiksid kõik Kuu Ordu olulised tegelased tunda üksteist ja kõiki meie elukeskondi. Noh, nii palju, kui võimalik, muidugi. On aeg.”

Reniard kõndis trapist üles ja jäi laeva luugi juures seisma. Linda seisis omal kohal. Reniard ootas veel umbes kolm sekundit ja vajutas siis nupule.

Luuk sulgus.

Longhorn

„Miks me skafandrid selga panime? Kas õhk võib hajuda?” Terie hoidis kahe käega kramplikult tugipostist kinni ja ta jalad olid kohmakalt harali õhus. Ta vajus aeglaselt allapoole, kuid oskas iga kord teha mingi liigutuse, mis ta uuesti õhku paiskas.

Longhorn vaatas teda, ohkas, haakis oma jala ühe teise põrandaga paralleelse tugipuu alla ja teise selle peale nii, et kindlalt paigal seisis, ning tõmbas naise jalad põrandale, ühtlasi sättides ta käsi nii, et ta seal ka püsiks. Raskusjõud oli nii väike, et suur kiri „põrand”, mis kordus üle kogu tolle tasapinna pisut teistvärvi kareda katte, oli väga omal kohal.

„Täna,” kohmas Terie. „Sa ise oled sellega harjunud.”

„Jah ja ei,” mühatas mees vastu. „Ma talun kaalutust ennast juba päris hästi, aga lendamine, see tähendab vaheldumisi kiirendus ja kaalutus tähendab ikka veel mao kiirmeetodil. On olemas spetsiaalne asi selle jaoks, nõndanimetatud HDS, ehk *heavy duty spacesuit*, mis võimaldab ellu jääda ja isegi tööd teha inimestel, kel kaalutus kontrollimatu väljastuse esile kutsub... mõlemast otsast.” Ta pomises omaette. „Minul tuli esimestel kordadel mõlemast otsast.”

„Liiga palju informatsiooni.” Naisel paistis paha hakkavat.

„Vabandust. Pigem liigne ausus. Ma tahtsin öelda, et sul läheb palju paremini kui mul esimestel kordadel.”

„Esimest korda Kuule minnes olin ma näost roheline ja soovisin, et poleks kunagi sündinud.”

„Ja mina mõtlesin, et see kena roheline toon on peegeldus seintelt... Olgu,” tõsines mees. „Skafandrid on meil Huril ju kogu aeg seljas, ent kiivrid ma võtsin HDS-id, eeldades, et kui ka alumises otsas õnnetus juhtub, ei ole see siin ohtlik, kuivõrd...”

„Jäta!” Kuid järgmisel hetkel käänas naine leppides pead. „Olgu, kui me Kuule läksime, pandi mulle skafander, mis haaras üsna tihedalt jalgevahelt. Hm, selles oleks võinud isegi midagi olla, kui... kui mul nii paha poleks olnud ja... olgu, see on nii mehaaniline kah. Igatahes...”

„Terie, põhiliselt on olemas nelja tüüpi skafandreid. Esimesed on need kerged elutagamissüsteemid, kuftid, mida ka Kuul soovitatakse alati ja igas olukorras kaasas kanda, kuigi neid vedeleb igas ruumis ja on paar inimest, kes pidevalt kontrollivad, et need töökorras oleksid. Sa tead seda küll ja sa ei pääsenud esimestel nädalatel harjutamisest, selles osas on nad vastikult sirgjoonelised. Noh, see on sisuliselt kile, mis tõmma-

takse rihmadega käte-jalgade ümber kinni, et sa õhupalli moodi välja ei näeks ja liikuda saaksid; häda korral võib mõneks minutiks ka ainult pea sisse pakkida ja rinna alt kinni tõmmata. Ja kindlasti sa harjutasid, kuidas lapsi või üldse teist inimest sinna sisse toppida.” Ta ootas ära naise noogutuse. „Teine liik on need, milles me praegu oleme ja milles enamasti tehakse tööd või lihtsalt ollakse oludes, kus õhk on, aga võib kaduda, ja tegelikult käiakse vaakumis enamasti just nendega. Need on suhteliselt kerged ja mugavad, kuid nagu sa märkasid, ei ole neis mingit väljaheidetega tegelemise süsteemi. Ei ole ka higi eraldamise süsteemi, mis tähendab, et tuleb kasutada seda kombinesooni moodi ülekeha-pesu. Ja loomulikult on olemas ämbritäis lolle nalju pampersite teemadel.

Kolmas on need skafandrid, millega sa lendasid. Ehk siis pannakse need selga oludes, kus võib juhtuda, et sa oled selles määramata aja. Ja neljas on igasugused eri-, näiteks lahinguskafandrid – need on soomustatud ja varustatud kaalutuses liikumise vahenditega. Kiivrid on eririda, kusjuures viimase kolme tüübi kiivrid – täpsemalt nende kaelusekinnitused – on kõik ühilduvad. Harjunud inimene paneb skafandrit hulga kiiremini selga kui suvalist ülrikonda ja ehk sa oled märganud, et tualettruumide uksed on siin õhukindlad? Teisiti öeldes täidavad need sisemise ohutuskontuuri nõudeid.”

„Ka sinul on HDS? Need tunduvad ühesugused.”

„On.” Mehe huuled kõverduisid, nagu mäluks ta midagi ebameeldivat. „Parem karta kui kahetseda.”

„Ja mis siis juhtub, kui tavaline kiiver täis oksendada?”

„Äärmise häda korral tuleb vajutada nuppu „flush”. Näole ja klaasile suunatakse joogivee ja suruõhu juga ja klaas avatakse hetkeks. Olen seda proovinud poole atmosfääri välisrõhu juures, äärmiselt ebameeldiv protseduur. See on parem ainult oma okse sisse lämbumisest. Ja vaakumis võib järsk rõhulangus kutsuda esile kõrva- ja ninaverejooksu.”

„Ja siis lendab see kõik ruumis laiali.” Terie hääل kõikus. „Pärast tuleb koristada ja see sodi võib lennata elektroonikasse, see läheb lühisesse ja me kukume alla.”

„Koristavad robotid.” Mees osutas mõnede seinal kükitatavate aparatuuridele, mis nägid välja nagu bernhardiini, tolmuimeja ja ürgvana Transformersite koomiksi tegelaste mitme põlvkonna pikkuse ristamise tulemused; see tähendab, et tegu oli suure koera suuruste iseseisvalt ringi lendama võimeliste puhastusrobotitega. „Ja ma ehk saan kuidagi veel

aru 20. sajandi Hollywoodi filmidest, mis lihtsalt mõnitavad ajutegevust, kuid isegi praegu pidi SF-sarjades juhtuma, et kui satelliidi arvuti rivist välja läheb ja stabilisaatormootorid seiskuvad, kukub see alla. No kuidas saab midagi nii jaburat teha? Kui täna lõppeks näiteks Teivasjaamas igasugune elutegevus, lülitataks välja absoluutselt kõik süsteemid, siis tiirleks see asi veel rahulikult tuhandeid aastaid.”

„Ainult et Karahvin läheb just atmosfääri riivama. Ja kas need seal filmides ei olnud hulga madalamal? Satelliidid tulevad madalatelt orbiitidelt vist ikka mõnekümne aastaga alla?”

„Tulevad. Aga mõne kuni mõnekümne aastaga, olenevalt orbiidist. Mitte mõne tunniga. Ja see paarsada kilomeetrit on tegelikult veel atmosfääri ülakihid. Rõngassai sai viimase sõja paanikas lükatud elliptilisele orbiidile, mille perigee oli 47 000. Oleks kaugemalegi lükatud, aga jõudu ei olnud. Nüüd tuuakse seda juba pool aastat tasapisi allapoole tagasi. Karahvin Kaks aga... tead, seda on ikka kõvasti arvutatud. Et alla ei tuleks. Me ei ehitanud seda mitte selleks, et see atmosfääris ära põleks.”

„Seda sa kinnitad jah. Aga ikkagi on Maa kuidagi liiga suur.”

Maa oli tõepoolest hiigelsuur. See laiutas kõigi akende taga, niipalju kui neid seal ruumis üldse oli.

„Läheme vaatlusdekile.” Longhorn tõmbas Terie käed ja jalad ettevaatlikult torude-käepidemete tagant lahti, võttis tal ümbert kinni ja hüppas. Peaaegu olematus kaalus lendasid nad läbi laeluugi. Naine ei suutnud maha suruda ehmunud äginat, kui näis, et miski ei takista neil otse Maale lendamast – ja siis pidas neid kinni ohutusvõrk. Longhorn manööverdas ta sellest mööda ja pani paigale pealtnäha igast küljest avatud tasapinnal. Tõepoolest, selle luugi ees, kust nad „üles” tulnud olid, oli suuresilmaline tugev võrk, mis takistas sealt täie hooga läbi lendamast, muudes suundades aga olid nende ümber vaid seadmed ja tugikaarte segadik, mis ei takistanud enam oluliselt vaadet hele-helesinisele ja hiigelsuurele Maale. Täpsemalt, ärahammustatud sirbiga Maale, sest päike valgustas seda kusagilt tagapoolt küljelt. Üliväike, kindlasti Kuu omast kordades väiksem raskusjõud hoidis neid paigal ja seetõttu näis Maa olevat poolviltu pea kohal.

„Uau...” tegi Terie vaikselt. „Kui suur see ruum on? Mis koli see kõik on? Kus päike on?” Küsimused tulid tegelikult paarisekundiliste vahe-
dega.

Longhorn lasi tal natuke aega vaadata, enne kui seletama hakkas, ise

kah pilku Maalt pöörata. „See ruum ei ole üldse suur. Klaasid on siin väga puhtad, sellepärast sa ei näe neid. Need on näed selle ribilise võretoru sees. Enamik sellest kolist on vaatlus- ja astronoomiaseadmed, ja need on väljaspool vaakumis. See sai tehtud küll ametlikult selleks, et robotite töö juhtimiseks ei peaks alati skafandris välja minema, sest siit jälgides saab suurema osa asju korda ajada, kuid küllap peeti ikka vaadet ka silmas. Päike on satelliidi taga. Kui sa kujutad Maad pallina ette, siis selle varju järgi seal saad ilusti mõttes paika panna, kus suunas päike on.”

„Kus Teivasjaam on? Kus Kuu on?”

„Kuu on praegu esimeses veerandikus, ehk siis meist Päikesele lähemal. Seda ei näe siit. Teivasjaam on see väike hele täpik... näe.” Longhorn tõmbas lähemale ühe liigendiga kerge teleskoobi ja vajutas selle küljel paari nuppu. Riist keeras end ise surinal õigesse suunda ja selle okulari vaadates nägi Terie tõepoolest parajat jurakat satti.

„Kui kaugel Teivasjaam Maast on?”

„Kaks tuhat kilomeetrit. Kaugemal kui meie praegu.”

Saabus kaalutus.

Terie kääksatas ehmunult ja rabas kramplikult teleskoobist. Selle mehhanismid kriunusid protesteerivalt. Longhorn tõmbas ta uuesti maha ja vabastas aparaadi.

„Mis juhtus?” pudistas naine.

„Kohale jõudsime.”

„Äh?”

Longhorn ohkas. „Huri ainult korrigeeris kurssi. Meil on veel pool tundi eraldumiseni. Ma tegelikult tahaksin atmosfäärist läbi lennata, aga siis öeldakse mulle halvasti. Saad aru, see on täiesti ohutu, kui ainult keegi meid ei tulista.”

Assol

„Judge, tee seersanti!” lausus Assol mesise häälega. Ta pilgutas Verale privaatkanalil silma. Siis vaatas ta üle õla Gulli poole. Naine ainult mui-gas.

„Vastik alamõduline kana!” mõirgas Judge. „Tegelikult peaksin ma tatti ka pritsima, aga see ei jõua teieni,” lisas ta täiesti normaalse häälega, pigem mõtlilikult.

„Ainult sulle endale tagasi,” hirnatas Bachos. Muidugi nägid nad kõik

üksteise kujutisi ka. „Vaene Stasi.”

„Olgu, lasteaed!” Judge hääles oli naeru. „Meid ootab ees operatsioon, nii et las ma siis mängin pisut aega seersanti.” Ta toon muutus pateetiliseks. „Me ei ole sõjast alates kaotanud mitte ühtki inimest ja ma tahaksin seda praktikat jätkata. Nagu te teate, julgestame me orbitaalhävitatajatega kõiki starte ja maandumisi Maal. Te kõik teate, et pooled teist on siin iga päev ja pooled on välja pekstud selleks, et te oma kvalifikatsiooni ei kaotaks. Mu jutt ongi suunatud just sellele poolele, sest elukutselised kärvavad igavusest. Video on praegu häireteta, nii et ma näen, et isegi kõige lootusetumate pugejate näol levib meeleheide. Te kõik teate, et Karahvin, see uus madala orbiidi vahejaam on mehitatud ja seal on suurem osa neist keemilise mootoriga hävitajatest, mis alles jäid. Nead ei lenda, keemiliste aeg on läbi. Meie nii madalale ei lasku, me tuleme Teivasjaamast. Me oleme uus, me oleme aatomipõlvkond. Karahvine tehakse juurde, just praegu on üks L4-lt tulemas, kuid praegu käib Auruvedur Mada ja esimese Karahvini vahet, kust siis Dragsterid kõike edasi toimetavad. Kuid oluline toimub mujal. Miks ei lähe me täna pärast Auruveduri starti tagasi? Miks oleme me ikka siin? Sest toimub ka teine maandumine. Teekann läheb Islandile...”

„Läks juba,” ohkas Gull. „Kohe stardib.”

„Te rikute mu kõne ära,” õiendas Judge teeseldult solvunud toonil.

„See mõjub ainult naistele,” arvas Helmut.

„Eriti alamõõdulistele. Minule ei mõju,” täiendas Gull.

„Assol, kas meil on vastastikune tõmme?” küsis Judge kähedal sosinal; nad olid endiselt üldkanalil.

„Olgu-olgu, sa lõbustad teisi ka,” lohutas Vera.

„Lõbustan”... Teie arusaamine juhtimisest jätab soovida,” ohkas Judge. „Merca, mis Kearsarge teeb?”

„Seni mitte midagi. Liigub saare suunas nii 12 meetrit sekundis. See on muide selliste võimete piir... Teekann startis.” Merca istus parasjagu nende peade kohal hõljuva Teivasjaama puldis ja Teivasjaama arvutitesse jooksis kokku kogu jälgimisinfo.

„Niisiis, meid on kuus,” jätkas Judge. „Kolm neljandikku Kuu Ordu aatomimootoriga hävitajatest. Igas hävitajas üks põrunud veteran ja üks lollike ballastiks. Kusjuures mõnes ei saa ma aru, kumb on kumb...”

„Judge, ära mölise,” ohkas Merca. „Kearsarge laseb midagi.”

„Põhiplaan!” Judge toon oli nagu lülitiplaksust selge ja asjalik. „Rel-

vakonteineritele kaskaadvektorid, Kumari ja Baktrian – laine üks, suund 16, täpsustate käigul. Tuli vaba. Kordan, tuli vaba.”

„Ka tuumarelvad?” küsis Gull ettevaatlikult, Assoli poole kõõrdpilku heites.

„Jah! Te kõik teate, et neid tuleb kasutada vaid viimases hädas, kuid ma ei riski sellega, et kui see häda käes on, peate te veel täiendavat luba küsima. Sukeldume!”

Kuue kosmoseaparaadi ahtris süttis pimestavvalge päike, kui lagunevad aatomituumad sealt minema tormasid.

„Judge, peata relvakonteinerid!” napsas Merca.

Judge vajutas vandudes nuppe. „Tehtud. Miks?”

„Terpsicore tuleb suure inklinatsiooniga üle pooluse. Single Malt väidab, et tulistaja ei ole Kearsarge.”

„Kes siis? Ma ju näen, et Kearsarge’ilt tuleb midagi...”

„See Kearsarge’i oma on pigem vaatlusdroon,” sekkus Single Malt ise.

„Kusagilt Islandist põhjas laseb keegi allveelaevalt rakette.”

„Oled sa kindel?” tahtis Judge teada. „Sest kui ma konteinerid minema saadan...”

„Ei, ma täna ei ole end segaseks joonud.”

Gull oli Kumari 12 g-ga alla suunanud. Nad olid juba enne madalal ja alla orbitaalkiiruse, nii et kulus vaid mõnikümmend sekundit, kui Assoli vaimustuseks lahvas kaitsekiibil atmosfääripidurduse tulekoonus. Kiirendus muutis järsult suunda, kui Gull mootori välja lülitas.

„Esimest korda?” küsis ta üle modemi.

„Reaalsuses jah,” saatis Assol vastu. Kiirendus oli ikka oma 5-6 g-d, nii et rääkimine oli võimatu.

Ekraanidelt oli näha, kuidas Usa lahingulaevalt lastud rakett ei suundu mitte järjest kiiremini tõusva süstiku poole, vaid üritab paralleelset kurssi hoida. Ja tõepoolest oli arvutimudelitel veel kolm ebamäära määrgendit. Teekann tõusis saare keskosast ja kaldus kagusse, Kearsarge’ilt lastud rakett tegi sedasama vast kolmkümmend kilomeetrit läänes. Kõik need, ka kolm tundmatut paarsada kilomeetrit põhja pool hakkasid Kármáni joonele jõudma. Kumari oli neist juba madalamal.

Üks „tundmatutest” kadus.

„Laseritabamus!” teatas Tirex; tema oli Teekannu piloot.

Teine ebamäärane määrgend sealt põhjast kadus pool sekundit hiljem. Kearsarge’ilt lastud rakett plahvatas.

Assol toimis pigem instinktiivselt. Tagantjärele ta isegi ei mäletanud, et oli juba esimese plahvatuse ajal tolle kolmanda sihikule võtnud. Ja võimsuse ohutusmaksimumi lükanud. Kumari suunas osa reaktori aatomitulest välja peeglisüsteemi. Indutseeritud kiirgussähvatus oli nii võimas, et õhk süttis selle teel. Tuleniiti nägi kindlasti terve Island, mis sest, et oli päev. Müristamist nad ei kuulnud, sest selleks oli orbitaalhävitatja siiski liiga kõrgel. Kolmas märk kadus.

„Veel rakette!”

Kumari tajurid ei näidanud midagi, sest nad olid juba Islandist kaugenemas. Neid järgmist kolme raketti veel sadakond kilomeetrit kaugemal põhjas „nägid” nad ainult Teivasjaamast saadetaval simul. Assol tulistas, kuid ei tabanud – simu ei olnud piisavalt täpne. Neist sobivalt kah sadakond kilomeetrit põhja pool lendav Baktrian tulistas ka.

Raketid plahvatasid.

Kumari oli terve.

Teekann ei teatanud uutest tabamustest.

Baktrian oli terve.

„Üles,” naksas Gull ja käivitas mootori.

„Kõik terved?” küsis Judge üle, uurides seda samal ajal ka arvutist. „Tirex, kuidas sinuga on?” Sest arvutidiagnostikat ei saanud ka alati uskuda...

„Kaitsekilp võttis enamiku kinni. Läksid ühe külje tajurid ja osa elektrisüsteemist lühistus. Aga see on piisavalt dubleeritud. Natuke parandamist. Ainult huvitav...”

„Jah?”

„Mida ta tulistas?”

Assol oli seda juba endalt küsinud ja esitanud päringu Teivasjaama arvutitele. Need muidugi vastasid, tuli vaid õigesti küsida.

„Oh vitt...” saatis Merca tulemused kõigile laiali.

Longhorn

Sähvatas. Longhorn jõudis silmanurgast näha, et korraks süttis hõõguv ja täiesti sirge niit kusagil nende ja alumise ukse vahel. Täpsemalt, niiti oli vast ehk kümnameetrine jupp, kuid selle teed tähistasid väikesed heledad valgustäpikesed ka mõlemal pool seadmetel. Niit kustus kohe, see ei olnudki väga ere, ja esimesel sekundimurdosal tõesti erevalgelt

kiisanud punktikesed niidi mõttelisel teel kustusid samuti kiiremini kui järelkujutis silma võrkkestalt.

„Kiiver!” röögatas ta ja lõi lõua järsult rinnale, niimoodi kiivriklaasi kinni rapsates. Samal hetkel rabas ta ühe liigutusega pihku enda ja Terie vöökohal tolgendavad karabiinhaagid ja raius need kogu jõust ühe tugi-posti pihta, et need selle ümber sulguksid. Alles kolmanda liigutusega virutas ta kinni ka Terie kiivriklaasi.

Ta ei olnud karabiine sugugi liiga vara kinni saanud, sest korraga rabas minematomav õhk neid tugevaima orkaani raskusega. Sekundi-kaks rippusid nad abitult vöödpidi käsipuu küljes ja vähemasti Longhorn tundis valu seljas.

„Mis see oli?” sosistas ta kõrvus naise ehmunud hääle; raadio oli automaatselt sisse lülitunud, kui kiivriklaas suleti.

„Meteoor. Klaasid igatahes läksid ja me oleme vaakumis. Oled terve? Hingamine korras? See õhu rapsakas midagi ära ei tõmmanud?”

„Kõik on hästi,” liigutas Terie kannatamatult õlgu. „Mis me teeme?”

„Läheme Hurile tagasi. Luugid sulgusid automaatselt, aga õhulüüs peaks korras olema. Oota siiski enne üks hetk, ma küsin, kuidas teistega on.” Ta sulges hetkeks silmad. „Huri, Karahvini observatooriumi tabas meteoor. Kursi järgi tabas see ilmselt satti mujalt ka. Kuidas olukord on?”

„Aa, vaatlusteki dehermetiseerumine... Kuidas olukord on? Ohvreid? Peate vastu?” kostis Ivanhoe hääle.

„Ohvreid ei ole, peame vastu,” teatas Longhorn kuivalt.

„Siis oota paar minutit.”

Nad kuulsid side kaudu, kuidas dragsteri meeskond tegi kindlaks meteoori täpse trajektori ja vaatas kõik augustatud ruumid üle. Endenur ja Ivanhoe olid Huri juhtruumis ja dragster ei olnud pihta saanud. Manitou, Dante ja Hazel askeldasid Karahvini ringi. Mõnesse kohta olid nad jõudnud juba ajutised paigad peale panna. Remondirobotid hakkasid liikuma ja kahjud tundusid minimaalsed olevat.

„Longhorn, kas Terie on sinuga?” leidis Endenur lõpuks nende jaoks kah aega.

„Jah,” vastas mees. „Skafandrites, hapnikku on tunniks. Tõenäoliselt on paarikümne meetri kaugusel avariipunktis ka varuballoone, aga kuna sa käskisid paigal püsida, oleme paigal püsinud. Oleme kinnitatud vaatlusteki reelingu külge kolm-neli meetrit ülemise halli luugist.”

„Kas te nägite midagi olulist?”

„Valgustäppe seal, kust meteoor läbi läks. Kuna ma kuulsin teie vestlust, siis niipalju, kui mina suudan otsustada, on trajektor õigesti määratud. Ehk siis minu arust läks see läbi ka Kaheksameetrise juhtblokidest, mingitest tugitaladest ja lõhkus klaasid. Siit ma ei näinud, kuhu ja kuidas see edasi läks.”

„Klaasid purunesid? Ma näen radaril tükke.”

„Kuivõrd õhk kadus väga järsult, ja meid rebiti üles, on arvatavasti läinud mõni suur ruut. Ma ei tea, kui suured need just olid. Igatahes on siin vaakum ja pimedas ei ole midagi rohkem näha. Kustkaudu me tagasi ronime?”

„Läbi sati ei saa. Tulge mööda väliskesta Huri välisluugini.”

„Stop!” segas Ivanhoe vahele. „Püsige veel hetk seal. Manitou, Dante ja Hazel, kohe Dragsterisse tagasi! Meil on probleem – ühes telje stabilisatsioonikambris ei ole rõhku ja temperatuur tõuseb.”

„Kurat,” ühmas Longhorn. „Kas me ei peaks tulema hakkama? Meil on vaevalt kümnekond minutit D-jooneni.”

Paar hetke valitses vaikus. Longhorn kergitas kulme ja pomises Teriele privaatkanalil: „Vaidlevad. See ei ole hea märk...”

Ta ei jõudnud kaugemale.

„Longhorn, vaata avariikapp üle – kas seal on rakettrantsad?” küsis Endenur. „Vaata, kõige halvemal juhul tuleb lüüs õhku lasta. Kui see enne ei purune. Kui telje stabilisatsioon sakib, võib ka läbilend halvasti lõppeda, eks ole, muidu ma ei rabeleks. Kui Karahvini trajektor on õige, saad oma unistuste lennu, kui ei ole, tuleb teil tulla rakettrantsatega, aga peale plahvatust. Enne on teil parem paigal olla – klaasikillud ju ka.”

„Terie, püsi paigal, ma vaatan igaks juhuks avariikapi üle.” Longhorn ütles seda viimast nii, et tegelased keskuses ka kuuleksid.

Skafandri vöö oli tegelikult kaks karabiini. Mõlemad need hoidusid normaalses olukorras vöö ligi, kuid kui neid tõmmata, selgus, et need on väga peene trossi otsas, mille ümber omakorda vonkles pehmem avar lohv. Longhorn hakkas liikuma nii, et hoidis karabiine käes ja vähemalt üks neist oli kogu aeg kinnitatud.

„Kas te annate endale aru, et lendan ainult mina? Kui Terie puudutab rakettrantsa nuppe, lõppeb see tiireldes lahkumisega suvalises suunas. Vabanda, Terie, kuid nii see on.”

„Sellepärast soovitangi paigalejäämist.”

„Longhorn, miks nad meid siin hoiavad? Mida see stabilisatsioonikambri jutt tähendab?” tahtis Terie teada, kui teised vait jäid.

„Tähendab seda, et midagi totrat on juhtunud selle juraka kangisegadikuga, mis on õhulüüsi ümber ja mis peab Dragster 4 ja Karahvini masskeskmed veojõuvektoril hoidma, kui dragster seda lükkab. On ääretult ebasoovitav seal läheduses olla, kui see otsustab pulkadeks lennata.”

„Aga teised ju läksid sealt läbi?”

„Ehk Endenur ja Ivanhoe teavad, mida nad teevad...”

Satelliidi kaugemate konstruktsioonide peal loitles hetkeks tugev hele valgus ja nad tundsid, kuidas kogu konstruktsioon võpatas.

„Hoia kinni!” hüüdis Longhorn mõlemaid karabiine tugipuudesse klõksates.

Kõik jäi paigale.

„Mis see oli? Plahvatus?” sosistas Terie.

„Kontrollime...”

Ent juba hüüdis Endenur üle side: „Plahvatus stabilisatsioonikambris! Ja seal on tuli...”

„Kuidas saab vaakumis tuli olla?” tahtis Longhorn teada.

„Sulle ei öeldud?” kostis Dante hääl. „See ei olnud meteor. See oli kellegi tundmatu ühelasuline *railgun*. Ilmselt mingi termiitvarras.”

„Olete kõik Huril?” küsis Longhorn igaks juhuks.

„Jah.”

Longhorn oli just avariikapini jõudnud, kui Endenur käratas üle side: „Ma ei saa rohkem oodata! Longhorn, Terie, avariieraldumine!”

Kusagil allpool värelesid hetkeks sinakad leegikoonused, Longhorn ja Terie leidsid end veel lühikeseks hetkeks trosside otsas kõlkumas ja siis hakkas Maa end väga aeglaselt keerama.

„Longhorn, me läheme eemale! Kuhu me lendame?” Terie hääles kostis paanikat.

„Võta rahulikult,” mühatas Longhorn meelega eriti flegmaatiliselt. „Meil on veel oma seitse-kaheksa minutit, enne kui liiga madalale jõuame. Kohe nad arvutavad, kas läheme lendama või kükitame siin. Ma vaatan kapi üle ja tulen siis sulle järele.”

Ta jõudis avariikapini, avas selle ja tuulas seal ringi. „Meil on skafandriballoone... umbes kuuekümneks tunniks. Siin on ka suured balloonid, regeneraator ja pumbad, nii et õhu poolest võiksimme siin mõned kuud

vastu pidada. On skafandreid, kiivreid... on ka toitu, vett ja tõepoolest ka rakettrantsad. Endenur?"

„Radar on täis klaasikilde ja teie trajektor on täpne.”

„Selge,” sõnas Longhorn. „Me lendame. Terie, tule siia... Oota, ära hakka ise tulema! Ma tulen sinu juurde ja siis tuleme koos. Nüüd meil enam kiiret ei ole, aga meil pole natuke aega midagi teha kah. Ja ma tahan natuke ringi vaadata ja sind on kindlam siia õhu ja toidu ligidusse jätta. Mitte et ma kavatseksin üksi ilma sinu ja ranitsata minema lennata. Meie suurimaks probleemiks saab igavus ja kusehäda.”

„Pidid sa ütlema,” surus naine läbi hammaste.

Longhorn naeris ja hiivas end tema juurde. Koos hakkasid nad kapi suunas tagasi liikuma.

„Kuule, kas atmosfäär meid siit minema ei puhu?” küsis naine. „Ma nagu lugesin, et tegu on atmosfääripidurdusega?”

„Mrhh, kui me maanduma hakkaksime. Karahvin lükati L4-st Maa suunas tulema, selle energiast on vaja vaid osa ära süüa, et see leole parkida. Seda tehakse paari ettevaatliku läbilennuga. Kaks emeskuud – 0,2 g-d.”

„Midagi ei juhtu?”

„Nad ju kontrollivad ja korrigeerivad. Selleks lükkabki Huri või mõni teine dragster seda igas apogeēs. Praegu käib see Rõngassaia juures ära.”

„Seda tuuakse ju ka madalamale? Samamoodi? Kuidas üldse nii suure sati orbiiti muudetakse? Ma mäletan sealtsamast loetust, et orbiidi muutmine pidi sama palju energiat nõudma kui sati üleslaskmine, nii et seda ei tasu mitte kunagi teha.”

Longhorn mühatas. „Põhimõtteliselt on sul õigus, aga need on väga erinevad asjad. Karahvinid on erijuhus. Need lingutatakse ümber Kuu alla, madalamale potentsiaalile, ja siin on võimalik osa energiat atmosfääris ära kulutada. Ja need on ligi sada korda kergemad kui Rõngassai. Keemiliste raketidega ei tuleks kõne allagi orbiidi muutmine nii suurtel sattidel, nagu need kaks kasvanud on – Rõngassai ja Teivasjaam siis, üks ole. Selleks rakendati sõjaolukorras praktiliselt kõigi olemasolevate tuumamootorite võimsus. Kuigi põhimõtteliselt on kõik satid disainitud nii, et vajadusel rakendab sildunud laev oma peamootorid tööle ja saab selle tasapisi teisele orbiidile lükata.”

„Ma kujutasin satil elamist nii ette, et akna taga all paistab ilusti Maa ja...” Terie naeris vaikselt ja kurvalt. „Elukonteiner on kahekordse kesta

sees, ei mingeid aknaid. Ja parem on mitte mõelda, et see sisuliselt ripub teise samasuguse küljes muudkui pööreldes keset musta tühjust... Eriti praegu siin...”

Longhorn ohkas. „Terie, ainus õige elukeskkond on Maa. Punkt. Kõik muu on asendus. Isegi kui realiseeruvad meie kõige julgemad plaanid ja me suudame Marsi ühel päeval elatavaks teha, saame sellest vaid viletsa, jaheda, teisejärgulise Maa. Ehk ma suhtuksin asjasse teisiti, kui mul oleksid sellised ulmelised vidinad, näiteks mingi väljaskafander, mis on mulle naha alla siiratud ja mis rakendub automaatselt, kui normaalne hapnikuatmosfäär ära kaob, ja mingid ringiliikumisseadmed... Sa võid tükk aega tehiskeskkonnas elada seda märkamata, aga ühel hetkel paneb see su pead vastu seina taguma. Ära seda ainult praegu siin tee – lendad teises suunas minema.

Paneme ranitsad igaks juhuks selga, aga mitte mingil juhul – ma kordan, mitte mingil juhul! – ei tohi neid mootorite lüliteid puudutada. Seda tuleb päriselt ka õppida.”

„Ja ometi on Ordu teinud need tohutud satid ja siin elatakse ja need muudkui kasvavad.” Naine näperdas lühidalt kinnitusrihmu ja katsus ka mainitud juhtlülitid üle, kaitsmeid siiski pealt ära lükkamata.

Longhorn noogutas. „Kasvavad jah. Sattidel on koolid, lasteaiad, oma püsielanikkond... Tead, Rõngassaia puhul oli, nagu enamiku Ordu suurte projektidega ikka, näiv ja tegelik eesmärk natuke erinevad. Me ei varjanud väga oma esimeste tuumamootorite kokkupanekut ISS-i peal. Me ei varjanud väga ka esimesi ekspeditsioone maagiasteroidide otsimiseks. Kõigi suurriikide luured teadsid sellest. Teati, et me leidsime hulga raskemetalle ja et Ordu tegevust hakati finantseerima väärismetallide müügist. Teivasjaam oli omapärane, enamiku riikide kodanike jaoks selline poolillegaalne orbiidile tõusmise võimalus ja Ordu teenis kosmoseturismiga ränka raha. Rõngassai ja L4 kosmosetehased pidid näitama, et me hirmsasti rabeleme midagi teha, kuid peamiselt pidid need juhtima tähelepanu ära Kuult. Rõngassai ehitati alguses täiesti mõttetult suur. Me ehitasime kesta valmis ja see polnud alguses suures osas isegi õhuga täidetud. Aga kuna orbiidil on ruumi vähe ja loodus ei salli tühja kohta, tekkis siia tohutu hulk laboreid ja siin hakati täiesti arvestatavas koguses toitu kasvatama...

See on pikk jutt, kuid Teivasjaam ei ole enam teivasjaam. Arvatavasti ehitatakse juurde uusi teivasjaamu, Karahvine, ja Rõngassai viiakse ja

liidetakse selle praeguse Teivasjaamaga. Seda ei juleta enne teha, kui leo kaitsetehnika mingisugusessegi seisu jõuab, kuid praeguses asendis on Rõngassai üsna mõttetu, samas kui liidetud hiidsatti ei anna sealt 2000 pealt enam kuhugi liigutada. Peamiselt on küsimus selles, millal puhkeb järgmine konflikt... Tegelikult on veel persetäis küsimusi, millele keegi vastust ei tea. Näiteks, kas on mingitki lootust, et kosmoseturism taastub?

Ja vaata, ühelt poolt oleks ühe suure satiga mugavam, teiselt poolt ei ole tark kõiki mune ühte korvi koguda. Sat on nišikaup – nende kogu olemasolu mõte on seotud Maaga. Esiteks, Maa gravikaevust ja atmosfäärist tuleb tõusta tsooni, kus tohib tuumamootoritega lennata, teiseks saab Maad kosmosest sõjaliselt kontrollida ja kolmandaks pole tähtsusest ka psühholoogilised tegurid – nagu ma ka sinu puhul näen, et sa ei taha Maast kaugele minna...

Oh perse..."

„Mis veel on?” lausa oigas naine. Muidugi täitsid nad aega lihtsalt lobaga ja vahtisid tasapisi pöörduvat ja suurenevat Maad. Karahvin oli tegelikult üsna suur, oma sadakond meetrit erinevaid konstruktsioone, nii et see tekitas illusiooni, et nad ei kõlgu päris abitult tühjuses. Sat oli aga eraldumisel kergelt pöörlema hakanud, nii et nüüd ilmus selle serva tagant Päike.

Longhorn osutas ämblikuvõrgustrile, mis ähmaselt virvendas ja viras nende ümber. „Klaasid on kõik pragunenud. Üks tugevam tõuge ja meie ümbrus on täis klaasipuru. Peab mõtlema... Huri, kuidas teil on?”

„Kui teil ei ole häda midagi peale igavuse, püsige vait,” tuli Endenuri vastus. „Dragsteril läks lüüs. Ja otsustati, et meie korjame teid uuesti teisel pool peale. Nii et meil on tegemist.”

„Mis Rõngassaia kaubast saab?”

„Küll sa oskad küsida! Arvutame. Kui me osast lastist loobume, on targem mitte Rõngassaia lähedusse minna, nad lasevad meie peale tõrjeraketid lahti.”

„Kõik vaatlusteki klaasid on katki. Püsivad raamis, kuid on pragunenud. Aga üks tugevam tõuge võib siin tõelise kirurgipillerkaari korraldada.”

„*Ab-allah-fuck-jahve-shit-christ*,” arvas Endenur. „Ronige ikkagi sissepoole tagasi. Ettevaatust luugi avamisel – seal võib rõhku järel olla.”

Longhorn noogutas. „Terie, läheme.”

Ta vedis nad luugini, kinnitas korralikult sellest võimalikult kaugele, naise enda taha, ja küünitas käe avariilülititeni. Luuk avanes ja sellest paiskus välja valkjas fontään. Sat võpatas kergelt. Järgmisel hetkel lahkusid kõik klaasid raamidest.

„Terie, tee parem ruttu. Ja hoiä maadligi,“ ägas Longhorn.

Ta veeretä end luugist sisse, tiris naise üsna hoolimatult järele ja virutas sulgemiskangile.

Mõnda aega hõljusid nad lihtsalt õhus. Siis hakkas Longhorn vanduma.

„Mis?“ oigas Terie.

„Avariikapp on ju väljas. Me peame teise leidma. Või siin seespool hapnikku.“

Ruum pöördus. Terie haaras tal varrukast.

„Hakkame atmosfääri jõudma,“ ütles Longhorn jälle oma võimatult unisel toonil. „Sat keerab end õigetpidi. Või, noh, sedapidi, kuidas see on mõeldud atmosfääri läbima... Kui ma teaksin, mispidi see õigesti on... Endenur, mispidi Karahvin end keerab?“

„Vaata suurt rohelist kirja,“ tuli vastus. „Seni läheb teil hästi. Ja tualett-ruumides on igal pool hapnikku.“

Longhorn noogutas. Ta ei olnud märganudki, et raadio oli üldkanalile jäänud...

„Püsi siin,“ porises ta Teriele.

Tal kulus vähem kui minut. Kiirendus oli nüüd selgelt tuntav, põrandal sai rahulikult seista.

„Ilus on siin ikkagi,“ ohkas Terie, kes läbi suurte akende nüüd selgelt möödatormavat Maad uuris. „Kuigi ma ei ole kindel, kaua ma seda taluda suudan.“

„Vahi siis oma isu täis. Meie plaan seal Kalarannas“ – ta osutas käega ebamääraselt üles – „kõht korralikult kohalikku toitu täis süüa võib veel teostuda. Ja õhtuks oleme kodus.“

Terie ei pööranud ikka veel pilku Maalt. „Sa ei ole... sa ei ole enam üldse see mees, kes mind Istanbulis näljase pilguga jõllitama jäi. Nüüd oled sa enesekindel tegelane, kes juhib mingeid müstilisi tuumaurin-guid, millest ma pole kunagi teeselnudki, et ma päriselt aru saan. Sa võtad rahulikult aatomimootorige raketi, sõidutad mu Kuult Maa satile, et Maad vaadata ja lõunat süüa...“

Maa oli nüüd nii lähedal, et näis, et nad puudutavad kohe ülemisi pilvi.

Ja Himalaja sirutus nende kõhtu kraapima.

„Laev oli laaditud ja kogu see kaup oli niikuinii vaja Kuult Rõngas-saiale tuua. Ja teel Karahvin Kahte lükata. Sellesse suhtutakse nii, et kui ma tahan piloodina vastuvõetaval tasemel püsida, pean aeg-ajalt ka päriselt lendama. Ja ma ei olnud üksi, Endenur on päris piloot, ja kuigi mina juhtisin, oli laeval veel kaks inimest, kes sellega häda korral hakkama oleksid saanud. Ja see viiskümmend kilo ballasti võetakse mul pärast palgast maha. Nagu Dantelgi. Kuigi temal on seitsekümmend. Ja see meie viimase tunni meelelahutus ei olnud kindlasti plaanis.”

„Ballasti? Hm.”

Nende all laiusid Vaikse ookeani lõputud veed ja siis jõudsid nad ööpoolele.

„Noh, lennukontrollis on ka vildaka huumorimeelega tegelased. Kui Saatchi ükskord mingi tibiga Teivasjaamas käis, leidis ta pärast kusagilt failist märke „väheväärtuslik bioloogiline veos”. Ja nagu öeldud, kaudselt see mõjutab mu usalduskrediiti.”

„Sa saad palka ka veel?” Naine raputas pead. „Küsimus tuli loll välja, aga ma ei ole siiani aru saanud, kuidas see kõik majanduslikult koos püsib. Sa nagu ei hooli sellest nõndanimetatud krediidist üldse, kuigi sa aeg-ajalt mainid seda?”

Longhorn ohkas. „Seda on sulle raske seletada. Idee rahast kui universaalsest väärtuse mõõdupuust on tegelikult vulgaarmarketroidide ülelihtsustatud loosung. Seda ei ole niikuinii mitte kunagi esinenud, sest isegi kõige vabama turumajandusega sootsiumid on vähemalt üritanud mängida kohut ja muud sellist näiteks tapmiste ja muude raskete isikusevastaste kuritegude puhul, ehk siis kuigi tõepoolest peaaegu kõik on olnud ostetav ja müüdav, on tulnud inimelu puhul vähemalt ikka mingit farssi etendada. Madal käibis ju mistahes valuuta ja seda oli ju peamiselt vaja kohalikega suhtlemisel, see kogunes su pangaarvele kodus ja eriti midagi selle eest seal osta ei olnud, kuna praktiliselt kõike jagati mingitel teistel alustel. Kuu Ordu loobus kosmoses tavalisest rahast. Seda on väga kerge näidata, et kui sa siin juba oled, on sulle odavam kõik esmased eluvajadused tagada ilma selle üle arvestust pidamata.

Millised on reaalsed väärtused, mida on vaja arvesse võtta, et midagi uut, näiteks selline sat ehitada? Mis muud siis tegemata jääb? Esimene dimensioon on energia, teine on valmistamisjõudlus, mis koosneb kahest komponendist, ja üks neist omab kokkupuutepinda selle „sotsiaalse kapi-

taliga”, mida sa tead – ehk siis inimese tehtud töö, mida arvutatakse virtuaalsetes tundides. Toormaterjalid, vajalik informatsioon ja usaldus. Ma ei hakka sind praegu vaevama selle viimase majandusliku definitsiooniga, kuigi see on tavaliselt kõige segasem punkt Lääne inimestele, sest suuremas osas selles kultuuriruumist on turumajandust fetišeerides tehtud inimühiskonna seisukohast kuritegelik nõmedus – demagoogiliselt on võrdsustatud usaldus ja korrupsioon, ehk teisiti öeldes on muudetud usaldus negatiivseks.

Energia on ühelt poolt Kuu Ordu sisemise ringi absoluutne monopol, teiselt poolt on seda nagu tšuktsil põdrasitta. Ehk siis peale kolmanda termotuumareaktori käivitamist Kuul võib seal olla probleemiks ainult energia kohaletoimetamine, mitte kunagi energia ise. Ehk siis kuigi tooraine dimensioon on ka oluline, kaalub Kuu Ordu sisemine ring oma otsuseid lähtudes informatsioonist ja usaldusest – mida see meile annab? Kas see läheb kokku meie pikaajaliste plaanidega? Kas me suudame seda teha – kas meil on piisavalt ressursse? Mis jääb tegemata ja kuidas see ühiskonda mõjutab? *Et cetera, et cetera*. Ehk siis ei ole mul kusagil virtuaalses pangas arvet, mida oleks võimalik näiteks kullaks ümber arvutada ja millest võetakse sinu kaasatassimise pärast paar kilo maha. Oma töö tõttu ma valdan informatsiooni ja mul on staatus ehk usaldus.

Aktsiaid omades ei teadnud sa ju ka kunagi, palju sul raha on, üks ole. Lihtsustatult – üks oli nominaalväärtus, teine kursijärgne väärtus, kolmas kiirmüügi väärtus ja neljas futuuride hind, ja see võis kõikuda nagu talletsaba, lisaks võisid protsendid, lõivud ja maksud olla suurusjärke erinevad sõltuvalt sellest, mis ajaskaalas sa aktsiatega toimetada tahtsid. Samamoodi võin ma ju tegelikult välja arvutada, mitu tibi ma lennule kaasa vedada saan. Või siis näiteks mitut inimest ma saan ilma põhjenduseeta ringi vedada, enne kui öeldakse, et ära enam nii tee? Või mitu korda ma saan sind suvalisse kohta vedada, ilma et mu usaldusväärsus kannataks? Mõttetud küsimused, aga samad, mis raha puhul.”

„Raha puhul oleks lihtne – nii palju maksab laeva rent, nii palju on seal kohti, korruta läbi ja lenda.”

„Täiesti vale vastus. Esiteks juba alates autost on sul vaja juhilube, ehk siis esmast investeeringut. Rääkimata investeeringutest haridusse, dokumentidesse... noh, legaalsusse laiemalt. Kui sa ei osuta just transporditeenust, jääb küsimus, miks sa neid inimesi vead? Sa ei vea ju neid kunagi lihtsalt niisama. No miks peaksid sa võtma sada inimest ja vedama nad

Kuule? See on ju olemuselt mõttetu arvutus, sest kui nad on suvalised, pead sa neile ju peale maksma, kui nad on su sõbrad, ostad sa sotsiaalselt kapitali, *usaldust*, aga sa lihtsalt ei oska seda sellesse esimesse, näivalt lihtsasse arvutustesse paigutada. Ma võin ka küsida üldisemalt – kuidas sa väljendad rahas pere, kodu, turvalisuse ja inimsuhete hinda? Selgelt rahaliselt väljendatav hind on ju ainult väga lihtsustatud juhtumitel, näiteks prostituudi teenusel.”

„Jajah, jajah... Millal nad meile järele tulevad?” Sest nüüd Maa juba eemaldus ja nad olid jälle kaalutuses.

„Ma võin ju küsida, aga ma saan Endenurilt ainult sõimata... Oota.” Ta vajutas klahve varrukal. „Endenur, kuidas teil läheb?”

„Alati hästi,” kõlas vastus. „Kuidas sinuga on? Teriega? Maad nägite? Tegelikult ma kadestan teid.”

„Veider... sinul on laev. Kes sul keelab? Karahvini servad hakkasid küll hõõguma...”

„Ära mölise. Hakkam lähinema.”

„Tore. Aga ma igaks juhuks hoiatan, et kui sa ruttu ei tee, hääletame mõne kiirema tegelase peale.”

„Ma ei saada sulle täpset graafikut. Arvutatakse. Kui häda käes, võin teid muidugi paari minutiga peale korjata. Eriti, kui rakettranitsatega vastu tulete. Tõsiselt – saate hakkama?”

„Ära muretse. Lihtsalt paha on teadmatuses istuda.”

„Hm, Karahvini arvutid ja muu juhtimine peaks ju töötama?”

„Kontrollisin. See on korralikult välja lülitatud. Mul pole siin midagi.”

„Kuidas sa ütled, et sul midagi ei ole – sul on Terie.”

„Hm, mul oli *full-size* kondoomist küll pisut teine ettekujutus. Ja üldse, kondoomipõlvkond on lasteta surnud.”

„Äh, käi kuradile. Lasen sulle muusikat? Dzässi?”

„Kui sa seda teed, tulen lihtsalt põhimõtte pärast ja löön sul aknad sisse, kõõmakott!”

Endenur naeris. „Mina muide joon kohvi. Tahad, saadan tassikese sinu poole teele?”

„Sa oled tõesti vastik,” ütles Longhorn südamlikult ja katkestas side. Jälle valitses natuke aega vaikus.

„Longhorn, mis sul Evliniga on? Armastad sa teda?”

„Nüüd küsis...” porises mees kümme sekundit hiljem. „Oleneb, mis on armastus? Ma arvasin, et armastan kunagi üht oma klassiõde. Nüüd ma

ei suuda ei ta nime ega nägu meenutada. Okei, nimi oli vist Airi. Oma abikaasat, ma võin kahjuks kindlalt öelda, ma ei armastanud. Me keppisime, sest ju vist meil kummalgi polnud parasjagu kedagi paremat, ja siis ta teatas, et ootab last... Siis ma arvasin, et armastan sind. Aga... no tead ise. Evlin... ma ei tea.” Ta mõtles natuke. „Ma tõesti ei tea. Ta oli esimene, saad aru, see päris kõige esimene inimene, keda ma Kuul üldse nägin. Noor ja kena on ta ka, nii et mul ei olnud vähimatki kõhklust tema keppimise koha pealt. Aga kas ma teda armastan... Ei tea.”

„Kuidas see teil üldse algas?”

Longhorn rääkis oma vahelejäamisest nukuga.

Terie naeris. „Ammu on öeldud, et mees keppib kõike, mis on soe ja liigutab. Robotid on seda definitsiooni vaid servast avardanud.”

„Mrhh, ära seleta. Ise sa käisid kah Evliniga voodist läbi.”

„See oli minu viis armukadedusest üle saada. Ma tahtsin teada, kuidas tundub see tüdruk, keda sa kepid siis, kui mind ei ole. Et meil oleks rohkem ühist, kui sa minust õigesti aru saad.”

„Ja kuidas ta siis oli? Ma ei kujuta hästi ette, kuidas ta mõne naise vaa-
tevinklist võib tunduda.”

„Krüger kurtis jah, et sa oled äärmiselt piiratud.”

„Ainult naised ja naisekujulised robotid. Kusjuures veel rangelt defineeritud piirtingimustega nii väljalaskeaasta, netomassi, vertikaalse ulatuvuse kui visuaal-esteetiliste omaduste skaalal.”

„Mulle jälle räägiti, et sa ei diskrimineerinud kedagi ühegi mainitud parameetri alusel, ainult sugu ja liigiline kuuluvus lugesid.”

„Mrhh...” Longhorn peatus. Mõtles natuke ja ohkas siis. „Ma ei tea, kas sa saad sellest aru. Seks on Euroopa mehe jaoks alati olnud midagi keelatud. Midagi, millega naised mängivad ja mida tuleb lunida ja meelitada ja mis on pideva ebakindluse ja frustratsiooni allikas, sest ühiskond üritab siin oma norme kehtestada. Seks ei seisa enam seitsme luku ja riivi taga, nagu sada aastat tagasi, aga seda kasutab enamik Euroopa naisi ikka kui relva. Täpsemalt, üritab kasutada. Seksi ostetakse ja müüakse ja – meie eelmise tunni vestluse valguses – sealjuures üritatakse teha nägu, et esinevad mõisted nagu armastus ja truudus... kusjuures see viimane ei tähenda sisulist truudust, vaid keeldu kedagi teist keppida. Seal Kuul ronis ühel hetkel seks uksest ja aknast sisse. Mul tuli oma neljakümne aasta frustratsioon välja elada ja kurat!, ma tegin seda. See oli ilus ja meeletu aeg. Kuid ausalt, ma arvan, et see on läbi põetud.”

„Sinus on nii palju vihkamist. Ma imestasin seda juba esimestel päevadel, kui me alles kohtusime. Sinus on kohutavalt allasurutud vihkamist. Sa oled nagu elav komplekside õppevahend.”

Longhorn noogutas aeglaselt. „Võimalik. Ilmselt on sul õigus. Ilma Kuu Orduta oleksin ma vaikselt oma nurgas kidunud ja sappi pritsinud. Ma oleksin teinud teadustööd, ükskõik kui mõttetu ja vähetasustatud see ka oleks olnud, ja ma oleksin varem või hiljem kõigi vihkamise ära teeninud ja üksindusse unustatud. Siin... Siin olen ma mees omas elemendis. Ma pole terve elu nii palju tööd teinud. Mul on mõtteid, ideid, mul on jõudu neid ellu viia... Mu elul on mõte.”

„Ja sa riskisid sõjas hullult. Sa tegid midagi nii meeletut... uhh, võõraid tuumapomme rünnata... ma ei imesta, et nad tahavad su varbaid lakkuda. See oli nii meeletu risk, et ma ei kujuta praeguseni teinekord ette, et see olid sina, kes seda tegi.”

Longhorn naeris. „See oli nii lihtne. Oli sõda. Rünnati meid – kõike seda, mida ma kalliks pidasin, rünnati seda, mis mul ainukesena oli. Surid inimesed, keda ma teadsin, austasin, armastasin... Mul ei olnud midagi kaotada. Paljud inimesed kardavad surma mitte surma enese, vaid suremise ebameeldiva protseduuri pärast. Mina ka. Aatomirelvadega seda muret ei ole – kui pomm sul süles plahvatab, oled sa enne hõõguv gaas, kui su närvid sellest aru saada jõuavad. See oli nii lihtne ja minu jaoks nii paratamatu – minna ja lõhkuda neid relvi, kuni ma suudan. Lihtsalt minna ja minna...” Ta vangutas pead. „Ma ise ei arvanud ega arva siinemaale, et selles midagi eriti kangelaslikku oleks olnud. Ma lihtsalt tegin oma tööd.”

„Ja ometi... ma saan aru, miks naised sõjakangelase jalge ette langevad. Ma tunnen seda ise ka – sinuga koos tuleb selline absoluutse kaitstuse tunne. Mingi selline väga ürgne armastus vist, mis avaldub muuseas nii, et alakeha läheb soojaks ja niiskeks... Oh, pidin ma ütleva...”

„Sellest aspektist mulle muidugi meeldib sõjakangelane olla, ära mõtlegi. Mida mees veel võib elult tahta, kui et ainult ta pilgust tüdrukutel tutid märjaks lähevad... Oota, sul on probleem?”

„Kas sa tead, et Ameerika esimene astronaut pidi oma toolis kaks tundi ootama ja keegi ei olnud sellele mõelnud, sest lend pidi kestma viisteist minutit?”

„Ja siis talle öeldi, et 'võid lapid märjaks teha'.”

„Kas mina võin lapid märjaks teha? Nüüd on asi tõsine.”

Longhorn ei suutnud tõsiseks jääda. „Oh kurat,“ ohkas ta küll, kuid ta teadis, et naine tunneb teda niipalju, et saab kahtluseta aru, et ta suudab vaid hädaga naeru tagasi hoida, ja ta teadis, et ta teab, et ta saab aru, et ta teab. „Oota, ma küll naeran, kuid ma mõtlen samal ajal.“ Ta tegi seda. „Kuule, me oleme lihtsalt lollid. See siin on peldik. Õhukindla uksega. Just selleks mõeldud.“

„Kuid seal on kaalutus.“

„Sellega pead sa küll hakkama saama. Sa ju läbisid kursused?“

„Jah, aga... kas sa aitad mind?“

„Oota nüüd, see on nagu vanas anekdoodis – satelliidi peldikus ma veel seksinud ei olegi. Ja kollased mängud on minust ka seni kõrvale jäänud... Kahekesi on seal muide juba tõesti kitsas. Aga hädaga saame hakkama, kuigi ma arvan, et sul on mõistlikum siiski üksi...“

„Liiga hilja,“ ohkas naine.

Tükk aega silmitsesid nad teineteist vaikides. Siis hakkas Longhorn ohjeldamatult naerma.

„Mis on selles nii lõbusat, et ma tunnen end üleni märja ja ligedana?“ küsis Terie sapiselt.

„Tead, su HDS-kiiver rakendus. See hoiab su kiivri seestpoolt iga hinna eest puhta. Seda see tõesti teeb, kuigi keegi ei ole veel selle peale tulnud, et sel tuleb tegeleda... sellega, millega see praegu tegeleb.“

„Sinul on lõbus...“

„See tuleb kirja panna! Olgu, ma jätan nimed välja, kuigi ma kardan, et need osatakse juurde mõelda. Iseenesest on see ju väärtuslik kogemus, et HDS kiiver ka niipidi töötab...“

„Kui sa veel midagi ütled, võtan ma sealt kapist selle suure tuletõrjekirve!“

„Hõhh...kkk,“ tegi Longhorn. Ta tegi seda veel terve minuti, enne kui tasakaalu tagasi sai. „See ei ole tuletõrjekirves, kuigi idee on sarnane,“ ütles ta siis üsna asjaliku ja neutraalse tooniga. „Kosmoses tulekahjusid ei esine. Suvalisele asjale kirvega kallale minnes võid pigem tõeliselt suure jama kokku keerata. Tõsi, ma muidugi sisuliselt ründasin ise kah kangiga tuumapommi...“

Mõnda aega valitses vaikus.

„Tahad sa skafandrit vahetada?“ küsis Longhorn lõpuks.

„Kas ma pean?“

„Ei. Kui sul ainult ei ole parem...“

„See läheb ju laiali. Kaalutus... Üksi...” Naine raputas pead.

Longhorn laiutas käsi. Jälle viis minutit vaikust.

„Mida sa minust mõtled?” alustas naine taas.

„Kui on häda, siis on häda...”

„Ma mõtlesin üldisemalt,” särtsatas Terie.

„Mrhh...” Longhorn mõmises omaette. „See tuleb ajule harjumatu pingutusest,” poetas ta siis vabandavalt. „Aga olgu – sa oled üks kõige seksikam ja minu maitsele vastavam naisolevus, keda ma üldse näinud olen. Sul on loomulikud ilusad pikad heledad juuksed, päris kena näolapp, sellised toredad pringid pihku mahtuvad tissid, hästi peenike piht ja sellised siredad, kuid mitte liiga kondised... noh, tugevad jalad. Pead on sul ka, suuvärk on mõnusalt ropp. Ja üldse oled sa sihuke mõnus kaissu võtta. Sind on alati olnud mõnus keppida ja su kõik selleks sobivad avausest töötavad suurepäraselt... Ja mitte keegi teine ei ole mind kunagi nii valusalt alt vedanud, kui sina seda tegid.”

„Longhorn, ma ei tahtnud seda teha.” Naise hääli oli väga vaikne ja mees ei olnud kindel, kuid arvas, et tabas imekerge nuuksatuse.

Ta kehtas õlgu. „Aga sa tegid seda. Sulle maksti selle eest, et sa mind kepiksid. Arusaadavalt tunnen ma teatud kibedust.”

„Ning kontrastiks on Evlin noor ja puhas ja...”

„No mida kuradit!” Longhorn häälest oli kuulda, et ta ei ole tegelikult vihane, samas kui teema ja küsimuste selline asetus talle ilmselgelt ei meeldi. „Nagu oleks mu elu ehitatud üles valikule sinu ja tema vahel. Ma ei tea palju laiemas kontekstis, mida oma eluga peale hakata. Ühest küljest tundub see, millega ma praegu tegelen, sellise...” Ta jäi vait. „Ähh, ma ei tea. Et ehk oleks aega Kuule paigale jääda ja vahelduseks ka päris pereelu elada... Et selle aja peale peaks kõige hullem mürgitus mu armsast abielust möödama... Et kaua ma ikka jaksan põdeda... Või minna Maale ja vedada Mada tuumafüüsika instituuti oma peatse vägi-valdse surmani... Või lasta end Kuu Ordu kulla ja sidemete abil CERN-i uuesti sisse smuugeldada ja järgmised paarkümmend aastat seal vaikselt tiksuda, ühtlasi kõigest tasapisi Ordule koopiaid saates... Või kaduda kuhugi Marsile nende reaktorit valvama – noh, seal ei käi veel mingit reaalselt teadustööd, samas kui spetse on sitaks vaja.” Ta vaatas Terie poole. „Ilmselt jään ikkagi Kuule. Ja kui vanaks jään, kolin valenime all Madale tagasi. Aga kõiges muus... Saad aru, kuigi see võib sulle solvav

olla – mu valikud ei ole mitte sinu ja kellegi teise vahel.”

Nende kõrval süttis korraga hele tulekanal, nii et nad pigistasid silmad kinni ja pigem tundsid, kuidas skafandri klaasi valgusfiltrid automaatselt ette kukkusid.

„Aa, seal te kükitategi,” kostis kõrvaklappides Endenori hääl. „Vabandust valgusefektide pärast. Ma ei hakka dokkima. Ronige välja, ma tulistan teile vintsiotsa.”

Luzzi

„Kes see oli?” küsis Jean silmnähtava huviga. Seinast kinni hoides ei tundunud see kõik üldse nii hull. Euridike mootorid töötasid väga väikese võimsusega, kuid see andis siiski minimaalse suunataju. Kuutõrvaja oli oma sisemuse planetoplani tühjendanud ja pidi kohe lahkuma.

„Minu onu. Reniard.”

„Aa, tema oligi see Reniard, keda sa maininud oled... Ta näeb nii noor välja. Vana ta on?”

„32. Ja ta on sõdur. Ja Lindat nägid?”

Jean tõmbus silmnähtavalt mossi. „Nägin küll. Aga Linda ei tulnud. Miks?”

„Küsi ta käest.” Luzzi puhkes naerma ja silitas ta juukseid. „Ära muretse. Kõik saab korda.”

„Mis korda saab? Sa topid mu raketti ja saadad kuhugi nii kaugele, et ma ei tunne isegi nii suuri numberid.” Tüdruk oli nutma puhkemas.

Euridike joonistas tohutut kaart Kuult alla Maa gravitatsioonikaevu, et siis õiges kohas Marsi suunas tormamiseks kiirust koguma hakata. Seda tehti ka sellepärast, et enamik Marsileminejaid tuli Maalt ja neid ei olnud mõtet Kuu juurde vedada, lihtsam oli lasta dragsteritel planetoplaniga põkkuda.

„Kaks nädalat. Ja sa võid tagasi tulla. Kusjuures sinult ei nõuta rohkem, kui et sa õpiksid. Tegelikult ei nõuta midagi.”

„Ja sa ei tule. Ja ma ei näe ema ei tea kui palju aastaid.”

„Jean, saa aru, me ei saa riskida. Keegi teie hulgast reetis. Tõusvat süstikut tulistati. Me kõik oleksime võinud surma saada. Kas sa saad aru, mida tähendab kosmoses terroriakt? See on hävitav. Tõeliselt hävitav. Me ei saa riskida. Ja meie ei ole süüdi, et su riik sulle vee peale tõmbas paljalt sellepärast, et sa suhtlesid ordulasega. Ordu mõte on selles,

et pakkuda inimkonnale teist võimalust. Mõistupärasemat. Helgemat. Suhtu sellesse kui võimalusse. Haara sellest. Ja König hoolib sinust. Siiralt. Ta ei jäta sind hätta.”

„Tal on naine ja laps.”

„Meil kõigil on keegi. Võta sedagi kui võimalust – et sa oled vaba. Jõudu katsetama, kas saad mu onu kätte. Aga kõigepealt soovitan magada. Soovitan päriselt magada – kõik need nädalad.”

Jean turtsatas tahtmatult.

„Ja me kohtume!” Luzzi kallistas teda. „Kindlasti kohtume!”

König

„Mu daamid ja härrad, lennuki kapten König tervitab teid Mescalene'i pardal,” lausus König mikrofoni. „Oleme õnnelikult startinud, nagu te ehk märkate – kiirendus lõppes. Kuigi turvarihmade tuli on kustunud, soovitame teil oma kohtadele jääda, kui te ei taha mõnd konti murda, sest kohe, kui me oleme kindlad, et enam-vähem õiges suunas lendame, paneme selle asjanduse pöörlema. Mul on ka au ja rõõm teile korrata seda, mida need, kes lugeda oskavad, juba niikuinii teavad. Me piinasime teid tervelt kolm tundi 40 emeskuga, aga kuigi te mind tõenäoliselt suurema osa sellest ajast maapõhja sajatasite, oleme Jupist juba 2,3 miljonit kilti eemal ja jätkame seda 432 kilti sekis, mis tähendab, et jõuame Marsi juurde 16 ööpäeva pärast, kus teil on teine meeldiv võimalus mind kõiksuguste nimedega nimetada.”

Ta andis mõttes korralduse ja lasi mikrofoni lahti.

„Milleks kogu see mulla vajalik oli?” küsis Krutikov. „Kapteniamet löi pähe?”

König mõtles hetke ja muigas siis: „Tead, ma olen alati tahtnud seda teha. Nii palju seda filmides nähtud. Ma tulin just praegu näiteks selle peale, et hoidsin rääkimise ajal sõrmi mikrofonil.”

„Paljud teevad seda. Harjumus.”

„Jah, aga ma tavaliselt ei tee. Ja ära muretse, saad laeva endale, kui Marsile jõuame. See reegel, et kaptenit maha ei võeta, kui just väga vaja ei ole...”

Krutikov turtsatas. „Ära muretse. Ja ma ei ole kindel, kas ma võtan selle laeva või jään Euridike peale. Ja...” Ta kõhkles lausa kuuldavalt. „Noh, küllap Tato teadis, mida ta tegi, kui su laeva tooma manööverdas.

Mescalene on ilus nimi. Muide, kinnitad pöörlemise?”

„Kinnitan pöörlemise.”

Neid mõlemaid kisti järsult küljele, nii et nende kiirendustoolid end püstiasendisse pöörasid. Ja siis paari sekundi pärast nii-öelda tagurpidi. Ekraanidel ja simulatsioonidel oli näha, kuidas laeva elukorpus hakkas mootorite juurest eemalduma. Laev venis pikaks, et väiksema pöörlemiskiiruse juures suuremat tsentrifugaaljõudu saada.

„Pöörlemine saavutatud. Elukorpuses 4 emeskuud,” teatas Krutikov.

„Nii, kõik peale Creepi võivad jalga lasta,” sõnas König.

Ülejäänud kolm sealt ruumist kadusid ruttu. Ka Krutikov tõusis. „Õhtusöögi juurde tuleb muide veini,” kohmas ta poistele.

„Ehk meile jäetakse natuke,” arvas König talle järele viibates.

„Miks nad alkoholi tarvivad?” küsis ta Creepilt mõtlikult, kui Krutikov läinud oli.

„Nagu sa teinekord ei võtaks. Ma olen sind ka oksendamas näinud. Traditsioon. Või tähendas see küsimus, et miks ei kasutata kangemat keemiat, mis lisaks pärast pohmakat ei tekita?”

„Ähh, noorusrumalused ei loe. Ja, ei, ma ei mõelnud kangemat keemiat. Selle vastu olen ma veel rohkem. Alkoholil on vähemalt see hea omadus, et annab kiire ja kohese tagasilöögi.”

„Kuule, mis sul täna väga on?”

König vaikis terve minuti. Siis hakkas ta rääkima pisut kummalise uneleva tooniga: „Meil käib, nagu ma näen, kuuel videokanalil side Jupiga. Viide on praegu ju veel vaid alla 8 sek. Seal kaevandustes on juba 64 inimest. Laevad käivad kord paari kuu tagant. Merkuuril on eelpost. Titanil on. Üldse on väljaspool Maad kaksteist püsivat baasi. Varsti juba kuuekohaline number inimesi. Meil on laev, millega on reaalne saavutada kiirus üle tuhande kildi sekis, kuigi praktiliselt läheb siis juba kütuse ja lasti suhe ebaotstarbekaks. Momendil on ühelt taevakehalt teisele teel 12 laeva ja mul on nende kõigiga pidev side, sest terve Päikesesüsteem on täis neid elektrilise päikesepurjega ruutereid.”

„Sa mõtled neid eestlaste leiutisi, mida Vestalt kogu aeg teele läkitatakse?”

„Nojah. Kes iganes need pool sajandit tagasi välja mõtles. Mul on naine ja laps Marsil, armuke Madal ja kari häid sõpru Kuul. Side jookseb igas suunas. Ma teen vähem kui kahe kuuga läbi retke, mis isal vaevalt

kümmekond aastat tagasi võttis aasta. Päikesesüsteem on meile kodu – kas sa saad sellest aru?”

„Tee lapsi ja kasvata neist lastest kosmoseelanikud. Jah, me oleme sellest rääkinud.”

„Jah, aga ma sain just nüüd aru, et see on tõsi. Et see ongi nii. Et ma olen õigesti teinud, kolides Marsile ja töötades seal selle heaks, et sellest saaks inimkonnale teine kodu.”

„Sa ajad mingit kõrgelennulist jama.”

„Aga kas ma eksin?”

„Ei... Pigem... Noh, mäletad seda projekti, et paneme Veenuse ümber tiirlema metsiku koguse päikesepatareisid, mille teisel küljel peegel, tekitame seal niimoodi öö ja päeva ja langetame planeedi temperatuuri maisele loodusele sobivasse vahemikku?”

„Jah. Ma tahan sellega ühel päeval tegelema hakata. Aga Marss kõigepealt.”

„Sellega hakkavad ehk tegelema meie lapsed. Meid ootab enne jää suunamine Olümpose mäe pihta.”

„Ja siis asteroidide kokkulaskmised, et näha, mis seal sees on ja...”

„Paneme Deimose taevas paika ja põletame Phobose ära...”

„Laseme Jupi kuud hunnikusse, et üht suurt kaaslast saada...”

„Kuulge, teile vist tõesti ei maksa veini anda?” pistis Krutikov pea juhitimiskeskusse.

„Ähh...” Poisid naersid.

„Kuidas reisijatega on?” küsis König tõsisemalt. „Elus?”

„Mõned olid natuke närtsinud, aga hakkavad jälle õitsema, kui alkoholis leotada.”

„Ja see seal tagapool praegu toimubki?” König lülitas ruumikaameraid.

„Jep. Muide, sa võtad haaremi loomist ikka väga tõsiselt. Me peaksime asutama Marsi Kuldmunni aumärgi koos püksata käimise õigusega.”

„Ehe kadedus,” irvitas König vastu.

Creep vajutas klahve. „Aa, nad toppisid JeanDarki purki. Ja seal on üldse päris süngat rahvast.”

„Kas ’sünka’ on uus tiinekate väljend ’pandava’ kohta?” Nad kuulsid Krutikovi naeru kaugenemas.

„Ta on vastik,” arvas Creep südamlikult.

„Aga oma,” muigas König. Ta klõpsutas lahti tosinkond ruumikaamerapilti, kattes nendega osa tähistaevast. Siis tegi ta sama Maa süsteemist tuleva infovooga. Ta ei pannud kujutisi vaid ekliptika tasandisse, nii et Jupiter, Päike ja kõik planeedid koos tagaplaanil laiutava Galaktikaga olid ikka veel näha.

„Teekannu tulistas arvatavasti Hiina allveelaev,” viipas ta ühele.

Ta kirjutas kommentaari: „Hiina – järgmine, kes peksa tahab,” ja saatis selle Maa suunas teele.

Creep turtsatas. Siis tõsines. „Me ju tõepoolest teeme seda.”

„Jah. See on meie maailm,” viipas König heatujuliselt ümberringi viravatele ekraanidele.

Ariel

„Sa ei läinudki?” Ariel vaatas tütart, kes oli just kopterist välja roninud ja lennuülikonda tükkaaval järeleruttava roboti kätte loopides üle muruplatsi maja poole kõndis.

„Lootsid minust juba lahti saada?” viskas tüdruk heatujuliselt vastu.

„Ei... tegelikult. Ja varsti saan niigi, nagu ma aru sain.”

„Jah, ma lähen Usasse õppima.”

„Kuu Ordu agendina.”

„Õppima. Ja kuidagi peab ju taskuraha teenima.”

Ariel turtsatas. „Liiga palju filme vaadanud. See on ju ohtlik ka.”

„Ma tean. Ma olen rääkinud. Ma ei tee midagi peale side korraldamise. Ma ei osale üheski operatsioonis ja ma ei värba kedagi. Ma olen madalam kui muru.”

„Mind paneb palju rohkem muretsema see, et sa oled vajadusel valmis tegema palju rohkem, kui sa just üles lugesid.”

„Ma olen oma isa tütar.”

Ariel turtsatas veelkord. Luzzi oli lõpetanud riiete mahaviskamise ja seisis paljalt ema ees. Too kallistas teda. Vangutas pead, vaatas teda hetke ta õlale asetatud käe kauguselt ja lükkas ta siis majaukse poole. „Oled jah. Õnn ja õnnetus.”

Reniard

Reniard istus diivanil. Vaksa jagu selle ees, umbes ta varvaste kohal muutus põrand ähmaseks ja kadus, edasi tuli suur tühjus. Muidugi oli see

vaid kujutis, sest tähed olid heledad ja planeedid nii palju suurendatud, et need ilusate pisikeste kerakestena eristusid.

„Aga see ei ole ju õige kujutis? Tegelikult kõik ju pöörleb?” küsis kuidagi tema kõrvale tekkinud Jean. „Miks me esimese päeva kaalutuses olime?”

Reniard heitis talle viltuse pilgu. Jean oli noor ja kena. Ja tundus, et Luzzi oli nad kuidagi teineteisele maha müünud. Reniardi oli ta palunud tolle „üksiku, õnnetu, hüljatud hinge” eest hoolitseda ja küllap oli ta midagi ka Jeanile rääkinud.

„Sest elublokk lastakse trossidega mootoritest sadakond meetrit eemale. Mootoreid ei saa käivitada enne, kui meid tagasi keritakse. Maa lähedal on teoreetiliselt alati oht, et keegi idikas meid tulistab, ja laev peab olema valmis reageerima.”

„Laeval on ju mingid relvasüsteemid? Väljapool?”

„Jah, kaitsedroonid lendavad omaette. Need *branleurs* võetakse uuesti peale alles pidurduse ajaks.”

„Sest neil on ainult keemilised mootorid.”

„Näe, sa juba tead kõike...” Ta neelas alla paar prantsuskeelset vandesõna, sest tüdruk oli esimese lause keskel nina kirtsutand. „Ja kujutise ümberarvutamine on kõige väiksem mure.”

„Sa vastad heameelega tehnilistele küsimustele. Sa ei vasta neile, mis on tõeliselt tähtsad. Miks Linda ei tulnud?”

Reniard muigas. „Ma ei tea. Õel vastus oleks, et ta ei julgenud. Et ta kartis, et ei saa siin hakkama. Et omal kodumaal on ta keegi, siin aga peab nullist alustama. Et ta teab skaneerimisest ja tal on süngeid saladusi. Heatahtlik vastus on, et ta armastab oma kodumaad ja inimeselt ei saa nõuda, et ta hülgaks kõik viieminutilise mõtlemisajaga. Et ta ei austa ega hinda Kuu Ordu ja mitte miski ei suuda talle kompenseerida vähemalt kümnet vangistusaaastat – sest see on ju suhtumise küsimus.”

„Armastasid sa teda? On sul kahju, et ta ei tulnud? Vabandust, et ma küsin, kuid ma ei saa sinust üldse aru.”

Reniard heitis taas kaaslasele viltuse pilgu. „Ei, ma ei armastanud teda. Sest ma tunnen küll pisukest kahetsust, kuid see mattub suure kergenduse alla. Mul oli teda oma ellu vaja nagu kalale sandaale. Ma jõudsin seda sulle juba kurta – mu enda elu on väga segamini ja ma ei ole tegelikult kunagi Maalt välja saanud. Sõjas hukkus nii palju mu lähedasi, seal-

hulgas mu elukaaslane. Ma olen segaduses. Seda elu, mis oli varem, ei ole enam olemas. Mada ei ole enam kunagi see. Miski pole enam see.”

„Kavatsed sa üksi olla? Kuidas sa kavatsed oma elu elada?”

„Ei tea. Ei kavatse üksi olla. Ehk leian mõne sõbra.”

„Otsid või ootad?”

„Mis vahet seal?”

„Sest ka mina otsin sõpra.”

Reniard vaatas tema poole. „Siis oleme sõbrad.”

Ta pööras pilgu tagasi kauguses siravale Marsile ja tõmbus imekergelt pingule, kui tundis, kuidas tüdruk talle kaenla anna poeb ja huuled üle tema kaela libistab. *Nii ma seda küll ei mõelnud. Sest ka sind on mul vaja nagu krokodillile vihmavarju.* Ent ta nihutas oma käe Jeani õlgadele. *Vähemalt mõjub see mu keelepruugile hästi.*

„Olgem siis võimalustele avatud.”

Reniard lootis, et see kõlab lõbusalt ja optimistlikult, et Jean ei kuule kahetsust ja ironiat, mida ta täiesti peita ei suutnud.

Longhorn

Longhorn oli korraldanud nii, et nad ajasid skafandrid maha ruumis, kus peale nende kedagi teist ei olnud. Nad olid sõitnud tagasi oma linna ja seisatusid koridoriristil.

Naine silmitses kõhklevalt põrandat.

„Mulle väga meeldiks, kui sa jälle minu juurde tuleksid,” ütles Longhorn lihtsalt.

„Sul ei jää viimasel ajal enam üldse Evlini jaoks aega.”

„Oleks minul sinu mured,” mühatas Longhorn.

„Ta ootab sinu last. Ja sa ütlesid kord, et kui sa üldse veel elus kedagi endale ligi lased, siis mõnda oma lapse ema.”

„Jah, aga sellest on puudu see teine pool – kas lapse ema tahab minu ligi tulla. Evlin kavatseb kasvatada nooruses karja lapsi, ta valib neile enda sõnul hoolikalt, minu arust voluntaristlikult isasid, ja kavatseb neid kasvatada koos oma sõbrannade pundiga milleski kommuunilaadses. Seal ei ole mulle midagi. Ma jään temaga ilmselt sõpradeks, kuid ühist teed meil ei ole.” Longhorn ohkas. „Ma ei tea, kas see oli just see, mida sa kuulda tahtsid. Veel kord, mulle meeldiks, kui sa minu juurde tuleksid, aga kui sa vajad täna üksindust, siis ma ei hakka peale käima.

Näeme mõni teine kord.”

„Ja sa lähed siit joonelt mõnda baari ja leiad endale kellegi.”

Longhorn ohkas. „Terie, ma ei hakka sulle valetama. Ma ei teeks seda täna, sest täna on mu hing ja mõtted sind täis. Aga kauaks ma üksi ei jääks.”

„Lähme siis. Telli meile süüa. Ma ei tahaks täna välja minna. See surmaoht...”

Longhorn võttis ta käe, kui nad mööda koridori mehe toa poole läksid. Nad ei rääkinud, sest Terie sai aru, et mees esitab parasjagu modemi kaudu tellimust.

„Mis surmaohtu seal ikka nii väga oli,” jätkas mees sama koha pealt, kui nad juba toas olid. „Noh, juhtus õnnetus. Meid rünnati mingi uudse relvaga, mingi ühekordse, ent üsna tõhusa kahuriga. Jama oli palju, kuid materiaalne kahju on peaaegu olematu ja lõpuks ei saanud keegi viga ja... see pole oluline.”

„Ma kartsin nii väga. Kartsin...” Naine surus end mehe vastu ja see kviteeris peavangutusega, et teine väriseb.

„Selline on meie elu. Aga muide, siin on ohutu.”

„Ma... mul oli nii piinlik. Ja sina...”

„Juhtub. Ja palun võta mind nii, nagu ma olen. Ma tõesti ei suutnud naeru pidada. Aga ma ei räägi sellest kellelegi.”

„Ma võtan sind nii, nagu sa oled, kui sa suudaksid võtta mind nii, nagu ma olen. Ma armastan sind. Mul ka jäi väga meelde, kui sa kuulutasid, et hakkad ehk vaid oma lapse ema tõsiselt võtma. Ma ei arvanud ainult, et sellest kujuneb võistlus, millest pool Kuu naissugu osa võtab.”

„Kas on keegi veel? Evlin ei ole pool Kuu... Oh...” taipas ta lõpuks. „Siis sellepärast sul see põis kah... Ja mina mõtlesin, et miks sa paksuks hakkad minema ja kõhtu kasvatad... Oi kui rumal...”

„Paksuks hakkad minema... Kõhtu kasvatan...”

„Oh,” Longhorn peatus. „Anna andeks. Ma ei mõelnud nii. Tähendab, mõtlesin küll, aga mitte nii... Eee... Vist läks hullemaks?”

„Saad andeks. Saad andeks, et minu üle naersid, kui ma enam põit pidada ei suutnud, saad andeks, et midagi ei märka, saad andeks, et poolt Kuud keppisid... Sa saad väga palju asju andeks, kui sa vaid suudad minule andeks anda.”

Longhorn vaatas naist.

Kostis sumeri pirin ja robot tõi toidud. Mees lasi need lauale asetada ja vaatas ikka veel naist.

Lõpuks ta ohkas. „Tead, ma vist olengi sulle andeks andnud. Elu läheb edasi ja...” Ta vaatas ringi. „Nojah, me vajame suuremaid ruume, kui sa päriselt minu juurde jääd ja laps ka tuleb.” Ta kehitas õlgu. „Ma ei ole suurem asi kõnemees.”

„Antud kõne polnud nüüd tõesti su kirkaim hetk. Aga mõte loeb.”

Nad vaatasid teineteisele otsa ja puhkesid korruga naerma. See oli selline vabastav naer, mis läks üle padjasõjaks ja lõppes voodis nii, et unustatud toidud jahtusid.

Aga neil oli korruga väga palju aega.

Terve tulevik.

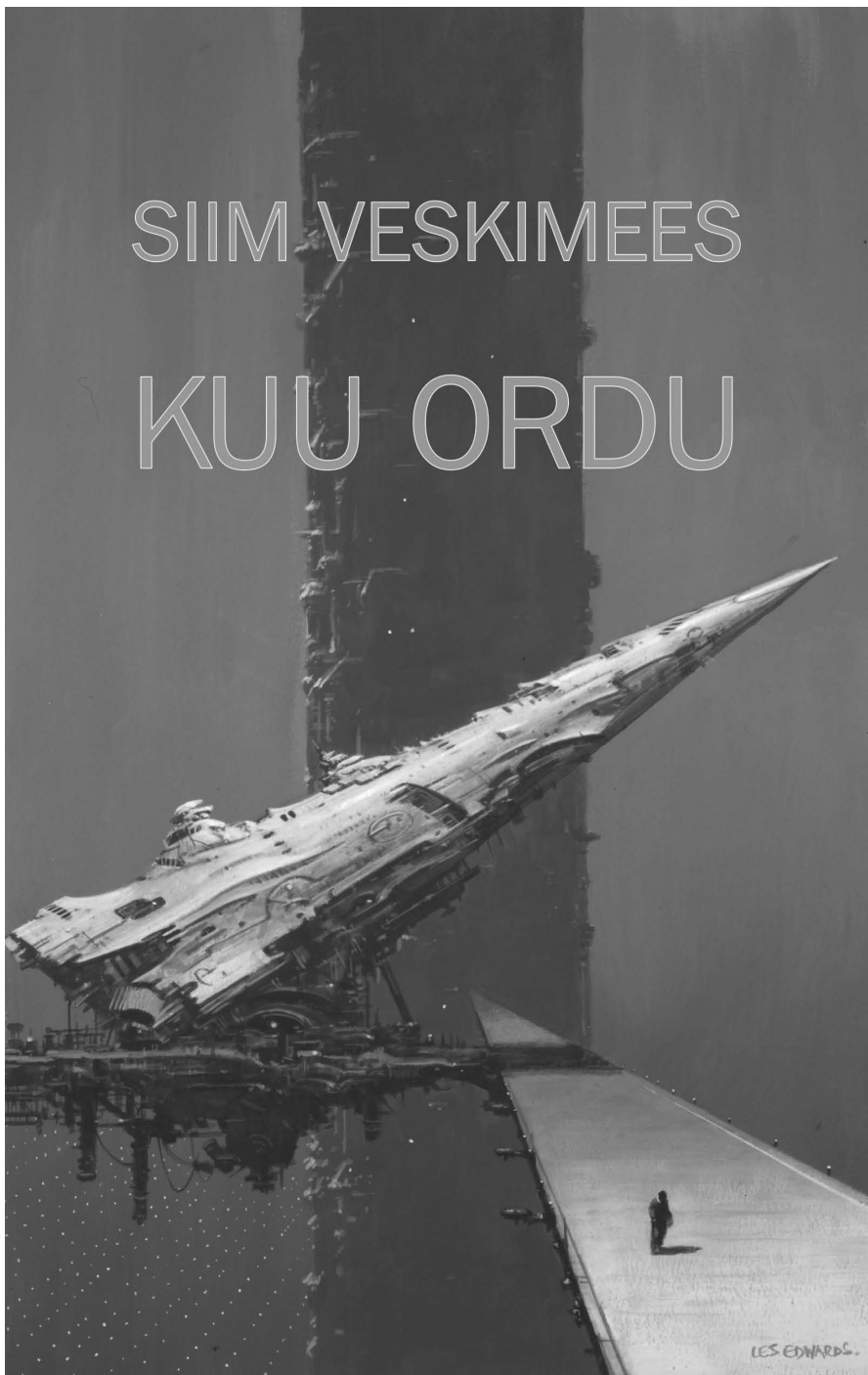

„Lahkulöömislahingud” on Kuu Ordu 2061. aasta sõja teine raamat. Esimene raamat, **„Ennesõjaaegne kullakarva”** ilmus samuti „Sündmuste horisoni” sarjas (27. raamatuna) 2011. aasta sügisel.

Mõlemad raamatud on kronoloogilises mõttes eellugu 2003. aastal ilmnud kogumikule **„Kuu Ordu”**, mis sisaldab kuute samasse maailma kuuluvat lugu, dateerituna 2120-ndatesse aastatesse.

SIIM VESKIMEES KUU ORDU

Ja veel –

Kõik oluline on „Ennesõjaaegse kullakarva” saatesõnas ära öeldud, sinne on pigem tehniline ja tulevikku vaatav. Kõigepealt tahaksin juhtida tähelepanu oma kodulehele <http://www.veskimees.eu>, kus alajao- tuses http://www.veskimees.eu/kuu_ordu leiab täiendavaid materjale raamatu kohta. Kõike seal muidugi hetkel (2012. aasta mai) veel ei ole, kuid millalgi tahan üles panna näiteks inimeste ja kohtade tabelid. Ehk siis sellise omalaadse „Kes on kes ja mis on mis”... Kuid nagu öeldud, ei ole need veel hetkel sellises korras, et see mõeldav oleks; näiteks on puudu just oluliste tegelaste info, sest arusaadavalt pole mul seda vaja endale kirja panna, *seada* ma ei unusta... Ühe nüansina mainiksin vaid, et spetsiaalselt vaatasin, et kõik sellest varasemast (2003. ilmunud) „Kuu Ordu” kogumikust pärit tegelased, kes said „2061. aasta sõja” ajal ole- mas olla, kindlasti seal ka mainitud saaksid. Toimub tolle kogumiku tegevus ju alates aastast 2120, nii et raamatute vahel peaks olema ca 60 aastat.

Nagu eelmise raamatugi puhul, on mul hetkel tunne, et enne kümnet aastat ma Kuu Ordu edasi ei kirjuta, kuid fännide lohutuseks – ma loo- dan, et selliseid elukaid on – mainin igaks juhuks, et mine tea... Võima- lusi on ju mitmeid – kas kirjutada vahele, keskele üks lugu (siis aastasse 2090)... või kaks lugu, vastavalt siis 2080 ja 2100... või siis kogu vahe- mik täis nii kümneaastase intervalliga... Ideid mul ju on ja olen natuke ikka mõelnud, mis mu tegelastest edasi võiks saada. Nagu ma nii esi- mese raamatu sissejuhatuses kui kodulehel maininud olen, on mul Kuu Ordu käsikirju küll ja veel, nii et ainus, mida kindlalt võin lubada, on, et kui tervist, tahtmist ja eluiga – ja muidugi lugejaid – vähegi jätkub, tuleb Kuu Ordu lugusid juurde.

Siim Veskimees